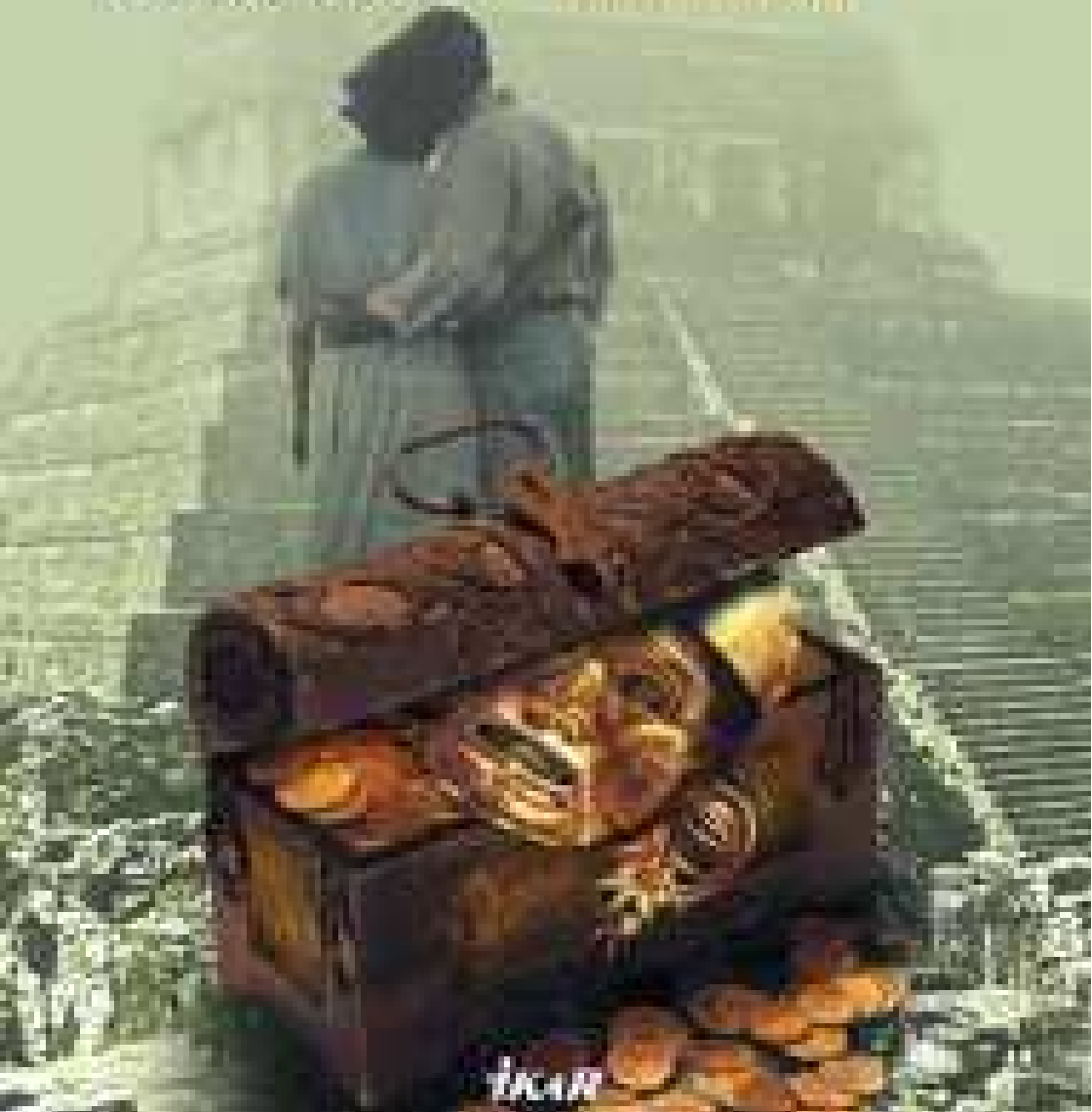
Kouzelná cesta

Kristin Hannahová

ikar

Kouzelná cesta

Kristin
Hannahová

IKAR

Kristin Hannah THE ENCHANTMENT

Copyright © 1992 by Kristin Hannah All rights reserved
This translation published by arrangement with Ballantine Books, a division of Random House, Inc.
Translation © 2004 by Hana Pechalová
Cover design © 2004 by Miloslav Disman
Czech edition © 2004 by Euromedia Group, k. s.

ISBN 80-249-0394-6

Tatínkovi, který mi ukázal správnou cestu. Naučil jsi nás snít a věřit, a právě proto to stálo za to.

A samozřejmě Benjaminovi.

Zvláštní poděkování…

Kathleen Gensové za neocenitelnou pomoc.
A vypravěči Kenu Johnovi, který to všechno začal.

Kapitola první

NEW YORK
1893

Déšť. Depresivní a otravný déšť.

Emmaline Amanda Hatterová stála u několikadílného okna. V šedé mlze, jež zahalila celou Osmou avenue, se snažila rozpoznat Centrální park. Běsnící voda bubnovala na silné sklo a kličkovala v hustých neprůhledných proudech dolů. Ledový předjarní vítr lomcoval okenní tabulí, kterou pronikal chlad. Dýchl jí na elegantně obnažená ramena a ona se zachvěla.

Zamračeně se podívala na přítomné pány, kteří se jí nastěhovali do salonu. Král železnic Wilbur Jacobs se hrbil nad stolem s občerstvením jako nenasytný hlodavec a vypadal, jako by si dělal zásoby na zimu. S přecpanými ústy a téměř bez jediného nadechnutí do sebe ládoval jednu lákavou jednohubku za druhou. Jeho prošedivělé vousaté tváře měly co dělat, aby stíhaly to raketové tempo.

Panebože, pomyslela si a ještě víc svraštila zachmuřené čelo. Copak nemůže *vychutnat* alespoň ten drahý kaviár? Jediné, co ji opravdu dokázalo rozčílit, bylo, když utrácela těžce vydělané peníze za hlupáky.

Pohlédla na elegantního muže, jenž postával vedle ní. Tu dnešní katastrofu spískal *on***.** „Nechce se mi věřit, že jste mě přemluvil, abych dnes večer uspořádala tuhle hrůzu," procedila mezi zuby směrem k Michaelovi Jamesonovi.

Rektor Kolumbijské univerzity se tiše zasmál. „Viděl jsem vás, jak pozorujete chudáka Wilbura. Doufám, že mu nehrozí nějaká újma na zdraví."

Emma si usrkla závratně drahého šampaňského, které objednal její kuchař. „Jestli chcete někoho litovat, začněte u mě. Měla bych se nechat vyšetřit tím německým doktorem z Vídně… jak že se jmenuje? Freud? Jenom člověk s mentální poruchou totiž může pořádat dobročinný večírek v tak nejisté finanční době. Nedokážu pochopit, proč jsem na to kývla.“

„Dlužila jste mi to,“ připomněl jí. „Za patent doktora Zinberga, který vám docela přilepšil, ne?“

„Dobrá, ale dnešním večerem je tenhle dluh splacen, Michaeli. Odmítám…“

Vtom se od hlavního vchodu ozvalo hlasité zabouchání. Emmin pohled sklouzl ke dveřím salonu. Uběhlo pár dlouhých vteřin, během nichž netrpělivě čekala, až někdo otevře. Jenže nikdo se k tomu neměl.

Bušení zesílilo natolik, že zaburácelo prázdnou chodbou a rozechvělo podlahu. Vzpomněla si na půvabnou vázičku z míšeňského porcelánu, jež stála na mosazné poličce u dveří. Ta drahá starožitnost jí připomínala první velkou finanční odměnu, kterou obdržela za práci na burze. Přišla ji na pěknou sumu peněz. Znamenala pro ni mnoho, stejně jako všechny osobní věci. Ale možná byla něco víc, protože si ji pořídila jako první. Jestli spadne kvůli nějakému drzému nezvanému hostu, který neumí klepat na dveře jako gentleman…

Ne, uvědomila si, žádný host by se nechoval takhle nezdvořile. Nejspíš to bude sluha, kterého si na dnešní večer objednala. Mrkla na římsu nad krbem, kde stály pozlacené hodiny, a zamračila se.

Má víc než hodinu zpoždění. Celou hodinu!

Emmaline se zhluboka nadechla, aby se uklidnila, a s přehnanou opatrností odložila drahou křišťálovou sklenku. „Michaeli, omluvte mě. Zdá se, že můj sluha se konečně uráčil přijít.“

„Samozřejmě.“

Téměř nepostřehnutelně mu pokynula hlavou, nadzvedla si těžkou sametovou sukni a vyplula ze zakouřené přeplněné místnosti. Bušení toho neviditelného lidského kladiva rezonovalo mezi stěnami a přehlušilo klapání Emminých elegantních vysokých podpatků na podlaze z ořechového dřeva.

Prošla mramorovou vstupní halou a dorazila ke dveřím. V bojovné náladě je otevřela a hned nato si uvědomila, že udělala chybu. Ještě

než stačily narazit na stěnu, vrhla pohled na starožitnou vázu z míšeňského porcelánu a všimla si, jak se nebezpečně zakymácela.

Vystřelila kupředu. Pozdě. Cenná vázička dopadla na podlahu. Porcelán se roztříštil a rozlétl se na všechny strany. Úlomky, které nebyly silnější jak vaječná skořápka, ležely roztroušené na černobílé mramorové dlažbě. Vypadaly jako boxerovy vybité zuby.

S hrůzou v očích zírala na rozbité kousky. Hlavou jí prolétla vzpomínka na okamžik, kdy vázu koupila, a na to, jak moc pro ni ten den znamenal. Nasupeně se otočila. „Podívejte, co jste…“

Jediný pohled na vetřelce stačil, aby jí úplně vyschlo v krku. S otevřenou pusou zírala na stvoření, jež postávalo ve dveřích.

V slabém světle z chodby stálo cosi vysokého a štíhlého. Mělo to na sobě nemoderní černý plášť. Pod prohnutým, mírně křivým cylindrem, v místě, kde se obvykle nachází obličej, na ni civěla temná prázdnota.

Znechuceně zakroutila hlavou. Taková… kreatura! A lokaj? Rozhodně ne!

Sáhla na dveře a chystala se je zabouchnout. Z promočeného černého pláště najednou vyklouzla ruka. Kolem kliky se omotaly dlouhé prsty, ze kterých kapala voda, a do škvíry mezi dveřmi vklouzla hnědá gumovka. „Jsem tady správně u Hatterů?“

Dokonce i jeho hlas zněl promočené. Emmaline zavřela oči. Měla sto chutí uškrtit tu zatracenou bábu ze zprostředkovatelské kanceláře. „Ano, ale…“

„Výborně!“ Strčil do dveří, otevřel je dokořán a razil si cestu dovnitř. Emmaline se zapotácela dozadu. Hlasitě narazila do stěny.

Muž kulhal. Když překročil práh, vypadal jako nějaká příšera z pohádky bratří Grimmů. Jeho kymácivá a nejistá chůze vzbuzovala dojem, že je opilý. Emma s hrůzou sledovala, jak jeho zablácené boty čvachtají po dřevěné podlaze a jak se noří do luxusního vlněného koberečku barvy slonové kosti.

Z odporného cylindru a pláště začaly stékat stříbrné šňůry vody. Odhrnul si z čela pramen tmavě hnědých vlasů, a to jen proto, aby mu okamžitě sklouzl zpět do očí. Pokrčil rameny, jako by chtěl říct: *dělal jsem, co jsem mohl,* vyslal k ní nedočkavý úsměv a natáhl pravou ruku. „Dobrý den…“

Vyrazila proti němu. V půli cesty jí střík la do obličeje voda. Svět se najednou proměnil ve velkou rozmazanou šmouhu. Zaklela a zastavila se. Chvíli jí trvalo, než zaostřila zrak.

Ta lidská troska se tady klidně otřepává jako mokrý pes!

Emmaline rázně ukázala prstem ke vchodu. „Ven!“

Mužův výrazný úsměv se ještě víc rozšířil. Až do této chvíle si myslela, že je to fyzicky nemožné. „Cože?“

„Ven.“

„Momentíček.“ Poklepal si dlaní na ucho. Z hlavy a oblečení se mu odlepily další kapky vody.

„*Ven…*“ Emma stiskla zuby, protože si uvědomila, že huláká jako prodavačka ryb, kterou znala v mládí. Nahořklá vzpomínka na starou paní Hopcoatovou, která vysedávala na prohnilém prahu činžovního domu, jí prolétla hlavou jako blesk. V mysli jí zazněl ženin pronikavý jedovatý hlas. *Bělomasé ryby… čerstvé, jeden den staré bělomasé ryby… dva centy za libru…*

Ten záblesk z minulosti způsobil, že jí přeběhl mráz po zádech. S letitou praxí a ledovým klidem vyhnala nepříjemnou vzpomínku z nitra duše. „Ven,“ zopakovala klidnějším hlasem.

Znovu si poklepal na ucho. „Co prosím?“ *Je hluchý***.** Nevěřícně na něj zírala. Poslali jí hluchého lokaje!

Rázně k němu vykročila a zvedla bradu, aby si ho mohla pořádně prohlédnout. Jeho optimistické a inteligentní zelené oči ji soustředěně sledovaly Najednou se usmál. Úplně jí to vyrazilo dech. Zastavila se, protože z toho pohledu vyzařovalo něco, co se z jejích očí vytratilo před hezkou řádkou let. Radost. Ta čistá zářící emoce, která jí připadala tak strašně vzdálená a *cizí,* se objevila tak neočekávaně, že se nezmohla ani na jediné slovo.

Se zjevným údivem začal zkoumat vstupní halu. „Nádherný pokoj.“

Kouzlo pominulo. Pokoj? pomyslela si pohrdavě. Ten zatracený lokaj považuje vstupní halu za pokoj? „Tak, to by stačilo.“ Chytila ho za ruku, otočila dokola a vyprovodila ho ven z domu.

Obrátil se k ní. Ten jeho jasný úsměv zcela vybledl. Z pohledu mu vymizel obdiv a namísto něj se do něho vkradl zmatek. „Nekoná se tady náhodou večírek?“

„Koná, ale bez vás,“ odpověděla Emma. „A svému nadřízenému můžete vyřídit, že ode mě neuvidí ani cent.“

„Copak tu není? Myslel jsem…“

„To by stačilo.“ Práskla mu dveřmi před nosem.

Pak se otočila na podpatku a rázným krokem zamířila zpět do salonku. V půlce chodby zahlédla Michaela Jamesona, jak k ní

směřuje s dvěma sklenicemi šampaňského. Prošla kolem něho. Teď rozhodně nemá náladu na dlouhé vybavování, a kromě toho potřebuje něco silnějšího než šampaňské.

Michael se pohotově otočil, dohnal Emmaline a srovnal s ní krok. „Co se stalo? Viděl jsem…“

„Vyhodila jsem toho idiota ven.“ Zastavil se. „Cože jste udělala?“

Emma si až po několika krocích uvědomila, že ji Michael nenásleduje. Zpomalila, obrátila se a vrátila se k němu. „Snad nejste hluchý i vy? Vyhodila jsem ho. Je pryč. Zaplaťpánbůh že zmizel.“

„Ale…“

„Vím, co mi chcete povědět. Ale nemusíte se namáhat. Je mi úplně jedno, jestli každý pořádný večírek má mít obsluhu nebo ne. Nehodlám utrácet tak velké peníze za nekompetentního, hluchého a nedochvilného sluhu. A to jenom proto, aby se paní Astorová, kterou ani nenapadne, aby zvedla svůj líný zadek a přišla ke mně domů, neurazila.“

„Musel vám říct…“

Povzdechla. „Michaeli, já vím, že chcete, aby tenhle večírek proběhl bez jakýchkoliv komplikací. Samozřejmě že je to v zájmu vaší vysoké školy. Ale musela jsem jednat rychle… ještě deset sekund a můj luxusní kobereček by se vlhkem scvrkl na velikost poštovní známky.“

„Emmaline, dovolíte mi promluvit?“

„Jistě.“

Na rtech se mu objevil úsměv. „Ten muž nebyl žádný sluha.“

„Alespoň na něčem se shodneme.“ Zmocnila se jedné sklenky se šampaňským a pořádně se napila. „Měl jste vidět, co mi ta stará bába ze zprostředkovatelny práce poslala. Dokonce i ten trouba, kterého jste s Caroline najali na vánoční večírek, se zdál daleko schopnější.“

„*Viděl* jsem ho. Šel jsem pro šampaňské, a když jsem se vrátil, zmizel.“

„Jak už jsem řekla, zaplaťpánbůh že je pryč.“

„Emmaline,“ začalo mu cukat v koutcích, „ten pán není sluha, kterého jste si objednala.“ Michaelovo plaché pousmání postupně přešlo v široký úsměv. „Je to doktor Digby.“

S hrůzou v očích zalapala po dechu. Než stačila něco vyhrknout, dodal: „Jak se zdá, zabírá na vás jedině jméno čestného hosta.“

Doktor Larence Digby zíral na dveře. Na tváři se mu objevil zamračený výraz. Něco tady nehraje, pomyslel si. Pravda, je to jeho první večírek, ale něco mu napovídalo, že by měl být *uvnitř*, a ne venku…

Co udělal? Nebo co neudělal? Vždyť přeci přečetl Duffeyho *Pravidla společenského chování* od začátku až do konce! Domníval se, že mu ta žena, která přišla otevřít dveře, dá více času na rozmyšlenou. Problém tkvěl v tom, že neuvažoval dostatečně rychle. A to nikdy.

I dnes se mu podařilo všecko zpackat. Jako vždycky. Neměl se nechat unést krásou večerního města. Obyčejné smrtelníky zpravidla nefascinuje lesk velkých kapek deště, které stékají po skle uličních lamp. Většina z nich si něčeho takového ani nevšimne.

Ale Larence jednoduše nedokázal prolétnout kolem té neobyčejné krásy a dělat, že ji nevidí. Svět mu připadal příliš výjimečný a úžasný, aby ho mohl ignorovat. Po tolika letech temna a *nicoty* zkrátka nedovedl přehlédnout ani jedinou formu světla.

Zapomněl, že osazenstvo za těmito dveřmi se nedokáže radovat z bouřky, natož z obyčejné kapky deště. Postávají tam zřejmě lidé, kteří hýbou světem, a ne snílci, pozorující, jak se ten svět pomalu otáčí. Byznysmeni. Dnes večer se měl stát jedním z nich.

Obvykle by se při téhle myšlence pousmál. Představa, že on… právě *on*… bude patřit k té bandě hlupáků v místnosti, mu připadala přímo komická.

Obvykle.

S pocitem marnosti zaťal pěsti. Kéž by byl jako ostatní, kéž by ho víc zajímaly konkrétní každodenní záležitosti, a ne vzdušné zámky a úvahy nad tím, jací by lidé mohli být.

Tolik roků dřiny, snů a plánů, a on to takhle zpacká! Mezi ním a jeho životní šancí teď stály dveře.

Co teď? uvažoval. Mám znovu zaklepat, nebo se jednoduše sebrat a odejít? Neměl ve zvyku házet flintu do žita, ale bylo mu víc než nepříjemné žádat veřejnost o pomocnou ruku. Žil dlouhou dobu sám, bez přátel. Necítil se dobře v přítomnosti úplně cizích lidí. A už vůbec ne takových, kteří na něj čekali uvnitř.

Nemusel si tuhle otázku ani klást, protože věděl, jak to dopadne. Nikdo mu stejně neuvěří, nikdo mu *nedá* důvěru. Bude muset vymyslet nějaký jiný způsob, jak získat finance na svůj projekt. Sežene je, i kdyby měl čekat celý život.

Otočil se a vyrazil směrem k výtahu. Když udělal druhý krok, ucítil v levém kotníku známou ostrou bolest, která mu okamžitě vystřelila do holeně. Stočil se zpět a snažil se něčeho zachytit. Narazil dlaní na vyřezávané mahagonové dveře a narovnal se.
Opřel se o ruku a celý roztřesený se předklonil. Lehce se opřel hlavou o dřevo a snažil se nabrat sílu. Setřel si z čela lesklý pot.

Dlouhé roky, prožité v bolesti, ho naučily, jak s ní bojovat. Soustředil veškeré myšlenky na to, jak správně dýchat. Nádech… výdech… a ještě jednou… Když se konečně uklidnil, bolest ochabla, ustoupila a stáhla se zpět do nemocné kosti, v níž dřímala a čekala na svou příležitost.

Najednou se dveře otevřely. Larencův obličej se začal nezadržitelně přibližovat k zemi. Zhroutil se na mokrý bílý kobereček.

„Ááá!“ Vysoko nad hlavou se mu ozval ženský výkřik. Pak k němu přispěchala zvonová, karmínově červená sukně z jemného sametu a lehce ho pošimrala na tváři. Předtím než se rozevlátá látka zastavila, mihla se mu před očima bílá krajka a černé boty.

Otočil se na záda. Uvědomil si, že zírá na ženský obličej, jenž je obrácený vzhůru nohama. Bledou dokonalou tvář lemovaly vlnité pramínky stříbřitě plavých vlasů. Její modré oči hleděly tázavě do těch jeho. Jsou modré jako večerní obloha, pomyslel si zasněně. Jako když se snáší soumrak.

Sklonila se ještě blíž. „Jste v pořádku, doktore Digby?“ zeptala se medovým hlasem, jenž ho zahřál víc než koňak. „Nezlobte se, že jsem vás takhle vykázala. Víte, myslela jsem… hm… no, vždyť na tom nezáleží. Prosím, pojďte dál a vítejte u nás. Požádala jsem pana Jamesona, aby ohlásil váš příchod všem přítomným pánům v salonu.“

Vítejte… u nás?! Usmál se.

Bleskurychle se narovnala a poodstoupila od něho.

Překulil se na břicho. Zabořil ruku do vlhkého koberečku, klekl si a potom se postavil.

První, co spatřil, byla ta žena. Dívala se na něj s očividnou nelibostí…, jako kdyby udělal něco špatného. Její dokonalý a nádherný obličej hyzdil ledový výraz, jaký ještě nikdy v životě neviděl. Sklouzla pohledem na zablácené skvrny, jež krášlily koberec, strnula a přimhouřila oči.

Škubl sebou a uskočil z předložky stranou. Když dopadl, ucítil v nemocném kotníku bodavou bolest. Zaťal zuby a snažil se ji ignorovat.

Za kratinký okamžik se přemohl a vykouzlil úsměv. Smekl z hlavy půjčený klobouk a nemotorně, avšak zběhle se uklonil. „Larence Digby, k vašim službám, madam."

Bystré modré oči ho prozkoumaly během jediné vteřiny od hlavy až k patě. Pohrdavě našpulila pusu. „K *mým* službám, doktore Digby? Jak povzbudivé! Upozorním hospodyni, že jste konečně dorazil. Postará se o váš… plášť a uvede vás do salonu. S přednáškou můžete začít za čtvrt hodiny. Bude vám to stačit?"

„A… ano."

Emma se otočila a zamířila směrem ke kuchyni. Podpatky jí klapaly jako o závod, protože chtěla co nejrychleji zmizet z místa katastrofy. *No jo, doktor Digby.* Výsměšně protáhla jedno obočí. Tahle dobročinná akce je asi jasný krach. Nikoho ani nenapadne, aby dal těžce vydělané peníze tomu idiotovi Digbymu…, a už vůbec ne v tak nejisté době, kdy je na Wall Street tolik problémů. Lidé finančně podporují vědce, kteří v nich vzbuzují důvěru. A ne smích!

„Hm, madam?"

Když zaslechla doktorův hlas, neochotně se zastavila. Odpověděla bez toho, aniž by se k němu otočila: „Ano, doktore Digby?"

„Nezachytil jsem vaše jméno."

„Jsem Emmaline Hatterová… vaše hostitelka."

„A… moc mě těší. Že mě to hned nenapadlo!" pronesl a srdečně se zasmál.

„Přesně tak. A teď mi, prosím, dovolte odejít. Jdu pro paní Sanducciovou."

„A, slečno Hatterová…?"

Nezastavila se. Předstírala, že neslyší.

Přesně za patnáct minut postával Larence uprostřed salonu slečny Hatterové a zíral na půlkruh vlivných pánů, kteří teď na něj upírali zrak. V místnosti se vznášela štiplavá oblaka tabákového kouře. Připomínala mu strašidla, která ho šimrala v nose a dráždila hrdlo, až mu úplně vyschlo v krku. Těžce polkl a zalitoval, že nepožádal o sklenici vody. Podél linie vlasů ho začal svědit pot. Utřel si vlhké dlaně do obnošených vlněných kalhot.

Larence opřel náčrty o dřevěný stojan, který přinesl Michael, a uhladil dlouhé papíry. Zpocené ruce zanechaly na sněhobílých stránkách nažloutlé šmouhy. Někdo z publika si odkašlal a Larencovi se úplně sevřelo hrdlo. Ačkoliv jeho výtvor, při jehož tvorbě potil krev, nehyzdila ani jedna jediná vlnka, znovu nervózně přejel po papíru.

Najednou se vedle něj objevila Emmaline Hatterová. Zdálo se mu, že vypadá jako karmínový hurikán. Perličky zdobící její sukni se třpytily v tlumeném světle plynových lamp. Mlčela. Její obnažená ramena byla rovná jako pravítko a brada jí směřovala lehce nahoru. Přestože anticky krásný obličej nejevil žádné známky emocí, Larence vycítil, že ji něco trápí.

Hlasitě zatleskala. Všechny hlasy v místnosti okamžitě utichly. „Pánové, děkuji vám, že jste přišli na tento dobročinný večírek. Všichni zcela jistě znáte Michaela Jamesona, rektora Kolumbijské univerzity…“

Znovu, pomyslel si zasněně Larence, znovu slyší ten nádherný hlas. Zavřel oči a zaposlouchal se do hebkého monotónního smyslného zvuku, jenž vycházel z ženina hrdla.

Najednou se ho dotkla. Larence bleskurychle otevřel oči. Nevěřícně zíral na malou ruku, která mu ležela na předloktí. Oproti vlhkému černému rukávu z vlny, jehož povrch zdobily žmolky, mu její prsty připadaly nesmírně bledé. Bledé a cizí. Ženy se ho totiž téměř nikdy nedotýkaly…

„A teď mi dovolte, abych vám představila doktora Digbyho, profesora historie z Kolumbijské univerzity, který nám poví pár slov o svém překvapivém objevu. Jak jistě víte, všechno nové vyžaduje jistou finanční podporu. A vzdělání není výjimkou. Univerzita potřebuje náš příspěvek, aby mohla podpořit expedici, jež by potvrdila teorii doktora Digbyho. A proto vás prosím, buďte štědří.“

Než by řekl švec, odporoučela se. Posadila se na židli uprostřed pódia, sepnula bledé prsty a položila je do klína. Potom elegantně přitáhla nohy k sobě, narovnala záda a čekala.

Cítil, jak se na něho dívají studené modré oči. Oči, jež od něj něco očekávají.

Najednou mu došlo, proč se ho dotkla. Z nějakého neznámého důvodu *měla* zájem na tom, aby dnes večer uspěl. Tím dotekem mu dala veřejné požehnání. Ale proč?

Odkašlala si.

Když to Larence uslyšel, vzpamatoval se. Nadešel čas. Patnáct let výzkumu se konečně dobelhalo k téhle chvíli. K obrovské šanci. Olízl si suché rty. *Bože, pomoz mi a nedovol, abych prohrál…*

Z roztřepené plátěné tašky vytáhl úzké dřevěné ukazovátko a uchopil ho co nejpevněji, aby zamaskoval chvění prstů. Obecenstvo se uvelebilo do křesel. Několik dobrých duší se dokonce mírně předklonilo. Michael, jehož zpozoroval v rohu místnosti, mu nepatrně pokynul. *Dokážete to***,** naznačil ústy.

Larence se zhluboka nadechl, nervózně se usmál na Michaela a potom se otočil pro poznámky. Jakmile se pohnul, ucítil v kotníku bolest a zapotácel se. Vyhodil ruku do vzduchu a snažil se něčeho zachytit. Dlaň mu tvrdě dopadla na stojan. Vrchní deska se vymrštila, prolétla vzduchem a přistála na podlaze. Roztřesenými prsty uchopil úzký kovový rám a rychle se narovnal.

Larence měl dojem, že se propadne hanbou. Zavřel oči a čekal, až ta nesnesitelná muka pominou, a pak se s nuceným úsměvem obrátil k obecenstvu. „Promiňte," zamumlal.

Nemotorně posbíral záznamy a srovnal je. Ještě jednou se zhluboka nadechl, znovu se v duchu pomodlil, uhladil si vypůjčené černé sako a začal. „V období Římské říše…"

Obecenstvo si zklamaně povzdechlo.

Larencovi se úplně sevřelo hrdlo. Nebyl schopen jediného slova. Tihle lidé neměli chuť poslouchat přednášku na téma starověký Řím.

Prozatím, přesvědčil se skálopevně. Prozatím o tom nechtějí nic slyšet. Ale až se dostane ke skvělé legendě o sedmi ztracených městech, která objevili římští kněží žijící v exilu, budou okouzleni. Musí být.

Znovu si navlhčil rty. Všechno si pečlivě připravil a nejmíň stokrát zopakoval. Dokáže to. Podaří se mu upoutat jejich pozornost a zaujmout je legendou, o níž sní už od samého dětství.

Zhluboka se nadechl, zadíval se na mapu starověkého Říma, kterou tak detailně nakreslil, a znovu pronesl první slova.

Kapitola druhá

Když se ten zabedněný doktůrek došoural do šestnáctého století, necítila Emmaline půlku těla. Znepokojeně si poposedla na tvrdé dřevěné židli, kterou si pronajala na dnešní večer, a okamžitě toho pohybu litovala. Měla dojem, že si sedla na tisíc žhavých jehel, jež jí zajely pod kůži a zapíchly se do holení. Zhluboka se nadechla a pokusila se uklidnit podrážděné nervy. Marně. Měla co dělat, aby nevyskočila a nevytrhla Digbymu ukazovátko.

Otupěle mrkla na hodiny, které stály na římse nad krbem. Jedenáct hodin. Ten idiot už mluví dobré tři hodiny. *Tři hodiny!* Raději se na něho ani nepodívala, protože kdyby to udělala, nedokázala by se ovládnout natolik, aby skryla pohrdání. A *to* by byla obrovská chyba. Mecenáši musí být za každou cenu přesvědčeni, že ona Digbymu věří a podporuje jeho hloupé bádání. Nezbývalo jí nic jiného než uhnout pohledem, a proto znovu upřela oči na hodiny. Pomalý a pravidelný pochod kovových ručiček přerušoval profesorovy monotónní žvásty. Kromě těchto zvuků neznělo v salonku nic jiného než těžké a otrávené oddechování přítomných pánů.

Déšť už nebušil na sedlovou střechu domu ani nebubnoval průhlednými stříbrnými paličkami na malé okenní tabulky. Běsnění větru přešlo v noční kvílení. Zdálo se, že i příroda se uložila k spánku.

Emma potlačila povzdech. *Malý zázrak*.

Kradmo se podívala na Digbyho. Ten trouba byl čilý jako rybička a hovořil s elánem a živočišnou radostí, kterou oplývají děti, když jdou k vánočnímu stromečku. I teď se plně soustředil jen na své náčrty. Za poslední tři hodiny *nevěnoval* obecenstvu ani jeden jediný *pohled.* Panebože! Zíral na ty barevné čáranice s takovým

zaujetím, že ho nějací posluchači vůbec nezajímali. Emma už skoro oslepla z toho věčného mžourání na směšné malůvky.

Ať už byla slepá nebo ne, mohla se alespoň *tvářit*, že ji to zajímá. Měla tak jedinou šanci, jak dodržet slib, který dala Michaelovi. A to bez toho, aniž by musela sáhnout na konto v bance. Takže jí nezbývalo nic jiného než pozorně poslouchat a najít v Digbyho přednášce něco… cokoliv, co by podnítilo pány v téhle místnosti finančně podpořit doktorovu expedici.

Narovnala se a přinutila se soustředit na to, co zrovna povídal.

„Sedmého března léta Páně 1539 opustil maurský otrok Esteban a františkánský mnich Fray Marcos de Niza Mexico City. Jejich mise měla jediný cíl. Chtěli objevit legendární ztracená města Ciboly…“

Šestnácté století…

Najednou pochopila, že je všechno zbytečné. Nikdy se jí nepodaří přesvědčit přítomné pány, aby investovali do profesorova pošetilého plánu. Tenhle večírek je jedna velká pohroma a Digby se na něm představil jako ubohý a směšný klaun. Nic, dokonce ani její velký vliv na Wall Street, nepomůže doktůrkovi k tomu, aby ho považovali za dobrou investici.

Jakmile si to uvědomila, pocítila úlevu. Jak zvláštní! Když si člověk připustí prohru, lépe ji přijímá. Uvolnila prkennou páteř a celá ospalá se pohodlně uvelebila na pronajaté židli. Rozevřela pěsti. Už nemělo smysl předstírat, že ho poslouchá. Klidně se může uvolnit.

Digbyho slova se proměnila v monotónní mumlání. Blabla. Blabla.

Jeho jednotvárná intonace vysála z Emmina těla všechno napětí. Přivřela víčka a unaveně ho sledovala skrz pavučinový závoj řas. Blábolil a blábolil. Pravděpodobně se zabýval nějakými úlomky starých keramických nádob nebo něčím, co má zhruba stejně velký význam pro světový řád. Už se nenamáhala věnovat mu pozornost. Naposled ho vnímala ve chvíli, když měl půlhodinový proslov o několika zmatených knězích, kteří objevili pár záhadných měst. Muži, již se zavázali, že budou žít v chudobě, ji rozhodně nepřitahovali. Najednou se na ni podíval.

Emma se v mžiku probrala. Na chvíli jí přestalo bít srdce.

Z jeho lahvově zelených očí vyzařovalo obrovské nadšení a zanícení. Svítily jako letní slunce a vysílaly žhavé spalující paprsky. O tom nebylo pochyb. Každý by to okamžitě rozpoznal, i kdyby

něco takového ještě nikdy nespatřil. Jenže Emma ten pohled znala. Viděla ho nejmíň tisíckrát v otcových očích…, pokaždé, když začal vyprávět o plánech, jak rychle zbohatnout.

Digby se hned nato otočil zpět k nákresům. Emmaline těžce polkla. Nemohla se odpoutat od vzpomínek, které si tak náhle vybavila. Dlouhé roky se snažila zapomenout na otcovy neuskutečnitelné sny a na to, co způsobily jeho rodině.

A teď, úplně nečekaně, znovu vyvstaly. Co? No přece otázky. Co když? Co kdyby otec dostal stejnou šanci, jakou právě teď zahazoval Digby? Co kdyby nejbohatší muži ve městě přišli na večírek a poslechli si otcovy smělé touhy? Žil by ještě?

Emma s letitou zběhlostí vyhnala z mysli všechny otázky. Tak jako tisíckrát předtím, i teď to zvládla díky své pevné vůli. Otec i se svými beznadějnými a prázdnými sny byl pryč. Ležel v hromadném hrobu pro chudé na hřbitově Potteťs Field.

Žádný večírek by tatínkovi nepomohl. Stejně jako tomuhle muži. Jenom Bůh ví, že Digby nedostane od pánů v salonu ani deseticent. Byznysmeni neinvestují do snů. Platí za výsledky. Tuhle tvrdou realitu nedokázal otec nikdy pochopit.

Peníze. Studené těžké mince a bankovky, které měnily touhu ve skutečnost. O ničem jiném nemělo smysl snít. Musela projít tou nejtvrdší životní zkouškou, aby poznala, že je naprostá hloupost toužit po jiných věcech.

Zdá se, že to mám na dosah, pomyslel si Larence vzrušeně. Byl tak blizoučko k tomu, aby se všechno stalo skutečností. Sen, jejž v sobě uchovával téměř polovinu života, byl od něj vzdálený jen pár palců.

Uchopil předposlední list a obrátil ho lícem na desku podstavce. Do zorného pole se mu dostal poslední náčrt, jenž ho během několika vteřin vtáhl do úplně jiného světa. Zíral na něj jako přimražený. Jeho monolog postupně uvadal, přešel do nesrozumitelného mumlání, až se úplně rozplynul.

Tak, tady to máme, všichni si to mohou prohlédnout: tajná chodba do legendárního města Cibola, před jejímž vchodem stojí obrovská skála. Zachvěl se vzrušením a srdce mu začalo nedočkavě tlouct. Konečně. Na tento okamžik čekal celý život.

Zafrkal jako lokomotiva a znovu se rozpovídal. Konečně mu z úst vyklouzla poslední věta, kterou se naučil nazpaměť: „… a s vaší velkorysou pomocí pak použiji tento zajímavý deník a půjdu v

Estebanových stopách. Věřím, že mě dovede k legendárnímu ztracenému městu Cibola.“

Larencovi chvíli trvalo, než se přenesl zpět do přítomnosti. Vždycky když hovořil o minulosti, připadala mu tak strašně blízká, až měl dojem, že ji právě prožívá. Polehounku se snesl na zem a uvědomil si, že je po všem. Skončil.

Triumfálně a dlouze si oddechl. Dokázal to. Nepotřeboval k tomu nic jiného, než pár stránek papíru a několik magických slov. Vzkřísil úžasné město Cibola, které čekalo na své znovuobjevení. Na tváři se mu rozzářil vítězný úsměv. Otočil se k posluchačům.

To, co spatřil, mu úplně vyrazilo dech. Nikdo nebyl vzhůru. Dokonce ani Michael. Měl pocit, že stojí v jednom ze salonů Divokého západu, tak jak se o nich píše v knihách. Pánové seděli rozvalení na židlích nebo leželi na stolech jako kovbojové. Pokojem se neslo hlasité chrápání. Jak je možné, že to předtím neslyšel?

Larence si připadal, jako by dostal pěstí do břicha. Jeho úsměv znejistěl, povadl a nakonec zcela vyprchal. Zbabral to. Zdálo se mu, že ho už nohy neunesou. Klesl na pohovku, předklonil se a zabořil tvář do dlaní.

Patnáct let života strávil tím, že sbíral informace, nepřestával doufat a dokázal nemožné. A teď… teď, když konečně dostal šanci proměnit ten nádherný sen v realitu, to *zpackal*.

Proč? zeptal se zoufale. Proč neumí komunikovat s lidmi a zaujmout je? Bože, dal do toho úplně všechno…

Emma se pomalu probírala. Zdálo se jí, že se něco změnilo. Zdvihla ruku, aby si namasírovala ztuhlý krk, a s námahou otevřela těžká víčka. Teprve pak jí to došlo. Ticho. Profesor skončil! Rychle zvedla hlavu a začala tleskat. Než se úplně probrala, zněl její aplaus poněkud nejisté, ale po krátké chvíli zesílil. Koutkem oka spatřila Michaela, jak se vrávoravě postavil. Naznačil rty jenom jediné slovo: *katastrofa*.

Nesouhlasně zakroutila hlavou a přispěchala k Digbymu. „Vstaňte,“ zasyčela tak, že to slyšel pouze on. Než stačil odpovědět, zatleskala, aby přilákala pozornost ostatních. „Hm, pánové…“

„Vždyť spí,“ zamumlal Larence.

„Spali před dvěma hodinami,“ poznamenala jízlivě Emma. „Teď jsou v komatu.“ Vrhla na něj zkoumavý a zároveň pohrdavý pohled. „Předpokládám, že se specializujete na výzkum. Nemám pravdu?“

Sklesle se na ni podíval zelenýma očima. „Ano. Jak jste na to přišla?“

„Jenom jsem tipovala. Teď se postavte.“

Když se muži, kteří seděli kolem něho, začali jeden po druhém zvedat ze židlí, Larence se opatrně narovnal.

„Pánové,“ pronesla Emma, když se poslední host konečně probudil. „Vím, že byste rádi prohodili pár slov s doktorem Digbym, ale budu si ho muset, bohužel, na chvíli půjčit.“ Dav vydechl úlevou. Emma předstírala, že si toho nevšimla. „Dejte si další drink a prosím, chovejte se jako doma.“

Vyhrnula si sukni asi o dva palce nahoru. I když to nevypadalo zrovna moc elegantně, přišlo mu to docela praktické. „Pojďte za mnou,“ prohodila a vyrazila kupředu.

„Ale… ale někteří hosté si vyzvedávají kabáty.“

Emma se neotočila. „Krysy vždycky vědí, kdy utéct z potápějící se lodi.“

Rázně odpochodovala ke dveřím. Šla s bradou nahoru, aby žádný z přítomných nepoznal, že vře zlostí. Slyšela, jak Digby kráčí za ní a neohrabaně šourá nohama. Zatracený chlap, pomyslela si. Všechno zbabral. Kdyby měl alespoň trochu rozumu, mohla by přesvědčit hosty, aby do něj investovali. Jenže Digby jí neposkytl nic…, nic, na čem by mohla stavět. A teď je samozřejmě na ní, aby z naprostého fiaska vyčarovala jakýs takýs úspěch.

Larence musel přidat do kroku, aby stačil jejímu rychlému tempu. Pokaždé když došlápl levou nohou na dřevěnou podlahu, ucítil v koleni ostrou bolest. Snažil se ji ignorovat. Instinkt mu napověděl, že ho Emmaline podrobuje jakési zkoušce. Z nějakého neznámého důvodu si přeje, aby v ní neobstál a dal jí tak důvod znovu ho vykopnout ze dveří. Zaťal zuby a s námahou se plahočil za ní…, co krok, to bolest.

Proklouzla pootevřenými dveřmi a zmizela. Larence zrychlil ještě víc a vešel za ní do malé místnosti, kterou ozařovalo tlumené světlo. Chvíli mu trvalo, než si zvykl na tmu a zaostřil oči.

Zavedla ho do knihovny. Řady čerstvě zakoupených svazků v kožených vazbách lemovaly stěnu vedle něj a hýřily tlumenými odstíny červenohnědé, hnědé, zlaté a zelené barvy. Vůně nového papíru a kvalitní kůže prosytila těžký nasládlý vzduch v pokoji, jehož okna snad ještě nikdo nikdy neotevřel.

Pomalu se před ním otevřel i zbytek místnosti. Gobelínové olivově zelené tapety zdobily vrchní část zbývajících tří stěn. Jejich kdysi svěží barva se v úrovni pasu „vpila“ do mahagonového obložení. Přesně uprostřed knihovny, mimo dosah přímého světla, stál masivní mahagonový stůl, na jehož naleštěném povrchu se vyjímaly pečlivě urovnané stohy důležitě vzhlížejících dokumentů. Z lampy, vyrobené z japonského papíru, se linulo zlatavé světlo a olizovalo načervenalou desku.

Emmaline se posadila na židli z masivního dřeva, jež stála za stolem, a okamžitě upřela pozornost na horu papírů, která jí ležela hned vedle ruky.

Larence byl opět šokován její krásou. Ve světle lampy zářila jako bohyně zlata. Zdálo se mu, že v kontrastu s vínově červenými sametovými šaty má téměř étericky bledou pleť. Kolem obočí a spánků jí splývaly neposlušné prstýnky stříbřitě plavých vlasů, které jí zjemňovaly formální, dozadu sčesaný účes. Kdyby se usmála… alespoň jednou…, byla by tou nejkrásnější ženou, kterou kdy potkal.

„Posaďte se,“ pobídla ho rozrušeným hlasem, který odrazoval od jakékoliv námitky a vybízel k poslušnosti.

Larence si nemohl pomoct. Ženino panovačné chování ho přímo vybízelo k tomu, aby si do ní rýpl. „Kam?“

Prudce zvedla hlavu a probodla ho pohledem. „Zapomněla jsem, že učíte na univerzitě. Možná by vám trochu pomohlo, kdybyste si mohl vybrat z vícero odpovědí… jako při testu.“

Zasmál se. „Mám takový dojem, že tak trochu… pohrdáte lidmi s vyšším vzděláním.“

Jestli se domníval, že se usměje, tak se šeredně mýlil.

„Vzdělání, které člověk vyčte v knihách a které odmítám označovat jako vyšší, je mi naprosto lhostejné.“

„Lhostejné? Ale co ty fantastické knihy…“

„Jsou to jen atrapy. Četba mě vůbec nezajímá, doktore Digby. Zkrátka a dobře, nečtu.“ Díval se na ni s otevřenými ústy. Obdařila ho ledovým úsměvem. „No…, samozřejmě že můžu, ale nechci. Znáte to staré pořekadlo, ‚Ti, kteří umí, pracují a ti, kteří neumí, učí.‘ Já pracuju.“

„Ale knihy nás během několika vteřin přenesou do jiného světa, živí naše sny a naplňují nás různými pocity. Tím, že se k nim obracíte zády, se o hodně připravujete.“

„Poslední věc, kterou potřebuju, je hromada zoufalých snů.“ Ledově se na něj podívala, sáhla za stůl a otevřela vrchní šuplík. „Nuže, doktore Digby, navrhuju přerušit tenhle zajímavý rozhovor a místo něj soustředit pozornost na náš společný obchod. Nevím, jestli jste si všiml, ale mám tady plno hostů, kterým se musím věnovat. Takže, dáme se do toho?“

Zamířil k židli, jež stála na druhé straně stolu. Když udělal druhý krok, do kotníku a holeně mu vystřelila šílená bolest.
Okamžitě se mu podlomila noha. Klopýtl a s povzdechem se zhroutil na měkce vycpanou sametovou židli.

Předpokládal, že ho polituje a bude mít o něj starost…, samozřejmě předstíranou. *Božínku, můžu vám nějak pomoct?* slýchal od žen celý život, obvykle těsně předtím, než odešly s jiným mužem.

Neřekla ani slovo. Pomalu se uklidnil. Prsty se mu jeden po druhém uvolnily z křečovitého sevření. Pustil dřevěnou područku a začal klidně dýchat. Když se mu konečně podařilo zvednout hlavu, zjistil, že ho upřeně sleduje. Dívala se na něho s takovou intenzitou, až ho to přivádělo do rozpaků…, jako kdyby skutečnost, že je postižený, z něho dělala méněcenného člověka, nebo lépe řečeno, jako kdyby šlo o morální a ne fyzický handicap. „Jste v pořádku?“ zeptala se lhostejným, odměřeným hlasem.

„Ano.“

Zdálo se mu, že se chystá něco vyslovit. Předklonil se, protože se nemohl dočkat, s čím tahle žena vyrukuje, když vidí někoho trpět bolestí.

„Dobrá. Můžeme přejít k věci.“

Zamračil se a znovu se narovnal. „K jaké?“

„K jaké?“ zeptala se úsečně. „Co chtějí lidé, jako jste vy, od lidí, jako jsem já? Peníze.“

Larence se zarazil. Na okamžik mu přestalo bít srdce. „Peníze?“ zašeptal. S tímhle rozhodně nepočítal…, ani náhodou. Nemohl uvěřit vlastním uším, že je to právě ona, kdo mu chce pomoct. „Chcete mi snad naznačit, že byste financovala mou expedici?“

„Někdo na tomhle večírku to udělat musí. Po vaší… obsáhlé přednášce se nenašel vůbec nikdo, kdo by byl ochoten přispět.“

„Nebo zůstal vzhůru.“

Téměř neviditelně našpulila rty. „Správně. Takže… ačkoliv se velice nerada loučím s penězi, nic jiného mi nezbývá. Dlužím to

Michaelovi… vlastně Columbijské univerzitě. Vím, že na mě spoléhá.“

Larence se mírně předklonil. „Já taky, slečno Hatterová. A kromě mne i celý svět.“

Co si o tom myslí, mu dala jasně najevo tím, že obrátila oči v sloup. „Kolik potřebujete?“

„Deset tisíc dolarů.“

Trhla sebou. „A co vlastně získáte za tuhle částku?“ Zdálo se, že ho ta otázka zaskočila. „Co bych měl jako získat?“

„Co přesně hledáte? Zlato, stříbro, drahé kameny? Nebo něco jiného?“

Hlavou mu probleskla Cibola. Vybavil si ji přesně tak, jak si ji vždycky představoval. Uviděl domy, ulice a umělecká díla, která vytvořila dávno zapomenutá civilizace. Polovinu života toužil spatřit tohle všechno na vlastní oči. Dokonce už jako malý chlapec věděl, že je mu souzeno najít ztracené město. Že ho Bůh konečně odškodní za to, že je mrzák. Až objeví Cibolu, bude se alespoň jednou v životě, v jednu nádhernou chvíli, cítit úplný.

Ale co je tohle za odpověď? Prohlédl si ženin dokonale krásný a bezcitný obličej a prozkoumal okouzlující ledové oči. Něco takového nemůže nikdy pochopit.

Takže se rozhodl, že vyrukuje se svou druhou nejlepší odpovědí. S tou, kterou dal stovkám studentů a kterou každý na světě chápe a uznává. „Znalosti.“

Odfrkla. „Vy si snad děláte legraci!“

„Legraci? Proč bych si…“

„Je ve městě nějaké zlato?“

Zamračil se. „Myslím, že ano, ale to není vůbec důležité v porovnání s…“

„Stříbro?“

„Zcela určitě, ale znovu vám chci…“

„Drahokamy?“

„Bezpochyby, ale, slečno Hatterová…“

„Dobrá.“ Vyndala účetní knihu, jejíž desky byly potažené kůží, a pomalu ji otevřela. „Říkal jste osm tisíc dolarů, že?“

„Deset.“

Ušklíbla se. „Ach ano.“ Opatrně vytáhla ze stojánku značkové černé pero a napsala šek. Než inkoust zaschl, uplynulo několik dlouhých a napjatých vteřin.

Nelibě se otřásla, ale rychle se vzpamatovala a předala mu šek. Když Larence uchopil malý kousek papíru, roztřásly se mu prsty. Právě mu předala klíč k bráně, která vedla do světa jeho největších snů. Nevýslovná vděčnost mu okamžitě otupila myšlenky a sevřela hrdlo. Nezmohl se na nic jiného, než že na ni obdivné zíral.

Obratně otevřela malou krabičku z ryzího stříbra a vzala z ní úhlednou bílou kartičku. „Zde je moje navštívenka. Pošlete mi telegram, až město objevíte. Připadne mi jedna polovina."

Celý zmatený se podíval na kartičku, kterou držel v ruce, a pak na ni rozpačitě upřel oči. „Polovina?"

„Toho, co najdete v Cibole."

Larencovi ztuhla v žilách krev. „Nerozumím…"

Hleděla na něho s neskrývaným odporem. Patrně si o něm myslela, že je jenom o trošičku chytřejší než vycpaná sova, jež seděla v rohu knihovny. „A čemu přesně nerozumíte?"

„Tomu, že chcete polovinu města, které objevím. Poklad Ciboly patří světu a ne jedincům. Musí být vystaven v muzeích…"

„Takhle klidně naložte se svým podílem. Svoji půlku prodám tomu, kdo mi udělá největší nabídku."

„*Prodáte!*" Uvědomil si, že mu hlas křičí hrůzou, a cítil, jak mu pustoší duši. Vnímal, jak mu šek vyklouzl z prstů a bere s sebou i jeho sen.

„Ano, doktore Digby, prodám. Proč bych investovala tak velkou finanční částku, aniž bych měla naději, že z ní něco získám? Jsem obchodnice, a ne žádný filantrop."

„Přece nemůžete vydělávat na historii!"

„Podívejte, doktore Digby, tahle konverzace mě začíná unavovat. Buď si moje peníze vezměte, nebo je tady nechejte. Záleží jenom na vás. Ale jestli je přijmete, musíte zaplatit daň. Dostanu polovinu toho, co naleznete."

Zavřel oči. Představil si ty nádherné, tisíce let staré cennosti rozsekané a rozporcované jako kuře na pekáči. Ta představa mu málem zvedla žaludek.

Otevřela zlaté kapesní hodinky cvak. „Nuže, doktore Digby…"

„Bez vašich peněz to město nikdy neobjevím," zamumlal.

„Každý sen něco stojí, doktore. Sama jsem měla možnost přesvědčit se o tom. Takže, jaké je vaše rozhodnutí?"

Rychle se snažil zanalyzovat situaci. Jaké má možnosti? Existuje jiná alternativa? Bez jejích peněz bude zase na začátku…, a to mu

trvalo celých patnáct let, aby došel tak daleko. Když si představil, že by měl začít znovu, udělalo se mu špatně. Zmocnilo se ho zoufalství.

Předklonila se a narazila lokty na dřevo. Mírně sebou trhl. Přivřela oči a podrobně ho zkoumala. V pohledu se jí zableskla radost, která hned nato zmizela. Zdálo se mu, že ji *těší* jeho obrovské dilema. „Tak co, Digby?“ Ženina slova visela ve vzduchu, jenž ztěžkl tichem a jejich pravidelným dechem. Tentokrát neměl žádných pochyb o tom, že se usmívá. „Jak jste se rozhodl?“

Je to jenom další test, uvědomil si. A ona si přeje, aby jím neprošel. Chce, aby si peníze *nevzal*.

Usmál se nad svými deduktivními schopnostmi. Dávalo to smysl. Tahle ženská je zřejmě pořádný lakomec, který se ocitl za záhadných okolností v situaci, kdy mu nezbývá nic jiného než pustit pár dolarů. Má tedy jedinou možnost, jak od tohoto závazku odstoupit. *Potřebuje*, aby její nabídku odmítl.

Najednou se mu ulevilo. Výhružky, jež mu vmetla do tváře, nebyly ničím jiným než matnou clonou, která mu měla zakalit čistou mysl. Něco takového by přece nedokázala…, určitě ne. A už vůbec ne, až uvidí ty skvostné klenoty, dotkne se jich a uvědomí si, jak obrovskou hodnotu mají pro lidstvo. Nikdo by přece nemohl těžit z minulosti a prodat ji za největší možnou nabídku, že?

Čím víc o tom přemýšlel, tím víc si byl jist. Možná skutečně věří, že by nalezené cennosti mohla prodat. Ale jakmile je spatří na vlastní oči a vezme do dlaní, pochopí, že se mýlila. Cibola a všechny její klenoty patří všem lidem na světě. A nikoliv jedincům.

„Dobrá,“ vysoukal ze sebe. V okamžiku, kdy mu souhlasné slůvko vyklouzlo z úst, měl pocit, že mu z beder spadl pořádný balvan. „Přijímám vaše peníze.“

Kapitola třetí

„Ach,“ podivila se. Vykouzlila na tváři výraz, jenž mu dal jasně najevo, že se nespletl. Přála si, aby peníze odmítl. „Kdy se chystáte odjet?“

„Nevím. Všechno je tak nečekané…, možná za pár měsíců. Chvíli potrvá, než zařídím, co je třeba.“

„Doufám, že mi dáte vědět, než vyrazíte. Hodně štěstí, doktore Digby.“

Pozoroval, jak vyplouvá z místnosti. Kráčela sebevědomým a majestátním krokem jako lvice. Ani jednou se neohlédla. Larence mrkl na šek, jenž svíral v rukou. Sněhobílý papír mu poskakoval v třesoucích se prstech.

Deset tisíc dolarů.

Nic ho nemůže zastavit. Vůbec nic.

Dobrodružství, na které čekal celý život, právě začíná.

Emmaline si rázně vykračovala po Broadwayi. Nad přísným, dozadu sčesaným účesem držela černý saténový deštník, na který bubnoval déšť. Velké ledové kapky klouzaly po jeho povrchu a rozplácly se o kamennou dlažbu. Když dopadly, šplíchly jí na špičky střevíců z šagrénové kůže. Do těžkých vlněných sukní se jí opíral vítr. Jako každé pondělní ráno, i dnes pochodovala k obvyklému cíli s bradou vzhůru a pohledem upřeným před sebe.

Do plic jí vnikl těžký vlhký vzduch. Zhluboka se nadechla a vychutnala si povědomou vůni, jež sálala z téhle finanční čtvrti New Yorku během období předjarních dešťů. Milovala tuto část města, a hlavně ráno, protože byla plná života.

Většina lidí se cítila uvězněná mezi vysokánskými budovami, které se k sobě tiskly po obou stranách ulice. Emma však nikoliv. Měla ráda bezbarvé kamenné kvádry, jež obklopovaly finanční srdce velkoměsta. Vůbec jí nevadilo, že tahle typická silueta zachycuje

téměř všechny sluneční paprsky. Když potřebovala slunce, odjela k moři do Manchesteru na své letní sídlo. A když toužila po čemkoliv jiném, šla na Wall Street.

Přidala do kroku, protože se nemohla dočkat začátku pracovního dne. Na rohu Broadwaye a Wall Street zvedla hlavu, poněvadž chtěla zkontrolovat provoz. Překvapilo ji, že ulice jsou téměř prázdné.

Blázni, poznamenala na adresu byznysmenů. Něco tak zanedbatelného, jako je špatné počasí, by ji rozhodně nemohlo odradit od toho, aby šla do práce. Proto taky dokázala mnohem víc než všichni ostatní.

Rukou v rukavici si nadzvedla sukni a lehký teplý plášť. Přeběhla ulici a vydala se směrem ke společnosti The Smitherton Guaranty and Trust Bank.

Před bankou se na chvíli zastavila, protože si potřebovala upravit klobouk. Váhavě přiblížila prsty k hlavě a zamračila se. Několik světlých kudrlin se dostalo ze zajetí klobouku a drze jí zastínilo čelo.

Rozzlobeně stiskla rty. Tyhle zatracené lokny jí vůbec nesluší. Vypadají naprosto příšerně. Mohla je rovnat a vlhčit jak chtěla, stejně ty drobné kudrlinky vždycky vyklouzly ven.

Pokaždé když jednala s prezidentem banky Eugenem Cumminem, chtěla vypadat co nejlíp. Téměř rok spolu udržovali diskrétní a spíše obchodní poměr. Samozřejmě že nešlo o běžnou *milostnou pletku***,** protože Emma v lásku nevěřila a byla si takřka jistá, že on taky ne. Jejich vztah se podobal řekněme ekonomické a sociální spolupráci. Oběma dvěma, jí rozhodně, takový poměr nadmíru vyhovoval. Nikdy ji ani ve snu nenapadlo zeptat se Eugena, zda je spokojený stejně jako ona.

Kdyby to udělala, udivilo by ho to, protože jen zřídkakdy hovořili o osobních věcech. I v posteli probírali zásadně byznys. Jistě, čas od času se zasmáli a povídali si vtipy. Ale jen zcela ojediněle. Život v ulicích New Yorku ji naučil brát sex jako praktickou a všední věc. Před několika lety…, dávnými lety, přišla na to, že všechno, co má, je majetek a závazky. To samé platilo i v případě sexu.

Vztah s Eugenem vnesl do jejich vzájemných obchodních jednání pikantní a zajímavý podtext. A nejdůležitější na tom bylo, že jí to poslední dobou dělalo dobře. Alespoň mají ty upjaté dámy z horních deseti tisíc o čem klábosit.

Eugene nepatřil k pohledným mužům, ale jeho obchodní dovednosti plně nahradily nedostatky ve fyzickém vzhledu.

Představovali pevný a profitující tým. Dokonce si pohrávala s myšlenkou, že až přijde čas na děti, mohli by spojit majetky.

Povzdechla si s takovou prudkostí, až se jí na blůze narovnaly naškrobené bílé záhyby. Uhladila složitý římský drdol, jenž si spletla na šíji, pak nadzvedla sukni a vystoupala po masivních schodech, které vedly ke vchodu banky. Celou dobu hleděla na obrovské dřevěné dveře, které se každou chvíli rozletí dokořán a přivítají její maličkost.

Zůstaly zavřené. Ze rtů jí zmizel úsměv. Snad si ten idiotský vrátný nemyslí, že si sama, *sama!… otevře* dveře? Znechuceně se narovnala do výšky pěti stop a šesti palců, vypjala hruď a přiřítila se k zavřeným dveřím. Počkala desetinu sekundy, zda se neotevřou, a když se tak nestalo, zavřela deštník a zabouchala na malé okýnko u vchodu.

Za dveřmi se ozval poklus něčích nohou. Hned nato se masivní křídla rozlétla dokořán. Vrátný na ni upřel uslzené oči, které mu málem vylezly z důlků. Jeho vrásčitý krk, jenž jí připomínal harmoniku, zčervenal jako pivoňka. „Pr… promiňte, slečno Hatterová. Já jen…“ Jeho pohled sklouzl na důkladně vyleštěné špičky bot. „Myslel jsem, že dnes nepřijdete.“

Emma vstoupila do banky. „Už deset let chodím každé pondělí přesně v půl deváté ráno. A vy,“ dodala a probodla ho jedovatým pohledem, „jste mi pokaždé otevřel.“

„Ale dnes…, no…“

Vrazila mu deštník a začala si svlékat vlhké rukavičky s pěti knoflíky. Bylo jí úplně fuk, s jakou výmluvou ten starý paprika vyrukuje. Zasloužil by si, aby o jeho neschopnosti informovala Eugena.

Zaslechla, jak za ní cvakly dveře. Neobvykle tichou halou se nesla nekonečná ozvěna. Aniž by vrátnému věnovala jediný pohled, zdvihla bradu a vykročila po naleštěné mramorové podlaze.

„Dobré ráno, slečno Hatterová.“

Ten nečekaný pozdrav ji úplně vyvedl z míry. Zastavila se. Otočila se a uviděla slečnu Baxterovou, která na ni mávala zpoza naleštěných mosazných mříží pokladny. Na krásné tváři jí zářil škodolibý úsměv.

Emmaline se zamračila ještě víc. Slečna Baxterová s ní totiž nemluvila od okamžiku, co o ní prohlásila, že je zcela neschopná.

„Neočekávala jsem, že dnes ráno přijdete," zacukrovala slečna Baxterová a zubila se, jak nejvíc to jenom šlo. „Musím uznat, že máte odvahu."

Emma odvrátila oči od pokladní a vyrazila dopředu. Tichou chladnou halou se zase rozléhaly její svižné a hlučné kroky. Zabočila za poslední roh a dopochodovala k Eugenově soukromé kanceláři.

„K panu Cumminovi, prosím," požádala mladíka, jenž seděl za stolem před Eugenovou pracovnou.

„A máte…" Odtrhl pohled od knihy a spatřil Emmu. Ze rtů mu pomalu, ale jistě vyprchal úsměv.

„Nějaký problém?" zeptala se kousavě. „Chci vidět Eugena."

„Hm… hm, samozřejmě. Jenom jsem vás…"

„Hlavně se mi nesnažte *namluvit*, že jste mě dnes neočekával. Řekněte Eugenovi, že jsem tady."

Výraz mladého muže „roztál". Z tváře mu teď vyzařovala lítost. „Prosím, račte dovnitř," pobídl ji něžným a téměř smutným hlasem. „Pan Cummin si zhruba před patnácti minutami vyžádal vaše záznamy."

Emma kývla hlavou, protáhla se kolem recepčního stolu a rázně zaklepala na bohatě vyřezávané mahagonové dveře, jež vedly do Eugenovy pracovny. Když zamumlal, aby vstoupila, vplula do místnosti. „Dobré ráno, Eugene."

Eugene zvedl hlavu od dokumentů, které právě studoval. Emma k němu vyslala ten nejoslnivější úsměv, jaký se jí kdy v pondělí ráno podařilo vykouzlit. Potom si začala rozepínat lehoučký plášť. „Musím konstatovat, že jsem ještě nikdy neprožila tak bláznivé ráno. Proboha, ten vrátný…" Všimla si Eugenova divného pohledu a zakabonila se. „Stalo se něco?"

Zavřel oči a za krátký okamžik je pomalu otevřel. Unavené hnědé oči se zadívaly hluboko do těch jejích. „Emmaline…" Jeho obvykle silný hlas jí připadal slabý a vyčerpaný. Ukázal na židli před stolem. „Sedni si."

Emmou projela první vlna strachu. Něco se *přihodilo*. Bezmyšlenkovitě zamířila k nabídnuté židli a opatrně se posadila na kožené sedadlo ozdobené střapci. „Co se stalo, Eugene?"

„Copak jsi ráno nečetla noviny?"

„Samozřejmě že ne. Každé pondělí je přece pročítáme spolu!"

Těžce vzdychl a vrazil bradu do dlaně, pod kterou se vyjímala krajková manžeta. Emma na něj mlčky zírala. Najednou znervózněla

a nepatrně se předklonila. V místnosti, jež řvala tichem, bylo slyšet pouze jediné…, jeho a její dech.

„Eugene, ty mě děsíš…“

„Železnice Pennsylvania a Reading dnes vyhlásily bankrot.“

Emmaline zalapala po dechu. Reflexivně sevřela prsty kolem pevných kožených područek. „Panebože…“

Znovu unaveně povzdechl. „A to není všechno. Do konce týdne se má položit i National Cordage… a Drexana Mills. Burza pomalu ale jistě krachuje. Čekáme, že se banky zhroutí někdy koncem měsíce.“

Ohromená Emma se zaklonila a opřela o opěradlo. Všechno co měla, *úplně všechno*, investovala do železnic a textilního průmyslu. Krach by znamenal…

Strašně ji rozbolela hlava. Bolest jí vystřelovala ze šíje až ke spánkům. Zavřela oči. Jejími víčky prosvítalo oslnivé světlo lampy, jež stála na Eugenově stole.

Přemýšlej. Musíš něco vymyslet.

„Je mi to líto, Em,“ řekl tiše.

Pomalu otevřela oči. Zármutek v Eugenově tváři ji zasáhl jako blesk. Přestala se ovládat. Pod víčky se jí nahromadily horké slzy. Než se stačily přehoupnout přes jejich okraj, zatlačila je hřbetem ruky zpět a zprudka se postavila.

Přemýšlej! Začala jednat. Chodila po Eugenově kanceláři sem a tam a snažila se přijít na to, jak vyřešit tenhle problém. Propletla prsty a při každém kroku si je nervózně promnula. „Železnice, textilky, banky…“

„Pojišťovny, nadace, farmy,“ dodal Eugene. „Všichni jdou ke dnu. Zkrátka a dobře, minulý rok jsme učinili příliš mnoho ukvapených spekulací. Evropské banky zrušily úvěry a chtějí zpátky své peníze.“

„Věděla jsem, že je nejistá doba, ale tohle…“ Věta se rozplynula ve vzduchu jako pára. Otočila se a podívala na něho. „Já…, vždycky jsem si říkala, že zaujmu konzervativní postoj, až budu stará.“

Eugenovy rty se rozvlnily, jako by se chystaly něco vyslovit, ale nakonec zůstaly němé.

Přemohla se a vytlačila ze sebe škrobený smích. „Takže…, co přesně to znamená?“

Mrkl na složku s koženými deskami, jež ležela na stole. Z tváří mu okamžitě vyprchala všechna barva. Emmy se zmocnil strach a sevřel se jí žaludek.

„Znamená to, že jsi na mizině.“

Z plic jí unikl dech, který celou dobu zadržovala. Znovu se vydala napříč místností a kroutila si prsty takovou silou, až cítila bolest. „Být na mizině je relativní pojem… Mám to chápat tak, že musím snížit výdaje v Bloomingdale's nebo že si nemůžu dovolit letní sídlo?"

„Chci říct," pokračoval něžným hlasem, „že na konci tohoto měsíce už nebudeš žádné letní sídlo *vlastnit*. Máš obrovské dluhy a bance nezbývá nic jiného než ti vypovědět půjčky."

Probodla ho rozzlobeným pohledem. „Vypovědět půjčky? Eugene…"

Přerušil ji mávnutím ruky, ze které se vytratil život. „Nechej mě domluvit, dokud mám na to nervy. Půjčky, které jsi získala od banky na nákup akcií železnic a textilek, jsi zastavila veškerou hotovostí, letním sídlem a jeho vybavením a nábytkem ze svého dakotského bytu. Teď jsou tyhle akcie, všechny tvoje akcie, bezcenné. Jestli do příštího měsíce nezaplatíš, budeme nuceni všechno zabavit. Pokud jde o tvou hotovost, už jsme ji zablokovali." Přeskočil mu hlas. „Je mi to moc líto."

Emma sevřela pobledlé dlaně v pěst a ucukla před Eugenovým lítostným pohledem. Nic jiného jí nezbývalo. Kdyby se na něj dívala, musela by křičet. A kdyby začala, nikdy by neskončila.

„Můžeš si nechat šperky," nabídl tiše.

V hrdle jí vybuchl hysterický smích. Zaťala zuby, aby ten zvuk náhodou nevyklouzl ven. „Šperky?" zopakovala zastřeným hlasem. „Nemám žádné šperky. Všechny peníze jsem investovala do toho, čemu jsem věřila…, do téhle země. I ty jsi přece tvrdil, že Spojené státy *musí* vzkvétat. Potřebovali jsme železnice, banky, farmy a továrny. Tam jsou moje peníze, Eugene, a ty to moc dobře víš. V žádných diamantech a perlách!"

„Každé rozhodnutí, které jsi udělala, bylo správné, Emmo. Problém je v tom, že jsi předběhla dobu. Zbytek světa nedotáhl myšlenky tak daleko jako ty." Popojel židlí dozadu. Dřevěná podlaha zaduněla jako hrom.

Emma sebou trhla a pevně stiskla rty, aby nezačala křičet či brečet nebo se úplně neztrapnila před mužem, na kterém jí záleželo. Její ústa se teď podobala úzké bílé lince.

Než bys řekl švec, přiskočil k ní. „Em…" Eugenův konejšivý hlas jí sevřel hrdlo, až nemohla dýchat. Jeho dech se jí otřel o tvář. „Tady

máš portfolio," navrhl. „Možná se ti podaří najít nějaká zapomenutá aktiva, která jsem přehlédl."

Ucukla, aby nepodlehla soucitu, jenž mu tryskal z hlasu, a nepropukla v pláč. Brekot ještě nikdy nikomu nepomohl. Pevně si zmáčkla kořen nosu, aby potlačila příval slz.

Vztáhl k ní ruku.

„Nesahej na mě," zasyčela. Nevydržela by to. Kdyby se jí dotkl, rozpadla by se na milion kousků. Popadla složku a přitiskla ji k hrudi jako ochranný štít. „Už musím jít," pronesla rozechvěle.

„Emmo?"

„Nic mi není, Eugene. Opravdu." Sebrala všechnu sílu a lehce nadzvedla bradu. Potom narovnala ramena. „Potřebuju odejít, protože mě čeká náročná práce. Musím znovu nastřádat majetek."

Ochable se pousmál. Oba moc dobře věděli, že je to lež. „Jsi chytrá a mladá. Dokážeš to."

Další nesmysl. Sevřela kožené desky, aby uklidnila rozechvělé prsty. „To si piš, že to dokážu."

Než stačil Eugene cokoliv dodat, obrátila se a vyběhla z kanceláře. Probíhala bankovními halami, které jí najednou připadaly nesmírně depresivní a prázdné. Když kráčela kolem přepážky slečny Baxterové, hrdě vzpřímila hlavu. Pokladní se začala tiše hihňat. Její smích se přilepil Emmě na paty a nahlodal jí sebevědomí. Nezbylo jí nic jiného než zatnout zuby a ignorovat ten potupný chichot. Když dorazila ke dveřím, vyškubla vrátnému deštník a rukavice a vypochodovala ven.

Zabouchly se za ní dveře.

Když se zavřely, Emmina vyrovnanost se roztříštila na tisíc kousků. Svěsila ramena, brada jí klesla a ona se rozklepala jako ratlík.

Panebože…

Je po všem. Ztratila všechno, co si za patnáct let vydřela, naškudlila a odřekla.

Cosi ji táhlo dopředu. Kráčela jako náměsíčná, nic neviděla a téměř nic necítila. Proplouvala městem a tupě zírala před sebe. Oči ji řezaly, protože jí vyschly jako studna na poušti. Nohama pohybovala jenom silou vůle. Budovy, které měla po obou stranách, se

rozmazaly a rozpily do obrovské šedé masy. Dokonce i obloha byla popelavá. Nikde nevykukovalo slunce, jež by Emmě zahřálo tváře.

Ztuhlými prsty sevřela opracovanou dřevěnou rukojeť deštníku. Nad hlavou jí bubnoval déšť. Vytrvale bušil do saténové napodobeniny surového černého hedvábí. Rozbolela ji hlava.

Je švorc. Každá kapka deště, která dopadla na deštník, jí to slovo znovu připomněla. Švorc… švorc… švorc…

Zavřela oči. Doufala, že jí to pomůže vyhnat z mysli ten výsměšný výraz. Šla dál.

„Hej, madam!“

Kolem předloktí se jí omotala čísi ruka a silně s ní trhla. Klopýtla dozadu a narazila na pevnou hruď, která se blížila velikosti sudu.

Otevřela pusu a chystala se pronést nějakou kousavou poznámku, ale než stačila cokoliv vychrlit, prořítila se kolem ní tramvaj. Z pohybujícího se vozu odstříkla voda a cákla jí na tvář.

„Jste v pořádku, madam?“ zeptal se hlas něžnějším tónem.

V pořádku? Měla dojem, že jí zrosolovatěly kosti. Vždyť málem skočila pod jedoucí tramvaj! Zhluboka se nadechla a obrátila se k muži, který jí zachránil život. Spatřila vysokého urostlého chlápka středního věku, jehož vzhled napovídal, že by mohl pracovat v přístavišti jako lodní nakladač. Díval se na ni těma nejlaskavějšíma hnědýma očima, jaké kdy spatřila. Její srdce se naplnilo vděčností, již nedokázala, jako obvykle, vyjádřit slovy.

Sundal si ošuntělou červenou čepici a vyslal k ní ustaraný téměř otcovský úsměv. „Jste v pořádku, slečno?“

Chtěla se na něj usmát, ale ať se snažila, jak chtěla, nedokázala to. Jediné, na co se zmohla, bylo nepatrné kývnutí hlavou.

Dovedl ji zpět na dlážděný chodník. Když na něj vstoupili, rozhlédla se okolo sebe. Teprve teď postřehla, že už není ve finanční čtvrti města. „Kde jsme?“

„Hned jsem si myslel, že jste zabloudila. Takové dámy se tady na Mott Street moc neprochází.“

Mott Street. Emmě ztěžklo srdce a sevřelo se jí hrdlo. Trvalo jí patnáct let, než se vyhrabala z bahna lidské společnosti. A teď do něj zase spadla.

Je na dně…, stejně jako tenkrát, když začínala. Přeběhl jí mráz po zádech. Ježíši, zabědovala zoufale, copak se jí všechno jenom zdálo? Že by se odsud *nikdy* nedostala?

„Proč jste tady, slečno?“

Ta otázka se jí zařízla do mysli jako ostrý kousek skla. Proč je tady?

Odpověď se zdála zřejmá. Až příliš zřejmá. Utíkala před ní celý život. *Protože sem patřím. Vždycky jsem sem patřila.*

Že by to byla pravda? uvažovala s narůstající panikou. Dal jí pomstychtivý Bůh život v blahobytu na Osmé Avenue jenom proto, aby jí ho zase vzal a uvrhl ji zpět do nejstudenější temnoty, kterou kdy poznala?

Když na to pomyslela, zachvěla se. Jestli Všemohoucí naděluje podle toho, jaké má člověk o něm mínění, tak se nemůže divit, že dopadla právě takhle.

„Chcete jít se mnou, slečno? Nevypadáte zrovna nejlíp. Moje stará…“

Emmě narostl v krku knedlík. Ale okamžitě se sebrala a vysoukala ze sebe: „Ne, děkuju. Už vím, kde jsem.“

„Opravdu?“

Cítila, jak mužův skeptický pohled sklouzl na nákladný vlněný plášť do deště, který ji chránil před studeným větrem a dorážejícím deštěm, a drobný moderní klobouček, jenž jí jen tak tak pokrýval dokonale učesané vlasy.

Olízla si suché rty a řekla tenkým hlasem: „Vyrostla jsem v Rosare Court.“

Najednou se mezi nimi rozhostilo trapné ticho. Jako kdyby nevěděl, co si má myslet o neznámé ženě, jež upjatě postávala před ním. „No… dobrá,“ poznamenal. „Na shledanou. A příště mějte oči otevřené.“

„Nebojte se,“ odpověděla Emma jeho vzdalujícím se zádům. Stiskla límec vlněného svrchníku a tupě zírala do pochmurné ulice, jež se topila v neprostupném oparu. Pod nohama jí vibroval tlumený ruch města. Stála jako přimražená, s očima přilepenýma na chodník, jenž se táhl daleko dopředu. Měla dojem, že na ni chudinská čtvrť volá a láká ji záludným a jízlivým hlasem, který ji strašil noc co noc, a to tak dlouho, kam až její paměť sahá. Tyhle patetické a špinavé ulice otvíraly náruč, protože ji chtěly přivítat zpět.

Budovy splynuly s šedou, vlnící se vrstvou mlhy. Z bezbarvého oparu se ozval upištěný dychtivý hlas ženy, která vtíravě nabízela zboží. *Bělomasá ryba, čerstvá bělomasá ryba…*

Emmě přeběhl mráz po zádech. Nad hlavou jí zadrnčela nadzemní železniční trať. Zaprskala a vyslala na mokrý chodník kaskádu

žhavých jisker. Všude kolem pobíhali lidé, podobající se mravencům. Měli sklopené hlavy a tiskli bledé a ztrhané tváře do ošuntělých límců obnošených kabátů. Přestalo pršet. Ve vzduchu zůstal viset kyselý puch z povalujících se odpadků a tmavý kouř, jenž se valil z obrovského množství komínů.

Zaslechla jekot a hihňání. Okamžitě se otočila za zvukem. Vedle rozviklané bryčky dováděl asi tucet ušmudlaných, napůl oblečených dětí. Uháněly ulicí za stejně špinavým voříškem. Hlučná skupinka proběhla mezi rozbitými stánky a přecpanými vozíky. Jejich bosé nohy šplouchaly ve špinavých kalužích, jež pokrývaly děravou vozovku z dlažebních kostek. Kamkoliv se hnuli, tam se ozývalo hulákání a dětský chechot.

Okolo rozbitého hydrantu se tísnilo několik shrbených žen. Zpěněná voda jim prýštila na nohy a stékala na silnici. Snažily se naplnit všechno, co našly…, boty, dlaně, kbelíky.

Emma se kousla do spodního rtu, aby se jí tolik nechvěl. Dokonce i dnes, po tolika letech, si vybavila, jak jí bylo, když stála u hydrantu, čekala a modlila se, aby získala alespoň hrnek vody předtím, než dorazí policajt a zažene ji pryč. Tehdy měla špinavé a studené ruce. Neustále studené. Vzpomněla si, že trpěla jako zvíře, když musela ponořit drobné prsty do ledové vody. Ale vždycky to udělala. A s radostí. Špinavá kontaminovaná voda z rozbitého veřejného vodovodu, který se nacházel v činžovních domech, se totiž nedala pít.

Emma odtrhla oči od žen, které se tísnily okolo gejzíru vody, a zdráhavě se pootočila, neboť tušila, jaký se ji naskytne pohled. Ústí ulice.

Chvíli váhala, ale potom se narovnala a zvedla bradu. Roztřesenými prsty sevřela deštník a vydala se po klikaté a zaneřáděné cestičce, která nebyla ani tři stopy široká.

Zaťala zuby a šla od jednoho rozbořeného domu k druhému, až se ocitla u stavení, z kterého měla dlouhé roky hrůzu. Rosare Court.

Červenohnědá fasáda domu jí připadala stejně prázdná jako pohled mrtvého muže. Chladný a strohý vzor cihel neoživovala žádná okna a vedle zavřených dveří nevisel ani jeden truhlík s kvetoucími květinami. Jedinou ozdobou domu jako by byl železný žebřík, sloužící jako požární únik.

Požární únik. Pěkně morbidní! Jak někdo může považovat tyhle nepoužitelné žebříky za *únikové?* Emma má ještě dnes noční můru

ze vzpomínky, jak v budově, která byla na chlup stejná jako tahle, uhořelo tucet mužů, žen a dětí. Až příliš pozdě se přišlo na to, že tyhle „úniky“ nedosáhnou na zem. A ti nebozí chudáci stáli nahoře a bezmocně se dívali na plné vodní nádrže a na požárníky, kteří se tísnili v uličce. I když v té době pracovala jako písařka na Wall Street a přestěhovala se na Catherine Street, žila dost blízko, aby slyšela ten příšerný nářek…

K Emmině uchu najednou dorazil jakýsi zvuk.

Ukolébavka!

Téměř proti své vůli se vydala za hlasem, jenž vycházel ze zadního bytu zhruba padesát stop od ní. Vrchní patra domu zmizela v nízké husté mlze. Pod bělavým závojem visela prověšená prádelní šňůra, která se táhla přes špinavý dvorek. Na ní plandalo mokré obnošené oblečení.

V uších se jí rozezněly zvuky z minulosti: štěkot vyhladovělých psů hledajících zbytky jídla, řev rozzlobeného manžela, jenž shání svou zoufalou ženu, a tiché šoupání bosých nohou na popršených chodnících. A hlavně stále se vracející melodie matčiny ukolébavky.

Došla k prohnutému plotu, který lemoval rozblácený dvorek činžovního domu. Upřela pohled na druhé patro a zahlédla ženu. Krčila se k ledovému železnému zábradlí požárního žebříku a v náručí držela batole zachumlané v roztrhané dece.

Dítě se prudce zachvělo a spustilo příšerný nářek. Hned nato se jekot změnil v sípavé kvílení. Matka začala zpívat hlasitěji a pohladila ho vyzáblou, žilnatou rukou po tváři.

„Pšš, pšš, Jeannie. To přejde, uvidíš…“

Emma ucukla pohledem. Do očí se jí nahrnuly slzy a v krku narostl obrovský knedlík. To, co právě viděla, jí přišlo tak blízké… Tutéž ukolébavku kdysi zpívala umírající matce a přikládala na její rozpálenou hlavu stejně rozechvělou ruku. A šeptala podobně zoufalá a bolestná slova…

Emma šla blíž a blíž. Nedokázala rozpoznat ženiny rysy, protože měla příliš bledou a vrásčitou tvář. Pleť se jí ztrácela v laciné šedé vlněné šále, kterou si omotala okolo hlavy a krku. Z matčiných unavených rtů unikaly něžné a přerušované tóny ukolébavky, jež se změnila v smuteční píseň.

Dítě znovu zanaříkalo. Tentokrát však mnohem hlasitěji. Emma a zřejmě i matka věděla, že holčička umírá. Kdyby dostala alespoň

malou šanci, mohla by přežít, ale tady, v téhle zoufalé chudobné díře, neměla vůbec žádnou naději.

Jedině že by ji dostala od Emmy. Vyrazila dopředu. Zavadila kolenem o rozviklaný plot a urvala prohnilou laťku, která žuchla na mokrý chodník.

Žena prudce narovnala hlavu. Když zpozorovala Emmu, nedůvěřivě přimhouřila vyčerpané, krví podlité oči. Bez jediného slova zabalila dítě a utíkala zpátky do bytu. Ozvalo se vrznutí dveří a než se Emma stačila vzpamatovat, zabouchla je.

Emma dlouho zírala na zavřené dveře a vybavovala si matčin skelný pohled. Nevyzařovala z něho vůbec žádná naděje. Ani z její ukolébavky. Neměly sebemenší šanci, aby unikly z tohoto špinavého brlohu a přežily.

Emma si znovu uvědomila, jaké měla štěstí. Na rozdíl od těch, které trýznila chudoba tak dlouho, až vyčerpaně klesli do společných hrobů, se nikdy nesmířila s životem v chudinské čtvrti. Nikdy.

Ano, měla štěstí. A ještě něco navíc…, něco mnohem důležitějšího. Byla chytrá.

Pořád byla chytrá, pořád měla štěstí a pořád hladověla po úspěchu. Když se jí podařilo vydělat peníze jednou, dokáže je nahromadit i podruhé. A nikdo a nic na světě jí je nevytrhne z rukou.

Vůbec nic.

Kapitola čtvrtá

Emmaline upřela pohled na malebný dům s věžičkami a těžce polkla. Sevřel se jí žaludek. Položila si na břicho drobnou ručku v rukavici.

Je hloupost být nervózní, přesvědčovala se. Posledních pár dnů probírala tohle rozhodnutí nejméně tisíckrát! Vždycky se znovu ujistila, že je to perfektní plán. Měla by si vzít Eugena.

Sňatek. Když na to slovo pomyslela, musela se ovládat, aby se znechuceně nezachvěla. Zdálo se jí tak… osobní a zároveň jí vnuklo spoustu znepokojujících představ…, společné účty, spolurozhodování a ženská podřízenost.

„Ne," řekla rezolutním tónem a vzdorovitě zvedla bradu. Nepůjde o běžné manželství. Nebudou na sebe vysílat svůdné a milující pohledy jako ostatní manželské páry. Jejich svazek se stane symbolem praktičnosti. Fúze. Ona získá dům a trochu peněz na to, aby mohla začít znovu, a on si dopomůže k inteligentní, sexuálně agresivní ženě, která umí chodit ve financích. Zkrátka a dobře, dumala, oba si docela přilepší.

Vyhrnula si sukni z francouzského saténu a vyšla po mramorových schodech nahoru. Pak energicky zaklepala na dveře.

Téměř okamžitě se objevil sluha. „Slečno Hatterová," pronesl přiškrceným a zastřeným hlasem, „jste očekávaná?" Přinutila se usmát. „Ne."

Přikývl. „Ach tak. Pojďte dovnitř a posaďte se, prosím." Zavedl ji do vstupní haly k pohodlné čalouněné lavici. „Sdělím panu Cumminovi, že jste tady."

Emma sledovala, jak muž v uniformě stoupá po schodech a mizí jí z dohledu. Nervózně povzdechla. Bože, snad nedělá nějakou hloupost…

Seděla se strnulou šíjí a snažila se zbavit úzkosti, jež ji svírala. Pomalu si prohlížela vstupní halu. Interiér pokoje působil přepychově, avšak stroze. Jednotlivosti jí připadaly elegantní, ale celek špatně uspořádaný.

Potřebuje tady ženskou ruku, rozhodla. Jakmile se vezmou, najme nějakou služebnou, aby se o to postarala.

„Emmaline," ozval se Eugenův hlas. Spatřila, jak neslyšně sbíhá schody pokryté kobercem. „To je ale překvapení!"

Postavila se. „Dobrý večer, Eugene."

„Pojď do salonku," pobídl ji a zavedl do jiné, stejně stroze vybavené místnosti. „Dáš si něco k pití?"

Emma se posadila. Kolem nohou si rozprostřela moderně střiženou úzkou sukni a zakroutila hlavou. „Děkuji, nechci. Jsem tu obchodně."

Vzal křišťálovou sklenici a nalil do ní trochu bourbonu. Potom se k ní otočil. Z očí mu čišel upřímný údiv. „O jaký obchod jde?"

Odkašlala si. „Myslela jsem, že by nám oběma prospělo, kdybychom se vzali." Vykulil na ni oči. „Vzít se?"

„Ano. Už téměř rok jsme… milenci. Myslím, že je docela rozumné, abychom formálně stvrdili náš vztah. Dokázala bych ti vydělat pěkné jmění!"

Eugene vykročil směrem k ní. Emma si všimla, že mu nějak vázne krok. Když se posadil na měkkou sametovou pohovku, prohnula se jako luk.

Emma se mu zadívala do smutných hnědých očí. Nejraději by vzala nohy na ramena a vypadla ven. Otevřel ústa a chystal se něco vyslovit, a ona najednou litovala, že si ten zatracený drink nedala.

„Emmo, já… já nevím, jak to říct. Nechci, abys mě považovala za mizeru…"

„Tak to zkrátka řekni," prohodila a obdařila ho křečovitým úsměvem.

Položil sklenici na stolek po své pravici. „Vzpomínám si, jak jsi začala pracovat pro makléřskou firmu. Byla jsi tak mladá a snaživá. Chtěl jsem se s tebou sblížit a prohodit pár slov, ale tys mě jednoduše ignorovala. Zřejmě jsi mě považovala za mladého zajíce. Nic víc. Ale pro starého Lyndemana sis čas našla. Vůbec mě nepřekvapilo, když jste se vy dva… spřátelili a když ti dovolil použít celou výplatu na nákup akcií."

„Eugene, tohle už dávno odnesl čas…"

„Počkej," přerušil ji, „nechej mě domluvit. Sledoval jsem tě celé roky, díval jsem se, jak se z tebe stává špičkový odborník přes finance. Celou tu dobu jsem čekal na okamžik, až mě vezmeš na milost. Doufal jsem, že se podíváš dolů ze své lóže a všimneš si *mě*.

A pak se to konečně stalo. Převzal jsem práci pana Olsena a najednou jsem byl *někdo*. A tvoje krásné modré oči mě poprvé zaregistrovaly. Připadal jsem si jak v sedmém nebi. Navštěvovali jsme spolu divadla, chodili na večeři… Všechno se zdálo být perfektní.

Potom jsme se spolu vyspali. A právě tehdy jsem si toho poprvé všiml."

Emma se zamračila. „Čeho?"

„Chladnokrevnosti. *Tvé* chladnokrevnosti. Byla jsi dobrá, ale dělala jsi to bez zaujetí. Vždycky jsi mě dokázala pěkně rozpálit, ale nikdy jsi mi nedala svou duši. Poznal jsem, že vnímáš vášeň jako příjemnou záležitost. Nic víc." Ze rtů mu unikl nepřirozený smích. „Mužskému egu nestačí, když žena bere vášeň pouze jako něco příjemného. Chvíli jsem doufal, že se změníš…, že roztaješ. Potom jsem se s tím jaksi… smířil."

Vzal její ruku do dlaní a podíval se na ni. Z tmavých očí mu čišel nevýslovný smutek a lítost. „Nejsme milenci, Em. Jsme obchodní partneři, kteří spolu čas od času spí. Tohle mi nestačí. A už vůbec ne na celý život. Manželství není žádná fůze. Je to mnohem víc… Smích, víra, radost…, emoce, které neumíš projevovat. Nechápej mě špatně…, jsem si jistý, že je v sobě máš, ale jsi tak… tak uzavřená a zahleděná do sebe. Nesmírně obdivuju tvůj intelekt, jsi vynikající a prozíravá obchodnice. Ale…" Pokrčil rameny, neboť nemohl najít vhodná slova. Za chvíli pokračoval tichým hlasem: „Nejsi zkrátka žena, se kterou bych toužil sdílet život a vychovávat děti. Je mi to moc líto…"

Emma se cítila tak strašně ponížená, až jí zrudly tváře. Věděla, že není příliš… láskyplná. Ale netušila, že jí to podá takovým ledovým a neosobním způsobem, ani že to uslyší od jednoho z mála lidí, jejichž názory respektuje. Připadala si zbytečná a nepoužitelná. Prázdná. Vyskočila na nohy a odtrhla pohled od rozlítostněných Eugenových očí. „Chápu," pronesla odměřeně. „Promiň, že jsem plýtvala tvým časem."

„Emmo, já…"

Aniž by vyslechla, co měl na jazyku, vyhrnula si sukni a rychle vypochodovala z místnosti.

Za dva týdny Emma věděla, že je na dně. Byl konec.

Promnula si unavené přepracované oči a vzdychla. Pak sklopila hlavu a položila lokty na naleštěný mahagonový stůl.

Zírala před sebe na haldu rozházených papírů. Viděla rozmazané bílé listy, na nichž plula čísla, vpíjela se do sebe a vytvořila tečkovanou černou řeku. Poslední dva dny nedělala nic jiného, než že procházela cifry a dokumenty finančního portfolia a studovala každičký kousek papíru, který objevila v zásuvkách. Už několikrát to chtěla vzdát, ale vždycky se přemohla a začala hledat a doufat. Věřila, že někde najde zapomenutá aktiva, která přehlédla. Něco, co by jí přineslo peníze, s kterými by mohla začít. *Cokoliv*.

Zprvu se domnívala, že to bude snadné, že narazí na nějaký cár papíru, který by ji spasil. Ale s každou hodinou, s každou sekundou se její naděje zmenšovala a zmenšovala.

A teď se vytratila úplně. Nic nenašla. Žádné aktivum, žádnou skrytou hotovost, žádné cenné papíry. Nic. Je na mizině. Už neměla čas na to, aby něco vypátrala a mohla věřit.

Do deseti minut se totiž u dveří objeví stěhováci, které najal Eugene. Všechno, co má nějakou hodnotu, bude odvezeno a prodáno, aby mohla zaplatit obrovské dluhy. Vzali jí letní sídlo a vyhnali malý personál, jenž v obou domech sloužil.

Zbývalo jí deset minut. Deset minut, během kterých musí provést ten nejtěžší a nejbolestivější úkon. Vyklidit stůl.

Odkládala to několik týdnů, ale teď už nemůže. Tenhle stůl už jí nepatří. Stal se majetkem banky. Chtějí ho a nařídili, aby ho uvolnila a vyprázdnila šuplíky.

Uchopila drobnou mosaznou rukojeť vrchní zásuvky a pomalu ji otevřela. První věc, která ji udeřila do očí, byla šeková knížka. Vytáhla ji a položila na stůl. Prsty jí sklouzly na prvotřídní hebkou kůži. Několikrát ji téměř uctivě pohladila a potom ji rozevřela.

Vyhrnula se na ni další čísla. Posmívala se jí a oživila vzpomínky na dobu, kdy žila v blahobytu. V tomhle dokumentu nepátrala. Nedávalo to žádný smysl, protože banka zabavila všechnu hotovost, jež měla na účtu.

Přejela pohledem jednotlivé položky a sevřelo se jí hrdlo. Vázy z míšeňského porcelánu, sheffieldské stříbro, drahé koberce, křišťálové číše… Utrácela peníze, jako kdyby rostly na stromě.

Jenže dnes ten stromek uschl. Podívala se na řadu čísel a zjistila, že tu něco nehraje. Na jedné lince chyběl zápis. Zamračila se. Proboha, jak je možné, že nezapsala platbu?

Najednou někdo zaklepal na hlavní dveře a vyrušil ji z přemýšlení. Čekala, až služebnictvo otevře, ale pak si vzpomněla, že už nikoho nezaměstnává. Povzdechla si, unaveně vstala a zamířila ke dveřím.

Vlekla se tmavou chodbou jako zpomalený film. S každým krokem se přibližovala ke své zkáze. Až otevře dveře, bude po všem. Do západu slunce zmizí z bytu poslední kousek nábytku a do zítřka přijde i o samotný byt. Její příbytek v komplexu Dakota, číslo popisné 17, teď náleží bance.

Když dorazila ke vchodu, zhluboka se nadechla a narovnala záda. Zběhle zahnala veškeré emoce a otevřela dveře.

„Slečna Hatterová?“

Emma si prohlížela muže s neskrývaným údivem. Neměl na sobě špinavé modré montérky ani nebyl urostlý a už vůbec jí nepřipadal jako silák. Právě naopak. Mžoural na ni malý shrbený mužík v brýlích, jehož oblek vyšel z módy minimálně před šesti lety. Proboha, *oblek?* Co je to za stěhováka, když přijde v obleku? „Budete potřebovat někoho, kdo vám pomůže s pianem,“ poznamenala suše. „Promiňte?“

„A taky se židlemi, které jsou v jídelně.“

Smekl pomačkaný hnědý klobouk a přitáhl ho k hrudi. „Povídal mi, že jste… tvrdohlavá.“

Emminy rty rozvlnil nahořklý úsměv. „Přesně tohle se mi na Eugenovi líbí. Je tak strašně taktní. Druhý by řekl, že jsem neomalená.“

„Jaký Eugene?“

„Cummin.“

„Jaký komín?“

Emma málem vybuchla smíchy. „Neřekla jsem ‚komín‘, ale Cummin. Vždyť víte, Eugene Cummin, ten pán, který vás najal.“

„Ale mě zaměstnává Michael Jameson.“

Emma se zamračila. „Vy pracujete pro Michaela na Columbijské univerzitě?“

Mužův svraštěný obličej se rozjasnil. „Jsem moc rád, že vám na tuhle otázku konečně můžu odpovědět kladně.“

„A Michael vám prozradil, že jsem tvrdohlavá?“

„Ach ne, madam. Pan Jameson by něco takového nikdy neřekl. Alespoň mně ne.“

Emmu rozbolela hlava. Přiložila si na spánky ukazováčky a zavřela oči. „Podívejte, pane…“

„Doktor,“ přerušil ji. „Doktor 0’Halloran.“

Teprve teď jí to došlo. Bleskově otevřela oči. „Vy jste *jeho* přítel. Přítel toho bláznivého doktora.“

0’Halloran dychtivě přikývl. „Larence Digbyho.“

„Jak vidím, i vám je jasné, *kterého* blázna mám na mysli,“ podotkla odměřeně a zkřížila ruce. „Dobrá, 0’Hallorane, proč jste tady?“

„Larence mě poslal za vámi a dal mi tohle.“ Natáhl k ní ruku, v které držel roztrhaný a špinavý cár papíru.

Emma uchopila mezi palec a ukazováček zničenou navštívenku a ušklíbla se. Co s ní ten potrhlý doktůrek jenom dělal? Utíral prach? „Nechal vás šlapat tak daleko jenom proto, abyste mi vrátil navštívenku? Jak… ušlechtilé.“

„Kdepak. Poslal mě, abych vám vyřídil, že dnes večer odjíždí do Nového Mexika.“

„Snad si nemyslí, že bych…“ *Nové Mexiko, Cibola. Zlato!* Její srdce začalo vzrušeně tlouct. To je ta chybějící položka v šekové knížce! Napsala šek na deset tisíc dolarů a dala ho Digbymu. Musela být pořádně naštvaná, když ho zapomněla zaznamenat.

Hlavou se jí začala honit slůvka a pasáže z Digbyho přednášky. *Zlato. Stříbro. Tyrkys. Poklad.*

Okamžitě se usmála. „Dobrá, doktore 0’Hallorane, děkuju vám, že jste se zastavil.“

„Bylo mi ctí, madam.“ Nasadil si klobouk na plešatící hlavu, otočil se a dal se na odchod.

Ještě než došel k výtahu, zaslechl, jak na něj Emma volá: „Doktore, mohl byste mi prozradit, kde bude Dig… Larence dnes odpoledne?“

„Myslím, že by měl být na univerzitě ve své pracovně. Obvykle se tam zdržuje až do večeře.“

„Díky, doktore. Mockrát vám děkuju.“

Za necelé dvě hodiny Emma postávala před zavřenými dveřmi, jež vedly do Digbyho pracovny. Vzrušeně jí přitom tlouklo srdce. Byla nervózní, nedočkavá a plná naděje. Konečně našla skryté peníze. S deseti tisíci dolary se dá nádherně začít. Klidně by jí stačila i polovina. Takže jí nezbývá nic jiného, než je od toho trouby dostat zpět. A přelstít *jeho* bude jednodušší než vyžebrat bonbon od dítěte.

Lišácky se usmála. Zhluboka se nadechla, aby zklidnila pocuchané nervy, zvedla ruku zahalenou v rukavici, sevřela ji v pěst a hlasitě zabouchala na dřevěné dveře.

„Vstupte," ozval se zevnitř vyrušený hlas.

Emma, připravená k boji, se narovnala, zdvihla bradu a rázně otevřela. Vplula do místnosti. Držela nos tak vysoko, že málem narazila do stěny, která se před ní najednou objevila. Zaškobrtla.

K uším jí dolehl tichý a zastřený smích. „Je to malá místnost," ozval se dobře modulovaný, mužný hlas. „Spousta lidí bere knihy v plné rychlosti. Proto se knihovna naklání doleva."

Emma se rychle otočila. Za obrovským dřevěným stolem seděl Digby a hleděl na ni. Za ním bylo otevřené malé okno z olovnatého skla, jímž se draly poslední paprsky pozdního odpoledne. Dopadaly mu na obličej a na rozcuchané hnědé kadeře, které vypadaly, jako by byly ze zlata. *Bože, nevypadá zrovna nejhůř***,** napadlo ji. Pak si všimla jeho komického úsměvu, ze kterého vyzařovala téměř dětinská radost, a měla po náladě.

„Slečna Hatterová," řekl, „to je ale překvapení!"

„Dobrý den doktore Digby. Mohu se posadit?"

„Nevím. Můžete?" Když se Emma zamračila, rozzářil se ještě víc. „Promiňte, profesorský humor. Sedněte si, prosím."

Emma mrkla na jedinou židli v místnosti a málem jí naskočila husí kůže. Škoda že na sebe nehodila nějaké starší oblečení. Opatrně klesla na rozedrané sedadlo. Na podlahu se začaly snášet koňské žíně. Do nosu ji udeřil pach, jenž táhl z letité a zaprášené kůže. Upjatě se posadila a připomněla si, proč je tady. Přišla žádat o laskavost. Musí být za každou cenu zdvořilá. I k potrhlému doktorovi.

Hlavně k potrhlému doktorovi.

Pomalu zvedla oči a zadívala se do jeho dychtivých zelených tůní. Předklonil se a nedočkavě pokynul hlavou. Otevřela ústa. S údivem zjistila, že jí v krku uvízla slova, která si dopředu připravila. Z

ničeho nic ji napadlo, že když ho nějak převeze, bude to stejné, jako by vzala dítěti hračku. A to se přece nedělá!

„Věděl jsem, že na mě nezapomenete a přijdete mi popřát hodně štěstí. Tušil jsem to! Věřil jsem, že se nedokážete obrátit zády k největšímu objevu tohoto století. Koneckonců, jste jeho součástí. Velkou součástí. Zrovna včera jsem zdůrazňoval doktorovi 0'Hallor…"

„Zmlkněte!" přerušila ho o něco hrubějším tónem, než chtěla. Když na ni vrhl udivený pohled, těžce polkla. Začala si mnout prsty. *Uklidni se, Em. Hlavně ho nesmíš rozčílit.* „Promiňte, nechtěla jsem vám skočit do řeči. Jenom jsem… no…"

Z optimistických očí se mu ztratila dychtivost a místo ní se do nich vkradla zvědavost. „Ano?"

Zhluboka se nadechla. „Potřebuju zpět svoje peníze."

Zasmál se. Probodla ho nevraživým pohledem a jeho smích se rozplynul do trapného ticha. „Děláte si legraci, že?"

„Doktore Digby, moc dobře víte, že nepatřím k ženám, které žertují, když jde o peníze."

Přimhouřil oči a zpřísněl. Vypadal, jako by se snažil odhadnout její charakter. Na zlomek sekundy ji napadlo, že se za těma bezelstnýma a přátelskýma očima skrývá inteligentní bytost. „Když se na vás podívám, slečno Hatterová, řekl bych, že si neumíte udělat legraci vůbec z ničeho. Jaká škoda."

Už se mu chystala říct, *že jí připadá jako úplný hlupák***,** ale na poslední chvíli si to rozmyslela a udržela jazyk za zuby. „Doktore Digby, nechci plýtvat vaším drahocenným časem. Věřím, že na vás čeká spousta privilegovaných intelektuálů, kteří se nemohou dočkat, až je zušlechtí… vaše přesvědčivá výuka. Takže bychom udělali nejlíp, kdybychom se rovnou věnovali těm deseti tisícům dolarů…"

Opřel se, aby si ji mohl lépe prostudovat. Pružiny starého rozvrzaného křesla kvičely při každém pohybu, který udělal, když se snažil pohodlněji uvelebit. Ani na moment nespustil oči z Emminy tváře. Dal si ruce za krk a opřel ho do vějíře, jenž utvořil z prstů.

Emma nervózně poposedla. Rozčilovalo ji, že si ji tak zdlouhavě prohlíží. Obvykle to byla právě ona, kdo zkoumal druhé. Jenže teď se karta očividně obrátila. A to ji přivádělo k šílenství. Nezbývalo jí nic jiného, než silou vůle zatnout zuby a stisknout rty. Musí zachovat klid a nehádat se s ním. Alespoň do té doby, než se její nedočkavé ruce zmocní toho zatraceného šeku. Dá-li Bůh, bude…

„Už je nemám.“

Otevřela pusu. „Cože?“

„Už je nemám…“

„Moc dobře jsem slyšela, co jste právě řekl,“ procedila mezi zuby. „Žádám vás o vysvětlení.“

„Myslím, že není třeba, abyste používala hrubý…“

„Vysvětlete mi, kde jsou moje peníze. Hned teď!“ Emma praštila pěstí do stolu a vymrštila se ze židle. Rozzuřeně přivřela oči a probodla jej ledovým pohledem.

Když spatřil, jak se zlobí, tak jen bezradně pokrčil rameny. „Kolega z Univerzity Nové Mexiko, doktor Henry Stanton, mi prokázal obrovskou laskavost. Nabídl mi, že zajistí veškeré vybavení na cestu do Ciboly. Tak jsem mu už víc než před měsícem poslal peníze. Nechal jsem si pouze malou částku na jízdenku na vlak a přepravu.“

„Takže tomu mám rozumět tak,“ řekla pomalu, „že jste dal všechny mé peníze nějakému profesorovi v Novém Mexiku, jenž se *ochotně* nabídl, že je za vás utratí?“

„Přesně tak.“

„Digby, vaše neschopnost by mě docela pobavila, kdyby nešlo o tak zatraceně…“ Přeskočil jí hlas. Pak sevřela rty.

O *tak zatraceně vážnou věc***,** pomyslela si pro sebe. Panebože, co teď bude dělat? Zavřela oči, aby zmírnila příval hrůzostrašných představ, které jí bombardovaly mysl. Vždyť dnes večer ani nemá kde spát.

Digby se pomalu postavil a naklonil se. Emma cítila, jak ji po tváři pohladil jeho dech. Sálalo z něj teplo a podivná vyrovnanost.

Pozvolna otevřela oči a zjistila, že hledí do přesvědčivých zelených očí. Úplně jí vyschlo v krku, protože v nich spatřila něco, čemu nerozuměla a co ji uvádělo do rozpaků. Měla dojem, že se jí dostal pod její tvrdou skořápku, pronikl její zlostí a uviděl ji takovou, jaká právě byla. Vyplašená a zoufalá.

Otevřela pusu a chystala se, že ho pořádně seřve.

Ale než ze sebe stačila vydat jedinou hlásku, sáhl jí ukazovákem na rozevřené rty. Nasála ostrou vůni podomácku vyrobeného mýdla. Všechna slova, která mu chtěla vmést do tváře, jí uvízla v hrdle. Zalapala po dechu a zděšeně na něj upřela zrak.

„Máte dvě možnosti,“ prohodil nonšalantně. „Buď se budete chovat slušně, nebo odejdete.“

Emma sevřela ruce v pěst. Přesně kvůli tomuhle nenáviděla bídu. Chudoba totiž znamenala slabost a slabost ji nutila tolerovat příšerné kecy totálních idiotů.

Sebrala se a s obrovským úsilím pracovala na tom, aby použila slušný tón hlasu. Raději by skočila pod vlak, než aby se omlouvala. Bohužel, neměla jinou volbu. „Pr… pr… promiňte, nechtěla jsem být hrubá. Já ty peníze moc potřebuju. Nechce se mi zkrátka věřit, že jste je dal někomu jinému."

Profesorův vážný výraz roztál. Dobrácky se na ni usmál. „Nikdy jsem ze sebe nedělal finančníka Morgana, slečno Hatterová. A nikdy jsem netvrdil… nebo nepředstíral…, že jsem někdo jiný. Máte před sebou člověka, jenž se pouze domnívá, že našel dveře do tajné komory. Myslíte si snad, že jsem *svoje* peníze doktoru Stantonovi neměl dávat? Jestli ano, promiňte. Třeba máte pravdu. Ale možná že ne. Ať je to tak nebo tak, je to diskutabilní otázka. Už se stalo. Jestli vám na těch penězích tak moc záleželo, měla jste přijít za mnou a dohlédnout, za co je utrácím. Teď už…" Pokrčil rameny.

Dohlédnout, za co je utrácím. Ta věta jí uvízla v hlavě a okamžitě jí vnukla spásnou myšlenku. Že by jí dal klíč ke všem problémům?

Opatrně se zeptala: „Poslal jste peníze jakémusi doktoru Stantonovi, aby je investoval, jak uzná za vhodné, že?"

Digby přikývl a Emma nadšeně pokračovala: „Takže… kdybyste po příjezdu do Nového Mexika zjistil, že je utratil zcela neuváženě, požádal byste ho, aby vám vrátil zbývající částku zpět?"

Zamračil se. „Pochybuju, že by provedl nějakou nerozumnou koupi. Je to přece vzdělaný muž."

Panebože! Zaťala zuby a křečovitě se na něj usmála. „Nicméně, kdybyste přišel na to, že nadměrně utrácí, mohl byste ho požádat, aby vám něco vrátil?"

„Myslím že ano, ale…"

„Výborně," přerušila ho Emma. „Kdy odjíždíme?"

„Dnes večer. Mám lístek do lůžkového vozu na…" Zarazil se.

Když Emma zpozorovala, jak je rozpačitý, přestala se falešně culit a upřímně se usmála. Nechybělo moc, aby nevybudila smíchy. Proboha, ten ubohý doktůrek vypadá, jako by zrovna spolkl žábu. Možná, že na celou věc raději zapomene a zavolá doktoru Stantonovi, aby mu vrátil peníze. „Doktore Digby," prohodila cukrovým hlasem, „stalo se něco?"

„Řekla jste my?“

„Ano. Je to má investice. Myslím, že udělám nejlíp, když se k vám připojím a budu dohlížet na vaše výdaje.“

„Myslíte to vážně? Je to nesmírně dlouhá a namáhavá cesta. Dobrodružství.“ Měla dojem, že poslední slůvko spíš vydechl, než vyslovil. Jako by mu jeho důležitost bránila v tom, aby jej pronesl nahlas.

Emma ztuhla. *Dobrodružství.* Kolikrát jenom slyšela od otce tenhle směšný termín? „Myslím, že ano,“ odpověděla odhodlaně.

„To je skvělé! Hezky si to užijeme, uvidíte!“ Otevřel šuplík psacího stolu a vytáhl z něj velkou knihu s koženým obalem. Rychle ji prolistoval a zastavil se na stránce, která měla zahnutý růžek. Položil ukazovák na jednoduchou drobnou perokresbu jakési rostliny.

Emma otupěle zírala, jak jí ukazuje jeden náčrt za druhým, a na půl ucha poslouchala, jak něco drmolí. Obrázek, kecy. Obrázek, kecy.

Zakroutila nevěřícně hlavou. Ten idiot byl *radostí* bez sebe, že ho bude doprovázet. Že ji to hned nenapadlo.

„V kolik hodin vyrážíme?“ přerušila ho.

Odtrhl oči od knihy a podíval se na ni. „Vlak odjíždí z nádraží Grand Central Station v devět hodin večer. Doufám, že se vám podaří sehnat jízdenku.“

„Nebojte se.“

Přikývl a začal divoce listovat v knize. „Ještě než odejdete, podívejte se na tuhle nádhernou kresbu…“

„Promiňte, ale musím běžet domů a sbalit si věci.“

„Aha.“ Zdráhavě zavřel publikaci.

Emma mu odměřeně pokynula, otočila se na podpatku a vypochodovala z malé přecpané kanceláře.

„Na shledanou v devět večer. Čeká nás skvělé dobrodružství!“ zavolal na ni.

Vyšla ze zatuchlé pracovny a práskla za sebou dveřmi. Když se ponořila do okolního ticha, připadala si jak v sedmém nebi.

Kapitola pátá

Čtyři dny ve vlaku s tímhle blbcem? Nechtěla tomu uvěřit. Jestli ho nezabije ještě předtím, než dorazí do Nového Mexika, může mluvit o velikém štěstí.

Raději nechá zbraň doma. Pro všechny případy.

Larence pomalu vydechl. Bál se pohnout, promluvit a zavřít oči, protože měl strach, že by to nádherné kouzlo pominulo. Že slečna Hatterová vletí do pracovny a vychrlí na něj, že si všechno vymyslela.

Upřel oči na skleněnou kulovou kliku a čekal. Nic. Nepohnula se. Místností se nesl tikot hodin, které stály na stole a pomalu se loudaly kupředu.

Myslela to opravdu vážně? Skutečně s ním pojede?

Zaslechl, jak prošla kolem otevřeného okna, a cuklo mu v koutcích, když se na chodníku ozvalo rázné a odměřené klapání podpatků. *Klap-klap-klap*.

Nevracela se. Odcházela. Myslela to vážně! Larencovi se tak strašně ulevilo, až se mu zatočila hlava. Znovu upřel pozornost na knihu, jež ležela na stole, a otevřel ji na straně 287. Z papíru na něj vykoukl perem kreslený náčrt tajného vchodu. Roztřásly se mu prsty a úplně mu vyschlo v ústech.

Od okamžiku, kdy od slečny Hatterové převzal šek, poprvé se cítil absolutně klidný a vyrovnaný. A odhodlaný. Teď Emmaline pozná, čím Larence žije. Legenda, lidé a krajina se stanou její součástí a navždy se jí zavrtají do duše. Stejně jako kdysi jemu. Nikdy nebude mít sílu na to, aby prodala polovinu pokladu. Nikdy.

Nikdo na světě, ani rozmrzelá slečna Hatterová, by nedokázal takhle zneuctít poklad poté, co ho spatří na vlastní oči.
Jeho expedici a velkému snu nehrozilo žádné nebezpečí.
Už je skoro tam. Když Larence stoupal po schodech na nádraží Grand Central Station, hlasitě mu tlouklo srdce a potily se mu dlaně. Na tento moment čekal celý život. Plánoval ho a takřka si jej vymodlil. Právě udělal první kroky na vytoužené cestě za dobrodružstvím. Kéž by žila babička a viděla ho…

Nedokážeš to, Larry. Nejsi jako ostatní chlapci a nikdy nebudeš.

Když se mu vybavila tahle nepříjemná vzpomínka, ztuhl strachy. Zpomalil, protože mu do nemocné nohy vystřelovala bolest. Málem zakopl.

Nemáš pravdu, pomyslel si vzdorovitě. Tehdy jsi ji možná měla, ale dnes se mýlíš. Tentokrát *budu* jako ostatní muži.

Teď se mu to určitě podaří. Už ho unavovalo být neustále sám a žít celou dobu ve strachu. Věděl, že to zní docela bláznivě, ale na téhle badatelské výpravě šlo o víc než o objevení ztraceného města. Chtěl najít sám sebe.

„Nedovol jí, aby tě zastrašila," řekl si pro sebe. Stejně jako vždycky, i dnes se uklidnil, když zaslechl svůj vlastní hlas. „Dokážeš to. Uvidíš!"

Vyhnal z mysli všechny životní pochybnosti, vyběhl schody a vkulhal otevřenými dveřmi na fenomenální nádraží Cornelia Vanderbilta.

Hala praskala ve švech. Všude samí cestující. Lidé běhali nahoru a dolů po širokých krémových schodech z velkých mramorových čtverců. Jejich tlumené kroky se sjednotily v masové šourání nohou. Chodci vypadali jako tanečníci na plese. Plynové hořáky, které osvětlovaly obrovské třpytivé lustry, vrhaly zářivé paprsky světla na stříbrné koleje a lesklou podlahu. Vysoko nad hlavou, v drobných klenutých okýnkách z olověného skla, se tísnily stovky jasných hvězd, které blyštěly jako zlato.

Celý ohromený se dobelhal dolů do zalidněné haly, kde se nemotorně vmísil do davu, který ho pak unášel dál. Během cesty několikrát klopýtl a měl co dělat, aby se nesvalil na zem. Ale jemu to bylo úplně jedno. Raději by spadl stokrát přímo na tvář, než aby přišel o jedinou vteřinu téhle úžasné kavalkády lidství.

K uším mu najednou dolehlo syčení, které přehlušilo hlasité drnčení.

Larence se vyškubl davu, upustil cestovní tašku na prázdnou lavičku a uháněl k okraji nástupiště. Kolem něj se prohnal přijíždějící vlak. Studený vzduch mu rozčepýřil vlasy a horká pára ho poplácala po tvářích.

Vlak zasyčel, trhl sebou a zastavil. Funěl, chrčel a rachotil jako divoké zvíře v kleci. Larencovi se pod nohama rozechvěla zem. Mírně se naklonil dopředu, nasál vlhkou páru a oddával se jejímu hebkému hlazení.

Stiskl malý kousek papíru, jenž držel v ruce. Vlak je tady. Lístek má. Jediné, co mu chybí, je spolucestující a pak hurá za dobrodružstvím.

Hezky si to spolu užijí. Srdce mu poskočilo radostí, když si představil, že se budou dělit o nádherné zážitky a sdílet spolu všechny ty fantastické chvíle.

Zašmátral v naditých kapsách a za notnou chvíli vylovil poniklované kapesní hodinky a mrkl na čas. 8.45.

Už by tu měla být. Stoupl si na špičky a natáhl krk. Jeho šest stop mu umožnilo přelétnout očima dav v hale. Netrvalo mu ani sekundu, než ji našel.

Kráčela…, jak jinak než vzpřímeně…, dolů po schodech a nesla hromadu zavazadel.

Zamával na ni. „Tady jsem, slečno Hatterová.“

Protáhla rty a vykouzlila ten nejdepresivnější úsměv, jaký kdy viděl. Odbelhal se za ní.

„Slečno Hatterová,“ zvolal, když se konečně objevil vedle ní, „jsem rád, že vás zase vidím.“

„Skvělé,“ procedila mezi zuby. „Můžu vám pomoct s taškami?“

Emmaline zaúpěla nad směšnou dětskou dychtivostí, jež mu čišela z hlasu. Bože, modlila se, doufám, že neudělám nějakou kardinální chybu, když s ním pojedu. Vrazila mu tři cestovní tašky, aniž by nějak zpomalila.

Popadl je do náruče a nebezpečně přitom zavrávoral. Nakonec se mu přece jenom podařilo odpíchnout se od místa. Emma se ušklíbla a pádila dopředu. Klopýtal za ní a ona se snažila ignorovat jeho neohrabanou chůzi. Zastavila se u dřevěné lavičky. Digby do ní vrazil a ona přepadla přes železnou područku jako nějaký hadrový panák. Její značkový slunečník a příruční brašna vylétly do vzduchu.

„Promiňte,“ uchichtal se za ní Digby. Pomalu se narovnala a s námahou spolkla jedovatou poznámku, kterou měla na jazyku.

„Tak, tady to máte, madam,“ prohodil jeden z nádražních nosičů, který se ocitl vedle ní. Emmin kufr žuchl na podlahu. Trhla sebou. Otevřela příruční zavazadlo, zalovila v pokrčených hedvábných útrobách a snažila se nahmatat nějaké centy. *Centy?* Zamračila se. Tenhle muž si zaslouží mnohem víc. Věděla to. A on samozřejmě taky. Ale víc neměla…, a to může mluvit o štěstí, že má aspoň tohle. Musela prodat zlaté hodinky, aby měla dost financí na pokrytí cestovních výdajů. Jenže těch padesát dolarů, které za ně dostala, jí dlouho nevydrží. Než dorazí do Nového Mexika, kde na ni čekají peníze, které opatruje kámoš „doktora Trouby“, jak mu v duchu říkala, nezbývá jí nic jiného než šetřit každý cent.

Pod bradou se jí objevila nosičova nastavená dlaň. Vytáhla z tašky jeden cent a dala mu ho do ruky.

„Jemine, díky, madam.“

Když nabručený pomocník zmizel v dálce, upřela bystré oči na hromadu tašek na lavičce. S potěšením si uvědomila, že jsou precizně poskládané na sobě. Alespoň k *něčemu* je Digby použitelný.

„Kde si mám koupit jízdenku?“ zeptala se, aniž by se na něj podívala.

Odpovědělo jí ticho. Otočila se a znechuceně obrátila oči v sloup. Byl tak zabraný do zkoumání jejího kufru, že ani nepostřehl, že na něho mluví. Povzdechla. Tohle bude ta nejdelší cesta jejího života. „Digby? Digby?“

Larence mlhavě vnímal, že ho oslovuje, ale nedokázal odtrhnout pohled od těch zatracených zavazadel. Nevěřícně zakroutil hlavou. Přece nebude cestovat s tolika zavazadly a tímhle obrovským kufrem? Copak neví, *jak* budou putovat do Ciboly!

Najednou mu poskočil žaludek. On se jí o tom nezmínil!

V případě slečny Hatterové udělá nejlíp, když ji pořádně uchopí za rohy… a bude doufat, že ho nevyhodí do vzduchu. „S tímhle nemůžete jet. Doktor Stanton…“

„…je pitomec. Tohle všechno *potřebuju*. Snad si nemyslíte, že bych na druhý den nosila ve vlaku něco, co jsem měla na sobě včera. Takže, kde si můžu koupit lístek?“

Larence zklamaně vydechl. Zřejmě to nepůjde tak dobře, jak očekával. Doufal, že trochu změkne, až nasaje vzrušení, které doprovází tuhle dobrodružnou výpravu. Aspoň trošičku.

Luskla mu prsty před obličejem. Překvapeně poskočil. „Kde koupím lístek?“ zopakovala pomalým a přehnaně ironickým hlasem, jenž obvykle platil na totální imbecily.

Vrazil jí zmuchlaný kousek papíru. „Tady.“

Zamračila se. „Co je to?“

„Vaše jízdenka. Jelikož jste financovala tuhle expedici, tohle je to nejmenší, co pro vás můžu udělat.“

Emma překvapeně otevřela pusu. Podlomila se jí kolena. Rychle se chytila dřevěného opěradla lavičky, aby se náhodou nesložila na zem. Těch padesát dolarů, které měla v peněžence, se najednou proměnilo v úplné bohatství. „Proboha, doktore Digby, jste tak ohleduplný,“ vysoukala ze sebe.

„Uvědomil jsem si, že kdybychom koupili lístky až na poslední chvíli, neseděli bychom spolu. Proto jsem poslal asistenta na nádraží hned, jak jste odešla z kanceláře. Podařilo se mu získat místo hned vedle mě. A věřte nebo nevěřte, bylo poslední. Tomuhle říkám štěstí! Co vy na to?“

Emmě zmrzl úsměv na rtech. „Vedle… vás?“

„Ano, není to fantastické? Celou cestu vám budu vyprávět o Cibole. Než tam dorazíme…“ Svraštil čelo. „Jste v pořádku, slečno Hatterová? Připadáte mi nějaká bledá!“

Emma se do něho okamžitě pustila. Ale než tu kousavou poznámku dokončila, zahoukal vlak a ozvalo se hlasité: „Nastupovat!“

„Už je to tady!“ poznamenal vzrušeně Digby. „Číslo osmdesát dva do Albuquerque.“

Emminy prsty sevřely jízdenku. Pět dní… a nocí… ve vlaku s doktorem Troubou! Když na to pomyslela, rozbolely ji zuby.

Raději by byla chudá.

„Pojďme.“ Aniž by počkala na Digbyho, popadla kabelku, příruční tašku a slunečník a vyrazila směrem k vlaku. Zamířila k snědému průvodčímu v uniformě, jenž postával u nejbližšího vagonu. Její luxusní, zoubkované boty s dvanácti knoflíky klapaly jako koňské podkovy. Když k muži dorazila, obdařil ji vřelým, přívětivým úsměvem.

Emma se obrátila a rychle mrkla za sebe. Larence se zrovna skláněl pro neuvěřitelně směšnou starou tašku, jež praskala ve švech. Vydechla úlevou. Chvíli mu potrvá, než zavolá nosiče a požádá ho, aby odnesl kufry a zavazadla do vlaku. Měla pár drahocenných vteřin jenom pro sebe.

Ukázala obsluze lístek. „Ráda bych vyměnila tohle sedadlo za jiné. Kdekoliv."

Muž se ani nenamáhal, aby se podíval na jízdenku. „Lituji, slečno. Vlak je plný."

„Mám peníze."

„O tom nepochybuju," podotkl a vzal jí z ruky kabelu, „ale ty vám nedokážou přičarovat volné místo. Takže… jestli dovolíte, následujte mě…"

Emma se křečovitě usmála. „Proč ne," procedila mezi zuby. „Můžeme jít."

Uniformovaný průvodčí vylezl nahoru po rozvrzaných kovových schodech, pak se otočil a nabídl jí velkou, růžově hnědou dlaň. Emma mu podala ručku, kterou zdobila bílá rukavice, vyhrnula si cestovní sukni z těžké vlněné tkaniny a šla za ním do vlaku.

Vlak. To slovo jí nahánělo hrůzu. *Vlak.* Vlak, ve kterém bude sedět vedle doktora Trouby. A to z New Yorku až do Nového Mexika. Kéž by patřila k těm, jež mají pochopení pro hlupáky. Kéž by k nim nepatřil.

Emmaline toporně seděla na okraji karmínově červeného sametového sedadla a nakláněla se k oknu, co nejvíc to šlo. Ruce svírala v klíně a záda měla rovná jako pravítko.

Čekala, až zaslechne těžkopádné klopýtání doktora Digbyho. Pokaždé když nastoupil nějaký cestující, ztuhla jí v žilách krev.

Uklidni se. Vůbec si nepomůžeš, když se tady budeš nervovat. Pojedeš s Digbym přes celou zem v tomhle…, přelétla očima malé sedadlo naproti a zasténala…, miniaturním kupé. A hotovo.

Nadechla se a potom pomalu vydechla. Snažila se zachovat klid. Zavřela oči, aby nemusela pozdravit Digbyho, až se konečně dobelhá ke svému místu, a opřela se o těžký brokátový závěs, jenž lemoval okno. Nasála zatuchlý puch, který čpěl ze staré tkaniny.

Pak jí k uším dolehlo povědomé dup, dup, dup…

„Prosím, doktore Digby. 62-A."

Emma zaslechla, jak něco dopadlo na sametové sedátko naproti ní. Ani nemusela otvírat oči a hned jí bylo *jasné,* že na měkké polstrování právě přistála jeho stará ošuntělá cestovní taška.

„Díky," poznamenal Digby zadýchaným hlasem. „Doufám, že váš vnuk se brzy uzdraví."

Vnuk? Ten idiot se vyptával průvodčího na rodinu? Emma tiše zasténala a počkala, až muž odejde. Teprve pak otevřela jedno oko.

Naproti ní seděl Larence a mírně se nakláněl přes okraj sedadla. Ucítila na kolenou jeho vlněné nohavice. Chvíli přemýšlela, co má v úmyslu, ale než na to došla, poklepal ji po rukou. Šlo o dva letmé doteky. Hned nato vrazil dlaně do klína.

Leknutím zkoprněla. Lidé se jí dotýkali zřídkakdy…

Usmál se. Vycenil na ni zářivě bílé zuby. „Není to fantastické? Četl jsem…"

Pustil se do dalšího monologu. Emma se ušklíbla. Je načase, aby stanovili jasná pravidla. „Aby bylo mezi námi jasno…"

Vlak sebou trhl. Odletěla dozadu a uhodila hlavou do mahagonového opěrátka. Jak rychle se vlak rozjel, tak rychle se i zastavil. Vagon zasténal, zachvěl se a zadrnčel.

Rozbolela ji hlava. Zavřela oči, přimáčkla dva prsty ke spánkům a ponořila se do měkké podušky. „Mohl byste mi podat příruční kufřík?"

Nic. Ani žádná přihlouplá odpověď.

Váhavě otevřela oči. Digby strkal nos mezi stránky otrhaného časopisu *Century Magazíne,* který zdobily oslí uši. Pocházel z roku 1882. Přidušeně zaúpěla. Jedině Digby si může vzít na čtení jedenáct let starý výtisk.

Odkašlala si.

Zvedl hlavu. Emma natáhla krk, aby si mohla přečíst název článku: Migrace původního obyvatelstva.

Rozhodla se, že odmítne jakoukoliv četbu, kterou jí nabídne. A tohle rozhodnutí si vryla do paměti. „Podal byste mi můj příruční kufr?"

„Jaký příruční kufr?"

„Ten, který jsem vám dala v hale." Přelétla očima miniaturní kupé. „Kam jste ho položil?"

„Nikam."

Ještě víc ji rozbolela hlava. „Jak nikam?"

„Nikam jsem ho nepoložil.“

„Tak co jste s ním udělal?“

„Nic.“

Vlak sebou škubl a popojel vpřed. Emmě se převrátil žaludek vzhůru nohama. „Co tím myslíte?“

„Nemyslím tím vůbec nic. Ani jsem se ho nedotkl.“

Emma vykřikla a vystřelila ze sedadla. Vlak poskočil dopředu a Emma se zapotácela a žuchla zpět. Zatáhla za zlatý hedvábný střapec. Roleta sebou trhla, pak vyletěla nahoru a s plesknutím se omotala okolo kovové tyče nad oknem.

Emmin pohled zamířil k lavičce. Tam na masivních dřevěných deskách seděly v úhledné řadě její cestovní tašky. Nákladný kufr, jenž se pyšnil železným dnem, se opíral o sedačku. Kožená visačka s Emminým jménem zoufale plácala o opěradlo z dřevěných latí.

Přiložila si ruku na ústa. Na moment ztratila řeč. Když se vzpamatovala, zařvala z plných plic: „Nosič!“

Vlak cukl dopředu. Zaslechla dlouhé a zdráhavé skřípání kol a stupňující se **š-š-š,** jež přicházelo od mocné paní lokomotivy. Souprava se pomalu rozjela.

Položila ruku na studené sklo a zírala ven. Dívala se na zavazadla tak dlouho, dokud se okenní tabule nezamlžila od dechu. Silueta tašek postupně slábla, až úplně zmizela.

Vlak odfrčel z nádraží. Okno pohltila inkoustová tma.

Emma stála jako přimražená. V hrdle jí uvízlo zoufalé zavzlykání. V tom kufru měla naprosto všechno. Všecičko. Toaletní kufřík, manikúru, zrcadlo, zubní prášek obsahující dentální chlorát, svůj oblíbený parfém Hoyt’s…

Oblečení. Když na to slovo jenom pomyslela, zvedl se jí žaludek. Čert vem zubní prášek… ten si může koupit v Albuquerque. Ale v čem bude chodit?

Odstoupila od okna, obrátila se a zírala na Digbyho. Co to proboha udělal? Copak naložil jenom vlastní kufry a na ty její se jednoduše vykašlal? „Koho mohlo napadnout odejít od zavazadel a nepožádat nosiče, aby je odnesl?“

„*Vás*.“

Emma už to nevydržela a vybuchla. „Ale já jsem vám ty tašky *předávala*.“

„A já je naskládal na lavičku. Myslel jsem…“

„Aha!“ Emma si uvědomila, že jí z hlasu zní mírná hysterie, ale nemohla si pomoct. Jediné, na co myslela, byly šaty, prádlo a toaletní potřeby, které tak pečlivě zabalila. Majetek, jenž jí zbyl a reprezentoval ji. Teď nemá nic. Vůbec nic…

„Nepožádala jste mě, abych vám je odnesl do vlaku,“ prohodil uvážlivým tónem. Emma mu v ten moment chtěla vrazit facku.

„Dáma přece nemusí prosit gentlemana, aby jí odnesl věci. Muž to jednoduše *udělá*.“

„Opravdu?“

Pomalu klesla na sedadlo. Najednou se cítila příšerně stará a opuštěná. „Samozřejmě. Kde jste celou tu dobu žil…, pod mostem?“

V očích mu problesklo něco jako bolest či rozpaky, které v mžiku vyprchaly. „A pánové tohle skutečně dělají?“ zeptal se upřímně. „Vždycky? Aniž by je někdo požádal?“

Má mlčet, nebo na něj zakřičet? Nebo se sebrat a jednoduše odejít pryč? dumala. Ať udělá cokoliv, ničeho nedosáhne. Všechno je zbytečné, protože ty ztracené kufry jsou nadobro pryč.

A kromě toho, je to její chyba. Ona nastoupila bez tašek. Strávila příliš mnoho času s pány podobnými Michaelu Jamesonovi a Eugenu Cumminovi, až úplně zapomněla na to, že galantnost nepatří do repertoáru všech mužů.

A co je nejhorší, spolehla se na *Digbyho***.** Něco takového by provedl jedině totální blázen. Má, co si zasloužila!

„Kdo s tím přišel?“ zeptal se nečekaně.

Zamračila se a začala lovit v paměti, o čem hovořili. „S čím?“

„Kdo řekl, že musíme běhat za ženami a zajistit, aby jim naložili kufry do vlaku?“

„Nevím. Zřejmě ženy.“

„Ach tak.“ Odmlčel se. „V tom případě žádnou neznám.“

„Není divu.“

Larence se naklonil a Emma měla pocit, že se jí chce znovu dotknout. Zhrozila se. „Zavěsila jste na všechny tašky visačky s vaším jménem a adresou, že?“

„Ano.“

„Tak v čem je problém?“

„Tomu byste nerozuměl.“

„Třeba ano.“

Povzdechla. Jaký to má smysl? Jenom ten, kdo poznal chudobu, může chápat skutečnou hodnotu věcí. „Zapomeňte na to Digby.

Netoužím po ničem jiném, než se pořádně vyspat. Možná až se vzbudím, tak zjistím, že se mi to všechno jenom zdálo.“

„Ano, zítra vám to připadne jako úplná prkotina.“

„To určitě.“

Emmina sarkastická poznámka ho jaksi minula. „Tak to má být, slečno…“

„Říkejte mi Emmaline.“ Vykulil oči. „Opravdu?“

Ty její se obrátily v sloup. „Opravdu. Jak mám oslovovat vás…? Larry?“

„Ne,“ vyjel na ni. „Říkejte mi Larence.“

„Dobrá. Mohl byste zavolat někoho z personálu, aby nám ustlal postele?“

Ucukl pohledem.

Emma se zamračila. „Stalo se něco?“

„Záleží na tom, jak se na věc díváte…, chci vám jen naznačit, že jsme dospělí lidé a…“

„O čem to ksakru mluvíte?“

„Můj asistent Ted je vskutku bystrý a dobrý student…, zkrátka a dobře, snažil se vám obstarat jízdenku do spacího vozu. Bohužel, všechny byly vyprodané. Kromě téhle. Věděl, že chci s vámi sedět…“ Profesorova nedokončená věta se rozplynula jako pára nad hrncem.

„A…“ pobídla ho.

„A vrchní lehátko je rozbité. Takže máme pouze to, na kterém sedíme.“

Emma ztuhla. „Chcete mi snad tvrdit, že máme jenom jednu postel?“

„Ano.“

Zvedla oči a vrhla pohled na mosaznou rukojeť zapuštěnou do mahagonového dřeva. Nechtělo se jí věřit, že by se za tak elegantním dřevěným deštěním mohla skrývat postel. Mnohem neuvěřitelnější jí ovšem připadlo to, že tam není.

Všimla si úzké praskliny, která se táhla od jednoho konce dřeva až po druhý. Celá sklíčená si prohlédla druhé lehátko. Obě sedadla, Larencovo a to, na kterém seděla ona, byla blízko u sebe, čímž vytvářela ohrazenou plochu o celkové rozloze čtyři krát šest stop. Dnes večer se tady zastaví zřízenec, vyplní mezeru mezi sedačkami, rozhodí prostěradlo na matraci a… *abrakadabra*… vyčaruje postel.

Postel.

Ušklíbla se. Jedna postel. Dvě těla.

Jenže tohle tělo nepatří žádnému obyčejnému člověku…, ale samotnému doktorovi Trouboví.

„Žádáte mě, abych s vámi sdílela postel?“ zakuňkala.

„No… tohle je mé lehátko.“

Zalapala po dechu. „Snad si nemyslíte…“

Larence se začal dusit smíchy. Mírně se mu přitom zvlnila ústa. „Předpokládám, že pravý gentleman by se vzdal své postele. A to bez jakéhokoliv souboje.“

Strnule přikývla. „Ano.“

Cuklo mu v koutcích. „V Duffeyho knize o etiketě jsem nenašel nic o tom, že by se muž měl vzdát postele.“

Teprve za chvíli si Emma uvědomila, že ji škádlí. Nevěděla, jak reagovat, protože s ní už dlouho nikdo nežertoval. Ztuhla. Snažila se zachovat klid a kamennou tvář. „Domnívám se, že autor považuje tuhle věc za naprostou samozřejmost.“

„Předpokládám, že honorace, ke které patříte, zná pár nepsaných pravidel.“

Zbledla zlostí. „Ale já jsem se nenarodila se stříbrnou lžičkou v puse,“ podotkla tiše. „Přesně naopak.“

Larence se na ni zadíval. Prohlížel si ji stejně soustředěně jako časopis, do nějž byl zabraný před chvílí. Z lahvově zelených očí mu kupodivu vyzařovala bystrá inteligence.

Emma si nervózně poposedla. Nelíbilo se jí, že ji takhle sleduje. Měla dojem, že jí hledá v duši nějaká tajemství.

Mlčky na sebe zírali. Starý pán, který seděl na druhé straně uličky, zakašlal. Hlučný, hlenovitý zvuk rozvibroval těžký, dýmem nasáklý vzduch.

„Myslel jsem si to,“ poznamenal Larence.

Jeho nenápadný postřeh Emmaline tak zaskočil, že se jí sevřelo hrdlo. Vůbec se jí nelíbilo, jakým směrem se ubírá tahle konverzace. Ani trochu. Zacházela příliš daleko do jejího soukromí. Znovu se narovnala a přiostřila pohled. „Takže,“ prohodila, „spím na posteli…, nebo ne?“

„Samozřejmě že ano.“

Nechápala proč, ale tohle vítězství ji nijak nenadchlo.

Cítila se téměř zklamaná. Vůbec si nepřipadala jako obvykle, když někoho porazila. „Kde budete spát vy?“

Pokrčil rameny. Z toho jediného pohybu sálala neskutečná upřímnost. Bylo mu srdečně jedno, kde ulehne. Nevěřícně zakroutila hlavou. Udivilo ji, že se dokáže radovat z toho, že dýchá *a je*.

Blázen, problesklo jí automaticky myslí. Z nějakého nepochopitelného důvodu však vůči němu necítila typickou nenávist.

Znovu soustředil pozornost na článek. Emma se přistihla, že upřeně sleduje jeho skloněný obličej.

Nevypadal špatně. Pokud se někomu líbí usměvavá chlapecká tvář, narazil by na toho pravého. Měl v sobě ohromný životní elán, před nímž si připadala tak trochu stará. Vlastně příšerně stará.

V přecpaném vlaku bude téměř nemožné najít volné místo na spaní. Byl… postižený a byl vysoký, vyšší, než si původně myslela. To by znamenalo, že by se musel srolovat v křesle v salonku jako skořicový šnek. Za předpokladu, že nějaké volné křeslo najde.

Snažila se myslet na něco jiného. Na poklad, na počasí, zkrátka na cokoliv. Ale myšlenky se jí neustále vracely ke slůvku *postižený*.

Žil s postižením. Právě ukradla handicapovanému muži postel. Připadalo jí to docela nestydaté…, dokonce i jí!

Váhavě mrkla na Larencovy dlouhé nohy a pak sklouzla pohledem na jeho okopané turistické boty. Levou nohu měl ochranářsky zastrčenou za tou pravou.

Emma se jen zřídkakdy zajímala o druhé. Nezabývala se jejich radostmi ani strastmi. Ale teď si uvědomila, že myslí na profesorův zmrzačený kotník. A na něho. Tomu idiotovi vůbec nevadí, že bude spát smotaný do klubíčka v nějakém malém křesílku.

Zatracený chlap! Jestli bude dál mlčet, bude vypadat jako největší sobec a provinilec…, a ona bytostně nesnášela, když cítila cokoliv jiného než spokojenost se sebou samou. Měla stejně měkké srdce jako on, a proto jí nezbývalo nic jiného než mu navrhnout: „Můžete spát vedle mě.“

„Ale…“

„Raději mlčte,“ vyjela na něj. „Mohla bych si to rozmyslet…, a to bych vážně nerada.“

V očích se mu roztančily radostné plamínky. Sálalo z nich teplo, jež jí zahřívalo každou molekulu těla a rozpálilo místa, která se před mnoha lety ponořila do tmy a absolutního chladu. „Ještě nejste tak úplně ztracená, Emmaline Hatterová.“

Tahle poznámka ji dočista vyvedla z míry. Měla dojem, že dostala facku. Podívala se mu přímo do očí a konstatovala: „Nespoléhejte na to.“

Kapitola šestá

Emmaline mžourala na postel. Na lehátku s mahagonovým bokem se bělalo prostěradlo, na kterém ležela precizně urovnaná bílá přikrývka. Vypadala jako velká vrstva čerstvě napadaného sněhu ve zlatočerveném pařeništi.

Byla tak strašně *malá*. Když seděla naproti Larencovi, úplně oblečená, zdálo se jí, že z prostoru mezi nimi vytvoří dostatečně širokou postel. Netušila, že se tak příšerně scvrkne. Plocha, která vznikla, jí nápadně připomínala menší jídelní stůl, na němž by se vyspala maximálně jedna osoba.

Mrkla na Larence, který stál vedle ní, a málem vybuchla smíchy. Ač se to zdálo nemožné, cítil se trapně. Víc než ona. Profesorovo vytáhlé a hubené tělo s širokými rameny strnulo. Vypadal, že spolkl pravítko. Zíral na postel, jako by v ní spala kobra a on čekal, že každou chvíli vyleze z bělostné přikrývky a zaútočí na něj.

„Bude to vše, doktore? Paní Digbyová?“

Zřízenec skončil.

„Ano, ano.“ Larence dal muži minci. „To je všechno, děkuji.“

„Dobrou noc,“ popřál chlapík a odešel. Zůstali sami. *Je čas jít spát*.

Emma se obrátila k Larencovi a on k ní. Najednou se mezi nimi rozhostilo trapné ticho. Odkašlal si. Ona se kousla do rtu. Dělali všechno možné, jen aby se nemuseli dívat na postel. Ani jednomu z nich se to však nepovedlo. Emmě připadalo směšné, že má tak nepříjemné pocity, ale nemohla si pomoct. To poslední, po čem toužila, bylo spát s Digbym. Pouhá představa ji přiváděla k šílenství.

„Hezká postel…“

„Pohodlná…“

Promluvili naráz. Ta náhlá disonance prolomila ticho ve spacím voze. Jejich věty se rozplynuly do ztracena a v kupé opět zavládlo nepříjemné ticho. Emma chtěla pronést nějakou vtipnou poznámku, ale ne a ne ji vymyslet.

„Běžte první a převlékněte se," navrhl Larence. „Počkám venku."

Emmě spadl kámen ze srdce. Jako mávnutím kouzelného proutku z ní vyprchal pocit studu. Profesorova neobratná slova je opět ponořila do atmosféry, která mezi nimi vládla předtím. Život se vrátil do stejných kolejí. Cítila se lépe a připadala si sebejistější. Obdařila ho pohledem, při kterém by zkyslo i mléko. „Nemám nic, do čeho bych se převlékla."

Vykulil oči a ucukl pohledem. Mrkl na postel a pak si začal prohlížet strop. Krk, který obepínal široký límec, zrudl a ruměnec stoupal nahoru jako rozlitý inkoust na savém papíru. „To je mi líto."

„Bože, tohle je opravdu směšné," naštvala se Emma. „Chováme se jako malé děti. Nedovolím, aby tyhle zbytečné trapné momenty zhoršovaly už tak absurdní situaci. Sám jste řekl, že jsme dospělí. Tak se podle toho chovejme."

S očividnou úlevou přikývl. Na rtech se mu rozzářil ten jeho idiotský úsměv.

Uklidnil ji natolik, že se odhodlala pokračovat dál: „Nejsme žádný nezkušený manželský pár, který má před sebou první milostnou zkušenost. Oba jsme přece spali s lidmi opačného pohlaví…"

Těžce polkl. Pod límcem mu povyskočil ohryzek. „Totiž… musím se přiznat, že…"

„Mlčte!" Emma zamávala rukama, jako by chtěla zahnat profesorova další slova.

Zavřel pusu.

Emma na něj zírala jako na zjevení. Ten chlap se jí chystal svěřit s tím, že je panic. O tom nebylo pochyb.

Ne. To není možné, dumala. Kdo by prozradil neznámému člověku něco tak osobního? Takovou lidskou bytost ještě nikdy nepotkala. Zadívala se do Larencových bezelstných, a přitom tak inteligentních zelených očí a pomalu zakroutila hlavou. *Ne*…

Přece *musí* existovat ženy, kterým se líbí zasnění zabedněnci. Louis Pasteur si našel Marii Curie, nebo ne?

„Spím u okna," prolomila konečně ticho.

„Dobrá."

Ale co když máš pravdu? rýplo si její druhé já. Není nezkušený muž za těchto okolností tak trochu nebezpečný? Co když vybuchnou jeho potlačované touhy? Vytáhla z klobouku jehlici, *pro jistotu,* a dala ji před sebe jako miniaturní meč. „Doufám, že se ode mě budete držet v uctivé vzdálenosti."

„Co to máte?"

„Jehlici z klobouku."

„Co je, podle vás, uctivá vzdálenost?"

Ucítila v zátylku bolest. S hrůzou zjistila, že ji rozbolí hlava pokaždé, když otevře pusu. Bez jediného slova si vykasala sukni a vylezla na postel. Na kolenou a s tváří proti Larencovi uchopila těžký samet, jenž dělil postel od uličky.

„Nesahejte na mě," zasyčela. Potom zatáhla závěs a ocitla se v mrňavé soukromé oáze.

Konečně sama! Vydechla úlevou a začala se svlékat.

O hodinu později strnule ležela pod přikrývkou. Hlava se jí kolébala v načechraném jemném polštáři tam a zpět. Vnímala každičký pražec, přes který přejeli.

Všude kolem byla tma jako v pytli. Těžký sametový závěs tmavě zelené barvy přiléhal k hraně postele, na které balancoval Larence. Mezi dvěma zataženými částmi látky neprosvítala jediná škvíra a okenní roleta nevpustila dovnitř ani nitku měsíčního svitu.

Uklidni se, napomenula se nejmíň po milionté. Zbytečně. Nešlo to.

I když vždycky tvrdila opak, nikdy s muži nespala. Měla s nimi sex, to ano. Ale nespala s nimi. Když před mnoha lety žila na studené a temné ulici, kde dřímala pod prohnutými okapy, snila o mladíkovi, vedle kterého se bude každé ráno probouzet. Chtěla, aby ji miloval, laskal a pečoval o ni. Jenže tohle patří minulosti. Té dávné. Takhle uvažovala v dobách, kdy toužila po princích.

Dnes se o sebe dokázala postarat sama. Když chtěla mít sex, tak si ho jednoduše zařídila. Partnery si vždycky vybírala sama. Všechno dopředu připravila a promyslela každičký detail. Jedině tak mohla mít celou situaci pod kontrolou.

Noc strávená s milencem s sebou přinášela intimitu, jíž se obávala, a důvěrnost, které se chtěla vyhnout stůj co stůj. Sex, jemuž holdovala, byl zkrátka bezproblémový… rychlý, nespoutaný a

neosobní. Dalo by se říct, že jí dělal dobře. Ale o intimitě tohle tvrdit nemohla.

Intimita představovala zranitelnost. A ta by ji připravila o něco, čeho se nikdy nechtěla vzdát. Moci.

Přemýšlela o mužích, včetně Eugena, kteří ji požádali, aby zůstala celou noc. Vzpomněla si, jak je odbyla. Bezcitně a kategoricky.

A teď tady poprvé sdílí lože s rozesmátým a zasněným profesorem, jenž jí ani trochu nepřitahuje. A navíc budou spát v téhle zatraceně malé posteli.

Tak urputně se snažila ležet bez hnutí, až ji začalo brnět celé tělo. Zhluboka se nadechla a pomalu, kousek po kousku, se začala uvolňovat.

Postupně si uvědomila, že na ni z černočerné tmy dýchají různé vjemy. Měla dojem, že pluje v ebenově černém moři. Larencovo mýdlo a jeho mužná vůně provoněla vzduch a jakoby se zhmotnila. Vlak pohupoval lehátkem a zpíval tichou ukolébavku.

Cítila žár Larencova těla. I když se tiskl k hraně postele, nedělil je víc než jeden palec. Z obou dvou sálalo teplo, jež rozpálilo přikrývku i prostěradlo. Svrběla ji kůže a mezi ňadry se jí objevily drobné kapičky potu.

Tohle je absurdní.

Přinutila se myslet na něco jiného. *Poklad*. Vůbec poprvé uvažovala nad tím, jestli je to pravda. Zda ji ten trouba dovede ke zlatu a zachrání jí tak život.

„Larenci?“ pronesla tiše.

Spadl z postele. Ozvala se rána a následné zasténání. Ale netrvalo dlouho a vyškrábal se zpět za ní. „A… ano?“

„Najdeme poklad?“

„Ano.“

„Jak si můžete být tak jistý?“

Pokrčil rameny a zatáhl přitom za přikrývku, jež jí přiléhala k bradě. „Vím, že to nezní zrovna moc vědecky, ale srdce mi napovídá, že ho objevíme.“

Emma zavřela oči. Vydala se na dalekou cestu s mužem, jehož *srdce* mu *říká*, že poklad existuje. Nic depresivnějšího opravdu nečekala. Pokud jde o lidské orgány, patří srdce mezi ty nejmíň spolehlivé.

Emma rezignovaně vydechla. Je stejný blázen jako on.

„Dobrou noc, Emmaline.“

„Dobrou noc, Larenci.“

Obrátil se na bok. Za krátkou chvíli zaslechla jeho klidný pravidelný dech, jenž jí napověděl, že usnul. Zmocnila se jí závist. Usíná jako malé dítě! Uvolnila prsty, které až doposud křečovitě svíraly jehlu. Zapíchla ji do rohu matrace.

Možná snadno usíná jenom proto, že v něco věří.

Uvažovala, jak by se asi cítila, kdyby v něco doufala. Možná že lidé dobře usínají právě díky tomu, že v něco věří. Pokud jde o Digbyho, musí konstatovat, že tahle teorie rozhodně platí.

Měl velké, přímo obrovské sny.

Ona na rozdíl od něj neměla ani jeden. Přestala snít, když si otec vzal život, a od té chvíle nevěřila ničemu jinému než chladným kovovým mincím.

Ale takhle klidně neusínala ani předtím, co se to stalo.

Larence rozložil papíry, pera a lepicí pásky na stůl, který mezi ně postavil zřízenec. Samozřejmě na jeho žádost. Z koženého pouzdra opatrně vytáhl zbrusu nový kompas Woodsman’s Reliable a položil ho vedle psacích potřeb. Pak posvátně vytáhl deník, jenž uchovával na odděleném místě v brašně, a otevřel ho na první stránce. Hned nato začal kontrolovat vypočítané vzdálenosti.

„Co děláte?“ zeptala se a srkla si ranního čaje.

Uhladil mapu Nového Mexika a zabrousil pohledem na zalesněný terén mezi Cibolou a Malpais. „Porovnávám mapu od pana Stantona s orientačními body, které jsem poznačil do deníku.“

Položila hrnek a sáhla po kompasu.

„Nesahejte na to.“

Přitáhla ruku zpět. „Nechci ho ukrást.“

Vylovil pravítko a propojil dva body ryskou. Teprve potom zvedl hlavu. „Promiňte,“ omluvil se s úsměvem na rtech. „Někdy se nechám… až příliš unést. Prosím, klidně si ho můžete prohlédnout.“

Mrkla na něj a přikývla. „Hezký.“

„Michael mi ho dal na cestuje to ten nejlepší kompas na trhu. Má zoxidovaný povrch, sklápěcí víčko, automatickou stopku a jehlu zdobenou drahokamy.“ Profesorova slova přešla v přidušený smích. „Kompasy vás asi moc nezajímají, že?“

Křečovitě se usmála. „Ani náhodou.“

„Tak si můžeme povídat o něčem jiném.“

Začala přemýšlet a chvíli evidentně váhala. „Snad…“

Vyštrachal svůj oblíbený *Century Magazíne*. Číslo, ve kterém Frank Cushing popisuje, jak cestoval po zemi Zuniů. „Chtěla byste se podívat…“

„Děkuji, nechci.“

„…na mapu? Ukážu vám…“

„Myslím že ne.“

Zamračil se. „Tak *navrhněte* nějaké téma, o kterém bychom mohli diskutovat.“

„Cenné papíry?“ navrhla s nadějí v hlase. Zakroutil hlavou. „Bohužel. A co rostliny?“

„Ne. Ekonomika?“

„Ani nápad. Historie?“

Pak se mezi nimi rozhostilo nesnesitelně trapné ticho. Zírali na sebe jako dva hloubaví vynálezci. Larence poslouchal, jak mu tikají hodinky.

„Takže,“ vyslovili oba naráz.

Když si Larence uvědomil, jak jsou oba rozpačití, přidušeně se zasmál. „Vrátím se zpět k práci,“ oznámil. Přikývla. „To je výborný nápad.“

„Fajn.“

„Dobře.“

Emmaline vytáhla staré finanční noviny, které našla v salonku, a dala se do čtení. Larence se zadíval na mapu a začal označovat studny a řeky, jež se nacházely podél trasy.

Larence ve spánku vzdychl a přimáčkl se k teplému tělu, které se k němu tisklo zády. Něco ho pošimralo v nose. Zkrabatil ho a odsunul dotěrné vlasy z obličeje. Nasál jemnou vůni růží.

Omotal kolem ní ruce a zasunul nohu mezi její. Žár Emminy kůže prostupoval skrz jeho dlouhé spodní kalhoty. Otočila se. Ucítil na hrudi teplá a pevná prsa s tvrdými bradavkami.

Jakmile si to uvědomil, škubl sebou a okamžitě se probudil. Dvakrát zamrkal a překvapeně vykulil oči, protože se mu naskytl pohled, jenž mu vyrazil dech.

Emmaline se mu choulila v náručí jako spokojené kotě. Obličej měla otočený k němu a jejich rty se téměř dotýkaly. Její pravidelný a klidný dech mu dráždil tvář a ústa.

Zadíval se na dlouhé řasy, ležící na jejích bledých tvářích, a najednou ho přepadla naléhavá touha přisunout obličej ještě blíž, dotknout se těch krásných rtů… a poprvé někoho políbit.

Stálo ho spoustu úsilí, aby zůstal ležet bez hnutí. Srdce mu sklouzlo k hrudnímu koši a bušilo jako na poplach. Příšerně ho svrběla kůže. Ještě nikdy v životě neprožil chvíli, jež překypovala tolika emocemi: radostí, strachem, že bude odhalen, a touhou. A všechny tyhle pocity zastřešovala všudypřítomná a podmanivá duševní pohoda.

Spali spolu čtyři noci, ale až při té poslední prolomili hráze mezi sebou. Alespoň ve spánku spolu dokázali vyjít a vytvořit mírovou zónu. Přál si, aby jim to takhle klapalo, i když jsou vzhůru. Věděl, že to nebude snadné. Emmaline nepatřila k lidem, které si člověk okamžitě oblíbí. Dokonce i pro něj byla tvrdým oříškem. Problém vězel v tom, že *neměla* nikoho ráda.

Pozoroval její perfektní porcelánový obličej. Připadal mu něžný a roztomilý a přesto tak nelítostný. Poslední dny měla v očích něco, co mu dělalo starosti. Pokaždé když nadhodil téma týkající se rodiny, podívala se na něj s tak velkou a upřímnou bolestí, až ho píchlo u srdce. I když jí trvalo jenom krátkou chvilinku, než přes oči zatáhla netečnou záclonku, Larence hned poznal, že ji něco trápí.

Nebyla taková, jaká se zdála. O tom nepochyboval. Utíkala před nějakou ošklivou a hořkou věcí, která jí znepříjemňovala život. A běžela zatraceně rychle.

Přišlo mu jí líto. Věděl, jak člověku je, když se něčeho bojí.

Bezmyšlenkovitě jí odsunul z obličeje jemnou světlou kadeř. Vzdechla a zatřepetala řasami.

Larencovi ztuhla ruka. Jediné, co by mu teď chybělo, bylo, kdyby ho přistihla, jak na ni zírá. Zřejmě by mu dala facku. Zavřel oči a předstíral, že spí.

Emmaline se pomalu probouzela. Poprvé po několika letech se cítila duševně vyrovnaná. Dalo by se říct, že si připadala téměř šťastná. Neterorizovaly ji žádné noční můry. Spala dlouho a dobře a vypadala, jako by se octla v sedmém nebi.

Protáhla se. Teprve teď si toho všimla. Na nohou jí odpočívala… teplá mužská končetina.

Vytřeštila oči. Larencův nos se takřka dotýkal jejího. Profesorova ruka jí částečně spočívala na tváři a částečně se jí topila ve vlasech. Ztuhla a bála se nadechnout, aby ho náhodou neprobudila.

Panebože, jak se to mohlo stát? Těch pár nocí, které spolu strávili, probděla přitisknutá ke stěně. Nikdy by ji ani ve snu *nenapadlo* přetočit se na Larencovu stranu postele – a teď se k němu choulí jako nějaká milenka. A navíc na jeho polovině.

V duchu zasténala. *Jen ať se nevzbudí a neuvidí mě v téhle poloze…*

Opatrně vzala jeho ruku a zdvihla ji nahoru. Když se Larencovy prsty ocitly půl palce od její tváře, vydechla úlevou. Zatím to jde dobře.

Vytáhla nohu zpod té jeho.

V uličce zahřměly kroky.

V té chvíli by se v ní krve nedořezal. Srdce jí bušilo jako na poplach. *Ať se nevzbudí…*

„Další zastávka, Albuquerque!“ Hlas průvodčího zaduněl jako hrom.

Larence otevřel oči. Vyděšeně na sebe pohlédli a pak se začali sunout od sebe. Přitiskla si krajkovou košili s lodičkovým výstřihem k bradě a ucukla dozadu. Mušelínová spodnička se nařasila jako vějíř a odhalila jí spodní část stehen. S hrůzou v očích zírala na obnažené nohy. Potom zalapala po dechu a přetáhla si přes kotníky lem z hamburské krajky. Rychle se odsunula co nejdál.

Prudce narazila do okna. Roleta zařinčela a vylétla nahoru. Do kabinky vniklo pronikavé světlo.

Larence se stáhl ke stěně a zády narazil do silného mahagonového obložení. Kupé se zachvělo a záclona se zvlnila jako zčeřená hladina.

Upřeně hleděli na sebe a dýchali jako dvě odfukující lokomotivy. V stísněném prostoru, ohraničeném sametovými závěsy, připomínal jejich dech uragán.

„Vyspala jste se dobře?“ zeptal se nervózním hlasem.

Odkašlala si a urputně se snažila vykouzlit bezstarostný výraz. „Ano, a vy?“

„Taky. Podejte mi, prosím, kalhoty a košili. Rychle se obleču a vypadnu, ať tu máte víc místa.“

„Dobrá.“

„Fajn.“

Emma popadla svršky, které se jí tísnily u nohou, a vrazila je Larencovi. Vtáhl je pod přikrývku a bleskurychle je na sebe navlékl. Pak se vykutálel z postele a s plesknutím dopadl na zem. Zahlédla,

jak se jeho stín vkradl mezi dva závěsy, a uvědomila si, že to dělá proto, aby měla aspoň nějaké soukromí.

Sáhla po vlněném cestovním obleku. Když spatřila věci, jež nosila od chvíle, co opustili New York, pokrčila nos. Zalovila v hromadě a vyhrabala korzet. Zhluboka se nadechla a vtěsnala se do věhlasného krunýře doktora Stronga, jenž jí zaručoval perfektně zaoblené tvary a štíhlý pas.

Zašněrovala se. Několikrát ztrápeně zalapala po dechu a nasoukala se do pokrčené blůzy, vlněné sukně a krátkého kabátku. Usedla. Uklidnila se, narovnala záda a začala krátce a povrchně dýchat. Jakmile se jí přestala točit hlava, obratně vykouzlila římský drdol a sponkami přichytila na vlasech klobouk.

V oblečení se cítila mnohem líp. Sebejistěji.

Co se s ní ksakru stalo? přemýšlela podrážděně. Celé roky nevěděla, co je stud, a když se teď ocitne v náruči doktora Trouby, zčervená jako malá školačka.

Tohle odporuje veškeré logice. Zakroutila hlavou. Měl v sobě něco, co nabourávalo její sebekontrolu. Cosi ji mátlo a dráždilo.

Ať už je to cokoliv, musí být opatrná. Tvrdě na sobě pracovala, než si vytvořila pevný a neproniknutelný štít. Poslední věc, kterou potřebuje, je nějaký bláznivý idealista s oslnivým úsměvem, jenž by převrátil její pečlivě zorganizovaný život vzhůru nohama.

Naštěstí dorazili do Nového Mexika. Už spolu nemusí spát. Není nic jednoduššího než si ho držet od těla.

Kapitola sedmá

Larence se nervózně pohupoval na nohou a zatínal a roztahoval pěsti. Nejmíň tisíckrát natáhl krk z okna, protože se nemohl dočkat, až zahlédne stanici.

Nic. Jediné, co viděl, byla zakouřená žlutohnědá šmouha, která se rozprostírala pod jasně modrou oblohou. Pod nohama mu řinčela železná spřáhla a oba vagony se natřásaly jako dva kačeři. Vítr mu šlehal do tváře a pořádně ho štípal do očí. Po spáncích se mu řinuly slzy, které mu sklouzly do rozcuchaných vlasů. Pevněji stiskl studené mosazné zábradlí.

Každou chvíli, pomyslel si. Každou chvíli…

Nejisté se pootočil k úzkým chvějícím se dveřím, jež vedly do lůžkového vozu. Podíval se zamlženým obdélníkovým oknem a uviděl Emmaline. Stála v řadě cestujících. Odměřeně a křečovitě mu zamávala a poslala mu škrobený úsměv.

Larence měl upřímnou radost z toho, že s ním někdo sdílí tyhle velkolepé okamžiky. Široce se usmál a ukazováčkem jí pokynul, aby přišla za ním.

Prudce zakroutila hlavou a ukázala na směšně prťavý klobouk, jenž jí seděl na hlavě.

Najednou se ozvalo dlouhé a pronikavé písknutí. Larence se rychle obrátil. Spřáhla narazila do sebe a zprohýbaná kovová podlaha se zakymácela a zarachotila. Pořádně stiskl zábradlí. Jenom s obtížemi se mu podařilo zachovat rovnováhu.

Za lokomotivou se vyvalil hnusný černý dým a hned nato se ozval jasný kovový zvuk. Obrovská kola zaskřípěla a zpomalila. Vlak se líně šoural k dlouhému dřevěnému nástupišti.

Přijel do Albuquerque.

Sevřelo se mu dojetím hrdlo. Konečně je tady! Po tolika dlouhých letech čekání, modlení a snění. Nic ho už nezastaví a neodradí od toho, aby našel Cibolu.

Ještě než se dveře od vlaku otevřely, ucítila Emma na jazyku prach. Tísnila se v lidské šňůře jako nějaká sardinka a krok za krokem postupovala kupředu. Vlak se zachvěl. Pod nohama jí zaduněla a zaskřípala podlaha a v lůžkové části se roztančily sametové závěsy. Do nosu ji udeřila směsice pachů a vůní…, pronikavý smrad špinavých lidských těl, která se mačkala příliš dlouhou dobu v narvaném vlaku, palčivý puch zatuchlého prachu, všudypřítomná vůně parfémů a zápach doutníkového kouře. Těžký, nedýchatelný vzduch jí sevřel hrdlo do neviditelných kleští. Se slunečníkem pod paží se protáhla úzkými dveřmi a vstoupila na řinčící kovovou plošinu mezi vagony. „Emmaline, tady!“

Zastínila si rukou oči. Okamžitě je přimhouřila, protože ji oslnilo ostré polední slunce. Larence stál na prázdném nástupišti a máchal rukama jako větrný mlýn. Vykouzlil svůj typický úsměv, kterým se snažil dát najevo, že matička Zem je nejlepší planeta na světě.

„Tady! Tady jsem!“ Ještě jednou zamával.

Opravdu si myslí, že by ho mohla přehlédnout?! Zhluboka se nadechla… a v tu ránu měla dojem, že vdechla oheň. Do tváře ji udeřila vlna horkého vzduchu a začaly ji pálit oči. Zalapala po dechu. Pak to zkusila ještě jednou. Zoufale se snažila normálně nadechnout, ale nedokázala víc než přerývavě a bolestivě sípat.

Když se narovnávala, zamotala se jí hlava. Bylo jí tak špatně, že nevěděla, jestli má zvracet nebo omdlít. Podlomila se jí kolena.

Larence byl vmžiku vedle ní.

„Jste v pořádku?“

„Ne…můžu… dý…chat.“

„Uvolněte se a jen krátce vdechujte. Takhle: *ha, ha, ha.*“ Emma měla sto chutí poslat ho do háje. „Jak… jak je možné, že… můžete dýchat? Vzduch… je… tak suchý a… plný prachu a…“ *A co?* Co se stalo, že je tak nesnesitelný?

Larence ji začal konejšivě hladit po zádech. Chtěla ucuknout, ale chyběla jí k tomu energie. A navíc jí přišlo opravdu zvláštní, že ji ten kontakt docela uklidňoval. Za chvíli se jí dýchalo mnohem snadněji.

„Je to díky nadmořské výšce. Vzpomínáte si, jak jsem vám povídal o tom, že Albuquerque se nachází pět tisíc čtyři sta stop nad mořem?“

Malátně uhnula pohledem. Larencovi okamžitě došlo, že tuhle fascinující informaci vypustila z hlavy.

„Radil jsem vám, abyste si neoblékala korzet.“

Že by měl ten idiot Larence přece jenom pravdu? Zaúpěla. „Myslela jsem…, že jste mi dal… pouze módní tip.“

Dal jí ruku kolem pasu. Polkla a ucítila na jazyku pachuť zvratek. S nadlidským úsilím se jí podařilo narovnat záda. Pomalu, pomaličku. „Jste…“

„Jsem v pořádku,“ zachraptěla. „Kde je… Stanton?“

„Máme se sejít v San Felipe de Neri.“ Larence stáhl ruku a mrkl na kapesní hodinky. „Bude tam za půl hodiny.“

„Pojďme.“ Udělala krátký elegantní krůček. Žaludek se jí obrátil vzhůru nohama, rozbolely ji plíce a zrychlil se jí dech.

Larence k ní bleskurychle přiskočil. „Mohl bych se do vás na moment zavěsit? Bolí… bolí mě kotník a točí se mi hlava.“

Tiše a bolestivě vydechla úlevou. Netoužila po jeho soucitu, ale pro jedenkrát by mohla udělat výjimku a přijmout od něj pomocnou ruku. Nikdy by ho o nic takového nepožádala, ale teď ji opravdu potřebovala.

„Jistě.“ Nastavila mu paži.

Oslnivě se na ni usmál, což by nedokázal vyčarovat žádný jiný mužský, kterého trápí nesnesitelné bolesti. Jenže Emma už dávno pochopila, že Larence trpí tiše. Ne jako ona.

Vsunul předloktí, dlaní nahoru, pod Emminu ruku. Potom zajel teplými a překvapivě silnými prsty mezi ty její a pevně ji stiskl. Zapřela se do spolehlivé lidské opory a vydechla úlevou. Na rtech se jí zavlnil vzácný úsměv.

„Můžeme jít?“ zeptal se.

Přikývla. Cítila se mnohem líp. „Ano.“ Druhou rukou si vyhrnula těžkou vlněnou sukni a nechala se vyvést ven z nádraží. Prošli tmavou chladnou místností, na jejímž konci byly dvojité dveře. Larence odkulhal dopředu a otevřel je.

Otvorem pronikly ostré a nemilosrdné sluneční paprsky. Než se jí podařilo zaostřit pohled, ocitla se spolu s Larencem na podestě, která se nacházela jenom pár schodů nad ulicí.

Emma se opovržlivě podívala na budovy a všimla si, že průčelní strany nejsou nic jiného než napodobeniny. Měly navodit dojem, že jde o dvoupatrové domy. Fasádu zdobily namalované obrysy oken, jež mátly chudáky kolemjdoucí. Ti se pak mylně domnívali, že jsou ve městě a ne v nějakém zapadákově.

Larence jí znovu sevřel dlaň. „Není to nádhera?“

Otevřela pusu. Že by si prohlížel jiné město?

Kolem nich se prohnala koňská bryčka. Velká skřípající kola uháněla dopředu a rozvířila šedohnědý prach, jenž se vznesl do vzduchu a vlétl Emmě do očí a do pusy. Pod víčky ucítila palčivou bolest, kterou způsobila drobná zrnka písku. Okamžitě jí vytryskly slzy. Kličkovaly jí dolů po tváři jako nahnědlé kapky deště po okenní tabuli.

Už brzy, řekla si. Brzy dostane peníze nazpět a vrátí se na východ.

Až se setká se Stantonem, získá všechny prachy, které mu profesor svěřil. O tom neměla sebemenších pochyb. Stanton ani Larence nemohou v žádném případě účelně využít v takovéto díře deset tisíc dolarů. Stačí pár dobře formulovaných připomínek o tom, kde zredukovat rozpočet, rezolutní návrh a k tomu přísný pohled doprovázený neodolatelným ženským úsměvem. Čáry máry fuk! A pak může konečně zmizet. Sbohem, špinavé městečko Albuquerque, a na shledanou na Wall Street!

Nechce všechny peníze. Potřebuje pouze dva tisíce dolarů. Jenom pár mizerných bankovek! Larencovi zůstane dost na to, aby mohl objevit své vysněné město, a ona bude mít dost na to, aby začala znovu.

Začít znovu. Ta slova byla víc než balzám. Uklidňovala ji a nastavila metu, kterou toužila překonat. *Mohla by financovat zdrhovadla, která si nechal nedávno patentovat W. L. Hudson. Vypadala docela slibně. A nový podnik pánů Villarda a Morgana, General Electric Company, jí taky připadal celkem nadějný…*

Začala se usmívat. Není nic krásnějšího než hloubat o penězích a přemýšlet, jak je vydělat.

Zosnovala perfektní plán. Téměř bezchybný. Zítra ráno odjíždí vlak do New Yorku, poslední v tomto týdnu, a ona si umanula, že v něm bude sedět. Se svými penězi.

„Půjdeme?“ vyrušil ji z rozjímání Larence.

Stiskla rty a povrchně se nadechla. „Jak daleko?“

Špatný dotaz. Larence se na ni horlivě usmál, hodil tašku na zem, dřepl si vedle ní a začal se hrabat v jejích přecpaných útrobách. Než stačila cokoliv vyslovit, vytáhl mapu Nového Mexika od Rand McNally, roztáhl ji a podrobně zkoumal drobné klikyháky.

Nakoukla mu přes rameno. „Jak daleko?“

Pomalu si stoupl a pustil se do skládání mapy.

„Larenci?“

„Nemůžu najít jméno toho kostela.“ Hlavou se jí začaly honit hrůzné myšlenky. „Ale je v Albuquerque…“

Přikývl. „Ano, jsem si naprosto jistý. Na počátku sedmnáctého století žil kněz, který se jmenoval…“

„Věřím vám,“ přerušila ho, aby nemusela poslouchat další fascinující monolog na téma historie.

Hlasitý cinkot mosazného zvonu právě oznamoval příjezd tramvaje tažené koněm. Se skřípotem zastavila přímo před nimi. Emma vydechla úlevou.

Dloubla Larence do boku. „Zeptejte se, kde se to místo nachází.“ *A modli se, ať je v Albuquerque a ne v Atlantě*.

„Pane?“ Larence zavolal na muže, jenž seděl na třínožce, která byla umístěná na vyčnívajícím okraji tramvaje. „Jedete do San Felipe de Neri?“

Chlapík přimhouřil oči a podíval se na ně. „Spěcháte?“

„Ne…“

„Ano…“ odpověděli naráz.

Řidič vybuchl smíchy. „Jestli nemáte naspěch, tak si naskočte, a jestli máte, uděláte nejlíp, když půjdete pěšky. Já a moje malá Střela jezdíme pomalým, přímo turistickým tempem.“

Larence se na řidiče usmál. „Přesně tohle mi vyhovuje, dobrý muži,“ prohodil a nabídl Emmě rámě.

Ta ho ignorovala, nadzvedla mírně sukni a sešla široké, světle natřené schody. Ocitla se na zaprášeném kousku země, kterou místní lidé ambiciózně nazývali Nádražní třída.

Přestože napočítala deset volných míst, Larence se samozřejmě vklínil vedle ní. Zabořila slunečník do prostoru mezi nimi a hodila si na klín tašku. Omotala prsty kolem hladkého koženého ucha a pevně ho stiskla.

Emma nešťastně zírala na město, jež se před ní pomalu začalo rozprostírat. Ulici tvořil dlouhý široký pás, který pokrýval měkký písek a prach. Po obou stranách se k sobě tísnily domy. Vypadaly

jako dětské kostky. Všechny byly dřevěné, stejně vysoké a stejně nudné. A navíc měly falešná průčelí.

Přiložila si ruku na pusu, aby nemusela polykat prach, jenž rozvířila Střehna velká a unavená kopyta. Ještěže odsud brzy vypadne. Díkybohu!

Larence poposedl na okraj tvrdého dřevěného sedátka a snažil se nakouknout přes Emmina strnulá ramena.

Albuquerque se mu otvíral stejně svůdně jako města v deseticentových novelách od Maynea Reida.

Jeho pohled poletoval zprava doleva a nenasytně hltal a zaznamenával okolní scenerie, které si někdy později vybaví a vychutná jako kousek dobré čokolády. Koňské bryčky a oslem tažené *carretas* brázdily ulici a vířily valící se oblaka prachu.

Když míjeli hostinec U Bílého slona, Larence natáhl krk, aby líp viděl. Dveře hospody byly otevřené dokořán. Lákaly ho do tmavého zakouřeného interiéru, ve kterém se pohybovaly lidské stíny. Zaprášenou ulicí se rozléhaly tlumené falešné tóny tahací harmoniky a tiché zvuky starého piana.

Přesně tohle očekával. *Přesně.* Takhle si představoval perfektní útočiště hrdiny z laciných novel. Na moment zavřel oči a vyobrazil si scénu uvnitř hostince. Tucet otrlých svérázných chlápků sedí vedle sebe u masivního dřevěného baru, popíjejí lacinou pálenku, smějí se a tlachají o práci. Vedle nich postávají hezké, spoře oděné ženy. Chichotají se, koketují s nimi a dělají jim návrhy.

Tramvaj zařinčela. Šum hospody a její nezaměnitelné zvuky dlouho visely ve vzduchu a potom se rozplynuly do ztracena.

Nová část města postupně vystřídala tu starou. Z tohoto prastarého západního hraničního města se stala populární španělská osada. Světlé budovy z vepřovic byly rozesazené vedle sebe podél široké ulice. Jejich průčelí spojovaly zastřešené dřevěné verandy. Naproti malému náměstíčku se rozkládal překrásný park, který lemoval dřevěný bílý plůtek. Uprostřed prašné ulice mu připadal jako zelená oáza.

Trh se hemžil lidmi. Po udusané cestě klopýtali mezci, koně a oslové. Klapot těžkých kopyt doprovázelo občasné prásknutí opratí nebo vrznutí starých kol.

„Prr, Střelo.“

Tramvaj zastavila. Řidič se obrátil a mrkl na ně. „Přátelé, jsme na místě. Tohle je Staré Město."

„A ta předcházející část byla nová?" zamumlala Emmaline. Vrhla znechucený pohled na fádní domy z nepálených cihel a pokrčila nos.

Larence se začal mračit. Ale hned přestal. Ne, řekl si rozhodně. Nedovolím, aby mě tahle zarputilá ženská nějak ovlivňovala. Škoda, že nevidí všechnu tu krásu. Je to její problém. Ne můj.

Emma prudce vstala. Vrazila si slunečník a tašku pod paži a protáhla se kolem něho do uličky. „Pojďme."

Její podpatky rychle odklapaly ke schůdkům a pak se snesly na hliněnou cestu.

Larence unaveně vzdychl. Přinutil se usmát. Tentokrát však cítil, že mu to nejde od srdce. Popadl kabelu a šel za ní.

„Pospěšte!" zahulákala.

Vyjeveně ji sledoval. Kráčela před ním ve vzdálenosti asi deseti stop. Jak jinak než rychle. Záda měla rovná jako pravítko, nos jí směřoval nahoru a nohy a lem sukně se jí topily v oblacích prachu. Vypadala jako generál, který pádí na bojiště. Musela se příšerně *potit,* neboť měla na sobě několik vrstev vlněného oblečení. Nikdo by však nepoznal, že není ve své kůži.

Najednou klopýtla a chytila se za bok. Slunečník, který držela pod paží, se nebezpečně zakymácel.

„Emmo!" Vyrazil dopředu, jak nejrychleji mu to nemocná noha dovolila. Jenže nebyl dost rychlý. Než k ní dorazil, opět ztratila rovnováhu a v předklonu se dopotácela na stinný chodník.

Zaslechl Emmin sípavý vysoký dech. Jakmile se ocitla na dlážděném chodníku, zlomila se v pase jako rozbitá panenka a chytila se za břicho. Taška jí upadla na zem.

Larence zaťal zuby, jak se snažil překonat bolest, kterou mu působil běh. Konečně k ní dopajdal. „Jste v pořádku?"

Znovu zalapala po dechu, zachraptěla, potom pomalu uchopila tašku a narovnala se. Probodla ho apatickým pohledem, ze kterého mu běhal mráz po zádech. „Pojďme."

Vrazila slunečník zpět pod paži a razila si cestu davem kupujících. Sledoval, jak se žene tržištěm. Najednou mu jí bylo líto, protože mu došlo, že ji vůbec nic nezajímá. Pospíchala na místo určení. Vrážela do lidí jak smyslů zbavená a Larence silně pochyboval, že si to uvědomuje.

Co se dá dělat, pomyslel si a pokrčil rameny. Nemůžu ji změnit.

Ale ona ho taky nezmění. Tohle je jeho expedice a on si ji chce jaksepatří vychutnat.

Strčil volnou ruku do kapsy, začal si vesele pohvizdovat a líným krokem se kolébal po širokém chodníku.

„Larenci…“ zavolala netrpělivě. Pak zaslechl, jak nervózně poklepává nohou. Podíval se směrem, odkud staccato přicházelo, usmál se a poťouchle na Emmaline pohlédl. Emma vytrvale podupávala. Zvířila oblaka prachu, jenž jí pohltil černou sukni a boty s knoflíky.

Začal pískat hlasitěji, dřepl si vedle staré indiánské ženy a obdivoval její ruční práci.

Emma přestala ťukat a začala nervózně přešlapovat. „Doufám, že najdeme Stantona ještě v tomhle století,“ zabrblala.

Larence dal stařence minci a postavil se. Když dokulhal k Emmě, vyslal k ní nevinný úsměv a nabídl rámě. Neochotně se do něj zavěsila a potom společně přešli ulici.

Když zpozoroval kostel z nepálených cihel, který vévodil tomuto náměstí téměř dvě stě let, dychtivě se zazubil. Teplé dubnové slunce svítilo na bílé kříže, které zářily jako perleť. Zapomněl na bolest v kotníku a zrychlil krok, čímž ještě víc rozvířil prach. Mlhavě si uvědomil, že má vedle sebe Emmaline, jejíž sípavý dech teď přerušovalo kuckání. Věděl, že by měl zpomalit a brát na ni ohled, ale nemohl. Vlastně nechtěl. Tentokrát ne. Alespoň jednou toužil…, potřeboval… být sobecký.

Jeho vzrušení se stupňovalo s každým krokem, který udělal. Za chvíli se za rohem objeví Stanton a teprve potom skutečně začne to skvělé dobrodružství. Za chviličku…

Konečně dostanu ty peníze. Jedině tahle myšlenka, a nic jiného, ji brzdila, aby Larencovi nevyčetla, že běží, jako by se chystal pokořit světový rekord. S hlavou dolů a prsty svírajícími profesorovo předloktí se urputně snažila udržet krok.

Najednou se jí noha zamotala do sukně. Zakopla. Nebýt toho, že se ho chytila jako klíště, praštila by sebou. Na setinu sekundy zpomalil, ale pak znovu nabral rychlost. Stiskla ho ještě víc a nenápadně se o něj opřela. Alespoň jednou v životě si může dovolit být unavená. Vyčerpaná. Slabá jako malé kotě.

Peníze. Peníze. Peníze. To slovo pro ni znamenalo spásu a jakousi její mantru. S každým klepnutím podpatku jí projelo myslí a připomnělo, proč je tady. Brzy se setká s doktorem Stantonem. Dokáže tomu starému páprdovi, že špatně investoval peníze, které mu věnovala, a požádá ho, aby je vrátil zpět. A pak může znovu začít.

Peníze. Už jenom pomyšlení na ně jí dodávalo energii a zlepšovalo náladu.

„Stantone!“

Larencův hlas jako by rozvířil prach, jenž jí ucpal uši. S námahou zvedla hlavu a zadívala se přimhouřenýma očima do krutého slunce. Snažila se rozpoznat tmavý stín, který na ně mával z druhé strany ulice.

Panebože, další větrný mlýn! Zamrkala.

Shrbený stařec se šoural směrem k nim. I když byl od nich ještě docela daleko, už měl napřaženou pravou ruku, aby je mohl přivítat. „Larenci, chlapče, tak rád tě vidím.“

„Já vás taky, Henry,“ odpověděl a potřásl pravicí svému učiteli a rádci. „Dovolte, abych vám představil Emmaline Hatterovou.“

Henry k ní otočil hlavu. „Náš mecenáš?“

„Samozřejmě,“ odpověděla.

Podíval se zpět na Larence a tázavě povytáhl obočí. „Zajímavý vývoj událostí.“

„Není to skvělé? Když slyšela o Cibole, byla naprosto okouzlená.“

„Okouzlená,“ zamumlala sarkastickým tónem. „Podívejte, Henry, ráda bych s vámi hovořila o…“

„Pěkně popořádku,“ přerušil ji a okamžitě se k ní obrátil zády.

Emma zavřela pusu, až se ozvalo cvaknutí zubů. Co je to za chlapa? Jak se může otočit k ženě zády, když s ním mluví? Hned ji to napadlo. Má stejné manýry jako ten, co klidně nechá zavazadla dámy na lavičce na nádraží.

Profesoři, pomyslela si s odporem.

Zakroutila hlavou, mírně si vykasala sukni a následovala veledůležité pány profesory, kteří přešli ulici a vydali se k vozíku se zásobami.

Když měli za sebou polovinu cesty, ucítila, jak se jí na krku ježí vlasy. *Někdo jí sleduje.*

Podívala se kolem. Ani ne deset stop od vozu postávala skupinka indiánů. Muži ve vlněných pokrývkách přešlapovali v půlkruhu, tiše se smáli a diskutovali.

Emma se přesvědčovala, že se vůbec nic neděje. Přece není nic neobvyklého, když si parta chlapíků povídá. Teprve pak ho uviděla.

Za tlupou malých podsaditých chlápků se tyčil vysoký rudoch. Vypadal jako stoletý dub, který činí nad olšovým hájkem. Neměl klobouk ani košili. Jeho bronzový vypracovaný trup zářil v ostrých slunečních paprscích jako měď. Jediná ozdoba, která mu krášlila tělo, byl široký zelený pás, jenž mu obepínal boky a stehna. Hleděl přímo na ni.

Emma si uvědomila, že se jí zmocnil nesmyslný strach. Nervózně sevřela rukojeť cestovní kabely. Nepatrně k ní naklonil hlavu a pomalu, jako by ji chtěl vyděsit, zkřížil ruce. Potom se mírně zaklonil a začal ji pozorně zkoumat. Zúžil oči a sledoval každičký pohyb, který udělala. Zdálo se jí, že v něm kypí zášť.

Copak je něco špatného na tom, když se na tebe divá nějaký mužský, Em? Uklidni se. Vypadalo to, že trochu popustila uzdu vlastní fantazii. Bleskově zvedla bradu a přestala se mu dívat do očí. Jakmile to udělala, ulevilo se jí. Nemělo smysl, aby se znepokojovala něčím, co se jí vůbec netýká. Ten muž pro ni nic neznamená. Dočista nic.

„Tady máš koně, Larenci," podotkl Henry, když je Emma dohnala. „Jmenuje se Diablo. Nestál zrovna nejmíň, ale aspoň stojí za to."

Nestál. To slůvko přišlo jako na zavolanou. Emma k nim přistoupila. „Přesně tohle mě zajímá. Ráda bych se vás zeptala…"

„Je to nádherné zvíře, Henry. Díky."

Emma zaťukala Henrymu na rameno. „Kolik jste utratil…"

„Nemáš zač."

Emma zaťala zuby. Chovali se, jako by tu nebyla. Jako kdyby nic neznamenala.

Zavřela oči a v duchu počítala do deseti. Nechtěla Henryho naštvat. Bez jeho pomoci by se jí totiž nikdy nepodařilo získat zpět peníze. Když se uklidnila, zkusila znovu: „Doktore Stantone, nemůžu se dočkat, až mi vysvětlíte…"

Larence jí položil ruku kolem ramen a přitáhl ji k sobě. Emmaline instinktivně ztuhla. „Je stejně rozrušená jako já, Henry. Prahne po tom, až vyrazíme. Kdy se můžeme vydat na cestu?"

„Pojedete zítra ráno. Zamluvil jsem vám pokoj v hotýlku Amijo House. Teď půjdeme vybalit zásoby a pak si dáme večeři.“

Když se Henry pustil do vykládání vozíku, Emma málem vydechla úlevou. Konečně to někam vede. Jediné, co teď musí udělat, je vymyslet, kde se dají ušetřit peníze.

Henry vylovil ze zadní části vozu tři bedny z latí a postavil je na zem.

„Tak tady to je, Larenci. Tohle jsou vaše zásoby.“

Emma odfrkla. „Tyhle tři malé bedničky stojí deset tisíc dolarů?“

Henry se zamračil. „Máte snad nějaký problém, slečno Hatterová?“

Larence se uchechtl. „Ona má *vždycky* nějaký problém, Henry.“

Potlačila zlost a obdařila ho vcelku příjemným pohledem. „Právě naopak, doktore Stantone. Pokud jsou vaše výdaje… rozumné a uvážlivé, tak nemám vůbec žádné výhrady.“

„Dobrá. Chvíli jsem měl takový dojem, že zpochybňujete moje rozhodnutí.“

„Ano. Zpochybňuju.“

„Emmaline,“ ozval se Larencův tichý varovný hlas. Emma mu nevěnovala sebemenší pozornost. „Takže se podíváme, za co jste utratil mé peníze, doktore Stantone. Můžeme se do toho dát?“ Obešla ho a nakoukla do nejbližší bedny. Z jejích útrob čouhala pažba ručnice. Zamrazilo ji, když si vybavila doktora Troubu se zbraní v ruce. Zkoumala jednu krabici za druhou a snažila se zapamatovat veškerý obsah. Stan, spací pytle, polní láhve, lana…

U posledního kontejneru vydechla úlevou. Henry nemůže v žádném případě odůvodnit výdaje v hodnotě deset tisíc dolarů. Otočila se a sebejistě se usmívala. „Že by tohle stálo deset tisíc dolarů?!“

„Nestálo.“

Pocítila nával radosti. Natáhla před Henryho dlaň. „Tak mi vraťte zbytek.“

„Nic mi nezbylo.“

„Nic? Tři bedny plné…“ předklonila se a popadla pětilibrový pytel cukru, „…jídla a vy mi chcete namluvit, že vám nic nezůstalo?“

„Věřte nebo nevěřte, ale musel jsem utratit i svých patnáct dolarů. Vycházeli jsme s Larencem z velmi malého rozpočtu, a proto jsme museli snížit veškeré výdaje.“

Emma upustila pytel cukru. Když žuchl na zem, zvedl se obláček prachu. „O jaké výdaje šlo?“

Henry vytáhl z náprsní kapsy obálku, otevřel ji a vyndal kousek papíru. Rozložil jej a začal číst: „Cukr, mouka, kukuřičná mouka, ovesná mouka, hovězí bujón…“

„Ukažte mi něco, co stálo víc než pět dolarů,“ skočila mu netrpělivě do řeči. *Zítra ráno mi jede vlak.*

„Diablo mě přišel na dvě stě padesát dolarů.“

„Aha!“ vykřikla a musela se ovládat, aby škodolibě nezatleskala. „To je víc, než Eugene zaplatil za zpropadeného tažného koně.“

„To je pravda,“ bránil se, „ale tahle práce vyžaduje speciálního koně. A speciální znamená nákladný.“

Emma vrhla hloubavý pohled na velkého zrzavého oře. „Mně se nezdá zas tak mimořádný.“

„Ale je. Může na něm jezdit kdokoliv. Dokonce i ten, kdo nikdy neseděl na koni. Jako třeba Larence. V těchto končinách má klidný pouštní koníček mnohem větší hodnotu než nějaký zmatený plnokrevník.“

Emmin úsměv uvadl. Jak tady může polemizovat a popírat zákon nabídky a poptávky? „Dobře,“ uznala a projela zpoceným prstem vnitřní okraj vlhkého límce. „Tohle zvíře tedy je opodstatněná koupě. Ale pojďme dál.“

Henry nahlédl do seznamu. „Zásobovací mezek…“

„Za kolik?“

„Dvacet dolarů.“

„Podívejte, Henry, zkraťme to. Mám jen jednu skromnou otázku, na kterou mi stačí docela jednoduchá odpověď. Pokud tomu dobře rozumím, nakoupil jste zásoby, za něž jste utratil několik tisíc dolarů. Jediné, co mě zajímá, je, kde máte zbytek z těch deseti tisíc?“

Emmina otázka zůstala viset v horkém suchém vzduchu. Měla dojem, že každá uběhnutá sekunda jí utahuje smyčku okolo krku. *Panebože, stačí mi…*

„Kostel,“ vysoukal ze sebe Henry.

Emma na něj tupě civěla. „Prosím?“

„Abych získal Estebanův deník, musel jsem věnovat osm tisíc dolarů mnichům, kteří ho objevili.“

Zalapala po dechu. Když se nadechla, cítila, jak se jí korzet zakusuje do kůže, jako by byl ze železa. „Osm…“ To slůvko jí

uvízlo v krku jako obrovská brambora. „Osm tisíc dolarů za jakousi knihu?“

„*Neobyčejnou* knihu.“

„Osm… tisíc je nenávratně pryč?“

Henry se zamračil. „Samozřejmě. Proč by Larence chtěl ty peníze zpět?“

Emmina naděje narazila bradou na zem. Ostřílená ekonomka propadla totálnímu zoufalství.

Bylo to k ničemu. Příšerná cesta vlakem přes celou zem, rozprodej posledního majetku, Larencův křečovitý a dětinský humor, týden staré oblečení…

Všechno přišlo nazmar. Vrátí se do New Yorku stejně chudá, jako když z něj odjížděla.

Ne. O něčem takovém by neměla ani uvažovat. Už jednou v chudobě žila a nehodlala se do ní vrátit. Udělá cokoliv… *cokoliv*… pro to, aby získala peníze a ztracený majetek. A jakmile je dostane zpět, nikdo na světě už jí je nevytrhne z prstů.

Zatraceně, přemýšlej, v tom jsi přece dobrá!

Peníze jí nikdo nevrátí, tohle se zdálo víc než zřejmé. A navíc to sakramentsky bolelo. Co teď?

Poklad. Hlavou se jí začaly honit myšlenky. Zoufale se je snažila polapit. *Poklad*. Že ji to hned nenapadlo! Teď když jsou peníze nenávratně pryč, je zlato její poslední naděje.

A všechno záleží na Larencovi.

Sevřel se jí žaludek. Bůh ví, jak dlouho bude tomu ťulpasovi trvat, než najde ztracený poklad. Jediné, co neměla, byl čas. Těch padesát dolarů, které dostala za hodinky, jí dlouho nevydrží. Jestli něco nepodnikne, a to rychle, bude prodávat povadlé květiny v nějaké špinavé zastrčené ulici a žít v Rosare Court.

Musí nenápadně přinutit Larence, aby si pospíšil. A k tomu vede pouze jediná cesta. Těžce polkla a potlačila odpor k tomu, co se právě chystala udělat. Neměla na výběr. Pojede s Larencem do Ciboly.

Kapitola osmá

„Tak, dejme se do toho," navrhl Henry. „Kde začneme? Chcete se seznámit s chlapíky, kteří vás budou při expedici doprovázet?"

Emma se zamračila. Chlapíci? *Chlapíci?* Oni najali lidi? Na cestu za *pokladem?*

Nevěřícně zakroutila hlavou. Jak může být někdo…, dokonce i tihle dva tupci…, tak hrozně hloupý? Proboha, copak nikdy neslyšeli o *loupežných přepadeních?*

Jedno je jisté. Nikdo s nimi nepůjde hledat ztracené město. O to se postará. Téhle výpravě velí stejně jako on. Nemůže si dovolit přijít o jediný zlatý dublon. A už vůbec by ho nedala nějakému najatému zabijákovi. Larence vidí svět jako pohádkové království, kde se sny stávají skutečností a ve kterém žijí hodní a čestní lidé. Jenže ona stojí pevně na zemi. Poznala, že svět je jedna velká bezohledná aréna, ve které lidé zabíjejí pro jeden dolar, natož pak kvůli pořádnému bohatství.

Odhodlaně stiskla rty. Zrovna se chystala přednést svoje požadavky, když najednou zaslechla tichý smích. Přicházel zprava a podle jeho hloubky usoudila, že patří muži. Posměšně a výhružně se chechtal.

Teprve teď si to uvědomila. Zasáhlo ji to jako blesk z čistého nebe.

Chcete se seznámit s chlapíky, kteří vás budou při expedici doprovázet?

Emma se obrátila. Vysoký polonahý indián na ni pořád civěl. Když na něj pohlédla, přestal se smát. Okolí se okamžitě ponořilo do naprostého ticha. Vzduch zhoustl, jako kdyby měla přijít bouřka.

Hluboké tmavé oči ji sevřely do neviditelných kleští a vymáčkly jí z plic všechen vzduch. Srdce jí bušilo jako o závod. Plné rty, ze

kterých vyzařovala neobyčejně silná hrdost, se mu zúžily do nemilosrdné opovrhující linky.

I když jí naskočila husí kůže a na páteři ji začal svědit pot, přemohla se a podívala se chlapíkovi přímo do očí. Nedopustí, aby si všiml, že má z něho strach. Nedovolí to jemu ani nikomu jinému.

Nebojím se. Nebojím se… Pokaždé, když ta slova zopakovala, cítila se mnohem silnější. Sebejistější. Nenechá se tím chlápkem zastrašit. Vyděšené ženy jsou slabé ženy a od těch měla Emma hodně daleko.

Odkráčela k Henrymu a Larencovi. Ti se zrovna hrabali v bedně s jídlem. „Ne," konstatovala rozhodným hlasem.

Oba pánové se otočili a mrkli na ni. „Cože?" zeptali se jednohlasně.

„Odmítám cestovat s těmi muži."

Henry ji obdařil úsměvem, z něhož se jí obrátil žaludek. Měla *dojem*, jako by jí právě zaťukal na čelo. „Chápu," prohodil tím odporným tónem, který používají muži, když rozdávají chytré rady, jež zavání šovinismem. „Většina urozených dam má z indiánů strach. Ale vy se bát nemusíte. Opravdu. Znám skoro každého z nich a dal bych za ně ruku do ohně. Klidně bych jim svěřil i milovanou ženu."

„Tohle nemá nic společného s jejich rasou. Vůbec ne. Jenom si myslím… Počkejte, co jste měl na mysli, když jste řekl, že znáte *skoro* každého z nich?"

„Támhle Ka-Neek, vidíte toho velkého chlapíka bez trička? Toho jediného neznám."

„Henry, jsem si jistý, že s nimi nebudou žádné problémy," vyhrkl Larence s úsměvem.

Kdyby nešlo o tak vážnou záležitost, Emma by nejspíš vybuchla smíchy. Proboha, copak nemají páru o tom, jak to chodí ve skutečném světě? Polovina těch mužů vypadala jako zloději, a ti ostatní se tvářili jako nejhrubší násilníci. A chlápek, jenž se jmenoval Ka-Neek, vypadal jako by patřil k oběma stranám.

Narovnala ramena a připravila se na zteč. „Nepojedou."

„Cože?"

„Odmítám žít dva týdny ve strachu z toho, že mě někdo zabije či oloupí nebo…" ztlumila hlas, „…ještě něco horšího."

„Všichni jsou to čestní muži," bránil je Henry a zamračil se.

„A taky se mi zdá, že jsou chudí. Můžete jim věřit, jak chcete, Henry, ale já jim rozhodně důvěřovat nebudu. Nikde není psané, že s nimi musím cestovat.“

„Larenci, tak jí něco řekni. Sami do pouště nemůžete.“

„Proč ne?“ zeptala se.

Henry se zajíkl, jako by nevěděl, kde začít. „Ztratíte se.“ Emma se otočila k Larencovi. „Dokážete pracovat s kompasem?“

„Ano.“

„Umíte se orientovat podle mapy a najít vodu?“ Přikývl.

Vítězně se podívala na Henryho. „Tahle otázka je uzavřena. Jdeme sami dva.“

Zrovna když si blahopřála, jak zdatně se jí podařilo vyřešit tuhle nepříjemnou situaci, chytil ji Larence za ruku a odvedl stranou, několik stop od vozíku.

„Emmaline, Henry obětoval spoustu úsilí a času na přípravu téhle expedice.“

„Já s nimi nepojedu.“

Profesorův prozíravý pohled jí spočinul na tváři. Sklonila hlavu. Zírala upřeně na špičky, protože se bála, aby si nevšiml, že má z Ka-Neeka strach. Nesmyslný a zbytečný strach.

„Copak je, Emmaline?“ zeptal se tichým podmanivým tónem.

Položil jí ruce na ramena. Sálalo z nich teplo, jež jako by jí vysušovalo vlhké sako a rozpálilo kůži.

„Em?“ Měl jemný a něžný hlas, jenž v ní vzedmul nečekaný příval touhy. Celý život čekala, až ji někdo takhle osloví.

Odtáhla se od něj a snažila se alespoň předstírat, že má situaci pod kontrolou. „Jste hluchý? S těmi muži nepojedu. A tím to končí.“

Udělal velký krok a smazal vzdálenost, která je rozdělovala. Emma ucítila, jak jí po tváři přejel Larencův stín. Bleskurychle se podívala na zem.

Najednou jí sklouzl pod bradu mužný ukazovák. Měla dojem, že jí vypálil na kůži cejch. Pomalu jí nadzvedl obličej.

Starost, jež mu čišela z pohledu, jí málem podlomila kolena. Zavřela oči a snažila se zachovat klid. *Nesmíš mu ukázat, že jsi slabá. Nedovol, aby měl nad tebou moc…*

„Em, otevřete oči.“ Když se k tomu neměla, dodal: „Klidně budu čekat celý den.“

Jak ho znala, určitě by to vydržel. Zdráhavě udělala to, o co ji požádal, a zjistila, že se k ní naklonil. Jeho nos se téměř dotýkal

jejího a jeho hebký dech ji hladil po tváři. Obdařil ji tak chápavým pohledem, až se zajíkla.

„To je lepší. Tak a teď mi řekněte pravdu. Čeho se tolik bojíte?“

Vypěnila zlostí. Jak je možné, že z ní vycítil strach, když ho na sobě nedala znát? Ty jeho zatracené oči to znovu dokázaly.

Teď jí nezbývalo nic jiného, než vyjít s pravdou ven a doufat, že ji nepoužije proti ní.

„Prosím… já…“ Doznání jí uvízlo v krku. Bezmocně se podívala na Larence a zakroutila hlavou. Nemůže se přiznat. Nedokáže připustit, že se bojí, protože má za sebou mnoho let dobrovolné samoty a přísné sebekázně. Celý život kolem sebe budovala citovou bariéru, která ji chránila před okolním světem. A tak pevná hradba jen tak lehce nepovolí.

Nervózně mrkla na Ka-Neeka. Chtěla zjistit, jestli na ni ještě civí. Civěl.

Larence ji následoval. Otočil se a dlouze se na Ka-Neeka podíval. Potom pohlédl zpět na Emmaline.

Zatajila dech. *Prosím…*

„Dobrá. Pojedeme sami. Alespoň zažijeme větší dobrodružství.“

Emma vydechla úlevou. *Děkuju, Bože… a Larenci!*

Sebrala všechny síly a zklidnila chvějící se prsty a rozklepané nohy. Věděla, že se chová jak úplný hlupák, ale to jí moc nepomohlo. Chvíli se opravdu bála. Měla tak hrozný strach, že se ještě teď cítila slabá a otřesená.

„Pojďme to povědět Henrymu,“ pronesla odhodlaně.

„Emmaline?“

Nepodívala se na něho. Nemohla. Ještě ne, protože se jí v očích zrcadlila úleva a strach. Už dost na tom, že ji přistihl ve chvíli slabosti. Nechtěla, aby si všiml, že se jí nesmírně ulevilo. Určitě by mu došlo, jak hrozně se bála. A ona už dávno pochopila, že není zrovna nejmoudřejší, když člověk vyzrazuje druhým slabá místa. Lidé pak mají nad ním moc a mohou mu ublížit.

Dala Larencovi dostatečnou munici a byla by padlá na hlavu, kdyby mu ještě přidala. Už teď bude celou cestu přemýšlet, kdy ji proti ní použije.

Aniž by se na Larence podívala, popadla ho za ruku a postrčila ho k vozíku. Henry na ně upřel netrpělivé oči.

„Nebudeme ty indiány potřebovat,“ prohlásil Larence.

„Ale vy dva nemůžete cestovat sami. Je to strašně nebezpečné.“
„Bezpečnější než s *nimi“* odfrkla Emma. „A hlavně se to vůbec nehodí,“ dodal Henry a vrhl na ni přísný otcovský pohled. „To je to poslední, co mě zajímá,“ zahučela Emma. „Ale kletba…“
„Jaká kletba?“ zeptala se.

Henry neklidně zkontroloval indiány a pak ztlumil hlas.

„Ti, kteří hledají ztracené město, jsou prokletí. Za ta léta se vydala Cibolu najít spousta odvážlivců, ale nikomu se to nepodařilo a většina z nich zemřela…“

„Blbost. Já ani Larence nevěříme na hloupé místní pověry, že?“

„Jo.“

Henry dramaticky vzdychl a vyhodil ruce do vzduchu. „Dobrá, pošlu je domů. Určitě jim nebude vadit, když dostanou zaplaceno za to, že nemusí nic dělat. Rozhodně bych vám doporučoval…“

„Zaplaceno? Jak *zaplaceno?“* zopakovala Emma. „Nemají na nic nárok, doktore.“

„Podívejte, slečno Hatterová…“

„Ne, *vy* se podívejte, pane doktore. Tihle pánové nejedou, a proto nedostanou žádné peníze.“

„Ale dostanou.“ Ten hlas byl něžný, nesmírně něžný a přece tak neoblomný. Emma překvapeně zamrkala. Larence… *Larence…* si dovolil s ní nesouhlasit. Cítila se, jako by dostala facku od Mikuláše.

Zamračila se. „Ale…“

Larence zakroutil hlavou. „Nebylo by to správné. Jsou připravení, mají plno odhodlání a udělali si čas. Ty peníze si zaslouží.“

Emma ucítila v zátylku tupou narůstající bolest. Larence nesmiřitelně stiskl čelisti a ona si okamžitě uvědomila, že je rozhodnuto. „Dobře,“ vyštěkla. „Naházejte zásoby do vozíku a můžeme vyjet.“

„Do vozíku?“ zeptali se jednohlasně.

Emmě se obrátil žaludek.

„Myslel jsem, že to víte,“ konstatoval Larence. „Do Ciboly se dostaneme jedině na…“ *Ne. Ne. Ne.*

„…koni.“

Zavřela oči. Dokonce i *obrazy* koní jí lezly na nervy. „Za jak dlouho?“

„Zhruba týden. Jedna cesta,“ odpověděl Henry. „Za předpokladu, že nepůjdete pěšky.“ Emma otevřela oči. „*Pěšky?“*

„Když jsem zařizoval celou expedici, nepočítal jsem s vámi. Takže máte pouze jednoho koně…, pro kterého jsem musel až do Santa Fe. Jedině tam se dají sehnat takoví, na nichž mohou jezdit i úplní začátečníci. Tady to ovládají úplně všichni.“ Zkoumavě si ji prohlédl. „Nevypadáte jako jezdec…“

Emma si vzpomněla, jak kdysi chtěla pohladit koně, zapraženého do bryčky. Ta nevděčná potvora ji kousla do prstů. Vyslala k Henrymu sarkastický úsměv. „Taky že nejsem.“

„Ještě je tu mezek…“

No to snad ne! Probodla ho nevěřícným pohledem.

„Asi ne.“ Na chvíli se zamračil, jako by nad něčím přemýšlel, a pak pokrčil rameny. „Nezbývá vám nic jiného než jít pěšky.“

Něco takového odmítla vzít na vědomí.

„Můžete si vzít mého koně.“

Larence to vyslovil tak tiše, že to málem přeslechla. Nechybělo moc, aby nevyskočila radostí. Pak ji přepadl nepříjemný pocit viny. Jak mohla nad něčím takovým vůbec *uvažovat?* Ona by nedala umírajícímu člověku ani dva centy a tenhle… mrzák… se vzdá koně jenom proto, aby nemusela šlapat po svých. Olízla si suché rty a zakroutila hlavou. „Tak daleko byste nedošel…“

„Počkejte,“ přerušil ji Henry, „na něco jsem přišel.“ „*Javi.* “

Z hloučku indiánů se vynořil podsaditý muž s tmavou pletí a loudavě kráčel směrem k nim. „Volal jste mě, profesore Stantone?“

„Prodal bys téhle dámě Is-ta-shi?“

Javi si sundal děravý slaměný klobouk. Tmavými špinavými prsty sevřel jeho světlý okraj. „Já nevím… Moje Tashee je hrozně chytrá a děti ji mají moc rády…“

Emma netrpělivě vydechla. „Za kolik?“

Javi se na ni vylekaně podíval. „Prosím?“

„Kolik chcete za toho vašeho koníka?“ zeptala se Emma a rozhlédla se. „Kde vůbec je?“

„Moment, slečno, Tashee je…“

Henry položil bledou ruku na Javiho rameno, přes které měl přehozené pončo. „Ona je z města.“

Javi na ni vrhl ostražitý pohled. „Aha…“

„Javi, mám malý problém,“ pokračoval Henry klidným hlasem. „Mí přátelé potřebují Tashee. Jenom na pár týdnů… Mohli by si ji od tebe půjčit?“

Javi chvíli přemýšlel a pak pomalu přikývl. „Dobrá. Pronajmu ji za třicet dolarů.“

„Třicet dolarů!“

Henry jí stiskl rameno. „Beru, Javi. Jsou v ceně zahrnuté i ostruhy?“

„Samozřejmě, ale nebudete je potřebovat. Tashee poslouchá jako malá ovečka.“

„Fajn,“ podotkl Henry s úsměvem.

„Díky,“ řekl tiše Larence. „Děkujeme za vaši velkorysost.“ Javi se zazubil a zmizel z dohledu.

Emma odfrkla. „Velkorysost. Aha! Za tyhle peníze bych koupila plnokrevného hřebce.“

„Víte, slečno Hatterová,“ obrátil se na ni Henry, „tady jste v Novém Mexiku a ne v New Yorku. Mohla byste se…“

„Nenamáhejte se, Henry,“ umlčela ho Emma a mávla zpocenou rukou, na níž se bělela rukavička. „Spousta dobrých mužů, jako jste vy, se mě snažila změnit. Ale mně osobně *vyhovuje*, jaká jsem.“ Když to dopověděla, zkřížila ruce na prsa a zavřela oči, aby je chránila před ostrými slunečními paprsky. Nedočkavě čekala, až jí dovedou koně.

„Tak, tady je,“ oznámil pyšně Javi.

Emma se ušklíbla a otevřela oči. Okamžitě ztuhla. „Ani náhodou,“ zamumlala, zakroutila hlavou a ustoupila dozadu.

Larence se na ni usmál. „Co ani náhodou?“

Tichem projelo hlasité zahýkání. Do nosu ji udeřil nakyslý dech a zařehtaly se na ni velké čtvercové zažloutlé zuby.

„Na oslovi do Ciboly rozhodně nejedu.“

Kapitola devátá

Seděla na oslu a vlekla se pouští. Nechtělo se jí *věřit* vlastním očím.

Ještěže mají před sebou jenom kratinkou cestu. Šlo jí o to, aby našli město, získali zlato a rychle odsud vypadli.

Nemyslela na nic jiného než na to, až jí zase nastanou lepší časy. Podívala se na pustou krajinu, jež se před ní rozprostírala. Když si uvědomila tu hroznou prázdnotu, padla na ni tíseň. Ještě nikdy v životě nevytáhla paty z města…

Neblázni, uklidňovala se. Když jsi dokázala vydržet v Rosare Court, přežiješ úplně všude.

Teprve pak se konečně upokojila. Uvelebila se v sedle mezi dvě torby, které Javi považoval za výstroj. Páteř zvířete jí nedokázala poskytnout ani sebemenší pohodlí.

Otráveně vzdychla a otevřela ocelové kapesní hodinky, zavánějící snobstvím, a znovu zkontrolovala čas. Bylo pět čtyřicet pět. Brzy bude horko. Henry jí vysvětili, že k nim včera dorazilo netypicky teplé počasí, které ovšem není nijak neobvyklé. Když svraštila čelo, začal se smát a konstatoval, že v Novém Mexiku v dubnu běžně sněží nebo bývá třicet pět stupňů.

Snad neudělala chybu, když odmítla oblečení, jež jí nabízel.

Ne, řekla si, udělala dobře. Černý cestovní oblek z vlny, který měla na sobě téměř týden, jí bude stačit, i když se jí kolem stehen nadouvá jako nějaký balon. Koneckonců, nikdo přece nevidí, že se jí nohy kymácejí kolem zavalitého těla Tashee jako dvě kyvadla zahalená v bavlně. Nikdo kromě Larence. A na něm jí vůbec nezáleželo.

To, že ji opustilo štěstí, ještě neznamená, že se bude oblékat jako mexická selka.

Emma vzdorovitě našpulila rty. Přiléhavé vlněné haleny odhalující ramena, volné sukně, lehké kožené trepky…, ani nápad! Něco takového na sebe nikdy nedá. Jedině přes její mrtvolu!

Larence se pootočil v sedle, protože jí chtěl něco povědět. „Myslím, že…, ***ááá“*** Spadl na zem. A docela škaredě.

Kolem něj se zvedla oblaka prachu. Z nahnědlého mraku se ozval chraplavý a srdečný smích. Kašlal, rozháněl špinavou clonu a čekal, až si špína sedne. Pak se postavil. První, co Emma spatřila, byl jeho široký úsměv a bělostný chrup.

„Pěkně jsem sebou praštil, co?“ pronesl zastřeným hlasem. Dusil se přitom smíchy.

Emma měla co dělat, aby nevyštěkla nějakou sarkastickou poznámku. Panebože, ještě nejsou od Albuquerque ani sto stop a on už sedí na zemi. Vytáhla kapesní hodinky a zkoumala čistý jednoduchý ciferník.

„Šest hodin.“ Rychle je zavřela. „Musíme vyrazit. Henry tvrdil, že okolo jedenácté začne pořádné horko.“

Larence se oprášil a pomalu odkráčel k Diablovi. Ten stál jako přibitý na místě, kde se jezdec svalil na zem. „Nazdar, chlapče. Asi mi chvíli potrvá, než si na tebe zvyknu. Doufám, že mi pomůžeš.“

Povídá si s koněm.

Diablo lehce zařehtal, sehnul širokou hlavu a začal ji třít o Larencovy džínsy.

Emma obrátila oči v sloup. „Proboha, chcete na něm odjet nebo si ho vzít? Pojďme.“

Larence na ni pobaveně mrkl a potom nemotorně nasedl na koně. Když dopadl na sedlo, Diablo sebou trhl a dal se do klusu.

Také Tashee vyrazila kupředu. Emma se vyvrátila dozadu a sjela oslovi na kostnatou páteř. Levým palcem narazila na velký kámen. Nohou jí projela ostrá bolest.

Musela se hodně přemáhat, aby nezačala klít. Chytila se dřevěného kříže, který tvořil kostru provizorního sedla. Zatímco oslík vesele klusal dál, ona poskakovala na jeho nepohodlném hřbetě nahoru a dolů. Zavřela oči. *Ať nespadnu…*

Zvíře se najednou uklidnilo a zpomalilo krok. Emma vydechla úlevou. Dokázala to. Pustila se dřevěné opory a ztuhlými prsty uchopila opratě, které jí předtím vypadly z rukou.

Chvíli jí trvalo, než otevřela oči, a když se jí to konečně podařilo, musela přemýšlet, co to vlastně vidí. Diablův velký zadek!

Znechuceně stiskla rty. Zatáhla za opratě a snažila se Tashee otočit. Osel zatřepal hlavou, přirazil mokrý černý čumák k Diablovu ocasu a pokračoval v chůzi.

Znovu trhla opratěmi, tentokrát silněji. Tashee zafrkala, zaklonila hlavu a vyhodila zadní nohy do vzduchu.

Emma přistála na špinavé cestě ještě dřív, než si uvědomila, že padá na zem.

„Larenci!“ zavolala a polykala prach.

Diablo se zastavil, otočil hlavu a zíral na ni. Měla pocit, že tomu zvířeti dokáže číst myšlenky. Ale vůbec se jí nelíbilo, co si o ní myslí.

Larence se obrátil. Když uviděl, jak se válí v prachu, cuklo mu v koutcích. „Potřebujete pomoc?“

Zakabonila se. On, sám sváteční jezdec, se dusil smíchy.

„Opovažte se,“ setřela ho dřív, než se začal chechtat.

„Já? To bych si nikdy nedovolil.“

Vtom se jí na tvář přilepil teplý a vlhký čenich a po krku jí přejel mokrý jazyk. Zhnuseně vykřikla a pleskla do dotěrného nosu. Teprve pak uviděla mezka, který se k ní lísal. „Běž ode mě!“

Mezek se vrátil zpět za Tashee. Emma pomalu vstala a přemýšlela, zda nemá na zádech modřiny. Setřásla z oblečení prach, uchopila lem sukně a vsunula ho mezi nohy. Vytvořila si tak provizorní jezdecký oděv. Potom se vydrápala nahoru.

Chytila opratě a odměřeně pokynula Larencovi. Jenže on se jí nedíval do tváře. Prohlížel si její nohy, které obepínaly dlouhé spodní kalhoty. Zvědavé oči mu váhavě klouzaly nahoru a dolů. Vyzařovala z nich jakási vděčnost.

Odfrkla a stáhla sukni, jak nejvíc to jenom šlo.

Zasmál se a otočil hlavu dopředu. „Pojďme, Diablo.“

Znovu vyrazili na cestu a pomalu zamířili k mostu.

Emma se znuděně rozhlédla kolem. Nové Mexiko se před ní rozprostíralo jako béžová vlněná přikrývka. Sem tam ji zdobily husté šedozelené keře, které dokázaly vzdorovat slunci. Několik topolů s bavlnitými semeny, které vytvořily klikatý zelený pás podél Ria Grande, si statečně držely nemilosrdnou poušť od těla.

Krajina byla pustá. Na ranní obloze nedováděli žádní ptáci, po chladné zemi se neplazil ani jeden had, nikde žádné budovy, domy, kanceláře či horská bystřina, v níž by tekla čistá voda.

Pustotu oživoval pouze zvuk kopyt, jež narážela na dřevěné desky mostu. Jakmile přešli řeku, ustal i klapot.

Pokaždé když se Emma podívala na zadek Diabla, který mohla jen stěží přehlédnout, vzpěnila v ní zlost. Nedokázala překousnout, že jede až *za* Larencem. Její místo bylo před ním. Měla ho vést. Nebo přinejhorším vedle něj, což by znamenalo, že jsou rovnocennými partnery. Ale protože sama sebe zradila, jela za ním jako řádná a poslušná manželka.

Celý týden neuvidí nic jiného než skály, prach, písek a koňský zadek. „Paráda," zamumlala si pod nos, „absolutní paráda."

„Že? Moje řeč." Larencova poznámka se ještě chvíli vznášela ve vzduchu, z něhož sálala pryskyřice. „Jsem tak rád, že jedete se mnou. Tušil jsem, že jakmile se octnete tady, uvědomíte si, jaká je to nádhera." Pootočil se v sedle a dodal: „Vsadím se, že jste ještě nikdy… *áá á!"*

Sletěl dolů.

Diablo se okamžitě zastavil. Tashee do něho narazila a hopsla dozadu. Mezek se střetl s oslím pozadím a malá Tashee vylekaně poskočila. Emma se zakymácela a sklouzla na bok. Žuchla na zem jako pytel brambor.

Zaťala pěsti a rozzlobeně bouchla do udusané půdy. Měla co dělat, aby nezařvala jako pardál.

Kdyby šli pěšky, byli by mnohem dál.

Dokonce i plížení jí připadalo daleko rychlejší.

❖❖❖

Slunce se neúprosně dralo na oblohu. Na zem dopadly teplé paprsky, které zahalily drsnou a nehostinnou krajinu do světlého závoje. Stovky nízkých trnitých keříků se konečně zazelenaly a země zářila pod koňskými kopyty jako zlatý prach.

Po čisté modré obloze kroužil sokol s červeným ocasem. Larence se zaklonil a podíval se nahoru.

Ten pohyb ho natolik rozházel, že ztratil rovnováhu a zřítil se na zem. Začal se chechtat. Jarním vzduchem zazvonil srdečný smích pramenící z upřímné lidské radosti. A Larence, když zaslechl svůj vlastní řehot, se cítil ještě líp.

Bože, není ten život nádherný? Pootočil obličej směrem k rannímu sluníčku a vychutnával teplo, jež se mu opřelo do tváří. Lehký vánek mu rozcuchal vlasy a lehce ho pohladil po kůži.

Všude vládl klid a mír. Najednou se ozvala salva nadávek. Mrkl na Tashee a zahlédl černou šmouhu, která zmizela v oblacích prachu.

Emma sebou praštila hned vedle něj. Netrvalo dlouho a přivalila se k němu šedohnědá clona, jež mu vmetla do očí a nosu štiplavé částečky písku.

Chvíli čekal, že se k němu připojí a začne se smát. Nechápal, proč si neustále dělá iluze, když se ještě ani jednou nezasmála. A to spadla téměř tolikrát jako on. Ale stejně čekal. Toužil po tom. Chybělo mu to.

Vždycky se tak choval…, předpokládal, že lidé se budou těšit ze života podobně jako on. Ale v případě Emmy se pokaždé mýlil a zklamal.

Trošku se posunul, aby zmírnil bolest v kotníku, a najednou si všiml nádherného klenotu, jenž stál přímo vedle něho. Kvetoucí kaktus! Jeho krása mu málem vyrazila dech.

Natočil se tak, aby měl na něj dobrý výhled, vytáhl z kapsy u košile malý zápisník s koženými deskami a začal kaktus malovat.

Zaslechl, jak se Emma postavila na nohy, jak jí v písku zakřupaly podpatky, když se oprašovala, a jak nasedla na osla.

Jenže on se ani nenamáhal zvednout oči. Prsty mu tancovaly nad čistým papírem a snažily se zachytit nebezpečně vztyčené šedozelené ostny.

„Hej, Emmaline," zavolal vzrušeně, když mu pod tužkou vykvetl první kvítek, „pojďte se na to podívat."

Samozřejmě nepřišla. Jak jinak. Stejně nevěřil, že by ho poslechla a zvědavě k němu přistoupila. Ale nemohl si pomoct, aby se nepokusil. Zkrátka doufal.

„Panebože, Larenci, vždyť je úplně stejný jako ten zakrslý plevel, který neustále malujete a kvůli kterému pořád skáčete… nebo padáte… dolů. A to od chvíle, co jsme opustili Albuquerque."

Larence nevěřícně zakroutil hlavou. Jak je možné, že někdo *nechce* vidět krásu, která ho v životě obklopuje?

Dlouze, upřeně se na ni podíval. Seděla, jako obvykle, rovná jak pravítko a nad hlavou držela snobský slunečník s modrými a bílými proužky. Černá sukně se jí nafoukla od boků až po kolena jako

dvojitý balon, a pod jeho ušmudlaným hnědým lemem se houpaly nohy zahalené do bavlněných punčoch.

Zkontroloval teploměr. Ukazoval dvacet osm stupňů. A tahle zkostnatělá dáma byla zabalená ve vlněném cestovním obleku, který ji musel užírat k smrti. Vypadala směšně.

Ale Larence se nesmál. I když se mu chtělo… Tak hrozně se mu chtělo! Jenže pokaždé když si uvědomil, jak je komická, zvlnil rty a podíval se jí do očí. A v ten okamžik mu smích zamrzl někde v hrdle.

Nepatřila k ženám, které těšilo, když se druzí baví na jejich účet. Za normálních okolností by ho to neodradilo, ale když si z ní dělal legraci, nespatřil jí v očích jenom zlost ale i něco jiného. Cosi prchavého a přiškrceného, jež ho vyvádělo z míry. Jako by mu dávala najevo, že jí *ubližuje*.

Pozorně se zadíval na Emmin profil. Vždycky obdivoval její bledou a téměř antickou krásu. Zírala před sebe, očividně fascinovaná Diablovým zadkem. Pevně stisknutá čelist a prsty, kterými křečovitě svírala opratě, na ni prozradily, že je netrpělivá.
Přál si, aby se na něj podívala. Jen velmi zřídka, jako například včera, když jí oznámil, že nepojedou s indiány, jí z očí zmizela obranná zástěna, která z ní dělala přísnou profesorku. Během těch několika vzácných okamžiků jí z pohledu vyzařovalo něco tak zvláštního, až se mu rozbušilo srdce a zrychlil dech, a tak kouzelného, že to musel vidět ještě jednou.

Ty chvíle byly pomíjivé a výjimečné a on se nemohl zbavit dojmu, že se mu jenom zdály.

Povzdechl si. Kéž by se dokázala uvolnit! Měla by si rozpustit ty nádherné vlasy, mírně povolit záda a *vychutnat* si tohle neuvěřitelné dobrodružství. A společně s ním vzdychat blahem.
„Larenci…“

Kdesi hluboko v myšlenkách zaslechl Emmin hlas, věděl, že patří *jí,* ale někde v podvědomí slyšel, jak ho peskuje jeho babička.

„Larenci, běž pryč od toho okna. Přece se nebudeš dívat na chlapce, jak si hrají. Vždyť víš, že to nemá smysl. Nikdy nebudeš moct mezi ně.“

Jestli se hned teď nedá do pohybu, znovu k němu doletí ten hlas… to slůvko. Ale tentokrát jej pronese s mnohem větší netrpělivostí a razancí. *„Larenci…“*

„Tak zatraceně, Larenci…“

Jakmile si uvědomil, že je to Emmin hlas, vrátil se do přítomnosti. Instinktivně zaťal pěsti a zrudl jako pivoňka.

Když babička zemřela, trvalo mu deset let, než znovu našel ztracenou sebedůvěru a chuť žít. Nikdy nedopustí, aby mu Emmaline rozšlapala životní sen. Jestli chce, ať si klidně žije se zatrpklou a vyschlou duší! Ale jeho ať nechá na pokoji a nevysává z něho život. Něco takového jí rozhodně nedovolí!

Vrazil ruce do kapes a odpochodoval k ní. Seděla obkročmo na malém oslíkovi a byla stejně vysoká jako on.

Otočila se a upřela na něj netrpělivé oči, z kterých evidentně čišela zlost.

Přistoupil blíž.

Zamračila se a naklonila mírně dozadu, jak si snažila zachovat důstojný odstup.

Udělal ještě jeden krok. Pod nohama mu křoupal písek a drobné kamínky. Trhla sebou. Uslyšel, jak zadržela dech.

Fajn, dumal s notnou dávkou sebevědomí, jen *ať si láme hlavu nad tím, co hodlám udělat.* „Emmaline," poznamenal, aniž by si bral servítky, „chcete si vzít kompas a mapu a vést nás do Ciboly?"

Ještě víc zkrabatila čelo. Z očí jí vyprchala nejistota a na místo ní se do nich vkradla ostražitost. „Ne."

„V tom případě je načase, abychom si určili základní pravidla. Pravidlo číslo jedna zní: Tohle je moje expedice. Já jsem ten, kdo tu velí. Když řeknu jdeme, tak půjdeme. Když řeknu stůjme, tak se zastavíme. Jestli se vám to nelíbí nebo s tím nedokážete žít, otočte se a jeďte zpět." Nahnul se k ní. Přiblížil se tak blízko, že rozpoznal v Emminých safírových očích drobné tmavě modré skvrnky. „Rozumíte mi?"

Olízla si rty. „Ale…"

„Rozumíte?"

Kousla se do spodního rtu. Zdálo se mu, že uvedla do pohybu všechny mozkové závity. Udělala by všechno na světě, aby mohla převzít kontrolu nad celou expedicí. Chtěla se zmocnit kompasu a mapy a zavést je do Ciboly. Ale nemohla. Věděl to. A ona si to taky uvědomovala. Nebyla dostatečně připravená na to, aby mohla řídit tak důležitou výpravu. Tenhle úkol patřil jemu a nikomu jinému.

Po několika vteřinách těžce polkla. „Rozumím."

Larence se začal vítězně usmívat. Rychle se otočil, aby si toho nevšimla. Pak se vydal směrem k Diablovi a nemohl se zbavit pocitu, že se lehce vznáší nad zemí.

Jedna nula pro Larence.

Bože, jak je mu dobře! Rázem si přál, aby tahle cesta nikdy neskončila. Má před sebou nejkrásnější chvíle života.

Kapitola desátá

Octli se v pekle.

Emma zvedla vlhkou ruku k ještě vlhčímu obočí. S pocitem porážky si celá rozechvělá povzdechla.

Pán Bůh ji trestá za to, že nechodila do kostela. Naivně se domnívala, že v pekle skončí jenom mrtví lidé. Dopustila se fatálního omylu: podcenila božstvo. A teď za to pyká.

Slunce pokořilo Emmin dvoudolarový slunečník a uhodilo ji neviditelnou horkou pěstí. Po spáncích jí stékal pot, který pak dál kapal za její pomačkaný stojatý límeček. K vyschlému hrdlu jí přilnula teplá mokrá bavlna. Nemohla se pořádně nadechnout, protože ji dusil slaný vlhký pach vlastního potu.

Rukou, z níž konečně zmizela rukavička, se ohnala po uvolněné kadeři, která se jí přilepila k obočí. Přišlo jí, že i tak jednoduchá činnost je momentálně nad její síly. Dýchala těžce jako malé štěně v červenci. Sáhla do náprsní kapsy a vytáhla nacucaný cár krajky. Kdysi to býval ručně háčkovaný irský kapesníček. Zmuchlala pokrčený bílý čtverec do dlaně a poklepala si jím po slizkém upoceném čele.

Látka pohltila jen minimální množství potu a zbytek se jí dál řinul po tváři. Ještě jednou vzdychla a bezvládně svěsila ruku do klína. Bílý kapesníček s monogramem zaplápolal jako kapitulační vlajka a snesl se jí na černou vlněnou sukni. Emma ho sledovala s naprosto lhostejným výrazem. Tenhle miniaturní kousek látky určený ženám, kterým se leskne obličej, musel navrhnout nějaký muž.

Ona se pouze leskla zhruba do deváté hodiny ráno. Od devíti do jedenácti se potila a od oběda se bez přestání koupe ve vlastním potu. Nejdřív v kbelíku, pak ve vaně a nakonec v pořádném korytě. Neměla na sobě jediné místečko, jež by zůstalo suché a nesvědilo.

Nicotný proud vzduchu, který se dal jen stěží nazvat vánkem, nesl Larencovo bezstarostné hvízdání. Emma zaskřípala zuby…, což jí nedělalo vůbec žádné problémy, protože je měla plné písku…, a snažila se ho ignorovat.

Koutkem oka zahlédla cosi zeleného. Svitla jí jiskřička naděje, jež jí dala dostatek energie na to, aby mohla zvednout bradu.

Rukávem si setřela pot z očí. Vlhká hrubá vlna jí rozdrásala spálenou kůži a zapíchla do ní tisíc žhavých jehel. Ale jí to bylo srdečně jedno.

Strom. Že by? Zatajila dech. Bože, prosím, modlila se, ať se Larence u něho zastaví.

Nejraději by seskočila z toho mizerného a hloupého osla, padla tváří na matičku zem a prospala celých deset hodin. Přece nechce tak moc…

Projel kolem něj.

Ramena jí klesla a brada jí spadla zpět k hrudi. Těžce polkla a pošetile si přála, aby jí do vyschlého hrdla sklouzla alespoň jedna kapička potu, která jí stékala po kůži. Představa, že by pak musela znovu vykonat fyzickou potřebu, ji úplně odradila od toho, aby sáhla po láhvi s pitím. Dnes už za keříkem jednou dřepěla, zatímco Larence si *pohvizdoval* a seděl na tom hloupém koni ne víc jak patnáct stop od ní, a to jí bohatě stačilo.

Bože, bylo jí nanic. Měla dojem, že se její pusa proměnila v jedno vyschlé, sluncem rozpálené říční dno. Hořela, padala únavou, bojovala s vlastní rozmrzelostí a…, což jí připadlo ze všeho nejhorší…, neměla nad Larencem kontrolu.

To, že ona… *ona*…, Emmaline Amanda Hatterová, „posedlá Hatterka“, postrach všech byznysmenů na Wall Street, musí mlčky sedět za ním, jí přinejmenším…, přinejmenším…

Mysli na něco jiného.

Správně. Nezbývá jí než se naučit, jak vytěžit z tak příšerné situace a…, zhluboka se nadechla…, následovat druhé.

Larence přestal na chvíli pískat a něco prohodil. Nerozuměla, co povídá, a ani se o to nesnažila. Proč? Všechny jeho poznámky, ty žvásty, jí přišly naprosto identické. S úsměvem na rtech zadrmolil, že objevil něco úchvatného, a nezapomněl připomenout, jak ohromné je žít.

Podívala se na oslnivé bíložluté proužky, které mu zdobily ponču, a přimhouřila oči. Každou vteřinu pravděpodobně sklouzne z

Diablova širokého hřbetu, popadne posvátný notýsek a začne do něj čmárat.

Zažvatlal něco, co podezřele znělo jako: „Podívejte! Pouštní rejsek!“

Než stačila obrátit oči v sloup, seskočil z Diabla a dokulhal k malému chlupatému hlodavci.

Emmě se naskytla obrovská šance, takže neváhala a pevně ji chytila za pačesy. Sjela z Tashee a dopadla na tvrdou vyprahlou zem. Namožená stehna zařvala bolestí. Natáhla ruce k oslovi a chytila se hrubé hřívy. Narovnala záda a čekala, až jí z nohou odezní bolestivé brnění. Po několika vteřinách se pustila husté opory a poodstoupila od oslíka.

Stojí. *Stojí*. Tohle příjemné zjištění jí konečně zvedlo náladu. *Díky Bohu.* Najednou se přihnal vánek a rozcuchal drobné vlnité pramínky vlasů, které se jí vysmekly z hustého pevného uzlu stočeného u krku. Odpotácela se k mezkovi.

„Kam jdete?“

Emma sebou trhla. *Zatraceně*. Doufala, že tu krysu bude malovat mnohem déle. Nezbývalo jí nic jiného, než mu odpovědět. „Jdu si pro věci. Myslela jsem, že bychom tu mohli zůstat na noc.“

K uším jí dolehl hluboký dunivý smích. Připadalo jí, jako by jí přejel hráběmi po zádech.

„Emmo, otočte se.“

Zdráhavě ho poslechla.

„Tak *vy* jste myslela, že se tady utáboříme?“ pronesl a arogantně se přitom usmíval.

Olízla si suché rty, které se teď podobaly smirkovému papíru, a přikývla. „Ano.“

Dokulhal až k ní. Z očí mu tryskal jedovatě škádlivý pohled, jenž v ní zažehl zlost a vyvolal pocit marnosti. Už jednou tenhle výraz spatřila. Stalo se to ve chvíli, když jí nabídl kompas. Uštědřil Emmě pořádnou lekci a dal jí to očima náležitě najevo.

Představa, že by od něj měla dostat lekci číslo dvě, byla nesnesitelná. Odstoupila od něho a narazila na mezkův zpocený bok.

Přisunul se blíž a strnul. Přemohla se a opětovala jeho klidný a neochvějný pohled. Zírali jeden na druhého. Vánek se vypařil do vzduchu a zanechal po sobě horké nedýchatelné prázdno. Pokaždé, když se nadechla, se jí v hrudi rozhořela žhavá pec. Všude kolem vládl naprostný klid. Kromě jejich dechu nebylo slyšet vůbec nic.

Chvíli se držela, ale nakonec jí praskly nervy. „Tak to sakra vyklopte!“

„O tom, kde budeme tábořit, rozhoduje pouze vedoucí expedice.“

Emma by mu nejraději vrazila facku. Zaťala pěsti s takovou silou, až jí dočista zbělely. „Fajn.“ Pak ho bez jediného slova odstrčila a odpotácela se k Tashee. Vyškrábala se nahoru a tupě zírala před sebe.

Larence líně odkráčel k Diablovi. Na rtech se mu znovu objevil odporný provokativní úsměv. Netrvalo dlouho a opuštěnou krajinou se neslo melodické pohvizdování.

Emma se zamračila na jeho záda a nejmíň tisíckrát ho v duchu proklela. Padla na ni příšerná tíseň a začaly ji sužovat ty nejčernější myšlenky. Nejsilnější ze všeho však byla lítost.

Že si nevzala ten zatracený kompas!

„Utáboříme se tamhle u řeky.“

Celá zkoprnělá se probrala z lehkého komatu, do kterého ji uvrhlo nesnesitelné horko. Zvedla hlavu a v ten okamžik se jí před očima zatočil svět. Diablův zadek zmizel. Pak zaostřila a znovu ho spatřila.

Zamrkala, aby líp viděla, ale okamžitě toho litovala. Měla dojem, že jí suché oční bulvy drhnou o smirkový papír. Zavřela víčka.

Upocenýma rukama křečovitě sevřela opratě, přejela jazykem popraskaný spodní ret a sklonila slunečník, aby zastavila klesající paprsky. Pak váhavě otevřela oči.

Nacházeli se v malém údolí, jímž protékal úzký klikatý potok. Nahnědlé vlnky vesele bublaly a narážely na nízký písčitý břeh. Říčku lemovalo několik starých topolů, jejichž prohnuté větve vypadaly, jako by nepřátelskému slunci hrozily pěstí. Ševelícími listy pronikaly zlatobílé kužely světla, které vytvářely na písku úžasnou světelnou mozaiku.

Emma se najednou nezmohla ani na jediné slovo. Ta nádhera jí úplně vyrazila dech. Připadlo jí to tak… krásné. I když nešlo o osmý div světa, bylo to zkrátka *krásné*. Teprve teď si všimla, jak je obloha modrá a obláčky bílé…

„Tak, jsme doma.“

Nechtěla Larencovým slovům uvěřit. Horko ji určitě zblblo natolik, že přeslechla, jak profesor říká: „*Jsme zhruba v polovině cesty. Ještě šestnáct hodin a můžeme postavit stan.*“

„Jsme na místě?“ špitla.

Obrátil se a vyslal k ní oslnivý úsměv. „Jo. Jsme na místě.“

„Jo?“ zamumlala si pod nosem. **„***Jo?“* Odkud bere ty hrozné výrazy? Ze špatných románů, které se dají koupit za pár centů?

Sklouzl ze sedadla a dopadl na písčitou půdu. Začal se protahovat a rozcvičovat a spokojeně přitom mručel.

Emma zavřela slunečník a hodila ho na zem. Potom slezla z upoceného hřbetu Tashee. Jakmile její boty narazily na měkký povrch, podlomily se jí nohy a ona se skácela na kolena.

„Jo. Jo. Před tou nádherou člověk zkrátka musí padnout na kolena.“

Larencova stupidní poznámka Emmu tak zaskočila, že se nezmohla na odpověď.

Zdálo se, že nepostřehl, jak do něj zabodla nevraživý pohled. Právě naopak. Usmál se ještě víc a odhalil svůj bělostný chrup. „Už jsem vám říkal, že jsem chtěl být kdysi knězem?“

Nevěřícně zakroutila hlavou. On to vzal jako odpověď a nadšeně přikývl. „Opravdu. Můj jediný problém však spočíval v tom, že jsem si nedokázal vybrat jednu víru. Každá je unikátní a může mi hodně nabídnout. Například buddhisté…“

Vypnula. Přestala ho poslouchat…, stejně ji z něho vždycky rozbolela hlava. Krátce se nadechla, popadla Tashee za hřívu a vytáhla se na nohy. Měla dojem, že uplynulo nejmíň deset hodin, než se jí do končetin vrátila síla. Opatrně pustila huňaté žíně a udělala cvičný krok dozadu.

Její holeně zařvaly bolestí. Zaťala zuby. Pak se bolest ozvala ve vnitřních stehnech a dole v zádech. Stiskla čelist a neochotně podnikla ještě jeden krok.

Pod nohou jí najednou praskla suchá větvička. Tashee se lekla, trhla hlavou nahoru a uskočila stranou. Na Emmině palci přistálo tvrdé kopyto.

„Au!“ Emma sebou škubla a chytila se za nohu. Potom se nebezpečně zakymácela a ztratila rovnováhu. Mávala rukama a nakonec žuchla na zem.

Larence se okamžitě objevil vedle ní. „Jste v pořádku?“

Zakašlala a mávala dlaní před nosem, aby rozehnala prach. „V naprostém. V naprostém pořádku.“

Do šedého mraku vklouzla ruka. „Chytněte se.“

Nejraději by do ní praštila, ale potřebovala pomoc. Nezbývalo jí nic jiného než shrbit hrdá záda, popadnout jeho dlaň a nechat se vytáhnout na nohy.

„Lepší?“ zeptal se.

Vysmekla se ze sevření a odklopýtala k velkému kameni, jenž stál pod stromem. Žuchla na něj a vydechla úlevou. „Co to děláte?“ zeptal se.

Opřela se o drsný kmen a zavřela oči. „Umírám. Alespoň teď byste mohl projevit trochu ohledu.“

Larence vybuchl smíchy. K uším jí dolehl radostný zvuk, jenž ji doprovázel celý den. Zaťala zuby a znovu měla nutkání praštit ho do nosu. Mírně pozvedla víčka. Když na něho mrkla, zjistila, že se vůbec nemusela namáhat. Díval se totiž někam jinam. Stál vedle Diabla, hladil ho po zpoceném krku a listoval v zápisníku, do kterého maloval ty své hloupé obrázky. A usmíval se.

Zaúpěla. *Vždycky* se usmívá.

Čím déle na něho hleděla, tím víc byla vzteklá. Jak je možné, že je tak… tak pohodový, vyrovnaný a šťastný? Na tváři ani ve vlasech se mu neleskla jediná kapička potu. A zářil *čistotou***.** Jak to, že je tak zatraceně čistý? Dneska spadl minimálně patnáctkrát, a přesto vypadá… bezvadně.

Štvaly ji dokonce i Larencovy zuby. Jak je možné, že je má tak bílé? Ty její…, přejela po nich jazykem…, pokrýval šedohnědý povlak, který měl stejný odstín jako všechno, co se nacházelo v téhle Bohem opuštěné poušti.

Vrazila mokrý prst za límec a odtáhla lepkavou bavlnu od těla. Třeba je to oblečením.

Začala studovat jeho bizarní oděv. Nové tmavě modré džínsy, jež mu obepínaly dlouhatánské nohy, mizely v hnědých kovbojských botách s ozdobným ornamentem. Přes široká ramena mu viselo obrovské pončo s bíložlutými proužky. Sahalo mu až ke stehnům a úplně zakrývalo světle modrou košili, kterou měl na sobě. Kolem krku mu zářil jasně červený šátek. A ten klobouk! Panebože! Na hlavě mu seděl vysoký stetson, jehož okraj se mu propadl až na oči.

Zjevně si v dětství nikdy nehrával na indiány a kovboje.

Najednou si uvědomila, že se dívá, jak ho pozoruje. Oči mu pod širákem zářily jako smaragdové oči nějaké divoké kočky. Zdřevěněla a čekala na další idiotskou, avšak neobvykle bystrou poznámku.

Zaručeně z něho vyleze něco nesmírně chlapského, jako třeba: ‚Už máte dost, co?‘

„Než si sednete, měli bychom postavit stan.“

„Jestli jste si náhodou nevšiml, tak já už dávno sedím.“

„Myslel jsem, než se posadíte nadobro. Pojďte, dáme se do toho.“

Hlasitě vzdychla. Cítila, jak jí bolí každičký sval, kloub i všechny kosti v těle. Cestovali teprve od svítání, ale ona měla dojem, že nasedla na koně před mnoha měsíci. Znovu se opřela o strom a zavřela víčka. „Můžeme předstírat, že jsme ho postavili. V tom jste docela dobrý…, jenom mně prozraďte, jak vypadá.“

„Budeme taky předstírat, že jíme?“

Jíst. *Jídlo*. Emmě okamžitě zakručelo v žaludku. Kromě toho odporného gumového plátku masa, který jí dal někdy kolem poledne, nepozřela vůbec nic. Otevřela jedno víčko a povytáhla obočí. „Další kousek sušeného masa?“

„Ne. Opravdové jídlo.“

Tohle jí nemusel opakovat dvakrát. Emma si s námahou stoupla. „Dobrá, kde je?“

„Co?“

Nejraději by mu jednu ubalila. Místo toho se na něj jedovatě usmála. „Jídlo.“

„Ještě nemůžeme jíst,“ poznamenal, vyhrabal z jezdecké brašny další knihu a začal obracet zežloutlé stránky. S pohmožděným palcem dokulhala až k němu. Chtěla mu tu zatracenou knížku vyškubnout z ruky a hodit ji do řeky. Než to stačila udělat, všimla si jejího názvu. *Jak přežít v americké poušti*.

Zarazila se. Přece nemůže zlikvidovat tak důležitého *rádce* a být sama proti sobě.

Neuplynula ani vteřina a Larence zabořil ukazovák do knihy. „Tady je to. Jak se utábořit.“ Pohled mu sklouzl na konec stránky. „První věc, kterou musíte udělat, je sesednout z koně.“

Protáhla obočí. „Další nenahraditelná a nákladná kniha?“

Ani se nenamáhal zvednout oči. „Pak musíme sundat z mezka zásoby, odsedlat koně a napojit všechna zvířata.“

„Tohle můžete udělat později. Teď vybalte potraviny a připravte mi něco k večeři. Mám hlad jako pes.“

Škaredě se na ni podíval. „Tohle *můžu* udělat později?“

„Bezva. Teď když jsme si to hezky ujasnili, byste mohl rozdělat oheň. Šálek kávy by mi přišel docela vhod.“

Zamířila zpět do stínu topolu, posadila se na velký placatý kámen a opatrně kolem sebe rozprostřela ušmudlanou sukni. Bože, jaký já mám hlad! Zavřela oči a vybavila si poslední pořádné jídlo, které si dala ve vlaku: úzký plátek hovězí pečené, bramborovou kaši s hustou krémovou omáčkou, kukuřici s fazolí a soleným vepřovým masem, rohlíčky z lístkového těsta…

Zaslechla nepravidelné šoupání jeho nohou. Zaúpěla.

Panebože, nechtěla ho poslouchat ani zírat na nějaké stupidní čmáranice opeřenců. Jediné, po čem toužila, bylo normální jídlo a spacák, do kterého by si zalezla a mohla měsíc spát. Šoupání ustalo. „Emmaline?“

Z Larencova hlasu sálal přidušený smích a ještě cosi jiného. Kuráž. Emmě to nedalo, aby neotevřela oči a neprohlédla si ho. „Co?“

Dřepl si vedle ní. „Kdo by měl podle vás vařit?“

„Samozřejmě vy.“

Našpulil rty. „Copak vypadám jako kuchař?“

„Ne, ale nevypadáte ani jako dobrodruh, a přesto trčíme tady na poušti.“

Zeširoka se usmál. „Vzhled někdy klame. Já *jsem* dobrodruh, ale rozhodně nejsem kuchař.“

Ještě že jste si vzal na pomoc knihy. Tohle jediné vám profesorům opravdu jde. Učíte se docela rychle.

„Nemám kuchařku.“

Lehce se zamračila. „Tak jak chcete připravit večeři?“

„Nebudu vařit.“

Emma mírně znejistěla. „Když jste plánoval tuhle expedici, netušil jste, že se k vám připojím. Takže jste nemohl počítat s tím, že vám budu dělat *kuchařku.*“

„To rozhodně ne.“

Vítězně si oddechla. „Tak kdo?“

Zhoupl se na patách a pozorně si ji prohlédl. V očích mu tancoval zdrženlivý smích. „Indiáni. Ale protože tu s námi jaksi nejsou…“

Indiáni. Emma zděšeně otevřela pusu. Indiáni, které vyhodila, jim měli *vařit?* Nevěřícně zakroutila hlavou.

„Jo,“ odpověděl a obdařil ji dalším oslnivým úsměvem. „Henry je najal, aby nám pomohli najít město a postarali se o nás. Teď když…“

Pokrčil rameny. Chtěl jí tím pohybem snad dát něco najevo? „Teď jsme zůstali sami. Chcete vařit, nebo se postarat o zvířata?“

„Děláte si srandu?“ vyjela. „Se *zvířaty* to docela umím, ale tohoto prašivého mezka bych se nedotkla ani s dlouhou tyčí.“

„Takže vaříte.“

Emma se zachvěla. Když si představila, že by měla jíst, co sama ukuchtí, málem ji rozbolela hlava. I když měla strašný hlad, něco takového zkrátka nedokáže. Ale *kdo* je sakra nakrmí?

„Emmaline?“

„Vyhrál jste. Budu vařit.“

Chytil ji za rameno. „Nejde o to, kdo vyhraje nebo prohraje, Emmaline. Život není…“

Vyškubla se mu. „Nemusíte mi říkat, o čem je život, *doktore*. Zatímco vy jste se schovával ve své bílé věži, já ho žila. A věřte mi, vždycky jde o to, jestli člověk prohraje nebo zvítězí…, prohry jsou totiž daleko závažnější než výhry. Tak kde jsou ta zpropadená kamínka?“

Emma sebou trhla, když postřehla, jak k ní plachtí krabice. Dopadla na zem a zaduněla. Emma si nevěřícně prohlédla dřevěný obdélník. Tohle přece *nemohou* být kamna, řekla si pro sebe. I krabice na klobouky, které má, jsou větší.

Čím déle na bedýnku zírala, tím víc se jí dělalo špatně. Přiložila roztřesenou ruku na podrážděný žaludek. Přepadla ji úzkost. Cítila se, jako by se chystala sjet divokou řeku.

Kdyby se alespoň dokázala rozzlobit, nebo pořádně rozzuřit! Zlost se stala jejím dobrým přítelem. Vždycky ji vyburcovala k větším a větším výkonům. Dostala ji z chudinské čtvrti a dokázala ji udržet mimo ni.

Ale proč by se měla zlobit sama na sebe? Jaký by to mělo význam? I když se jí chtělo křičet, ječet a tlouct pěstmi do země, uznala, že by to byla jenom ztráta času a plýtvání energií. Do téhle nepříjemné situace se dostala vlastní vinou a ne vinou někoho druhého. Zbavila se indiánů, a proto se teď musí naučit to, na co je najal Henry.

Přelétla pohledem spálené a poškrábané ruce a hlasitě zasténala. Larence nutí tyhle ruce k tomu, aby připravovaly večeře…, tyto

ručičky, které neumí nic jiného než vydělávat peníze, se mají naučit *vařit*.

„Emmaline, dáte se do vaření?“

Trhla sebou, protože nečekala, že na ni promluví. „Hm… ano… zkusím to…“

„Bezva. Kručí mi v žaludku, jako by se tam prohánělo stádo koní.“

Obrátila oči v sloup. Že by další kovbojský obrat? Vydala se k plochému kameni a otevřela bedýnku. První věc, kterou zahlédla, byla stříbrná široká konvice, jež ležela převrácená na boku.

Káva. Dostala na ni tak příšernou chuť, až se jí začaly sbíhat sliny. Když sáhla na konvici, zaslechla Larencovy kroky. Podpatky mu křupaly po udusané zemi, jako by se procházel po střepech. Zastavil se u kamínek a hodil jí k nohám hromadu rozpláclých hnědých koblížků.

Překvapeně zvedla hlavu. „Co to…“

„To jsou kravince,“ poznamenal a dřepl si vedle ní, aby mohl zapálit oheň. „Henry nám jich zabalil dost na to, abychom se dostali k lesu. A ještě jsem našel pár támhle u řeky.“

Emma si s odporem prohlédla hutné disky. To, na co se toužila zeptat, nechala plavat. Jestli budou vařit jídlo nad kravskou… mrvou, raději nechce nic vědět.

Jídlo. Vaření. Propadla panice. Co má připravit k večeři? Jako naschvál jí hlasitě zakručelo v žaludku.

„Mám takový dojem, že jste hladová stejně jako já,“ prohodil Larence a hodil hořící zápalku na hromadu kravinců a suché trávy. Pevný povrch „paliva“ začaly olizovat plameny.

Emma ztrácela nervy.

Uklidni se. Jsi inteligentní ženská. Dokážeš to. Když se budeš pořádně soustředit, uvidíš, že ten problém zvládneš.

Zamračila se. Nejdřív si musí uvědomit, co lze připravovat nad otevřeným ohněm.

Ústřice podávané ve škebli.

Ožila. *Ano*. Jean-Claude, vrchní kuchař v Delmonico, jí kdysi prozradil, že ústřice chutnají nejlépe, když je připravujeme přímo nad ohněm.

Její dobrá nálada ale okamžitě uvadla. *Jasně, Em. Henry určitě zabalil na cestu pouští čerstvé ústřice*.

Přelétla očima malé množství krabic, sáčků a konzerv, které tvořily jejich zásoby jídla. Vsadí se, že v nich není nic, co by jí chutnalo. Takový okoun v krémové omáčce, vychlazený vařený jazyk, tenoučké plátky telecího masa v citrónové marinádě, čerstvé jahody nebo… *Přestaň!*

Trochu se soustřeď a snaž se přemýšlet. Musíš uvařit něco, co by se dalo jíst. Snažila se tedy vzpomenout na jídla, která kdysi připravovala maminka. V dobách, když se měli dobře. Ale všechny vzpomínky se vypařily neznámo kam. Jediné, co jí utkvělo v paměti, byla doba temna, která následovala po tom, co máma zemřela a otec spáchal sebevraždu. V té době jí nezbývalo nic jiného, než aby si sama sháněla potravu. Ale ani tehdy nevařila. Neměla totiž co *vařit*. Stará kůrka chleba, nahnilá jablka, vyhozená konzerva, v níž objevila zbytky sardinek…

Najednou ucítila na rameni teplé a konejšivé prsty. Stiskly ji. „Co takhle fazole v konzervě?“ navrhl vyrovnaný jistý hlas, jenž se ozval kdesi nad ní. „Myslím, že stačí, když je ohřejete.“

Emmě spadl kámen ze srdce. Protentokrát docela ocenila Larencovu vnímavost. „Jestli vám to stačí…“ Zarazila se, protože si uvědomila, že se jí chvěje hlas.

„Proč ne. Klidně můžete začít. Já se zatím postarám o zvířata.“

„Dobře.“ Emma přistoupila blíž ke krabici a začala ji vybalovat. Za krátkou chvíli seděla uprostřed soupravy, kterou tvořily stříbrné příbory, šest bílých keramických hrnků a talířů, konvice, pekáč, pánev, lavór na špinavé nádobí a tři hrnce. Nakonec vytáhla těžká ruská kamínka z ocelového plechu a opatrně umístila železný rošt nad praskající oheň.

Během několika vteřin se fazole octly v hrnci. Noční krajinou se začala linout vábná vůně, z které se sbíhaly sliny. Mrkla na Larence. Zajímalo ji, jestli vůbec postřehl, jak dobře vybalila nádobí a složila kamna. Nepostřehl. Z nějakého neznámého důvodu pocítila zklamání.

Stál vedle Diabla a snažil se rozlousknout, jak mu nasadit oprátku. Bezúspěšně. Zrovna když se chystal ten zatracený krám odhodit, strčil Diablo sám hlavu do otvoru.

„Hej, Emmaline! Viděla jste to?“

Kapitola jedenáctá

Emma zjistila, že se usmívá. „Larenci, dám vám dobrou radu. Neměl byste na sebe obracet pozornost v okamžiku, kdy se ukáže, že je kůň chytřejší než vy.“

Místo odpovědi zazněl upřímný smích.

Emma se k němu málem přidala. Kupodivu měla dobrou náladu. Dělala něco, na čem doopravdy záleželo. I když to nebylo tak důležité jako například obchodování s cennými papíry nebo finanční zabezpečení podniků, měla radost, že zvládne věci, které považovala za nemožné.

Podívala se směrem k Larencovi. Teď si pro změnu pohrával s koženou smyčkou, která jí připomínala velkou osmičku. „Kdy půjdete jíst?“

„Nevím. Nejdřív musím přijít na to, jak znehybnit Diabla.“

„Uděláte nejlíp, když to položíte na zem. Ten zázračný Diablo do toho určitě vleze sám a ještě si zuby utáhne smyčku.“

Vzduchem začal poletovat Larencův veselý chechot. „Emmaline, vy žertujete? Jak nestoudné!“

Měla co dělat, aby také nevybudila smíchy. „Bože chraň! Šlo o pouhou připomínku.“

Když Emma poskládala hrnce a pánve zpět do dřevěné bedýnky, překvapeně zjistila, že ji naplnil pocit uspokojení. Fazole jí moc nechutnaly, připadaly jí vlažné, na povrchu tuhé, mírně křupavé a lehce připálené; přichytily se totiž na dno pánve. Ale i přesto měla dobrý pocit z toho, že dokázala navařit.

Pravda je taková, že na ohřátí konzervovaných fazolí člověk nepotřebuje filozofický intelekt, ale aspoň se jí podařilo udělat *něco*, na čem na téhle výpravě opravdu záleželo.

Žuch. Cosi těžkého dopadlo na zem. Za zády jí zaburácel smích.

Zavřela skříňku, pomalu se postavila a rozhlédla se po tábořišti. Její dobrá nálada byla rázem pryč. Zhruba šest stop od ohně uviděla Larence, který zrovna zápasil se stanem.

Ne, poopravila se, zápas je příliš slabé slovo. Spíš jí to připomínalo válečný konflikt, v němž měl stan jednoznačnou převahu. Emma si vyhrnula sukni a vyrazila za ním. „Co to děláte?“

Larence i bivak se zhroutili na zem. Usmál se na ni. Bílé zuby mu rozzářily tvář, na které se teď rýsovaly špinavé mapy. „Nemám ponětí. Ale vím, co bych *měl* dělat. Snažím se rozbít stan.“

Emma nastavila dlaň. „Návod.“

Dal jí cár papíru. Vytrhla mu ho z ruky a dřepla si k ohni, aby ho mohla přečíst.

Víceúčelový stan společnosti Montgomery & Ward Company je jedničkou ve světě stanů. Používá se za účelem bivakování. Zamračila se a sklouzla očima na konec stránky.

Pevný, prostorný, jednoduchá konstrukce…, vyžaduje pouze jednu tyč…, lehce se vměstná do jezdecké přepravní brašny…

Podívala se nahoru. „Tohle není žádný návod.“

„Přesně tak.“

Emmu rozbolela hlava. Přiložila prsty na spánky a vzdychla. Najednou si uvědomila, jak hrozně je vyčerpaná.

„Vždycky jsem toužil spát pod hvězdami.“

„*Cože?*“ Trhla sebou. „Tohle nemyslíte vážně. Hezky zvedněte tu tyč a zkuste to znovu.“

„Ne, jsem tak unavený, že se nemůžu soustředit. Zítra večer ho začnu stavět dřív. Dnes v noci to nějak přežijeme. Hadi nás nebudou…“

„Hadi?“ Ukázala prstem na zmuchlanou bílou plachtovinu. „*Dejte ten zatracený stan dohromady!*“

„Nedám. Jestli po něm tak hrozně toužíte, postavte si ho sama. Já se rád vyspím venku.“ Vydal se směrem k ohni a prošel těsně kolem ní. „Aspoň zažijeme další dobrodružství.“

„Dobrodružství?“ Popadla ho za rukáv a otočila ho tak, aby jí viděl do tváře. „Mně to připadá jako nepsaná pozvánka pro všechny hady a brouky.“

Na chvíli se zamračil a pak pokrčil rameny, jako by nešlo o nic důležitého. „Škoda že nemáme provaz z vlasů.“

Podezřele se na něj podívala. „Co je to?“

„Hadi nikdy nepřelezou lidský vlas.“

Nevěřícně odfrkla. „To zní ohromně chytře.“

Přikývl. „Je to pravda…, četl jsem o tom v *Smrtelných nástrahách Diamantového Dicka.*“

Celá rozzuřená sevřela pěsti a naštvaně odpochodovala ke spacím pytlům, které Larence rozložil u ohně vedle sebe. Začala si vytahovat sponky z uvolněného uzlu, jenž jí klesl na krk. Toužebně mrkla na bílou plátěnou masu.

Kdyby ho dokázala rozbít sama. Jenže pokud šlo o žebříček dovedností, musela přiznat, že sestavování všeho možného se nacházelo až za vařením.

„Emmaline, uvidíte, že se vám spaní pod širákem zalíbí. Věřte mi. Bude to ohromný zážitek…, stejně jako když Diamantový Dick…“

„Mlčte.“

Když si vytáhla z vlasů asi šest sponek, ucítila, že ji Larence pozoruje. Rychle se k němu otočila a probodla ho pohledem.

Larence okamžitě padl na spací pytel a vyzul si boty. Pod jejím přísným dohledem zalezl do pelechu, obrátil se na bok a zíral na malé šedé kameny, které ohraničovaly oheň.

Emma si obratně rozepnula vlněné sako a složila jej na balvan u svých nohou. Pak ze sebe postupně sloupla jednu část oděvu za druhou. Když korzet doplachtil na zem, poprvé od rána se pořádně nadechla. Teď, oděná jen ve spodních kalhotách a košili, měla dojem, že je v sedmém nebi.

Zavřela oči a vychutnala si pocit absolutní svobody. Noční vánek ji pohladil po holých ramenou. Naskočila jí husí kůže.

Tušila, že ji Larence sleduje…, jako by ji hladil po těle. Pomalu otočila hlavu. Ležel a opíral se o lokty. Dlouhé nohy měl zasunuté ve spacím pytli. Z Larencova zhypnotizovaného pohledu usoudila, že ho fascinuje, když ji vidí ve spodním prádle.

Jejich oči se setkaly. Z těch jeho sálalo tak velké teplo, až se zachvěla. Bavlněná košilka jí najednou připadala tenčí a noc chladnější. „Otočte se.“

Když se obrátil, zaťala zuby a vyškubla si jeden vlas. „Au,“ vyklouzlo jí ze rtů. Mrkla na Larence, aby zjistila, zda to zaslechl.

Zaslechl. Když postřehla jeho pobavený obličej, cítila se jako úplný pitomec. „Proč si trháte vlasy?“

„Jestli vás to zajímá, pletu si provaz.“ Měl tu drzost se zasmát.

Trhla sebou. „Můžete se mi posmívat, jak chcete, Larenci. Ale až vás uštkne chřestýš, tak se modlete, aby vám Diamantový Dick seslal nějakého anděla. Protože já z vás žádný jed vysávat nebudu.“

„Já bych to pro vás…“

„Obraťte se!“

Larence se uveleboval ve spacím pytli a tiše se chechtal.

Emma ho ignorovala a opatrně kladla na zem jeden vlas za druhým, až kolem obou lůžek vytvořila obrovský kruh. Když skončila, unaveně povzdechla.

Bože, jak je vyčerpaná. Bolí ji kompletně celé tělo.

Klesla na kolena. Ucítila drsný nepromokavý povrch pytle, vycpaného kachním peřím. S nadlidským úsilím vklouzla do jeho teplých útrob z ovčí vlny.

Protáhla se. Měla dojem, že jí zrosolovatěly všechny kosti. Víčka jí ztěžkla a netrvalo dlouho a zavřela je. Ach, Bože, chci spát…

„Hej, Em,“ ozvalo se tiše vedle ní, „podívejte na ty hvězdy.“

„Ani nápad. Dobrou noc, Larenci.“

Vedlejší sak zašustil. Profesůrek se posadil. „Ale tohle je naše první noc pod hvězdami. Myslel jsem, že…“

„Nemyslete a spěte.“

„Ale legenda o Cibole se tak perfektně hodí…“

„Dobrou *noc*, Larenci.“

Žuchl na záda a zklamaně si povzdechl. „Dobrou noc, Emmaline.“

Emma vydechla úlevou. *Díky Bohu*. To poslední, co by chtěla poslouchat, je nějaký nesmyslný blábol o ztraceném městě. Ať už existuje nebo ne…, koho zajímá nějaká stará nudná legenda?

Během pár vteřin tvrdě spala a snila o zlatě.

Larence se zabořil do hřejivého vlněného spacího pytle a upřel oči na úžasnou noční oblohu. Tady na poušti mu připadaly hvězdy mnohem zářivější. Zdálo se mu, že se vnořil přímo do nebe a že se na tu dokonalou nádheru nedívá, ale je její součástí.

Přál si podělit se s někým o tyhle chvíle. Kéž by Emmaline ležela pod tmavou nebeskou klenbou, hleděla na hvězdy a cítila to co on. Ohromnou, téměř posvátnou úctu. Netoužil po ničem jiném, než aby mohl natáhnout ruku a chytit její dlaň.

Další sen, uvědomil si s trpkou ironií. A Emmaline není žena, která by ho chtěla sdílet s ním.

Nezáleží na tom, pomyslel si. Stejně snil celý život sám. Je na to zvyklý.

Do tábořiště se vkradl studený vítr a několikrát mu dýchl na tváře. Oheň zahučel a zapraskal, nad hlavou mu zašumělo listí. A do toho všeho se ozývalo šplouchání řeky, která narážela v pravidelných intervalech na písčitý břeh.

Ten rytmický zvuk ho pomalu hypnotizoval. Larence cítil, jak mu ovládá veškeré smysly a unáší ho do stavu naprostého uvolnění. S úsměvem na rtech usnul a okamžitě se ocitl v říši snů.

Náhle se probudil. Obklopovala ho dusivá černočerná nicota. V nočním vzduchu se vznášelo napětí. Ležel celý ztuhlý v teplém spacím pytli a s nastraženýma ušima poslouchal.

V krajině vládlo bezvětří. Nad hlavou mu nehybně a tiše visely listy. Dokonce i pravidelné šplouchání řeky mu najednou připadalo tlumenější, téměř neslyšitelné.

Měl dojem, že ho sledují něčí oči. Hrdlo se mu sevřelo strachy a srdce začalo bít jako na poplach. Hlasitě mu přitom bubnovalo v uších. Rozrušeně se rozhlédl kolem a hledal alespoň slabý záblesk světla…, cokoliv, co by vypudilo tu nelítostnou tmu. Neobjevil vůbec nic. Oheň už dávno pohasl. Ponurý temný mrak zastínil perleťový měsíc a zablokoval sluneční svit.

Byla tma. Děsivá…

Přestaň. Snažil se zavalit narůstající strach lavinou klidných, racionálních myšlenek. Zaměřil se na Emmin tichý pravidelný dech, jenž mu hodil do tmy záchranné lano. Uchopil ho se stejnou vervou jako tonoucí.

Kéž by se jí mohl dotknout. Když ho v dětství strašily noční můry, věřil, že když se někoho dotkne a ucítí teplo lidského těla, zlá moc zaleze do temné díry, ze které vyskočila. Jediné, co potřeboval k tomu, aby ji porazil, byla jistota, že není sám.

Jenže on se ještě nikdy nikoho takhle nedotkl, takže si nemohl tuhle teorii nijak ověřit. Až teď.

Natáhl ruku přes oba spacáky. Těšil se, že ucítí ženu, jež tiše oddechovala vedle něj. „Emmaline?“

Larencův hlas prořízl tmu jako neznámá ozvěna, na kterou nikdo neodpověděl. Hlavou se mu začaly honit vzpomínky. I když patřily k těm starším, nikdy na ně nezapomněl.

Zmizí vůbec někdy? přemýšlel s narůstající panikou.

Na dveře jeho mysli bušily obrázky z minulosti. Dobývaly se dovnitř. Larencův strach jim dodával sílu, takže se jim nakonec podařilo proklouznout klíčovou dírkou a štěrbinami. Zničehonic si připadal slabý jako moucha. Vmžiku se mu vybavila jedna vzpomínka.

Na tvrdé posteli ležel malý hnědovlasý chlapec. Pevně svíral drobné zpocené pěstičky a zoufale potlačoval příval slz. Nechtěl plakat kvůli rodičům, o které přišel, ani kvůli bodavé bolesti v kotníku či prázdnotě, jež mu týrala duši. Duši, v níž kdysi zvonil smích.

Babičko, tady je strašná tma… Ale ona nevěnovala pozornost jeho slovům a prosbám, které pronikly skulinou zamčených dveří.

Babičko…

Larry, přestaň fňukat a jdi spát.

Tenkrát, během nekonečných nocí plných hrůzy, začal snít o nějakém velkém dobrodružství. Vymyslel si sen, sevřel ho chvějícími se prsty a doufal, že ho příslib naděje zbaví bolesti na duši. Jedině tak mohl usnout sám. Pouze sny ho totiž dokázaly vytrhnout z tvrdé reality a ukonejšit.

Jenže nikdy nedokázal překonat strach ze tmy. Ten ho neustále pronásledoval a čekal, až ho bude moct probudit z poklidného spánku nebo mu zabránit v tom, aby zavřel oči. Pořád mu byl v patách, stále mu dýchal na záda.

Dokázal jsi to. Dorazil jsi do Nového Mexika. Nikdo ti neublíží… Pomalu se uklidnil. Postupně uvolnil prsty a začal normálně dýchat.

Mrak, který zakryl měsíc, se dal pohybu. Rovnou poušť náhle zalil světle modrý měsíční svit, na kterém se rýsovaly černé stíny javorů.

Dlouze a unaveně povzdechl. Tahle bitva se vyplatila. Zase zvítězil.

Zavřel oči a soustředil se na pravidelný dech. Strach zmizel. Dnes se mu nepodařilo se Emmaline dotknout, ale možná příště bude mít víc štěstí. Třeba ji chytí za ruku a najde odvahu k tomu, aby si udržel tu zatracenou tmu od těla.

Tahle myšlenka mu vnesla do duše klid a během několika vteřin znovu usnul. Tentokrát se mu zdálo o indiánských dětech, které se jednou dozví o slávě svých předků.

Nedaleko hořel skomírající oheň. Světlo a stíny skákaly z plamenů jako zlí duchové, kteří se pak svíjeli a tančili na zádumčivých tvářích třech schoulených indiánů.

Nejstarší z nich, shrbený prošedivělý stařík s orlím nosem a úzkýma očima, dloubl do ohně ostrým klackem. K obloze černé jako uhel se vznesly jiskry. Chvíli na ní poletovaly a pak zmizely v nenávratnu. „Smějící se Vodopád nenalezne to, co hledá."

Ka-Neek prudce vstal. „Kde bereš tu jistotu?" pronesl jazykem Zuniů. Jeho mokasíny hloubily v měkké půdě před ohněm řadu stop, jak chodil tam a zpět.

„Sedni si," přikázal mu chraplavým hlasem nejstarší muž u ohně. „Točí se nám z tebe hlava."

Ka-Neek se okamžitě zastavil. Vrátil se ke skupince a poklekl před starcem, jenž byl otcem jeho otce. „Naším posláním je chránit. A jestliže se naskytne sebemenší náznak…" Varovná slova zůstala viset ve vzduchu, kterým poletovaly jiskry.

Starý muž neodpověděl. Upustil klacek na zem. Díval se, jak dopadl a rozvířil obláček prachu. Potom zvedl starou dýmku z buvolí kosti, jež kdysi patřila jeho otci a dědovi, a zhluboka vdechl kouř. Zahleděl se do ohně. Potom nepatrně pootevřel vrásčitá ústa. Vyvalil se z nich dým, který mu začal olizovat mystickou tvář a hned nato odplul k plápolajícím plamenům. Nad nimi se proměnil v šedou mlhu, jejíž tajemné tvary se vznesly k noční obloze.

S posmutnělým úsměvem, jenž mu zvlnil vrásčité koutky rtů, sledoval vznášející se siluety a pak se pomalu otočil ke dvěma mužům, kteří seděli vedle něj. Jejich tmavé oči, v kterých se leskla úcta, ho upřeně sledovaly. Snadno z nich vyčetl, co si právě myslí.

Uplynulo několik dlouhých tichých vteřin, než konečně promluvil. „Smějící se Vodopád a Rozzlobený Obličej jsou stejní blázni jako bílé tváře, které sem už přišly a ještě přijdou. Stejně neuspějí. Nikdo nenajde to, co má zůstat navždy ukryté."

Ka-Neek se naklonil ke starci. „Ale…"

Zvedl kostnatou ruku a naznačil mu, aby mlčel. „Tak jsem rozhodl. Necháme je jít a nebudeme jim bránit v cestě. Počkáme. A budeme ve střehu."

Ka-Neek se ušklíbl, ale neřekl ani slovo. Moc dobře věděl, že nemá smysl hádat se s náčelníkem. Jakákoliv nesouhlasná slova by byla zbytečná a neuctivá.

Vyčkají.

Ale až dostane pokyn…, a on ho *určitě* dostane…, aby ty vetřelce zastavil, bude připravený.

Odkudsi se ozvalo smutné vrkání holubice. Rozeznělo se nehybným studeným vzduchem v krajině, do které se pomalu, ale jistě vkrádalo svítání.

Sluneční paprsky pohladily Larence po očních víčkách a něžně ho probudily. Líně zívl, zhluboka a spokojeně se nadechl a nasál ten nejčistší vzduch, který kdy poznal.

Několikrát zamrkal, aby zahnal vtíravý spánek, a otevřel oči. Okamžitě se zamračil, protože si uvědomil, že zmeškal východ slunce. Ihned si slíbil, že tuhle chybu už neudělá. Pak zvedl ruce a pořádně se protáhl.

Tenhle tělocvik se však nezamlouval ani jednomu svalu v těle. Usmál se, ještě jednou se napnul a znovu protrpěl mučivou bolest, která doprovázela každý pohyb, jenž udělal.

Pokud šlo o bolest, ta mu byla už dlouho důvěrně známá. Teď netrpěl proto, že měl nehodu v drožce, která se přihodila tak dávno, že ji odsunul na dno paměti, ale proto, že přepnul síly.

Bože, to je pohoda.

Opřel se o lokty a znovu se zhluboka nadechl. Rozhlédl se kolem. Svěží ranní vzduch rozzářil celou poušť. Všechno mu připadalo ostřejší, čistší a bližší. Námraza proměnila mladou jarní trávu v záhon stříbrně šedých diamantových jehel. Tiché bublání přitáhlo jeho pozornost k řece a on okouzleně sledoval spadený list, který unášel proud. Pozoroval ho, až mu zmizel z dohledu.

Pak zvedl oči a údivem otevřel ústa. Nad jeho hlavou se modrala ta nejjasnější a největší obloha, kterou kdy spatřil. Tahle bezbřehá krása, která čišela z nekonečného bezmračného nebe Nového Mexika, nezačínala u vrcholků hor ani špiček stromů, ale u Larencových nohou. Od nich se pak táhla přes celý svět, který se ocitl v ohromném, světle modrém moři.

Ovládla ho posvátná úcta. Nic kromě vycházejícího slunce nestálo mezi ním a Bohem.

Když si to uvědomil, ucítil v duši dosud nepoznaný klid a mír. Teprve tady, na cestě do Ciboly, nalezl víru, po které celý život pátral.

Vylezl ze spacího pytle. Každý pohyb doprovázelo praskání a křoupání lesklé namrzlé skořápky, jež se vytvořila na povrchu látky.

Zachvěl se zimou a začal si třít ruce o sebe. Popadl boty a vydechl přitom bílý nepřerušovaný sloup páry. Když se chtěl obout, vzpomněl si na Diamantového Dicka, který cestou do Taosu nalezl v botě chřestýše. S velkou opatrností naklonil obě boty a pořádně je prohlédl. Ne, nikde žádní hadi. Usmál se nad svým důvtipem, vrazil nohy do kovbojských holínek a došoural se k popelu, jenž mu připomněl včerejší táborák. Klekl si na kolena a rozdělal oheň.

Netrvalo dlouho a tichou krajinou se začalo rozléhat praskání plamenů. Kolem nosu se mu převalil palčivý dým.

Emma zaťala zuby a pustila se do boje s bdělostí. Statečně se snažila ignorovat praskání ohně a tichou melodii, kterou si Larence pohvizdoval. Netoužila po ničem jiném, než zavrtat se hluboko do vlněného spacáku a prospat celý den.

„Kolik je hodin?“ zamumlala.

Ozvalo se cvaknutí hodinek. Larence přestal pískat a prohodil: „Pět čtyřicet pět.“

Zaúpěla. „Vzbuďte mě až v osm.“

„Včera ráno v osm jsem naměřil dvacet šest stupňů.“

A v deset bylo třicet osm. Znovu zasténala. Pane Bože, tohle je zlý sen.

Něco cinklo. Za pár vteřin se ozvalo syčení a prskání. A pak to ucítila. Vůni smažené slaniny. Když rozvazovala spací pytel, hlasitě jí zakručelo v žaludku. Jakmile se posadila, zaskučela bolestí.

Larence se otočil za zvukem a usmál se na ni. „Dobré ráno. Vyspala jste se dobře?“

Zavřela oči. Je příliš brzy na to, aby hleděla Larencovi do tváře. Jako by nestačilo, že ji profesorův dětinský humor sžírá celý den. Takhle po ránu by ji určitě donutil spáchat chladnokrevnou vraždu.

Žádná soudní porota na světě by ji nemohla odsoudit…

„Ano,“ odpověděla. Hned nato se znovu ozvalo pískání. „Má drahá Klementýno…“

„Když už musíte dělat takový rámus,“ zabrblala, „zkuste zahvízdat něco normálního.“

„A co?“

„Co takhle pochod smrti?“

Larencův pronikavý hurónský smích doplachtil až k jejím uším.

Zakabonila se. Potlačila další bolestný povzdech, opatrně se překulila na levý bok a pomalu si sedla.

„Co byste řekla šálku dobré kávy?“ zeptal se. Olízla si rty. „To zní báječně.“

„Fajn. Taky si to myslím.“

Ozvalo se cinknutí kovu. Vedle ní *žuchla* konvice. Vykulila oči.

Ještě než vyslovila otázku, stačil na ni odpovědět. „Domnívám se, že je to fér. Já chystám slaninu.“

Bože, jak nenávidí, když má pravdu! Přimhouřila oči a naštvaně se na něho podívala. Vstal a zamířil ke zvířatům. Kulhal stejně jako vždycky. A přitom si pohvizdoval. *Pohvizdoval.*

Copak netrpěl bolestí? Panebože, ten chlápek by se měl plazit po kolenou a neposkakovat kolem dokola, jako by se nechumelilo!

Zamračila se. Musí ho bolet celé tělo. Stejně jako ji. *Musí.*

Dřepl si k Diablovi a rozvázal mu přední nohy. „Káva je vedle kamínek,“ poznamenal bez toho, aniž by se na ni podíval.

Káva. Začaly se jí sbíhat sliny.

Je nejvyšší čas vylézt z postele. Ušklíbla se, schoulila do klubíčka a překulila se na všechny čtyři. Rozbolely ji svaly, o nichž dodneška nevěděla, že je vůbec má. Několikrát zalapala po dechu.

Za pár trýznivých vteřin se ostré bodání rozleželo a přešlo v tupou pulsující bolest. Počkala několik minut, protože se potřebovala ujistit, že její utrpení polevilo, a potom se oblékla.

S konvicí v ruce se vyvrávorala na nohy. Když udělala první krok, vystřelila jí z pat pronikavá bolest. Ucítila ji až v tříslech. Zaťala zuby, aby nevykřikla.

„Bolí to příšerně, co?“

Zašklebila se. Neodpovídej mu a nechej to na něm. Ať přizná, že i on prožívá strašná muka.

Nevšímej si ho. Zaskřípala zuby a odplazila se k řece. Naplnila konvici vodou, nemotorně se obrátila a nejisté se došourala k ohni. Kousek po kousku.

Larence jí vzal konvičku a postavil ji na grilovací rošt. Vydechla úlevou a zhroutila se zase na spací pytel. Námraza na teplé vlněné sukni povolila a proměnila se v kapky, které jí prosákly až k holému tělu. Naskočila jí husí kůže.

Přitáhla nohy k hrudi, omotala kolem nich ruce a položila bradu na kolena. Kdesi ve vzdálené části mysli ji napadlo, že musí vypadat příšerně. Neučesané, větvičkami prošpikované vlasy jí visely dolů

jako mokrá sláma. Měla špinavé nohy a ušmudlaný okraj sukně. Pod očima se jí bezpochyby vytvořily kruhy, jež se blížily velikosti koule na kuželky.

Samozřejmě jí na tom nezáleželo. V končinách, kde lišky dávají dobrou noc, neměla na koho zapůsobit. Jedině na Larence, ale ten rozhodně nepřicházel v úvahu. Jediné, po čem toužila, byl šálek kávy, pár plátků slaniny a pohodlné místo, na kterém by mohla nehybně sedět.

Larence jí vrazil do ruky modrou plechovku a líně odkráčel pryč.

Chytila ji poškrábanými a spálenými prsty a přečetla si nálepku. Stálo na ní: *Maxwell House Coffee***.** Otočila ji o kousek doleva, pak znovu a znovu. Hledala návod na přípravu. Bohužel ho nenašla. Všichni kromě vyškolených kuchařů měli zřejmě smůlu. Jako by chtěl výrobce naznačit, že tahle káva je výhradně pro ty, co si ji umí uvařit.

Proč nikdy nepozorovala paní Sanducciovou v kuchyni? Emma vrhla na Larence kradmý pohled. Zrovna roloval spacáky. Stále si pískal a vypadal podezřele šťastně…, jako kdyby se chystal zahlaholit nějakou tu svou odrhovačku.

Nepožádá ho o pomoc. Ani náhodou. Jestliže doktor Trouba dokázal včera večer uvařit kávu, musí to zvládnout dnes ráno i ona.

Nabrala do dlaně hrubě pomletou směs a vhodila ji do vroucí vody. Na povrchu se objevily napěněné bílé bubliny. S otazníkem v očích zhodnotila situaci a přidala ještě jednu pořádnou dávku.

Milovala silnou kávu.

Pustil ji. „Konvice je horká. Tady máte hadr.“ Zčervenala jako pivoňka. *Larence coby její zachránce!? Další prohra*. „Já vím.“ Zazubil se. „Samozřejmě že ano.“

Vytrhla mu z prstů modrobílý kostkovaný hadřík na nádobí a omotala jej kolem kovového ucha konvice. Pak začala nalévat do dvou hrnků černočerný mok. Dávala si pozor, aby nevylila ani jednu drahocennou kapičku. Když skončila, podala jeden šálek Larencovi.

„Díky,“ prohodil a předal jí talíř se čtyřmi plátky křehce osmažené slaniny.

Emma zavřela oči a nasála příjemnou vůni tučného masa, po které se jí sbíhaly sliny. Zaslechla, jak Larence sáhl po hrnku a srkl si kávy.

Rychle ho položil zpět. Otevřela víčka a tázavě si ho prohlédla. „Všechno v pořádku?“

„Jistě.“

„Fajn.“ Natáhla se po kousku slaniny. „Nechcete lžíci?“

Ruka jí zůstala viset ve vzduchu. „Ne, díky. Slaninu nikdy nejím lžící.“

„A co polévku? Na tu taky nepotřebujete lžíci?“

„Samozřejmě že ano. Ale co to má ksakru znamenat…“ Výmluvně mrkl na kávu. „Tak to ji budete asi potřebovat.“

Za půl hodiny si Emma připadala téměř jako člověk. Odstranila si z vlasů všechny větvičky a listy, rozčesala střapaté chuchvalce, upletla bohatý, téměř profesionálně vyhlížející římský drdol, umyla si obličej a vyčistila zuby.

Za zády jí začala skákat a cinkat poklička, kterou předtím přiklapla na konvici. Zpod poskakujícího kovového víka se valila oblaka páry, jež mizela v oteplujícím se vzduchu.

„Slanina je hotová.“ Larence pleskl křupavé plátky na dva hliníkové talířky a usmál se na ni.

Doklopýtala k ohni a nedočkavě se sápala po konvici.

Larence bleskově vystřelil ruku do vzduchu a drapl Emmu za zápěstí.

„Au! Sakra, Lare…“

Kapitola dvanáctá

Druhý den, kolem jedenácté hodiny dopoledne, ukazoval teploměr třicet osm stupňů. Diablova obrovská kopyta vířila prach víc než kdykoliv předtím. *Prach, který Larence nevnímal…*

Emma seděla na hřbetu Tashee jako vařečka. Na rameni se jí ochable pohupoval kdysi zářivý, nyní našedlý slunečník. Jeho špinavá modrobílá klenba, která ji chránila před oslňujícím sluncem, vypadala naprosto ponuře.

Oslík si vybral bezpečnou trasu mezi kameny, jež se povalovaly na mírně stoupající planině. Emma těžce polkla a snažila se odstranit vrstvu prachu a písku, která se jí usadila na zubech a na jazyku.

Před slunce se nastěhoval mrak. Emma tak získala krátkou chvilku na ochlazení. Zmocnila se polní láhve a hltavě se napila. Horká voda s železitou příchutí jí sežehla rty a vypálila cestičku do prázdného žaludku. Škubla sebou a hřbetem ruky setřela zbylé kapičky vody z popraskaných rtů. Pak uvázala čutoru zpět na místo.

Tupě zírala na rozdrásané a spálené ruce. Zamračila se. Hrozně ji bolely. Všechno ji bolelo. Cítila se jako zbitý a dokopaný pes, kterého někdo pohodil u cesty.

Ale i ten pes byl na tom mnohem líp…, mohl si lehnout. Těžce polkla a snažila se zahnat ty pesimistické myšlenky. Čekání na smrt na okraji silnice jí připadalo daleko *snesitelnější* než ta hrůza, kterou tady prožívá.

Brzy se zhroutí. A ne jenom fyzicky, těch pár škrábanců a modřin nějak překousne. Co ji skutečně děsilo, bylo to, co jí tahle expedice provádí s rozumem. Ještě nikdy v životě nezažila tak příšerné horko, z kterého by jí lezly oči z důlků a pukaly plíce. Ten pařák z ní vysával život a postupně ji ničil.

„Podívejte, Emmaline, kvetoucí opuncie.“

Zavřela oči a ignorovala příval Larencových žvástů. Kdesi v izolované části mysli zaslechla vzdálené *zadunění* jeho bot, jež žuchly na zem.

„Támhle…, podívejte!“ zakřičel chvíli nato.

Perfektní místo na stanování.

„To je klokaní krysa!“

Emma stiskla opratě a zkusila v sobě potlačit zklamání. Pomalu a neochotně otevřela oči a odvrátila se od Larence, který dřepěl u nějaké lebedy a čmáral do notýsku. Snažila se myslet na něco…, na cokoliv, co by ji odpoutalo od vlastních bolístek a iritující spokojenosti, která vyzařovala ze spolucestujícího.

„Zlato,“ zašeptala nahlas. To slovo ji pohladilo po duši jako balzám.

Zlato.

Každá mučivá vteřina, kterou si na téhle cestě protrpí, ji posouvá blíž ke zlatu. A téhle *myšlenky* by se měla držet a čerpat z ní sílu. Nějaký Larence ji přece nemůže rozhodit, a vlastní nepohodlí už vůbec ne. Jediná věc, na níž jí záleží, je zlato. A kdyby věděla, že ho bude hodně, tak ochotně překousne jakékoliv utrpení, jež si pro ni Nové Mexiko nachystá. Dokonce vydrží i dva týdny s Larencem.

Brzy dorazí do města, kde se bude moct osprchovat zlatými dublony, mazlit se s chladnými kovovými…

Larence si začal pohvizdovat píseň Hnědovlasá Jeannie. Klokaní krysa okamžitě odskákala za nejbližší kámen.

Zlato. Získá zlato a vypadne z téhle zatracené opuštěné výhně. A nadobro se zbaví Larence.

Po několika nekonečných minutách Larence zavřel notes a vylezl zpátky na koně.

Zase klopýtali dál. Táhli se po poušti jako dva šneci. Nesnesitelné horko Emmu natolik unavilo, že jí změkly kosti. Zavřela oči a rytmicky se pohupovala na Tashee. Spánek ji svůdně lákal do světa snů, ve kterých vládla chladná tma. Její sípavý dech přešel v pravidelné oddechování. Brada jí spadla na pokrčený bavlněný límec. Usnula.

Pomalu se probouzela. Unaveně zamrkala a rozhlédla se kolem dokola. Viděla tiché opuštěné údolí, jež lemoval načervenalý útes.

Najednou se jí zježily chlupy na krku. Měla neklamný pocit, že je někdo pronásleduje. Špehuje…

Něco se jí mihlo nad hlavou. Prudce zvedla hlavu.

Uviděla sokola, který se znenadání stočil doleva a kroužil po temné zamračené obloze. Tichou krajinou projel skřek, který se odrazil od vzdálených černých sopečných kuželů. Pták udělal poslední kolečko a doplachtil přímo k nim.

Emma se instinktivně přikrčila a zavřela víčka. K žádnému nárazu nedošlo. Po tváři se jí mihl stín. Zadívala se do ostražitých černých očí. Jestřáb na ni zamrkal a mávl obrovskými křídly. Zvířený vzduch ji pohladil po tváři.

Opeřenec nabral výšku a odletěl pryč. Emma ho pozorovala do té doby, než se z něj stala hnědá tečka.

Zavrtěla hlavou a křečovitě se usmála. Za tohle může dlouhý pobyt na slunci. Jestřáb přece nezabíjí lidi a nikdo jiný tady není. Musela se pomátnout, když se domnívala, že je někdo sleduje a špehuje.

Víc sami ani nemohli být. Od rána neustále stoupali. Nešlo o žádný ostrý kopec, při jehož strmosti by lapali po dechu, ale o mírný, pozvolně stoupající svah. Skalisté náhorní plošiny, na nichž dřímaly nečinné sopky a nízké tabulové hory, postupně vytlačily větrem ošlehanou planinu Albuquerque.

Po obloze se honily mraky a na drsné kamenité zemi vytvářely pohybující se kaleidoskop stinných vzorků.

Tahle hra stínů ji opravdu okouzlila. Během třech dnů, co opustili Albuquerque, zpozorovala nanejvýš čtyři obláčky. Ale dnes se po nebi honili všichni čerti. Nad hlavami se jim prohánělo nespočet tmavě šedých mraků, které zakryly spalující slunce.

Diablo nečekaně zrychlil. Emma se jen tak tak zachytila výčnělku provizorního sedla, protože Tashee následovala vůdce a začala kodrcavě klusat.

Vítr přinesl vzdálený, a Emmě neznámý zvuk, jenž jí připomínal tichý nářek rodičky. Pak postupně sílil, až přešel v truchlivý žalozpěv. Najednou se zvedl vichr a předvedl své vířivé kreace. Potom zavyl jako vlk a nabral ohromnou rychlost. Do vzduchu se vznesl prach a během několika vteřin zatemnil blízké okolí.

Chytila se dřevěného kříže nad kohoutkem Tashee a poskakovala na oslíkově kostnatém hřbetu jako rolnička. A aby toho nebylo málo, do ramene ji tloukl slunečník.

Diablo se znenadání zastavil. Tashee mu narazila do ocasu a okamžitě zacouvala.

Emma naslepo chňapla po dřevěném držátku. Pozdě. Sesypala se z osla jako pytel brambor.

Larence se otočil. Zabořil pohled do prázdného sedla a pak se podíval na zem. „Co tam dole děláte?“

Pohlédla na něj a poprvé uvítala, že má plná ústa prachu, a tudíž mu nemusí odpovídat.

„Něco se děje,“ zakřičel. „Poběžíme tamhle k převisu, vidíte, u toho útesu.“

Emma měla pocit, že dostala facku. *Poběžíme*. Oni mají běžet? Chce snad naznačit, že se chystají cválat? Nesouhlasně zavrtěla hlavou.

„Vyskočte na Tashee.“

Znovu odmítavě zavrtěla hlavou. Kolem ní se prohnal pouštní keř, jehož větve se podobaly roztaženým chapadlům.

„Nenuťte mě, abych pro vás šel, Emmaline.“

Podařilo se jí vstát a vylezla na osla. Ještě než se stačila nadechnout prachem nasyceného vzduchu, Larence zakřičel: „Hijé!“ a kopl Diabla do slabin.

Nestihli to. Dohonil je náhlý poryv větru a narazil do nich jako rozjetá lokomotiva. Larence si chytil klobouk a sklonil hlavu, aby mohl lépe čelit nárazu.

Emma se schoulila a přirazila bradu k hrudi. Poprvé měla radost z toho, že je až za Larencem. Do tváře jí šlehaly pramínky vlasů. Úplně ji oslepily. Pak se přihnal vichr a vytrhl jí z unavených prstů slunečník.

Instinktivně se po něm ohnala. Jakmile zvedla hlavu, vhodil jí vítr do očí hrst písku. Měla dojem, že ji zasáhlo tisíc žhavých jehel. Vytryskly jí teplé slzy. Řinuly se jí po spáncích a hned nato zmizely ve vlasech, jež ji plácaly do obličeje. Slunečník se otáčel z jednoho konce na druhý a poskakoval, až zůstal uvězněný v placatém kaktusu.

Drobné částečky písku ji bodaly do tváře a čela a štípaly do obnaženého hrdla. Oči i nos měla plné prachu. Naprosto oslepená přivřela víčka, zamžourala do temného, rychle se pohybujícího vzduchu a snažila se rozpoznat Larence. Místo něj před sebou spatřila velkou rozmazanou skvrnu.

Přikrčila se, sklonila hlavu a jako klíště se chytila dřevěné části sedla. Stiskla roztřesenými, smrtelně bledými prsty ten malý kousek kulatiny.

Pořád dokola přemýšlela o tom, co by znamenalo, kdyby se jí teď podařilo upadnout. Larence by si ničeho nevšiml a pokračoval by dál. A ona, unavená, žíznivá a na smrt nemocná, by zůstala ležet na nějaké zatracené duně v poušti. A to by nebylo to nejhorší. Pak by se přihnala vichřice, a než by ji Larence objevil, rozfoukala by ji na tisíc kousků. Jestli by ji vůbec našel.

Snažila se vyhnat z hlavy ty příšerné představy. Schoulila se k Tashee, jak nejvíc to jenom šlo, a soustředila se na špinavé, odkrvené kotníčky prstů. Za chvíli jí v mysli nezůstalo nic jiného než konejšivá prázdnota. Čas neznamenal vůbec nic. Jediné, na čem jí záleželo, bylo, že se musí pevně držet.

Vůbec si neuvědomila, že zastavili a že ji Larence objal kolem pasu a jemně ji stiskl. Když ucítila teplý a uklidňující dotek, roztřásly se jí ruce i nohy. Zvedla těžkou hlavu a upřela na něj tupý a sklíčený pohled.

Kolem nich se znovu prohnal vítr. Zaskučel, rozcuchal jim vlasy, rozevlál šaty a šlehl jim do tváří.

„To bude dobré," ujistil ji a pomalu ji sundal z Tashee.

Sklouzla do náruče, která jí slibovala bezpečí. Když ji zvedl ze země, neprotestovala. Omotala Larencovi ruce kolem krku a zabořila mu obličej do zaprášeného flanelového rukávu.

Sklopil hlavu a razil si cestu vichřicí. Pevně přitáhl Emmu k sobě, přirazil jí klobouk na záda a odkulhal k velké pískovcové vyvýšenině, jež vystupovala z šedohnědé stěny tabulové hory. Když se ocitl v závětří, něžně ženu položil do úzké pukliny ve skále. Potom odhodil klobouk do rohu jejich nového útočiště, paží si zakryl oči a vrátil se zpět pro zvířata.

Emma ho málem popadla za rukáv. *Nechoď,* chtěla ho požádat. *Zůstaň se mnou.*

Samozřejmě neřekla vůbec nic. Jenom se dívala, jak od ní odbelhal pryč a zmizel ve větrné smršti.

Zničeně se opřela o drsnou kamennou stěnu, pokrčila nohy a přitáhla je k hrudi. Rozklepala se jako osika. Když jí třes rozechvěl bolavé kosti, vhrkly jí do očí horké slzy. Sevřela víčka a zabořila tvář do dlaní.

„Jste v pořádku?"

Váhavě odtáhla ruce. Larence seděl vedle ní. Natáhl paži a dotkl se jí. Jeho špinavý obličej najednou rozzářily bělostné zuby. Položil jí mezi lopatky pevné a teplé prsty a začal ji lehce a pomalu masírovat. „Tomuhle říkám pořádná vichřice, co?“

Jakmile na ni sáhl, vzpomněla si, jak příjemný pocit prožívala, když se ocitla v Larencově náruči.

Zčervenala ponížením a studem. Bože, nechala se *nosit*, jako kdyby byla nějaké bezmocné dítě, uvažovala znechuceně. Udělalo se jí špatně.

Ale když mu v očích zahlédla soucit a starostlivost, nejraději by neposlouchala vnitřní zásadový hlas a schoulila se k němu…

Zatracený chlap, pomyslela si. Zpropadené horko, prach, vítr a bolest. Do háje s ním! Co to v sobě má, že dokáže změnit ženu se silnou vůlí v naivní školačku? Její emocionální štít, jímž se vždycky bránila, se za posledních patnáct let roztříštil maximálně třikrát. A teď, co se motá kolem doktora Trouby, měla dojem, že je každou chvíli na kousíčky.

Vyškubla se mu a s námahou vstala.

„Emmaline?“

Nedívej se na něho. Odklopýtala k okraji pískovcové skrýše, která je chránila před dorážejícím větrem. Pevně omotala ruce okolo těla a zírala na zuřivý vichr, jenž kvílel vně jejich skrytého útočiště. Zdálo se jí, že venku vyje nejmíň tisíc psů. Zvuk se nesl celým údolím a odrážel se od stěn tabulové hory.

Panebože, tohle je to nejdepresivnější místo na světě. Nesnesitelné horko, neustálý prach, pot, hadi, brouci a ještě ke všemu tenhle vichr, který se řítil větší rychlostí než vlak a ničil vše, co mu stálo v cestě.

Jenže skutečné nebezpečí číhalo někde jinde. V Larencovi. Čekal, až se Emma rozsype na malé kousky, které pak sebere a poskládá dohromady.

Kdyby si byla jistá, že k tomu nedojde, mohla by se uvolnit. Možná by dokázala odložit brnění a promluvit s ním. Ale teď to rozhodně nešlo. V tomhle zapomenutém koutu země neměla jistotu vůbec v ničem. Především se nemohla spolehnout na vlastní sílu.

Alespoň se jí podařilo přežít dnešek, pomyslela si sklesle a tupě civěla na pouštní keř, který profičel před vstupním otvorem. Co může být horšího než větrná smršť?

V tom okamžiku na ni dopadla první kapka deště.

Kapitola třináctá

Emma se přikrčila ke studené skále a přitiskla tvář na mokrý drsný pískovec. Na hlavu jí bušil déšť. Od beden se zásobami, které ležely nakupené vedle zvířat, se neslo duté bubnování. Upěchovaná zem se proměnila v mělkou bahnitou louži. Pach zmoklých čtvernožců, koňského trusu a vlhké hlíny visel ve vzduchu, jenž zůstal uvězněný mezi stěnami jejich dočasného úkrytu.

Na Emmino levé oko dopadla nezvykle velká kapka. Trhla sebou a utřela ji promočeným rukávem. Měla si vzít Larencův klobouk, když jí ho předtím nabízel. *Zatracená hrdost*.

Mírně se pohnula a odloupla tvář od kluzkého kamene. Když to udělala, ozvalo se hlasité *mlasknutí*. Chtěla se podívat na Larence. Nepatrně pozvedla hlavu a zjistila, že sedí asi pět stop od ní. Opíral se o druhou stěnu.

Vypadal jako rozmazaná žlutobílá šmouha. Zamrkala, aby se zbavila vody, která jí stékala do očí. Když to nepomohlo, utřela ji hřbetem ruky a zastřešila si rukávem tvář.

Stejně jako ona i Larence se tiskl ke skále. Na rozdíl od ní se však tvářil poměrně spokojeně. Dokonce jí připadal daleko sušší. Krčil kolena k tělu, které měl od krku až po paty schované pod směšným ponče m.

Voda se mu řinula po silné naolejované bavlně a dopadala na zem, kde vytvářela kaluže. Klobouk naražený do čela mu chránil obličej před přívaly deště. Přes jeho okraj se valily provazce vody, které cákaly na louži mezi Larencovými botami.

Měla si od něj půjčit ponču, když jí ho předtím nabízel. Teď jí nepřipadalo tak směšné. Zdálo se docela… praktické. Povzdechla nad vlastní hloupostí a opřela si hlavu o stěnu.

Bože, je tak strašně vyčerpaná. Kosti jako by jí zrosolovatěly a ze svalů se stala neovladatelná hmota.

Tak proč nemůže usnout? Závistivě mrkla na Larence. Tohle není fér! On si tady klidně podřimuje, zatímco ona ani oka nezamhouří. Navíc je celá promočená a děsně otrávená.

V dálce zavylo nějaké zvíře.

Emmu přepadl strach. Zvedla hlavu. V těle jí stoupla hladina adrenalinu a dech se jí zrychlil. Strnula, potom se roztřásla jako ratlík a vyděšeně zírala do vstupního otvoru.

Šelma znovu zavyla. Emmina bujná fantazie zapracovala. Za postávajícími kopytníky spatřila ve tmě krvežíznivé svíticí oči, jež na ni zíraly.

„Uklidni se, Em," dodala si odvahu, ale dál cvakala zuby jako malá holka. Přinutila se zavřít oči a zkusila na nic nemyslet. Soustředila se na svůj zrychlený sípavý dech a zakrátko cítila, jak se jí navrací sebekontrola.

Byla tak zabraná do sebe, že si teprve za chvíli uvědomila, že se cosi změnilo. V okolní krajině vládlo naprosté ticho.

Opatrně otevřela oko. Pak druhé. Je to pravda! Přestalo pršet. Vydechla úlevou a měla dojem, že jí v těle pulsuje horký magický elixír. Opřela tvář o hrubou skálu. Tentokrát však nevnímala drobné granule písku, jež jí drásaly pokožku. Zavřela oči a během několika vteřin usnula.

Za půl hodiny sebou škubla a probudila se. Nejdřív se domnívala, že se jí zdálo o mravencích, kteří jí lezou po celém těle, ale pak jí to konečně došlo.

Ke kůži jí přiléhala mokrá vlna, jež pomalu vysychala. Drobná vlněná vlákna se naježila a proměnila v tisíc malých jehliček, které ji píchaly přes lehké spodní prádlo.

Tiše zaúpěla. Netoužila po ničem jiném než se pořádně poškrábat. Nervózně si mnula prsty. I když to pokušení bylo obrovské, věděla, že jestli se podrbe…, stačí jenom jednou…, bude se drápat do té doby, než vysvitne slunce.

Pevně zaťala pěsti.

Je jisté, že dnes večer neusne.

„Podívejte se támhle… směrem na východ…, to je jestřáb jamajský…"

Emma jako obvykle neposlouchala. Nemohla. Veškerou energii dala do toho, aby nezaklimbala a nespadla z Tashee, jež nejisté klopýtla po kamenité hrázi. Emmaline seděla strnule v mírném předklonu a držela se dřevěné konstrukce sedla. Zakrslé keře, na

nichž rostly ostré trny, se jí zachytávaly sukně a vymodelovaly v punčochách hluboké kaňony.

Zavřela oči a stiskla dřevěné držadlo. Když se vydrápali na břeh vyschlého potoka a octli se na rovině, Emma znovu vydechla úlevou.

Dva dny, které následovaly po bouři, patřily k těm nejdelším a nejnepříjemnějším osmačtyřiceti hodinám v jejím životě. Ať už seděla na Tashee nebo se zkříženýma nohama vedle ohně, střídavě se potila, škrábala a držela se, aby nezačala ječet zoufalstvím. Dny neměly konce. Slunce pálilo jako pekelný oheň a ovzduší jí připomínalo horký vzduch v sušáku na obilí. A noci jí připadaly ještě horší. Po večeři ji obklopilo ticho, které ji dusilo jako zatuchlý sametový plášť. Někdy ji trýznilo tak mučivě, že měla potřebu mluvit a navázat kontakt s jinou lidskou duší…, dokonce i s Larencem. Několikrát už otevřela pusu.

Nic z ní bohužel nevyšlo. Už několik dní neprohodila jediné slovo. Ani slůvko.

Před dvěma dny jí zavřela ústa její paličatá hlava. Teď je pro změnu tiskl pud sebezáchovy. Nechtěla rozevřít rty, ani trošičku…, protože se bála, že by začala ječet jako zbabělec, který čeká pod šibenicí na smrt. Řvala by z plných plic a nikdo by ji nedokázal utišit.

Za všechno může ta zatracená bouřka, pomyslela si sklesle. Když se tehdy celá unavená, opuštěná a dokousaná štípající vlnou tiskla ke skále, přepadl ji strach.

A už ji neopustil. Seděl jí na rameni jako sup a čekal na příhodnou chvíli. Pak se na ni vrhl. S každou přibývající vteřinou a zdolanou mílí ztrácela kontrolu nad svými emocemi. Nahánělo jí to takovou hrůzu, že nedokázala posoudit závažnost situace. Soustředila všechnu energii na to, aby potlačila zlost a pocit úzkosti.

Proto držela jazyk za zuby. Dokud bude mlčet, zachová si lidskou důstojnost. Nebo spíš navodí její iluzi. Nic jiného jí totiž nezůstalo.

Kéž by dokázala usnout, pomyslela si nejmíň po milionté. Kdyby se vyspala, stačilo by pár drahocenných hodin, měla by sílu bojovat. Ale stav blaženosti se jí vyhýbal a unikal mezi prsty pokaždé, když ho sevřela do dlaní. Při životě ji udržovalo krátké podřimování během dne, zatímco v noci nezamhouřila oka.

Stáhla si chatrný nemoderní klobouk přes zpocené obočí a okamžitě se jí trochu ulevilo. Žár slunce lehce polevil. Díky Bohu, že

si Larence přivezl náhradní hučku. Kdyby ji nechal doma, zrudla by jako rak a za několik dní by jí popraskala tvář.

Unaveně se rozhlédla kolem. Zdálo se jí, že jsou na jiné planetě. Okolní krajinu tvořily stoupající a svažující se planiny, které se vinuly podél namodralých tabulových hor a vyhaslých sopek. Dny, kdy klidně seděla na Tashee, byly pryč. Teď nepřetržitě klopýtali nahoru a dolů a razili si cestu vyschlým potokem, jehož koryto tvořilo kamení a bujně rostoucí kaktusy. Emmu to děsilo k smrti.

Země se v těchto končinách podobala neúrodné, pusté a vyprahlé měsíční krajině, z které šla hrůza.

Hory, nepřátelské šedomodré hrby, které se sápaly na blankytně modrou oblohu, jako by seděly na horizontu a ostražitě sledovaly okolí. Z lánu keřů vyčnívaly obrovské červené pískovcové skály, vedle nichž se zvedaly popelavě šedé kamenné věžičky, připomínající hrozící prsty.

Všechno jí připadalo naprosto cizí. Ani jediná věc jí nepřišla vzdáleně povědomá. Člověk tu nemohl věřit ani tomu, co viděl na vlastní oči. Poslední dva dny se vytrvale přibližovali k nejvyšší tabulové hoře. A nebyli o nic dál, než když vyrazili. Ten zatracený kopec se od nich vzdaloval stejným tempem, jakým se oni táhli vpřed.

Zředěná atmosféra. Larence použil tato slova, když se jí snažil vysvětlit, proč hory *ustupují dozadu*.

„Podívejte, Emmaline, zakrslá *borovice*…“

Emma obrátila oči v sloup. Jak může vědět, jestli ji to zajímá? Od svítání pořád něco žvaní a ukazuje na každičký kousek plevele a na všechny brouky, kteří se odvážili vzdorovat spalujícímu slunci. Jako kdyby toužila poznat všechny lístky, které rostou mezi Arizonou a touhle dírou.

Když s ním přestala mluvit, neustále se otáčel v sedle a opakoval, co předtím řekl. Zřejmě se domníval, že mu neodpovídá, protože ho neslyší. Ale za nějakou dobu mu to konečně došlo. Teď chápal, že ho ignoruje schválně. Už několik hodin se neobrátil a nepromluvil na ni.

Naštěstí už nehopsal dolů, aby namaloval, co se kde vrtne. Strmá kamenitá koryta potoků a trnité keře odradily da Vinciho od toho, aby skákal na zem. Tohle jediné se jí na Novém Mexiku zamlouvalo.

Emma povzdechla. Jakmile jí z plic unikl vzduch, zabodla se jí do spodního žebra kovová výztuž korzetu. Poposedla na kostnatém hřbetu Tashee a snažila se nalézt pohodlnější polohu.

Larencův podrobný cestopis jí plachtil kolem uší. Přešel v nesrozumitelný monotónní zvuk, který ji pomalu uspával. Ramena jí ztěžkla únavou a víčka se proměnila v těžké závěsy. Mohla je otvírat jak chtěla, stejně jí pokaždé spadly dolů.

Bože, jak je vyčerpaná… Během několika vteřin usnula.

Zhruba za deset minut Tashee následovala Diabla, který začal stoupat do ostrého kopce. Oslíkův škobrtavý krok rozhoupal Emmino bezvládné tělo.

Dlouhá ostnatá větev zachytila její těžkou vlněnou sukni a prudce jí škubla. Emma se ocitla na zemi. Hlavou dopadla na horký plochý kámen. Před očima se jí objevily hvězdičky a udělalo se jí nevolno. Tashee kolem ní prošla, jako by se nic nestalo. Černý nos měla neustále zabořený do Diablova ocasu.

Emma otevřela pusu a chtěla zakřičet na Larence. Ale místo toho spolkla hrst prachu. Její hlas zanikl v záchvatu kašle.

Mezek se ani nezastavil. Dotkl se jí ocasem a evidentně ho nezajímalo, že leží tváří k zemi. Klidně odklopýtal nahoru. Při každém kroku rozvířil oblaka šedohnědého prachu, který jí vnikl do nosu a úst. Když se písek smíchal se slinami, ucítila na jazyku hustou kaši. Suchý kašel jí drásal plíce a vysušoval hrdlo.

„Podívejte, Emmaline!“ Larencův vzrušený hlas doplachtil až k ní. „Další zajíc.“

Přestaň! Ach, Bože, ať přestane… Chtěla na něho zavolat, ale nevyloudila z vyprahlého krku ani jedinou hlásku. Najednou se jí zmocnila panika. Srdce jí bušilo jako o závod. Plazila se nahoru a rozrušeně se snažila zachytit uvolněného terénu. Čím hbitěji lezla, tím rychleji kameny klouzaly. Nakonec se skutálela dolů. Na chvíli ji pohltila oblaka prachu.

Nejdřív se rozkašlala a pak jí začaly slzet oči. Znovu se začala drápat nahoru. V nose, v ústech i za nehty jí uvízl dotěrný písek. Do oblečení se zakously trny, které pronikly hrubou vrstvou látky a rozdrásaly jí jemnou kůži.

Když se dostala na vyvýšeninu, měla pocit, že lezla nejmíň dvě hodiny. Těžce oddechovala a s hrůzou v očích bezradně zírala na zadní nohy jejich mezka. Neustále se zmenšovaly…, všechna zvířata se zmenšovala. Krátká karavana se vlekla pouští husím pochodem a táhla za sebou hřibovitý prašný mrak. Pustou krajinou se rozléhalo klapání, jež doprovázelo Larencovo melodické pohvizdování.

Larenci…, zastav! zahulákala rozkazovačným tónem. Slova jí však zůstala vězet v mysli. Z vyprahlých úst jí vylétl pouze sípavý nářek.

Zoufale se snažila vzepřít na lokty. Při prvním pokusu se jí zamotala hlava a udělalo se jí slabo. Zhroutila se jako rozbitá panenka.

Netušila, jak dlouho ležela v šedočerném bezvědomí, a netroufala si odhadnout, jak dlouho je opuštěná a ztracená. Jediné, co věděla, bylo, že se konečně probrala. Myslela, že zaslechne zvuk koňských kopyt nebo Larencovo idiotské pískání, ale ať napínala uši, jak chtěla, nic neslyšela. Kromě tichého šepotání vánku, který si pohrával s nízkou trávou, k ní nedoléhal žádný jiný zvuk. Do tváří se jí opřel horký nasládlý vzduch.

Zamrkala a zhrozila se toho, co spatřila před sebou. Byli pryč. S vypětím posledních sil se začala plazit po rozpálené prašné zemi. Ale poušť se zdála silnější. Nesnesitelně parné dusno, prach a bolest se spolčily, postavily proti ní a zlomily její vůli.

Nakonec se zhroutila a zalapala po dechu. Zavřela víčka. Ležela pokořená a plná strachu. Hrdlo se jí sevřelo a do očí se jí nahrnuly žhavé slzy. Nemusela je v sobě dusit, protože ji nikdo neviděl. Řinuly se jí po tváři a pak zmizely ve vyprahlé půdě.

Nikdo, ani ta zrádkyně Tashee, si nevšiml, že chybí. Bože, proč nemluvila s Larencem? Kdyby s ním prohodila pár slov, alespoň jedenkrát, určitě by se k ní otočil a chtěl něco říct. A tak by postřehl, že spadla dolů. Ale místo toho…

Když si plně uvědomila situaci, do které se dostala, zachvěla se. Vypudila tu strašnou představu z mysli. Jenže netrvalo dlouho a vrátila se zpět. A tentokrát byla mnohem přesvědčivější a barvitější. Nemohla předstírat, že se nic nestalo.

Za jak dlouho zjistí, že zmizela? Před večeří? A kde bude, až to zjistí? Zřejmě tak daleko, že už jí nepomůže…

Přepadlo ji zoufalství, protože si uvědomila, že prohrála. Celý život bojovala. Ale za co? Za opuštěnou vilu a zlomené srdce?! Panebože, už má všeho tak zrovna po krk. Možná je načase, aby řekla *dost*. Je nejvyšší čas…

„Larenci," zašeptala chraplavým, zlomeným hlasem. Co by se jí stalo, kdyby s ním sem tam promluvila? Domnívala se, že by o něco přišla? Z krku jí zazněl pohrdavý skřípavý smích, protože pochopila, že vlastní mlčenlivost jí vzala mnohem víc.

Položila tvář na tvrdou zem. Sluncem rozpálená půda se jí opřela do obličeje. Vdechla suchý pouštní vzduch, který byl díky velké nadmořské výšce značně ochuzený o kyslík.

Polkla a snažila se vydolovat nějakou skrytou slinu, kterou by si svlažila vyprahlé hrdlo. Opuchlý jazyk nakonec vzdal její marné úsilí. Škoda že s sebou nestrhla i polní láhev. Mohla by mít šanci. Bez ní…

Po těle jí přejel stín. Pootočila tvář a mrkla na oblohu. Několik stop nad hlavou jí kroužil obrovský pták s hnědými křídly. Soustředěně a dotěrně ji pozoroval. Jeho ostrý žlutý zobák se leskl ve slunci jako kus zlata. Že by sup? Tak brzy? Roztřásla se strachy. *Ach, Bože…*

Larence něco zaslechl a přestal pískat. Naklonil ucho k místu, odkud ten zvuk přicházel. Zaposlouchal se.

Někde v dálce zaskřehotal sokol. Jeho pronikavý hlas se odrazil od odlehlých tabulových hor a šířil se nehybným těžkým vzduchem dál a dál.

Usmál se a vzpomněl si na jestřába jamajského, jenž kolem nich ráno kroužil. Kéž by dokázal na papíře zachytit, jak lehce klouže vzduchem.

Sklonil hlavu. Cosi mu blesklo před očima. Nějaká šedozelená skvrna.

Zaostřil zrak. Ten pohled mu úplně vyrazil dech. Díval se na fantastický exemplář *Agáve parryi*. Nádhera!

Zatáhl za opratě a přinutil Diabla, aby zastavil. Pak z něho seskočil a uháněl k růžici pevných srdcovitých listů, do kterých se opíralo horké odpolední slunce. Na vrcholku každého lístku se leskl nemilosrdný trn, který se podobal stříbrné kapce.

Nejdřív si dřepl, pak začal pohvizdovat a dal se do malování.

Uplynulo pět minut, než si uvědomil, že tu něco nehraje. Zamračil se. Co se děje?

Emmaline. Neslyšel Emmin rozčilený a netrpělivý dech. Už několik dní s ním nemluvila, takže neočekával, že by mohl zaslechnout její hlas. Ale kdykoliv zůstal stát a rozhodl se kreslit, začala nasupeně dýchat.

Úzkostlivě se podíval směrem k ní. Otevřel pusu a po zádech mu přejel mráz.

Tashee tam postávala sama.

„Panebože!“ Vrazil notes i pero do kapsy od košile a neohrabaně běžel k Diablovi. Skočil do sedla, obrátil koně a počkal, až se osel s mezkem přidají k nim. Pak kopl Diabla do slabin.

Kůň vyrazil klusem a Larencovi nezbývalo nic jiného, než se chytit pevné dřevěné opory. Poskakoval na koženém sedle jako velká bambule. Boty měl hluboko zasunuté do třmenů a křečovitě svíral madlo. Musel se ho držet jako klíště, jinak by sletěl na zem. Pokaždé, když se Larencův zadek střetl s koňským hřbetem, vystřelila mu do hrudi bolest. Vnitřnosti se mu zběsile natřásaly a z úst mu uniklo zasténání. Zaťal rozdrkotané zuby a sebral všechny síly. Poprvé děkoval Bohu, že se naučil žít s bolestí.

Kdy spadla? A proč na něho ksakru nezavolala?

Možná nemohla… myšlenka ho udeřila do hlavy jako obrovské kladivo.

Je to jeho vina. Poslední dva dny jí dal příliš mnoho volnosti. Proč jí dovolil, aby mlčela jako malé dítě? Měl trvat na tom, aby se aktivně podílela na celé expedici, přinutit ji, aby změnila postoj. Místo toho se stáhla do sebe a přestala komunikovat.

Až ji najde, všechno se změní. Začne s ním mluvit a bude plnit přidělené úkoly. A hlavně dohlédne na to, aby se naučila smát…, především sama sobě.

Jestli ji ovšem najde…

Znovu popohnal Diabla. Kůň začal klusat daleko pohodlnějším tempem. Larence se uvelebil v sedle a relativně snadno nadskakoval nahoru a dolů.

Tichou krajinu prořízl pronikavý skřek. Larence zvedl hlavu a rozhlédl se po okolí.

V dálce na obloze plachtil sokol a opisoval malé dokonalé kruhy. Larence neměl zdání, jak je daleko, vzduch v této nadmořské výšce totiž zkresloval skutečnou vzdálenost.

Rozbušilo se mu srdce. Dravec lítal nízko u země a vytrvale a obratně kroužil. Nemělo to žádnou logiku, ale Larence si byl jistý, že mu sokol dává nějaké znamení.

Strhl opratě doleva. Diablo se otočil směrem k ptákovi a uháněl po vyprahlé poušti.

Zhruba za hodinu Larence postřehl nevýraznou siluetu lidského těla, jež leželo v místech, nad kterými plachtil velký opeřenec. Když

zaostřil zrak, spatřil hromádku černé vlny, bílé bavlny a světlých vlasů.

Měl zpocené dlaně a srdce mu tlouklo jako o závod. Postavil se v sedle a nahlížel přes Diablovu hlavu. *Bože, prosím, ať je v pořádku…*

Když se přiblížili k místu, sokol dlouze zavříškal a odletěl pryč.

Larence popadl láhev s vodou, omotal kožené opratě kolem vztyčeného madla a seskočil ze sedla. Když dopadl, podlomily se mu nohy. Nemocnou končetinou mu projela tak ostrá bolest, až sebou škubl. Rychle se vzchopil a běžel k Emmě. Když k ní dorazil, padl vedle ní na kolena.

Ležela na rozpálené zemi. Jednu ruku měla položenou vedle boku a druhou si podpírala tvář. Prameny špinavých vlasů jí zakrývaly spálený obličej a rozložily se na zlatavé půdě. Z popraskaných rtů se jí vytratila všechna barva.

Larence těžce polkl. V krku mu okamžitě narostl obrovský brambor. Váhavě k ní vztáhl ruku. Prsty mu sklouzly na její odhalený krk. Snažil se nahmatat puls. Bože, hořela jako oheň…

Pak ho ucítil. Vydechl úlevou a svěsil strnulá ramena.

„Emmo?“

Nic. Jemně ji převrátil na záda a podstrčil ruku pod bezvládný krk. Přitáhl si ji k hrudi. Ležela mu v náručí jako kus mokrého hadru.

Vytáhl zátku, naklonil láhev a nalil si drahocennou tekutinu do dlaně. Pak do vody opatrně namočil dva prsty. Dával pozor, aby Emmu příliš nenaklonil na stranu. Přiložil jí vlhké prsty k rozpraskaným rtům a párkrát po nich přejel. Po několika pokusech mírně pootevřela ústa. Larence by nejraději zařval radostí.

„No tak, Em, olízni mi prsty.“

Vystrčila jazyk a dotkla se Larencova chladného mokrého ukazováku. Když po jeho drsném povrchu lehce přejela vlhkým jazykem, zachvěl se. Nikdy předtím takový pocit nepoznal.

Jakmile slízala všechnu tekutinu, zklamaně zasténala. Uchopil ji pevně do náruče a jako malému dítěti jí tiše broukal do vlasů. Něžně jí povídal o tom, co ho zrovna napadlo. O slunci, o počasí a o Cibole. Za několik minut si přejela jazykem hrbolaté rozpraskané rty. Když těžce polkla, vzedmulo se jí hrdlo. Najednou otevřela oči a okamžitě zamrkala, neboť se dívala přímo do ostrých slunečních paprsků. Larence si bleskově sundal klobouk a zastínil jí obličej. „Ahoj, Em.“

Mírně otevřela pusu, ale nic nezaznělo. Všiml si, jak ústy naznačuje jeho jméno. Přikývl na znamení souhlasu. „Samozřejmě že jsem to já," odpověděl a pohladil ji po tváři.

Zavřela víčka a ponořila se mu hlouběji do náruče.

„Tady," řekl po chvíli, „napij se."

Přiložil jí ke rtům čutoru. Bleskově otevřela oči. Popadla teplou láhev oběma rukama a vytrhla mu ji. Naklonila ji a začala hltavě pít. Po krku a tvářích jí stékaly pramínky, které mu promáčely hrubé džínsy.

„No tak, holka, zpomal," napomenul ji, vytrhl jí láhev a postavil ji vedle sebe na zem.

Pak se na něj podívala. Uviděl jí v očích trýznivé, hluboce zakořeněné zoufalství. A prohru. Znal ten pohled. Velice dobře. Ale v *jejích* dosud nezlomných očích mu připadal mnohem bolestivější. Nepřál si nic jiného než jí vnést do nich smích a naučit ji, jak se radovat ze života.

Přišel jsi, naznačila ústy.

Neviditelná ruka mu pohladila srdce i duši. Copak si doopravdy myslela, že ji tady nechá napospas smrti?

„Samozřejmě že jsem pro tebe došel." Dumal, jestli postřehla, s jakým důrazem ta slova vyslovil.

Pokusila se usmát, ale neúspěšně. „Díky."

Rozhodl se, že už nebude odpovídat a nechá ji na pokoji. Dnes večer, až se Emma trochu uvolní, jí začne systematicky nabourávat citovou bariéru, kterou kolem sebe budovala několik let. Teď ji nebude trápit, protože nemá daleko k tomu, aby se úplně zhroutila.

„*De nadá,*" odvětil tiše. „Tohle říká Diamantový Dick svému partnerovi, jednookému Johnovi. Znamená to ‚není zač'."

Emmaline zaúpěla a obrátila oči v sloup.

Usmál se. Pevně ji k sobě přivinul a postavil se. Překvapilo ho, jak lehce ji vzal do náruče. Babička se mýlila, když mu tvrdila, že nikdy nevynese ženu po schodech nahoru a že se mu nepodaří přenést ji přes práh. Možná by s ni dokázal dojít i mnohem dál. „Larenci?"

Emmin obličej byl tak blízko, že na světlehnědých řasách postřehl drobná zrnka písku. Z tmavé pokožky, na jejímž odstínu se podepsalo horké slunce, jí výrazněji zářily modré oči. Vypadaly jako dvě obrovské tůně. Dívala se na něho bez mrkání. Poprvé na něho nevrhla nepřístupný pohled. Měl dojem, že jí vidí až do duše. Náhle si uvědomil, že je stejně zranitelná a vyděšená jako on.

„Myslím to vážně," pronesla zastřeným křehkým hlasem. „Díky."

Rozbušilo se mu srdce, neboť se ho zmocnil cit, jenž dosud nepoznal a nedokázal pojmenovat. Emmin klidný teplý dech ho laskal po tváři a její srdce mu bubnovalo do hrudi.

Snažil se přijít na něco vtipného. Nakonec z něho vypadlo: „Jestli jsi tady skončila, navrhuju, abychom našli k utáboření nějaké hezčí místo."

Překvapivě se usmála.

Když zvlnila rty, Larence ucítil, jak se v něm cosi utrhlo a začalo svobodně poletovat.

Olízla si rty a odpověděla chraptivým hlasem: „Vyrazme na cestu."

Zazubil se na ni. Emmaline, která právě utekla hrobníkovi z lopaty, začíná dávat rozkazy. To znamená, že už je ve své kůži. Položil ji na zem a odkulhal k Diablovi. Pak si uvědomil, že je spojuje cosi nového a křehkého…, opravdové kamarádství. Rozhodl se, že ten vztah nikdy nezničí. Když přesouval zásoby, aby vytvořil prostor pro dva jezdce, obrátil se a zavtipkoval: „Em, až se příště rozhodneš odpočívat, požádej mě, abych ti půjčil notes. Docela bych ocenil, kdybys namalovala támhle ten nízký keřík."

Najednou mu na záda dopadla hrst hlíny. Nejdřív se mezi nimi rozhostilo hrobové ticho a pak oba vybuchli smíchy.

Emma nechtěla věřit vlastním uším. Ona se zasmála. Ten zvláštní zvuk z ní vypadl zcela spontánně a neočekávaně. Připadal jí *nevyhnutelný*. Zdálo se jí, že zazněl místo zoufalého výkřiku.

Teď měla sto chutí brečet a to poslední, po čem toužila, byl smích. Seděla za Larencem na Diablovi, tiskla tvář k teplému bavlněnému ponču a ruce svírala kolem mužského pasu. Všechnu sílu soustředila na to, aby jí z očí nevytryskly pokořující slzy, které tolik nenáviděla.

Několikrát se snažila myslet na něco jiného, ale zbytečně. Neustále si vybavovala, jak leží opuštěná na poušti.

Rozcvakaly se jí zuby. Zavřela ústa. Netušila, jestli to udělala proto, aby přestaly, nebo aby nezačala ječet. Vlastně ji to ani nezajímalo. Teď si musela sáhnout na dno a zachovat poslední kousek lidské důstojnosti. Záleželo ji jedině na tom, aby se nerozplakala.

Slzy ji pálily jako líh. Touha zadržet je za víčky byla tak obrovská, až ji rozbolela hlava. Měla hrozný strach a cítila se strašně opuštěná. Vůbec nevěřila, že se pro ni vrátí. Vlastně ne tak úplně.

Ale on pro ni přišel, připomněla si. Tak proč se jí chce brečet? Teď, když je po všem a ona je v bezpečí?

Nevěděla to. S každým nadechnutím se toužila otevřít a zvednout stavidlo citům, které věznila v nitru. Bušily na její tvrdou bezcitnou skořápku a každičkou škvírou se cpaly ven.

Když začneš plakat, Larence ucítí na zádech vlhko. Když si to uvědomila, zdálo se jí, že na ni někdo vylil kýbl ledové vody.

Takové ponížení by nepřenesla přes srdce. Čeho by tím vlastně docílila? Pláčem se nic nezmění. Jenom člověku ubírá energii. Copak otec neplakal, než se zastřelil?

Krokodýlí slzy mu stejně nepomohly…

Zavřela oči a čekala, až z ní zlost nad otcovou smrtí vypudí strach. Téměř okamžitě se přestala chvět a rozrušené srdce jí začalo normálně tlouct. Potlačila slzy. Její duše se proměnila v kus ledu a vrátila se jí sebejistota.

Emma vydechla úlevou a málem se pousmála.

Opět to dokázala.

❖ ❖ ❖

Nad nedalekou tabulovou horou, která ležela směrem na východ, zaskřehotal sokol. Doplachtil ke stromu, několikrát zamával obrovskými hnědými křídly a přistál na nejvyšší větvi. Prudce se zakymácela a na písčitou zem spadlo několik zelených jehliček.

Ka-Neek se na ptáka podíval a uctivě kývl hlavou. Potom znovu upřel pohled na dva šedovlasé muže, kteří seděli se zkříženýma nohama u ohně. „Jak dlouho budeme čekat? Jsou blízko. Příliš blízko. Tajemství…“

„Dost.“ Slovo zaznělo tiše, bez jakéhokoliv důrazu. Do vzduchu se pomalu vznesla kostnatá snědá ruka. Když všichni ztichli, náčelník dlouze popotáhl z dýmky.

Ka-Neek vyskočil, poodešel od stromu a začal chodit sem a tam. Prochozené kožené podrážky starých mokasín zvířily oblaka prachu. Náhrdelník z mušlí, který mu visel kolem krku, chřestil při každém jeho kroku. „Nemůžu stát a dívat se, jak prokleté bílé tváře ničí to, co tahle rodina střežila a ochraňovala celých pět set let. Povídám…“

„Víme, co máš na srdci, synu,“ přerušil ho Melik. „Ale ty nemáš hlavní slovo, že?“ Obrátil se na starce, který seděl vedle něho. „Co

na to říkáš ty, otče? Mám pocit, že došli blízko k Zakázanému místu. Možná až příliš blízko.“

Stařec vypustil z úst poslední kroužek šedobílého kouře a položil dýmku na zem. Sáhl po klacíku a vrazil ho ostrým koncem do ohně. Vylétly z něj jiskry, které hlasitě zasyčely a vznesly se k obloze jako tisíc světlušek.

V očích mu zaplápolal odraz jasných oranžových plamenů. Po vrásčité, ostře řezané tváři se mu prohánělly stíny. Pomalu si odsunul uvolněný pramínek vlasů z obličeje a zastrčil ho za ucho. „Ka-Neek má pravdu,“ pronesl zdráhavě. „Je nejvyšší čas.“

Kapitola čtrnáctá

Larence postával na břehu řeky a zhluboka vdechoval vzduch nasáklý pryskyřicí.

Proud, který mu připomínal stříbřitou stuhu, v níž se zrcadlila tmavnoucí obloha, rozřízl šedohnědou zem na dvě poloviny. Břehy i listy topolů, které se pohybovaly nad hladinou, se ponořily do stínu. Voda líně šplouchala na okraj řeky a rozkývala rákos. Ozvalo se tiché zašumění.

Vítr vztáhl k Larencovi neviditelné prsty a pohladil ho po tváři. Pak mu foukl do vlasů studený vzduch. Larence mrkl na předvečerní nebe a celý okouzlený si vychutnával tu úžasnou nádheru. Oslnivé slunce se proměnilo ve světle žlutou svatojánskou mušku. Zlaté a namodralé mráčky se vznášely nad vzdálenými ocelovými horami.
Jaká krása! To by měla vidět Emmaline…

Otočil se. To, co zahlédl, mu vyrazilo dech a vzalo úsměv ze rtů. Emmaline seděla rovně jako pravítko, strnule zírala do ohně a křečovitě svírala hrnek s vystydlou kávou. Měla na sobě černé šaty. Rozprostíraly se kolem ní jako obrovská houba. Vypadala jako zarmoucená vdova, truchlící nad hrobem manžela, kterého právě pochovali. Celému obrázku chyběly už jenom slzy.

Dokulhal na opačnou stranu ohniště a padl na kolena. Když se před ní objevil, nehnula ani brvou. Připomínala mu mramorovou sochu.

Nevěděl, co dělat, netušil, jak k ní najít cestičku. S každou mílí, kterou dneska urazili, kolem sebe zvyšovala studenou netečnou hradbu, v níž se pomalu ztrácela.

Najednou zvedla hlavu. „Přestaň mě sledovat.“

„Proč?“

Otráveně povzdechla. „Nemáš náhodou sundat zavazadla a vybalit věci, abych mohla připravit večeři?“

„Copak, copak, Emmaline? Proč ten náhlý zájem o blaho zvířat?“ škádlil ji.

„Dej mi pokoj.“

Larence se přestal usmívat a ztišil hlas. „To nemůžu, Em. Teď rozhodně ne.“

Jejich pohledy se setkaly. Zbledla. Otevřela pusu, protože se chystala něco povědět, ale pak ji okamžitě zavřela a zahleděla se do ohně. Hrníček, jež svírala v rukou, se roztřásl.

Larence pozoroval její sklíčený obličej. Usilovně se snažila ovládat a ze všech sil usilovala o to, aby vypadala jako nezlomná žena. Netušila však, že ji Larence dokáže prokouknout. Pukalo mu srdce, když pod maskou spatřil vyděšenou a opuštěnou ženu. Vzpomněl si na dětství. Vybavil si malého chlapce, který se choulí ve studené posteli a potlačuje příval slz. Na vlastní kůži poznal, jak člověk trpí, když musí sám bojovat s vlastním strachem a samotou.

Moc dobře věděl, jak vypadají příznaky. Během mládí skrýval všechnu bolest a zlost a snažil se předstírat, že neexistují. Chtěl dokázat, že je silnější než city. Ale nikdy to dlouho nevydržel. Dříve nebo později emoce rozbily skořápku, za kterou se schovával.

A ona se bála emocí stejně jako tenkrát on. Bohužel, jediný způsob, jak může zjistit, že je schopna přežít, je ten, že si sáhne na dno.

Láskyplně se na ni podíval. Netoužil po ničem jiném než se jí dotknout, proplést prsty mezi ty její a bez jediného slůvka ji obejmout. Ujistit ji, že je normální a lidské, když se občas psychicky i fyzicky zhroutí. Ubezpečit ji, že na to není sama.

„Em…“ oslovil ji něžně.

Pomalu zvedla oči a upřela na něj pohled, z kterého vyzařovala malá jiskřička naděje.

Emmina krása mu málem vyrazila dech. Srdce mu začalo bušit jako o závod a úplně se mu sevřelo hrdlo. „Jsi tak…“ Další slova mu uvízla v krku. Proč by někoho, jako je Emmaline, mělo zajímat, že ji považuje za hezkou? Nepochybně ji o tom přesvědčovali daleko lepší muži, kteří jí to řekli nejmíň tisíckrát. Nejspíš by se mu vysmála.

Nevěděl, jak pokračovat, a proto vyslovil první věc, která ho v ten moment napadla: „…unavená. Nechceš jít už do postele?“

Cuklo jí v koutcích. Výsměšně povytáhla jedno obočí. „Mám to chápat jako nemravný návrh, Larenci?“

Ano. Možná. Když si uvědomil, po čem touží, nedokázal ze sebe vyloudit ani jedinou větu. Zíral na ni, usilovně namáhal mozek a přemýšlel, co má odpovědět. Musí přijít na něco…, na cokoliv vtipného a inteligentního, co by jí vyrazilo dech. Jenže nic ho nenapadlo. Neustále se mu honila hlavou ta dvě čarovná slůvka. *Ano. Možná…*

„Nemusíš se namáhat.“ Hořce se zasmála. „Moc dobře vím, jaké máš o mně mínění.“

„Ale tak to není…“

Přerušila ho tím, že mávla rukou. „Neobtěžuj se. Běž nakrmit a odsedlat koně. Já se mezitím pustím do večeře.“

„Dneska jsi od vaření osvobozená.“

„Ale já *chci* pomoct. Je nejvyšší čas a kromě toho ti to dlužím, protože ses pro mě vrátil.“

Larence měl dojem, že dostal pěstí do břicha. „Nešlo přece o žádnou obchodní transakci, Em,“ podotkl tiše.

Zbledla. „Pro mě je jednodušší, když to beru takhle. Obchodu rozumím a vím, že dluhy se musí platit.“ Jejich pohledy se zaklínily do sebe. „Jinak…“ Pokrčila rameny, vykouzlila další mdlý úsměv a nechala na něm, aby si zbytek věty domyslel sám.

Larencovi svitla drobná jiskřička naděje. Uvědomil si, že se mu *poprvé* svěřila s velice osobní záležitostí. Naklonil se.

I když věděl, že z něj čiší nesmírná nedočkavost, nedokázal a nechtěl ji nijak maskovat. „Emmaline, já…“

Něco ho udeřilo do temene. Ucítil příšernou bolest. Zapotácel se. V uších mu zazněl Emmin vzdálený výkřik.

Všechno se před ním odvíjelo jako ve zpomaleném filmu. Zdálo se mu, že ho nějaká síla vtáhla do dlouhého černého tunelu. Hluboko v mysli znovu zaslechl ženský výkřik, skřek velkého ptáka a téměř neslyšitelné kroky.

Hlavou se mu honilo jen jediné. *Emmaline*. Zoufale bojoval s bezvědomím, ale prohrál a ocitl se v temné nicotě. Zasténal bolestí a padl tváří na zem.

Emma slyšela něčí kroky. Přibližovaly se blíž a blíž. Zaječela a marně se snažila něco rozpoznat v sametové tmě, jež zahalila tábořiště.

Nic.

Propadla panice. Drápala se dozadu, protože se chtěla schovat v anonymní černi, která se rozprostírala za skomírajícím ohněm. Najednou se zarazila.

Larence jí pomohl, když se ocitla v nesnázích. *Zatraceně.* Skoro si přála, aby se tak nestalo. Teď nemá na výběr a musí myslet na někoho jiného než na sebe. A to nikdy nepatřilo k jejím přednostem…

Padla na kolena a po čtyřech se sunula k místu, kde ležel Larence. Vedle něho se válel obrovský kus dřeva, na němž se leskla čerstvá krev. Zachvěla se hrůzou. Celou dobu je někdo pozoroval. Čekal ve tmě a sledoval každý jejich pohyb. A chtěl jim ublížit.

„Larenci?“ Trhla sebou, poněvadž si uvědomila, že zašeptala příliš nahlas. Nervózně se rozhlédla kolem dokola.

Nehýbal se. Instinkt jí napovídal, aby vzala nohy na ramena a upalovala pryč. Poprvé v životě ho neposlechla a zůstala.

Váhavě osahala tmavou šmouhu, kterou měl na zadní části hlavy. Po prstech jí začala stékat teplá krev. Udělalo se jí špatně.

Zavřela oči a ze všech sil zadržela zvratky. Ucítila v ústech kyselou pachuť žluči. Přiložila si roztřesenou ruku na bránici a počkala, až se jí uleví. Pak se přemohla a udělala, co bylo její povinností.

Sáhla Larencovi na krk, rozvázala mu šátek a přiložila ho na ránu.

Z hrdla mu vyšlo tiché zasténání.

„Díky Bohu,“ vydechla úlevou. „Larenci?“

Potom napnula uši. Kdosi se k ní tiše přibližoval. Šel s takovou lehkostí, až se jí zdálo, že kolem létá motýl. Najednou se před ní objevily mokasíny. Zalapala po dechu a instinktivně si sáhla na krk.

„*Larenci,*“ zašeptala.

Před očima se jí objevila puška. Emma těžce polkla a zírala na lesklou kovovou hlaveň. Dřevěnou pažbu svíraly velké snědé prsty. Emma ucítila, jak se jí do krku zabořil studený kov.

„Vstaň, ženo.“

Měla takové sucho v ústech, že nedokázala promluvit. Kdyby mohla, určitě by řvala, prosila o život nebo by alespoň *něco* podnikla. Cokoliv. Ale hlavně by tu neseděla jako pecka. Zrosolovatěly jí nohy a hrdlo se proměnilo ve vyprahlou studnu. Krev jí pulsovala tělem takovou rychlostí, že jí rozbubnovala ušní boltce.

Ze tmy se vynořila ruka a uchopila ji. Studené nemilosrdné prsty se jí obtočily kolem obnaženého zápěstí a prudce ji vytáhly na nohy. Stiskla rty, aby z nich neunikl bolestný vzdech. Když se postavila, narazila na odhalenou mužskou hruď. Velká kulatá škeble, která mu visela na prsou, jí rozřízla tvář. Cítila, jak jí na krk začala stékat teplá krev.

„Podívej se na mě!“

Emmu napadlo, že ho neposlechne, ale pak si to raději rozmyslela. Zahnala strach a neochotně udělala to, oč ji žádal. Zahleděla se do úzkých očí, černých jako uhel. Patřily indiánovi z Albuquerque. Ka-Neek.

„Larenci!“

Ka-Neek ji táhl pryč od ohně. Klopýtala vedle něho jako raněná kobylka a když spadla, vytáhl ji za ruku jako umíněné zlobivé dítě.

„Lare…“

Hodil si ji na bok. Jakmile mu narazila na pevné tělo, vykřikla bolestí.

Dorazili k Tashee. Když se opřela o starého dobrého oslíka, na chvíli se jí ulevilo. Indián uvolnil sevření. Než se stačila vzpamatovat, seděla na Tashee. Ruce měla svázané provazem, který upevnil k dřevěné části sedla.

Emma se snažila vykroutit z pout. Po několika marných pokusech zaslechla hrozivý přidušený smích. „Seskoč dolů a zastřelím tě.“ Myslel to vážně. Dokonce měla dojem, že *chce*, aby utekla…

„Klidně si tu můžeš řvát,“ prohodil jedovatě. Naskočila jí husí kůže. Z bystrých očí vyčetla: *Aspoň budu mít důvod tě zastřelit.* Nad hlavou jí zaskřehotal sokol. Emmě se rozklepala kolena.

Sebrala všechnu odvahu a pronesla: „Můj partner…, prosím, potřebuje…“

Ka-Neek popadl opratě malé Tashee a zatáhl za ně. Oslík se chvíli vzpíral, ale pak to vzdal a vyrazil směrem k velkému koni, který postával vedle Diabla. Indián mu vyskočil na hřbet a vydali se na cestu.

Táhli se jako slimáci. Tohle ji děsilo ze všeho nejvíc. *Loudali se.* Neběželi tryskem, necválali a dokonce ani neklusali. Připadalo jí, že Ka-Neek chce, aby ho Larence sledoval. Nebo si byl jistý, že ho stopovat nebude.

Ta hrozná myšlenka jí téměř vyrazila dech a vehnala do očí slzy. Stiskla dřevěný kříž a ucítila na dlaních Larencovu lepkavou krev.

Bože, prosím, modlila se, postarej se o něho…

Za sebe neorodovala. Bůh totiž nikdy nevyslyšel její prosby, a proto ani teď od *něho* nic neočekávala.

Jako obvykle se musela spolehnout sama na sebe.

Larencovi dunělo v hlavě. Každý úder byl tvrdý jako rána kladivem. Zmítal se v bolestech a měl dojem, že mu praskne lebka. Zamračil se a ucítil na jazyku železitou příchuť. Nejistou rukou si pročísl rozcuchané vlasy, které mu spadly do tváře, a odsunul je na bok. Cosi mu sklouzlo z temene a dopadlo přímo před něj. Zvedl se obláček prachu. Snažil se zaostřit zrak, aby si tu věc prohlédl. Bez úspěchu. Nespatřil nic než rozmazanou rudou šmouhu.

Dunění zesílilo a bolest se stupňovala.

Zatracení sousedé, pomyslel si zmateně. Kdo může dělat takový randál tak brzy ráno?

Když se konečně vzpamatoval, prudce se narovnal. Okamžitě se mu zatočila hlava a prázdný žaludek mu vyhlásil válku. Chtělo se mu zvracet. Chytil se za břicho a přeletí pohledem tábořiště. Je tu sám.

Emmaline. Někdo unesl Emmaline.

Vyděsil se jako nikdy předtím. Hrůza mu svírala plíce a vysávala z něj všechen vzduch. Na okamžik mu vypověděla paměť. Zíral na malý červený cár, jenž mu spadl z temene. Seděl jako přikovaný a nemohl se pohnout. Zrychlil se mu tep a ze rtů mu uniklo několik bolestných vzdechů.

„Zachovej chladnou hlavu, Larenci. *Přemýšlej*“

Rychle se uklidnil. Srdce mu přestalo zběsile tlouct a nevolnost odezněla. Z červeného cáru se vyklubal jeho šátek, který někdo nedbale poskládal. Natáhl prsty a osahal lepkavou krvavou skvrnu, z níž ještě sálalo teplo.

Ošetřila mu ránu.

Vydechl úlevou. *Žije*. Ale kde je?

Zasunul šátek do kapsy džínsů a vrávoravě se postavil. Znovu se mu udělalo špatně. Tentokrát se cítil ještě hůř než předtím. Stiskl si břicho a soustředil se na každý nádech a výdech. Pak se v předklonu došoural k Diablovi a Mezkovi.

„Je to na tobě, chlapče,“ pošeptal Diablovi a děkoval Bohu, že se nedostal k tomu, aby ho odsedlal a vybalil všechny zásoby a výstroj.

Kůň chápavě zařehtal. Larence zachytil provaz, k němuž uvázal mezka, a omotal ho kolem dřevěného výčnělku sedla. Potom se nešikovně vydrápal na Diablův hřbet.

„No tak, chlapče," zasípal udýchaně, „najdi ji."

Diablo horlivě vyrazil dopředu a začal klusat. Larence se pevně chytil dřevěného kříže. Držel se tak křečovitě, až mu zbělely prsty. Konopí, jež čouhalo z motaného provazu, mu drásalo kůži. Těžce polkl a snažil se potlačit ostrou bolest, která mu pulsovala v přední části hlavy.

Jeho snaha se zdála zbytečná. Pokaždé když Diablo doskočil, Larence tvrdě dopadl na sedlo. Tělem mu projela silná bolest, jež se mu nakonec usadila v oblasti čela. Ucítil v krku žluč.

Kůň zakopl a Larence přelétl dopředu. Narazil bránicí do kříže a v ten moment bylo dobojováno. Stihl se naklonit na bok a hned nato se vyzvracel na tmavou poušť.

Když se mu vyprázdnil žaludek, ulevilo se mu. Připadal si mnohem silnější a bolest hlavy mu přišla daleko snesitelnější.
Ne že by na tom záleželo. Vydrží všechno. Nic ho neodradí od toho, aby zachránil Emmaline. Vůbec nic. Pevně uchopil kříž a držel se ho jako klíště.

Za dvě hodiny, během kterých jako by se mu rozsypaly veškeré kosti v těle, je konečně dohnal. I když slyšel kroky dvou kopytníků už nejmíň jednu hodinu, teprve teď je *uviděl* na vlastní oči. Spatřil dvě podivné černé skvrny, které sem tam osvítil stále se zmenšující srpek měsíce.

Dvojice zůstala stát na úpatí obrovské tabulové hory, zahalené do temného stínu.

Larence zatáhl za opratě a Diablo se zastavil zhruba padesát yardů od nich. Pod rouškou noci a za hradbou zakrslých borovic slezl z koně. Pohyboval se tiše jako myš. Uvázal koně a mezka a vytáhl z postranní tašky speciálně sestavený dalekohled. Polehoučku odkulhal k poslednímu jehličnanu, jenž uzavíral řadu stromů.

Najednou mu něco křuplo pod patou. Ztuhl. Napjal každý sval a zůstal stát jako přikovaný. Tichou nocí se nesl pouze jeho zrychlený tenorový dech.

Po několika vteřinách se uvolnil a povolil zaťaté pěsti. Nikdo ho neslyšel. Tiše poklekl na studenou zem a pomalu si lehl. Opřel se o lokty a přiložil chladný okraj dalekohledu k očím. Natočil čočky k tábořišti. Únosce dřepěl a dělal něco rukama. Než bys řekl švec,

rozdělal oheň, jehož oslnivé plameny ho ozářily a zahalily do zlatavého světla. Nepřítelův obličej zakrývaly husté copánky spletené z hedvábných černých vlasů. Lehce se mu houpaly na obnažené svalnaté hrudi. Na sklopené tváři mu tancovaly stíny, které do ní vnesly pochmurný a krutý výraz.

Jakmile Larence spatřil svého protivníka, trochu se zalekl. Ale hned nato se vzchopil. Nijak Emmaline nepomůže, když se bude bát…

Stejně ji nezachráníš, zaslechl babiččin výsměšný hlas.

Při téhle akci je zapotřebí pořádného chlapa a ne žádného mrzáka.

Ne, zašeptal odhodlaně. *Dokáže* to. *Může* jí pomoct. *Zachrání* ji. Ale jak?

Připrav si plán. Ano, to je ono! Potřebuje si ujasnit, jak ji vysvobodí. Ale jak? Na takovou situaci ho Harvard nepřipravil. Sterilní život ho nikdy nenaučil, jak se chovat v roli romantického hrdiny…

Najednou si vzpomněl na Diamantového Dicka. Jedna scéna z posledního šestákového románu přece pojednává o únosu. Určitě by *tam* našel nějakou inspiraci. Larence se vydrápal na nohy a tiše se odbelhal k Diablovi. Otevřel boční tašku a začal se pídit po *Smrtelných nástrahách Diamantového Dicka.* Když knihu konečně vyštrachal, dřepl si za zakrslou borovici a škrtl sirkou. Obracel pokrčené zažloutlé listy a hledal pasáž, v níž se píše o únosu.

Bleskově ji našel a dal se do čtení.

Černý Baronet uslyšel tlumený nářek ženy. Zkřivil rty a vyslal k ní nemilosrdný úsměv. Dneska večer si to pěkně užije, pomyslel si. Stejně jako za starých dobrých časů. Opile se vypotácel na nohy a šněroval si to po temném tábořišti směrem k ženě, kterou před několika hodinami unesl.

„Vstaň," přikázal jí chraptivým hlasem. Ještě víc se schoulila do klubíčka a zakroutila hlavou.

„Prosím, ne…"

Popadl ji za ruku, vytáhl k sobě a přiložil jí na krk lovecký nůž. Její zrychlený dech ho vzrušil natolik, že ucítil, jak se

mu napínají kalhoty. Zajel čepelí pod spodní knoflík a uřízl ho. Sklouzl jí po prsou a dopadl na zem.
„Co to děláš, Baronete?“
Baronet zaslechl hlas Diamantového Dicka a ztuhl. Odstrčil ženu a rychle se obrátil.
„Co tady sakra pohledáváš, Dicku?“
Dick stál jako přikovaný. „Máš mou ženu. Chci ji zpátky.“
„Dicku!“ vykřikla a rozběhla se k němu.

Kapitola patnáctá

Zrovna když dorazila k Dickovi, zvedl Baronet pistoli a namířil na ni. „Zavři jí hubu, Dicku, nebojí oddělám. Jestli bude ještě chvíli ječet, máme na krku šerifa.“
„Zabij ho!“zařvala a chytila ho za ruku. „Zabij ho!“ Dick ji umlčel tím, že ji políbil. Potom se od ní pomalu odtáhl a zašeptal: „Počítej do tří a pak padni na zem.“ Jakmile se ocitla v písku, Dick vystřelil. Smrtelná kulka se zavrtala Černému Baronetovi mezi oči. Desperát se svalil na zem jako pytel brambor.

Larence zavřel knihu. To by šlo, dumal. Může předstírat, že Emmaline je jeho žena, a bude požadovat, aby mu ji vrátil. Když půjde do tuhého, nabídne mu peníze, které jim zbyly.

Hlavně se musí tvářit nebezpečně. A doufat, že ho indián nezastřelí jako nějakého zajíce.

Emma uviděla muže dřív než Ka-Neek. Svitla jí malá jiskřička naděje. Jenže netrvalo dlouho a měla po naději.

Byl to Larence. Přišel ji zachránit.

Bůh s námi!

Larence se zatvářil jako chladnokrevný vrah. Nebo alespoň ***věřil,*** že se tak tváří.

Přimhouřil oči, až téměř neviděl, pevně stiskl rty a snažil se vyčarovat zamračený výraz. Připadal si jako naprostý blbec.

Nejsi žádný blbec. Jsi nebezpečný zabiják. Chlap, kterému je lepší se vyhnout.

Vrazil palce za poutka modrých džínsů a uvolněně roztáhl prsty. Pak se vydal k malému ohni, který plápolal několik stop před ním.

Pod paží svíral brokovnici. Měl z ní nepříjemný pocit a navíc mu připadala naprosto zbytečná. Chvíli litoval, že si místo ní nevzal dva kolty zdobené perlami. Určitě by udělal dojem.

Najednou šlápl do výmolu a zvrtl si kotník. Holení mu projela ostrá bolest. Kousl se do spodního rtu, aby náhodou nevyjekl. Hned nato ucítil v ústech železitou chuť krve.

Hřbetem ruky si utřel krvácející ret a přinutil se pokračovat v chůzi. Přitom ho napadlo, že nepotřebuje žádný zatracený revolver. Stačilo by, kdyby měl zdravou nohu.

Při každém kroku si uvědomil, že mu kulhání kazí celkový dojem. Vypadal jako slaboch s podlomeným zdravím. Diamantový Dick nepajdal nikdy…, dokonce ani tehdy, když mu ten Comanchero probodl nožem stehno. Dick šel do Ogalala celou cestu po svých a ani jednou se nezapotácel.

Larence se snažil potlačit sebelítost, kterou bytostně nenáviděl. Jako malý chlapec se každou noc modlil, aby se ráno vzbudil a měl zdravou nohou. Nechtěl být pořád zavřený ve studeném a tmavém domě, kterému vládla neoblomná babička. I v dospělosti si někdy přál, aby bolest ustoupila a nemusel se stydět za svůj handicap. Ale nikdy, ani když ležel opuštěný v neútulné posteli a kroutil se bolestí, po tom netoužil tak vroucně a zoufale jako právě v tuhle chvíli.

Hrdinové patřili po fyzické stránce k dokonalým exemplářům. Nehyzdila je žádná deformace a rozbitá ulita jako…

Ne. Odmítl takhle uvažovat. Jestliže začne pochybovat, padne na něj tíseň a stane se z něj nepoužitelná lidská troska. Do podobné situace se dostal nejmíň tisíckrát. Předtím než se rozhodl soustředit na pozitivní věci, se utápěl jen v těch negativních. Dusily ho a vysávaly z něj sílu.

Dnes ne, sliboval si. Tentokrát musí mít situaci pod kontrolou a být statečný. Kvůli Emmaline.

Emmaline. To jméno mu dávalo sílu a odvahu. Zatvářil se jako drsný chlapík a vydal se šouravým krokem za světlem.

Indián zvedl hlavu, jako by cítil Larencovu přítomnost. Jeho bezcitné černé oči zkoumaly tmavý závoj noci.

Byl to Ka-Neek.

Larence zůstal stát jako přimražený. Chloupky na krku se mu naježily a na kůži vyrazil pot. Začalo ho svrbět zpocené čelo. Strach mu svázal ruce i nohy a nedovolil mu udělat krok. Emmaline měla pravdu. Ka-Neek pro ně *znamenal* hrozbu.

Zíral na pušku, která ležela indiánovi na zkřížených nohou. Po ocelové hlavni se plížilo světlo z ohně, které olizovaly temné stíny. Vypadala jako had. Larence nepochyboval o tom, že rudoch je výborný střelec. A pokud jde o vrh tomahavkem, určitě ho ovládá na jedničku.

Larence těžce polkl a potlačil strach. *Jsi Diamantový Dick. Dokážeš to.* Když tomu skoro uvěřil, vykouzlil masku drsňáka a vystoupil ze tmy.

„Larenci!“ vyjekla Emma a rozběhla se k němu.

„Tiše!“ zasyčel.

Jejich oči se konečně setkaly. I když je obklopovalo šero, Larence z ní vyčetl, že se příšerně bojí. Modlil se, aby z jeho výrazu pochopila, že má mlčet. Zpomalila. Její běh přešel v rozechvělou chůzi. Nakonec zůstala stát jako socha a s vytřeštěnýma očima pohlédla na Larence a vzápětí na Ka-Neeka. Pak znovu mrkla na Larence. Snažila se ovládat. Pouze svázané ruce, jimiž před sebou kroutila, mu napověděly, co právě prožívá.

Prosím tě, mlč, žádal ji v duchu. *Potřebuju se soustředit…*

Mlčela.

Zhluboka se nadechl a ledovým pohledem probodl Ka-Neeka, jenž zvedl hlavu a upřel na něj nedůvěřivé oči.

Larence si dodal odvahu. Po spáncích mu sklouzla kapka potu. „Vzal jsi mi ženu.“ Jeho hlas zněl překvapivě klidně a důrazně. A snad i nebezpečně. Tenhle malý úspěch mu zvedl sebevědomí. „Chci ji zpátky.“

Ka-Neekovy rty se protáhly do mírného úšklebku. Vysmíval se mu. Ale aspoň mu dal najevo, že ho slyšel.

„Jestli chcete peníze…“

„Ne!“ vykřikla Emma neočekávaně. „To nejsou tvoje…“

Larence na ni vrhl nekompromisní pohled. „Ztichni, Em. *A to okamžitě.*“

Emma se už jen zhluboka nadechla. Za několik vteřin zaslechl, jak nervózně poklepává nohou.

Pak se obrátil ke Ka-Neekovi a pokračoval: „Nemáme mnoho zlata, ale možná…“

„Ne!“

„Zatraceně, Emmaline, *zavři pusu!*“

Odpochodovala k němu. V obličeji měla výraz, kterým mu dávalo najevo, aby si s ní moc nezahrával. Podobný pohled od ní viděl už nejmíň tisíckrát.

„Larenci, *ty* nemáš žádné *peníze, já* je mám. A odmítám je věnovat tomuhle odpornému neomalenému neurval…“

Přitiskl ji k sobě. Když ucítila jeho hruď, zalapala po dechu.

Vytřeštila oči. „Co to má ksakru…“

Políbil ji. Znovu se párkrát povrchně nadechla a snažila se vykroutit z jeho sevření. Jenže Larence byl rychlejší. Vsunul jí ruku za krk, zabořil prsty do světlých kadeří a pevně ji k sobě přitáhl.

Chtěl to udělat stejně rychle jako Diamantový Dick. Mělo jít o krátký polibek. Netoužil po ničem jiném než jí zavřít pusu. Ale jakmile se dotkl jejích něžných rtů, nedokázal se od nich odtrhnout.

Čekal, že mu vrazí facku, ale teprve po chvíli mu došlo, že má svázané ruce. Nemohla ho nijak zastavit.

Chová se jako nějaký hulvát. Zneužívá toho, že se nemůže bránit. Přestože si to uvědomoval, nedokázal přestat. Emmina hebká pokožka a ten polibek mu připadal tak neodolatelný a tak neuvěřitelně *přirozený*.

Ještě jednu vteřinu…

Svět se najednou zastavil. Larence uvolnil ruku a jeho majetnické sevření se proměnilo v objetí. Ucítil chuť ženy a ta ovládla všechny jeho smysly. Z Emmina těla sálalo nesmírné teplo. Prostoupilo lehkou bavlněnou blůzou a rozpálilo ho natolik, že mu zvlhla košile. V žilách mu prudce pulsovala krev a hučela mu v uších jako jedoucí vlak. Diamantový Dick se mu úplně vypařil z hlavy. Teď byl zase Larence. A držel ženu, kvůli níž se celé dny a noci trápil, a to od chvíle, co ji poprvé zahlédl.

Něco ho udeřilo do hrudi. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že je to ona. Bila ho svázanými pěstmi do prsou. A pěkně zhurta. Odtáhl se od ní. Okamžitě ho ovanul studený větřík. Přejel mu rty a připomenul, že ten nádherný polibek skončil.

Upřela na něho oči a prudce přitom oddychovala. Z pohledu jí čišel ledový chlad a hnusivý odpor.

Larencovi ztuhla horká krev v žilách a ihned klesla na bod mrazu. Svěsil široká ramena. Na okamžik se domníval, že se spolu ocitli v sedmém nebi.

Ne, vyvedl se z omylu. *Neocitli* se v sedmém nebi. Pouze *on*. Jako obvykle v tom lítal sám.

„Jak se opovažuješ?“ zasyčela. „Jestli si myslíš, že *mě* umlčíš polibkem, tak se hluboce mýlíš. Ujišťuju tě, že tomuhle hulvátovi nedám ani…“

Larence k ní vztáhl dlaň a zavřel jí pusu.

Zaslechl tlumené nadávky. Pak přimhouřila oči a vypěnila vzteky.

„Teď dám ruku pryč, ale chci, abys byla zticha, ano?“ Pomalu uvolnil Emminy rty.

„No tohle, co si vůbec…“

„Chyba.“ Vytáhl z kapsy šátek, a než stačila cokoliv říct, ucpal jí ústa. Vyvalila na něho oči.

„Co jsi čekala?“ zašeptal. „Nemůžeš lidem nadávat, že jsou hulváti. A už vůbec ne těm, co mají doopravdické zbraně. Neměl jsem jinou mož…“ Praštila ho do hrudi. Zalapal po dechu a zasténal bolestí.

Narovnal se. „Tak tohle…“

Kopla ho do holeně.

Zahekal a poodešel od ohně. Tímhle se budou zabývat, až se oba uklidní. Teď má na práci mnohem důležitější věci. Zhluboka se nadechl, sebral se a obrátil se ke Ka-Neekovi.

Indián zmizel. A kůň, na kterém přijel, taky.

Larence se zamračil a zamířil k jasně hořícímu ohni. Sedl si na bobek a prohrábl písčitou půdu. Snažil se nalézt něco, co by svědčilo o Ka-Neekově přítomnosti. Ale nespatřil nic jiného než zvrásnělý písek. Vůbec nic. Neobjevil žádné stopy po muži, který tady před několika vteřinami seděl…

Co se ksakru děje? Přece si Ka-Neeka nevymysleli? Položil si ruku na stehno a chystal se vstát.

Najednou si něčeho všiml. Zvedl to ze země a přisunul blíž k ohni, aby na to lépe viděl. Šlo o dokonale opracovaný kruh z tmavé kůže. Zvědavě ho obrátil na druhou stranu a uviděl černočervený symbol.

Zatajil se mu dech. Na půl ucha poslouchal, jak Emmaline vykročila a stoupla si za něho. Neotočil se. Nemohl. Měl dojem, že mu ztuhly všechny svaly.

Konečně mu došlo, proč Ka-Neek unesl Emmaline. Nechtěl je zabít ani okrást, ale dát jim tenhle vzkaz.

Přisedla si vedle něj. Zdálo se mu, že k němu zpovzdálí dolehlo pár tlumených slov. Larence je však ignoroval.

Strčila do něj ramenem. Larence ten nečekaný pohyb vyvedl z rovnováhy, se kterou měl vždycky problémy. I když se ještě stačil zachytit Emmaline, bylo už příliš pozdě.

Zhroutil se jako pytel brambor a Emma se skácela vedle něho. Dopadla tvrdě, protože měla svázaná zápěstí a nemohla tlumit náraz. Kutálela se přímo do ohně. Larence ji rychle objal rukama a odvalil se s ní pryč. Když se zastavili, zjistil, že leží na něm. Celá rozrušená ho probodla pohledem. Jejich obličeje se téměř dotýkaly.

Zíral jí kamsi za pravé ucho. Byl tak ponořený do myšlenek, že Emmu vůbec nevnímal. Co to jenom znamená? Vyhrožuje jim, že je zabije? Nebo je chtěl varovat, protože je chce ušetřit?

Rozzlobeně zavrčela a přitáhla mu na prsa spoutané ruce. Zamyšleně uvolnil kožený řemínek, kterým je měla svázané. Uvolnila si roubík a vyplivla šátek na zem.

„Tys mi ucpal pusu," zaječela.

Zamračil se, protože ho cosi vyvedlo z míry. Že by nějaká její poznámka? Nemohl si vzpomenout…, neboť se soustředil na zpropadený symbol, jenž věštil blížící se nebezpečí.

„*Ucpal* jsi mi pusu! Jak se jenom opovažuješ! Ještě nikdy v životě jsem se necítila tak strašně ponížená. Proč zrovna já… proč já…"

Larence sebou trhl, protože mu zaječela přímo do ucha. „Emmaline, buď rozumná, já…"

„Nesnaž se mě zblbnout s tím tvým ‚Emmaline, buď rozumná', ty…, ty…"

Rozbolela ho hlava. Musí na něco přijít. Ale jak může přemýšlet, když Emma takhle vřeští?

Znovu ji umlčel stejným způsobem, jaký používal Diamantový Dick.

Emma sebrala všechnu sílu a udeřila ho do tváře. Noční krajinou se ozvalo hlasité plesknutí. Než ze sebe dostal jakékoliv slovo, odtáhla se od něho.

„Em…" Sáhl na ni. Vykroutila se mu ze sevření a vyskočila na nohy.

Stála nad ním a bojovala se záchvatem hysterického smíchu. Uvízl jí v hrdle, ale chystal se explodovat. Přiložila si ruku na pusu, otočila

se kolem své osy a bezmyšlenkovitě vyrazila pryč od ohně. Když udělala první krok, zakopla.

Vydal se za ní.

Emma cítila, že ji pronásleduje, a proto zrychlila. Netoužila s ním hovořit a nepřála si být v jeho blízkosti. Když si vzpomněla na Larencovy něžné *starostlivé* rty, které se tiskly k těm jejím a nečinily si na ni žádné nároky, polilo ji horko. Nebude o tom přemýšlet. Teď ne. Nikdy.

Obrátila se, protože chtěla zakřičet, aby ji nechal na pokoji. Jakmile se mu podívala do očí, začala se v nich topit a nevyrazila ze sebe ani slovo. Nejisté couvla dozadu. Mačkala rukou vlněnou sukni, na jejímž povrchu se vytvořily drobné šmolky. „Nepřibližuj se ke mně," varovala ho udýchaným hlasem.

Rozzlobila se, protože si uvědomila, že mluví jako žena, kterou někdo políbil a která chce být znovu políbená. A to ji rozčílilo ještě víc.

Zlostně zvedla bradu. Jak se opovažuje takhle ji ovlivňovat? Jakto že si dovolil zatáhnout ji do jakési díry, posadit na osla a *vést* k neexistujícímu městu jako nějaké neschopné děcko? Má toho plné zuby. Nejdřív je zastihne větrná bouře, po ní se přižene průtrž mračen a nakonec zůstane polomrtvá na horké poušti. A teď tohle! Unese ji polonahý neurvalec, který ji táhne křížem krážem vyprahlou krajinou. Pak se přižene Larence, jenž ji zachrání a začne *líbat*. Tohle už je moc.

„Nepřibližuj se ke mně." Ustoupila dozadu. Přistoupil blíž. Zaťala pěsti…, pro jistotu.

Tiše kulhal dál. Ani na moment nezaváhal. Každý krok jí vyzváněl v uších jako rána kladivem. Škubla sebou a doufala, že se ten zvuk brzy rozplyne.

Vztáhl k ní ruku.

Zírala na mužskou světlou dlaň. Zničehonic se jí zmocnila touha. Bože, jak by bylo příjemné, kdyby ji uchopil, propletl prsty mezi její a pevně stiskl…

Utíkej! Hned teď! Dřív než se celá rozplyneš.

Kousla se do spodního rtu a prudce od něj uskočila. Oběhla oheň a utíkala k místu, kde začínala tma. Ale nejisté se zastavila a rozechvěle zírala do temné prázdnoty. V ní ji čekala anonymita a božský klid. Přesto však nedokázala jít dál. Měla dojem, že jí nohy vrostly do země.

Cítila, že se Larence ocitl za ní.

„Emmaline?“

Jeho pevný a laskavý hlas ji pohladil na duši. Naskočila jí husí kůže. Zkřížila ruce a vytvořila z nich jakýsi obranný štít, jenž přitiskla k hrudi. Zdálo se jí, že stojí nad obrovskou propastí a že jí prsty přečnívají přes okraj srázu. Pod ní ležel temný chřtán rokle. Jestliže teď skočí, zlomí si vaz a její duše se rozplyne.

Roztřásly se jí ruce, potom celé tělo a nakonec se jí rozdrkotaly i zuby. Bezradně a se slzami v očích se podívala doprava a pak doleva. Hned nato mrkla nahoru a dolů. Jistě může někam utéct a schovat se. Jestli tu bude stát jako přikovaná, exploduje v ní sílící strach. Zděsila se. Co by z ní zbylo, kdyby k takovému výbuchu přece jenom došlo? *Co?*

Dotkl se jí s takovou jemností, že si toho nejdřív nevšimla. Pak ji lehce stiskl. Zabořil prsty do Emminých ztuhlých ramenou a něžně je stiskl.

„Emmaline?“

Na krátký okamžik se uvolnila, ale pak sebou trhla a znovu strnula. Rychle se otočila, vztáhla ruku a chystala se, že mu opět vrazí facku.

Než ho stačila udeřit, zastavil ji. Chytil její zápěstí a strhl je dolů. Jakmile se dotkl její kůže, měla dojem, že na ní přiložil žhavý cejch.

Jeho pohled ji přišpendlil jako motýla. Měla pocit, že jí vidí až do duše, které se náhle zmocnil strach, hysterie a bezmocnost.

Panická hrůza nahlodávala její odvahu a rozvážnost. S vytřeštěnýma očima hledala nějakou únikovou cestu. Potřebovala se uchýlit někam do skrýše, kde by se schovala před Larencem, touhle zatracenou pouští a před sebou…

„Emmaline,“ oslovil ji něžným hlasem, „neboj se projevit strach.“

Neboj se projevit strach. Ta slůvka pronikla skulinami v skořápce netečnosti, kterou se obklopila, a proklouzla jí nervovým systémem jako uklidňující balzám. Rozechvělé prsty se jí přestávaly třást jeden po druhém a rozklepané zuby se konečně ztišily.

Neboj se projevit strach.

V temných útrobách bázně jí svitla drobná jiskřička naděje. Že by? dumala. Má připustit, že se bála? A že se stále bojí…

Přejela jazykem spodní ret, těžce polkla a pomalu zvedla hlavu. Spatřila shovívavé zelené oči, jež ji hladily po tváři. Sálalo z nich

úžasné teplo. Podával jí pomocnou ruku a nabízel pocit sounáležitosti a bezpečí.

Stála jako přimražená a obávala se pohnout a dokonce i nadechnout. Na tenhle okamžik čekala celý život. Nemohla se dočkat, až jí někdo poví, že mu na ní *záleží*. A teď když se to konečně přihodilo…, *snad se to přihodí…*, bála se tomu uvěřit. Bože, jestli přijme útočiště v jeho teplé náruči a zjistí, že je to jeden velký klam, nepřežije. Jediná věc, která ji po smrti rodičů hnala dopředu, byla vzdorovitá nezávislost. Nikdo ji nezajímal a všechno jí připadalo nedůležité. Nepotřebovala něčí pomoc a sílu jako slabošský otec…

Až do dneška. Do chvíle, kdy se objevil tichý, energií nabitý Larence. Chápal ji a poskytoval jí něco, o čem dosud mohla jenom snít. Bezpečný přístav. Místo, kde se nemusí bát ukázat vlastní slabost a strach.

Neboj se projevit strach.

Do očí se jí nahrnuly palčivé slzy. Jedna kapka jí sklouzla na tvář a zůstala uvězněná v koutku úst. Když na jazyku ucítila její slanou příchuť, nečekaně si vybavila jeden okamžik z minulosti. Ta vzpomínka byla tak silná, až se jí podlomila kolena.

Stála vedle mrtvého otce. Stalo se to ráno na Štědrý den, dva dny po jejích narozeninách. Seděl na židli a tvář měl položenou na ošuntělém křivém stole v kuchyni. Ještě dnes slyšela, jak jeho teplá krev kape na dřevěnou podlahu. *Kap. Kap. Kap.* S hrůzou v očích napřáhla bledé a roztřesené prstíky do špatně osvětlené místnosti. *Tatínku…*

„Emmo?“

Larencův hlas ji vytrhl z minulosti. Vysmekla se mu z objetí a utřela si ponižující slzy. Ale dřív než se jich stačila zbavit, ukápla jí další a další. Začaly se hromadit pod řasami a jedna po druhé jí pak klouzaly po tvářích. Panebože, ona brečí. *Brečí.*

Kapitola šestnáctá

Zmocnila se jí hrozná panika. Vylovila z kapsy pomačkaný špinavý kapesník a přiložila si ho na obličej.

Chytil ji za ruku. „Klidně se vyplač, Em. Já se o tebe postarám."

Emma zatajila dech. Tuhle větu jí ještě nikdo nikdy neřekl a už ani nedoufala, že ji někdy zaslechne. Poprvé se nad Larencem *skutečně* zamyslela. Vybavila si, jak jí nastavil rámě a předstíral, že *potřebuje*, aby ho podpírala. A to jenom proto, aby si mohla zachovat hrdost. Vzpomněla si, jak se na ni usmíval a co všechno pro ni udělal, aby se cítila příjemněji.

Neboj se projevit strach. Ta slova najednou dostala úplně jiný rozměr. Vycházela z nich naděje. Poprvé v životě ji napadlo, že by s Larencem spolu mohli něčeho dosáhnout. Možná…

Larence ji sevřel v náručí.

Zavřela oči, naklonila se dopředu a opřela čelo o jeho bradu. Strniště, jež mu dneska narostlo, ji píchlo do kůže a připomnělo dávno zapomenutou minulost. Vybavila si otce.

Když si ho představila, přišla o poslední zbytek sebeovládání. Vzlykla a propukla v pláč.

Slzy jí stékaly po tvářích jako malé holce. Brečela kvůli sobě, strachu, nejistotě, utrpení na téhle expedici a chudobě, která na ni čekala.

A pak z nepochopitelného důvodu oplakala úplně všechno: matku, jež zemřela příliš mladá, otce-snílka, který neměl dostatek sil na to, aby žil bez milované ženy, a malé děvčátko, které se toulalo špinavou chudinskou čtvrtí, a místo aby se choulilo matce v náručí, hledalo zbytky jídla.

Emma se zachvěla. Larence ji pevně objal a ještě víc ji k sobě přitiskl. Z těla mu sálalo neuvěřitelné teplo. Zahřálo jí ledovou a

prázdnou duši a připomnělo, že je v Novém Mexiku. Daleko, daleko od prodavače jablek a jeho tlustých umaštěných rukou.

„Neboj se…," zašeptal jí nad hlavou. A pak znovu a znovu. Nejsou ta slůvka tak trochu hloupá a dětinská? hloubala. Nejsou, uvědomila si. Poskytují jí bezpečí a dávají sílu a pocit, že mu na ní záleží. Poprvé za dlouhá léta se konečně mohla schovat pod něčí ochranná křídla.

Položila tvář na Larencovu hruď. Nasála vůni zvlhlé bavlny a slaných slz, které mu promáčely košili.

Pomalu se uklidnila a přestala se třást. Místo srdceryvného pláče už jen posmrkávala a vzlykala. Nakonec se úplně ztišila. Ulevilo se ji, cítila teplo a… a co ještě? Něco prchavého, co ještě nepoznala.

Duševní klid, uvědomila si. Pohodu a harmonii.

Snažila se vzpomenout si, jestli v jejím životě existovaly dny, kdy se ničeho nebála a necítila se opuštěná a bezmocná. Možná před mnoha lety, uvažovala, předtím než matku zabila chudoba a otce vlastní slabost.

Nebyla si však jistá. Už je to tak dávno…

„Em?"

Ztuhla a bála se mu podívat do očí. Znejistěla. Nikdo ji neviděl takhle slabou, vystrašenou a bezradnou. Jak se má chovat? Co mu má říct?

Pod bradu jí vklouzl dlouhý ukazovák a přinutil ji pohlédnout nahoru. Když spatřila Larencovy zelené oči, ze kterých sálala upřímnost a shovívavost, pookřála jí duše.

Pokusila se usmát. Nejisté a rozechvěle zvlnila rty. „Díky." I když se snažila dát dohromady nějakou rozumnou větu, víc slov už ze sebe nevysoukala, protože jí v hrdle uvízl obrovský knedlík.

„Já děkuju," odpověděl a vyslal k ní hřejivý úsměv, jenž jí vzpružil strnulé tělo. „Tu košili už jsem potřeboval vyprat jako sůl."

Emmě vyklouzl z hrdla smích. Nejdřív ji napadlo, že si musí přiložit ruku na pusu, aby ten překvapivý zvuk ztlumila, ale pak si řekla, *čert to vem*.

Oba dva docela překvapilo, jak melodicky a vesele se směje. Neslyšela se už pěknou řádku let. Larence se k ní přidal. Jejich společný chechot se odrazil od vysoké stěny tabulové hory a s ozvěnou se rozplynul v temné noci.

Emma z něho nespustila oči. Toulavý vánek, jenž zabloudil k tábořišti, mu lehce rozcuchal vlasy a měsíc ho zahalil do

světlemodrého závoje. Zatajil se jí dech. Přestala se smát a tiše vzdychla úžasem. Teprve teď si uvědomila, že je nesmírně pohledný. Neměl obyčejné zelené oči, jak si původně myslela. Jejich odstín jí připomínal listy magnolie po dešti.

Zdálo se jí, že ten okamžik trval celou hodinu. Když Larencův smích utichl, rozhostilo se mezi nimi napjaté ticho.

Před měsícem, který byl téměř v úplňku, právě proplouval mrak. Sametová tma je sevřela do náruče a izolovala je od okolního světa.

Ještě než se rozhodla, co udělá, vztáhla ruku a dotkla se jeho tváře. Odsunula mu z očí pramen vlasů. Prsty jí sklouzly na pevnou, mírně zaoblenou lícní kost a lehce po ní přejely.

Napadla ji spousta slov, kterými ho chtěla zahrnout, ale všechna jí zničehonic uvízla v krku. Co má povědět muži, jenž jí už podruhé zachránil život? A který jí vrátil úsměv a naučil ji znovu se *smát?*

Ticho, do něhož se ponořili, se prohloubilo ještě víc. Přerušoval ho jen jejich tichý dech. Černý mrak, jenž na chvíli zastínil měsíc, konečně odplul a na tmavou poušť se snesl zvlněný modrobílý závoj. Z východu sem přispěchal vánek, zlehka se dotkl tábořiště a rozhoupal tančící plameny. V noční krajině se mihlo třepotavé světlo.

Pořád tady spolu stáli. Tiše. Spokojeně.

Larence se rozhodl, že přeruší jejich mlčení. Dlaně mu sjely z Emminých ramen a sklouzly jí po celé délce paží až na zápěstí. Pak prohlásil: „Měl bych zajít pro Diabla a Mezka. Potřebují se napít a nažrat obilí.“

Když se chystal odejít, popadla ho Emma za ruku. „Nechoď!“ Jakmile z ní slovo vylétlo, okamžitě litovala, že ho vůbec vypustila z úst. Co se s ní děje? Přece vydrží pár minut o samotě. Vždyť byla sama celý život!

Nešlo o to, že by se bála zůstat sama. Spíš nechtěla. Dneska večer se mezi nimi přihodilo cosi neobyčejného. A ona se toho nehodlala vzdát ani na kratinkou chviličku, protože by se to už nikdy nemuselo opakovat.

Obrátil se k ní. Pozvedl levé obočí a tázavě se na ni podíval. Chystala se použít jednu ze svých sarkastických poznámek, aby mu dokázala, že je silná a má situaci plně pod kontrolou. Ale nic ji nenapadlo. Vůbec nic.

„Hned se vrátím,“ poznamenal a stiskl jí dlaň, aby ji ubezpečil, že *rozumí.*

Rozechvěle se na něj usmála. Samozřejmě že přijde zpět, ujistila se. To, co je ode dneška spojovalo, nebyla žádná průsvitná pavučinka, která se lehce přetrhne, když do ní foukne vítr, ale pevné záchranné lano.

Najednou si uvědomila, že se musí změnit. Přece se nebude chovat jako naprostý sobec. Od této chvíle se stávají rovnocennými partnery. Začnou se o všechno dělit a sdílet věci dohromady.

Jakmile tohle rozhodnutí učinila, spadl jí z ramenou obrovský balvan. Poprvé od smrti rodičů měla optimistickou náladu. Odteďka se z ní stává úplně jiný člověk. Mnohem lepší.

„Ne," řekla odhodlaně. „Já půjdu. Vím, že ti chůze působí bolest."

Podal jí ruku. „Co kdybychom šli společně?"

Společně. Zdálo se jí, že tohle slovo slyší poprvé. „Proč ne," odpověděla a propletla prsty mezi jeho. Připadalo jí naprosto *normální,* že se takhle drží. „Půjdeme spolu."

Pomohla mu nakrmit a napojit zvířata a postavit stan. A všechno dělala s úsměvem. S *úsměvem*.

Larence kroutil hlavou, protože se z toho nemohl vzpamatovat.

Spokojený a s plným žaludkem konzervovaných fazolí a převařené rýže hleděl na Emmu, která seděla na druhé straně ohně a ukládala do krabice poslední umytý hrnec. Usmál se.

Tichou krajinou se neslo syčení a praskání ohně, jehož oranžovožluté plameny chrlily na noční oblohu tisíce jisker. Za nimi se skloněnými hlavami tiše postávali koně. Měsíční svit pronikl větvemi stromů, které se houpaly nad nimi, a vytvořil na tmavé zemi modrobílou mozaiku.

Larence se natáhl dopředu. Omotal utěrku kolem zčernalé rukojeti hrnku a sundal ho z kamen. Pak opatrně nalil kondenzované mléko do připravených šálků. Naplnil je až po okraj, přidal špetku skořice, trochu cukru a jeden z nich podal Emmě.

Mlčky ho vzala do dlaní a ovinula prsty kolem horkých plechových stěn. Potom přitáhla hrnek k obličeji. Začal z něj stoupat úzký pásek páry, jenž ji pohladil po rtech. Zavřela oči a vychutnala si vlhké teplo, které jí sálalo na ústa.

Využil toho, že se nedívá, a upřel na ni pohled.

Dnes večer prošla obrovskou změnou. Předtím, než se konečně vyplakala, mu připadala stejně postižená jako on. S tím rozdílem, že

ji sužoval strach, ne bolest. Zřejmě si vzala do hlavy, že kdo pláče, je slaboch, a proto se snažila být silná. Sebevražedně silná.

Až doteď. Teprve dnes ze sebe shodila železnou masku a nebála se ukázat, že je bezmocná.

Najednou otevřela oči a uvědomila si, že ji upřeně sleduje. Znejistěl. Věřil, že se otočí. Marně. Seděla klidně dál, vzdálená jen několik palců od něho, a se zájmem si ho prohlížela. Málem se mu zastavilo srdce a hned nato začalo bušit jako na poplach.

Když mu došlo, jak je nádherná, zatajil se mu dech. Vždycky se domníval, že oplývá dokonalou ledovou krásou, kterou se mohou pyšnit jen mramorové sochy. Ale potom co se jí z očí vytratila bolest a rty zvlnil úsměv, vypadala jako Madona…, láskyplná žena z masa a kostí. A on, Larence Alexander Digby, je tím, kdo z ní tu bolest sňal a vrátil jí optimismus.

Tohle zjištění ho mile překvapilo. Poprvé v životě se cítil… potřebný. Výjimečný.

Do tábořiště se znovu vkradl tichý vánek. Lehce jí rozcuchal vlasy a přilepil vlnité pramínky na ústa a k nosu. Sčesala je na stranu a zastrčila za ucho. Olízla si spodní ret a zanechala na něm lesknoucí se půlměsíc.

Sevřelo se mu srdce a zpotily dlaně. Něco se v něm probudilo.

Láska. To slovo spadlo odkudsi z nebe a projelo mu myšlenkami jako šíp. Ano, dokázal by se do Emmaline zamilovat.

Nikdy nevěřil, že mu matka příroda nadělí dar lásky. Tisíckrát se přesvědčoval, že muži jako on nemají šanci. Patřil k těm, kteří jsou nezkušení, ostýchaví a… postižení.

A přesto ten něžný cit kolem něj poletoval jako motýl. Cítil, jak mu sametovými křídly hladí srdce.

Tahle hra, jež se nazývá láska, je příliš nebezpečná. Daleko nebezpečnější než expedice, na kterou se vydali. A to proto, že ji Emma nikdy neopětuje. Možná náklonnost. Nebo úctu. Ale lásku? Nikdy.

Ženy jako ona se nezahazují s muži, jako je on.

Jestliže se zamiluje, bude v tom sám. A to mu nestačí.

No a co?

Copak nečekal celý život, až ucítí to, co ostatní muži? Nevydal se na tuhle výpravu právě proto, aby si dokázal, že se vyrovná ostatním mužům?

Přece se nevzdá šance někoho milovat. A to i v tom případě, že by jeho láska zůstala neopětovaná a jemu to zlomilo srdce. Koneckonců, žil celý život sám a naučil se, jak snášet bolest. Ne jenom tu fyzickou, ale i citovou. Kdyby o Emmaline nakonec přišel, určitě by se s tím nějak vyrovnal.

Je lepší milovat a ztratit…

Usmál se. Ano, zvládne to.

Přesto si uvědomoval, že to nebude nijak lehké…

„Larenci? Víš, kde jsme?“

Když mu k uším dolehl Emmin hlas, málem sebou trhl. Pročísl si vlasy a zakroutil hlavou. „Nemám ponětí. Ale neboj, brzy to zjistím. Vím, že máš naspěch, ale já chci…“

„Už nemám.“

Pronesla to tak tiše, že Larencovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že mu skočila do řeči. Otočil se k ní. Když spatřil její pohled, vyschlo mu v krku. Měl dojem, že mu dala nádherný vánoční dárek. Toužil se jí dotknout, potřeboval ji pohladit tak moc, až ho svrběly prsty.

Tohle je opravdu nebezpečné, pomyslel si znovu. Velmi nebezpečné…

Larence sebou škubl a okamžitě se probudil. Rychle se posadil na spací pytel.

Nejdřív se domníval, že ho probudil zlý sen. Ospale si promnul oči.

Pak si vzpomněl na *symbol*. Jak na něj mohl zapomenout? Zmocnil se ho příšerný strach a rozbušilo se mu srdce.

Jeho zrychlený dech zněl v těsných a tmavých útrobách stanu jako lokomotiva. *Uklidni se. Uklidní se.*

Pomalu si lehl na záda. Položil hlavu na provizorní polštář, který si vytvořil ze složených džínsů. Ještě z nich sálalo teplo. Emma spala pokojně vedle něho.

Zavřel oči. Netoužil po ničem jiném než rychle usnout a zapomenout na Ka-Neeka a varovný vzkaz, jenž po sobě zanechal.

Marně. Zůstal vzhůru. Upíral oči do černočerné tmy a urputně přemýšlel. Nechtělo se mu věřit, že by jim hrozilo skutečné nebezpečí. Kdyby je chtěl Ka-Neek zabít, dávno by to udělal.

Opravdová hrozba vězela v tom, jak se k tomu postaví Emma. Jestli se vyděsí nebo neuvěří Larencovým instinktům, vrátí se zpět. To by znamenalo, že výprava je u konce.

Sevřel se mu žaludek. Jakmile si představil, že by měl o ni přijít, udělalo se mu špatně. Teď, když došli tak daleko a tolik toho zakusili. Včerejší večer znamenal zlom v jejich vztahu. Utvořilo se mezi nimi pouto. Ale to, co jeden k druhému cítili, nebylo skálopevné. Každou chvíli se to mohlo roztříštit na milion kousků, které by už nikdo nedal dohromady.

Je tu něco, co by ji dokázalo zadržet…

Styděl se, že ho to vůbec napadlo. Ale nemohl si pomoct. Existoval totiž spolehlivý způsob, jak jí zabránit, aby se vrátila zpět. Zalže jí. Jedině malá lež mu může zaručit, že jejich expedice neztroskotá. Vlastně ani lhát nemusí. Stačí, když zamlčí určité skutečnosti. *Co uši neslyší, srdce nebolí.*

Musel uznat, že to zní docela dobře.

Přece by se k ní takhle nezachoval. Patřila k inteligentním ženám, které si zaslouží, aby jim člověk předložil všechna fakta. Jestliže se rozhodne, že ho opustí…, čehož se doopravdy bál…, a vzdá se expedice, je to její věc.

Bylo jasné a chladné ráno. Sluneční paprsky nesměle pronikly bílou plachtovinou a pošimraly Larence, který po zbytek noci nezamhouřil oka. Čekal. S každou uběhnuvší minutou, s každičkou sekundou cítil, jak se mu kolem krku utahuje smyčka. *Odejde od tebe.*

„Dobré ráno, Larenci," ozvalo se tiše vedle něj.

Trhl sebou a vytřeštil oči. „D-dobré ráno."

„Stalo se něco? Vypadáš tak… upjatě."

Unaveně si povzdechl a převrátil se na bok. Těsně u obličeje se mu objevila Emmina tvář. Zadíval se jí do očí. Ležela tak blízko, že jí na lících rozeznal drobné otlačky. Nejraději by ji sevřel do náruče a přitiskl k sobě. A pak by vyrukoval s jednou malou lží a předstíral, že se vůbec nic nestalo.

Odtrhl od ní pohled, popadl džínsy a zašmátral v kapse. Vytáhl z ní kousek kůže a hodil ho na Emmin spací pytel.

Emmaline ho vzala do ruky a začala ho zkoumat. Po chvíli zvedla hlavu, mrkla na něho a zamračeně svraštila obočí.

„Tenhle symbol pochází z Ciboly," odpověděl, když uviděl její tázavý pohled.

„Kde jsi ho našel?“

„Ka-Neek ho nechal u ohně.“

„Co znamená?“

Najednou měl pocit, že mu na plíce tlačí obrovský lis. Když konečně promluvil, nemohl poznat svůj vlastní hlas. „Je to starodávný znak, jenž vyjadřuje nebezpečí.“

Ztuhla. Zdálo se mu, že zkameněla, neboť jí přestala klesat a stoupat hruď. Z tváří se jí pomalu vytratila všechna barva. „Je to varování nebo výhružka?“

„Nevím.“

Zvedla hlavu a podívala se mu do očí. Připadalo mu, že uběhla celá věčnost, než otevřela ústa a začala mluvit. „Kdyby nás chtěl Ka-Neek zabít, tak by to dávno udělal. Vlastně na tom celkem nezáleží, ne? Jdeme dál.“

Vůbec mu nedošlo, že celou dobu zadržoval dech. „Může to být velice nebezpečné.“

Zasmála se. „Sakra, Larenci, ztratila jsem veškeré jmění, málem jsem zemřela na poušti a stala se obětí únosu. A tohle všechno se mi přihodilo teprve od pondělí.“

Usmál se. Uvědomil si, že ještě nikdy v životě nebyl na nikoho tak hrdý. Měla odvahu jako lvice. „Souhlasím, Em,“ poznamenal tiše, „stojím při tobě.“

❖ ❖ ❖

Po snídani chtěl Larence provést pár výpočtů, a proto vyhrabal deník, mapu oblasti a kompas. Jakmile se uvelebil, přistoupila k němu Emmaline.

„Víš co, Larenci?“ pronesla váhavě. „Přemýšlela jsem o…“

„O čem? O General Electric?“

Usmála se na něho. „O tabulové hoře, která stojí přímo za námi. Vím, že nejsem žádný badatel, ale ten zatracený kopec je tak obrovský, že musí být zaznamenán na *něčí* mapě.“

Larence otočil hlavu a podíval se přes rameno.

Zbledl jako stěna. „Panebože!“ Vypotácel se na nohy a postavil se tak, aby mohl horu prozkoumat. Prudce sebou trhl a vylil si kávu na džínsy. Udělal pár kroků vzad, pak ještě několik dalších a nakonec se rozběhl pozadu jako rak.

„Larenci!“

Kdesi hluboko v myšlenkách si uvědomoval, že na něj Emmaline volá. Její slova mu však připadala vzdálená a nedůležitá. Obrátil se a utíkal, co mu nohy stačily. Když mu došel dech, zastavil se a znovu se otočil. Teď měl celou vyvýšeninu jako na dlani.

Tabulová hora stála na travnaté planině jako velký červený stůl vytesaný z kamene. Za ní se táhla čistá, blankytně modrá obloha. Padl na kolena, protože pocítil posvátnou úctu.

Nebeské Město. Musí to být ono, i když si je představoval mnohem menší. Z jeho výzkumu vyplynulo, že tabulová hora měří 365 stop. Nikdy mu však nedošlo, jak úžasná *výška* to vlastně je.

Vyskočil a snažil se nevnímat bolest, kterou mu náhlý pohyb způsobil. Vůbec si neuvědomil, že nasál vůni pryskyřice, vlčích bobů a bezejmenných divoce rostoucích rostlin. Tentokrát ho nic nezajímalo. Hlavou se mu totiž honila jenom jedna jediná věc. Město, o němž četl už od samotného dětství. *Acoma*. Nebeské Město. Pravděpodobně nejdéle osídlené místo v této zemi.

Na vrcholku hory se něco zalesklo. Larence okamžitě ožil. Zastínil si dlaní oči, přivřel víčka a snažil se rozpoznat, co se tam tak třpytí. Možná, že ostré sluneční paprsky se odrazily od břitvy nože nebo od stříbrné náušnice či…

Zaslechl, jak se k němu přibližuje. Pod podpatky jí křupala zrnka písku. Měl ohromnou radost, že je tady a že s ním sdílí tak velkolepou chvíli, která mu dala odpověď na všechny klukovské sny.

Popadl ji za ruku a přitáhl k sobě. Ukázal na tabulovou horu. „Tohle je Acoma.“

„Cože?“

„Acoma. Nebeské Město.“

Emma přimhouřila oči a pohlédla směrem k slunci. „Město?“ zopakovala nejisté.

Dychtivě přikývl. „Na jejím vrcholu žije spousta lidí. Někteří tvrdí, že tahle indiánská komunita byla založena už v šestém století našeho letopočtu.“

„Moment, moment, chceš snad říct, že tohle je *to* slavné město?“

„Ne,“ odpověděl a vybuchl smíchy. „Ka-Neek se k nám nezachoval *až tak moc* nepřátelsky. Zřejmě nás chtěl zatáhnout daleko od našeho cíle, ale neuvědomil si, že nás přivedl na začátek cesty, jež je popsaná v deníku. Estebanova výprava začala právě tady, na úpatí Nebeského Města.“

„Acoma.“ Několikrát slůvko zopakovala, jako by se snažila vzpomenout si, kde jej zaslechla. Nakonec zakroutila hlavou a zamumlala: „Bezcenná knížka.“

„Jaká knížka?“

„Učila jsem se historii naší země z knihy, jejíž název zněl *Historie Spojených států v kolibřím vydání*. Věděla jsem, že šlo o… hodně zkrácenou verzi, ale vždycky jsem si myslela, že jde o chybný název.“

Larence se přidušeně zachechtal. „Podle jiných publikací není chybný. Problém je v tom, že většinu knih píší lidé, kteří se zajímají jen o historii bílé rasy.

Em, rozhlédni se kolem dokola. Tohle je kolébka naší země. Tady to všechno začalo. Anasaziové, jeden prapůvodní kmen, zde žili a vytvářeli hodnoty, zatímco předkové evropských objevitelů si hověli na placatém kontinentu a báli se vymyšlených mořských příšer.“

Larencova slova přitáhla její pozornost a probudila v ní cosi nepoznaného. Zjistila, že je stejně nadšená jako on. Konečně pochopila, oč v téhle výpravě vlastně jde. A co znamená.

„Můžeme to lidstvu dokázat,“ poznamenal tichým hlasem. „Přineseme důkaz o tom, že k prvnímu osídlení nedošlo v Jamestownu.“

„Jaký?“

Chytil ji za ruce a upřeně na ni pohlédl. „Přece Cibolu. Přemýšlej, Em. Můžeme změnit historii a napravit prastarý omyl, kterého se dopustili naši předkové. Jestliže objevíme Cibolu, přinutíme celý svět, aby akceptoval indiány, kteří žijí na jihozápadě. Každý bude vědět, že první Američané byli výborní řemeslníci a skvělí stavitelé…, jako Egypťané a Římané.“ Najednou ztišil hlas. „A co je mnohem důležitější, děti domorodých obyvatel se konečně dozví o slávě svých předků a hrdě pozvednou skleslé hlavy.“

Emmě vhrkly do očí slzy a na okamžik se jí zamlžil pohled. Zajímalo ji někdy něco jiného než všemocný dolar? Co dala světu kromě několika ledových mincí?

Pak se jí ale vrátil zdravý rozum. Nemilosrdně potlačila proradné emoce, které ohrožovaly všechno, čemu kdy věřila…, vše, na čem celý život pracovala.

Zatraceně, on ji obelstil! Podíval se na ni těma psíma očima, prohodil pár nostalgických slov a ona se nechala napálit jako malá

holka. Nemusel hnout ani prstem. Ošálil ji krásnými slovíčky a velkolepými sny. *Ji,* obchodnici, která v tom umí chodit.

O pohádkách toho věděla hodně. Otec jich totiž vymyslel nejmíň tisíc. Každá nová byla impozantnější a přitažená za vlasy víc než ta předcházející. Několik let na ně *věřila*.

Když jí bylo skoro sedm, udeřila ji realita. A pěkně tvrdě. To ráno se vzbudila dřív než obvykle. Klepala se zimou a měla hrozný hlad. Ještě víc se zachumlala do staré děravé deky a rozhlédla se po místnosti. Jakmile pošmourné svítání proniklo dovnitř, pochopila, kde vlastně žije. Neobklopoval ji žádný hrad, ale tmavý, zatuchlý a smutný brloh.

Od této chvíle se dívala na svět svýma očima, a ne otcovýma. Už nečekala na prince, jenž by ji vysvobodil z nevlídného domova, a přestala věřit taťkovým plánům, jak přijít k bohatství. A nikdy si nemalovala vzdušné zámky a nesnila o velkých nesmyslech.

Až teď. Zírala na Larence a cítila se podvedená. A on *chtěl,* aby se tak cítila. Přál si, aby měla zájem o pár člověčků, kteří zemřeli před několika sty lety, a aby byla unesená jejich způsobem života. Proto jí tady vyprávěl tu přihlouplou historku.

Jenže tohle dojemné divadélko a nesouvislé kecy o indiánských dětech na ni neplatí. V žádném případě.

Klidně se trochu změní. Mohla by sem tam připravit večeři nebo srolovat spací pytle. A nebo se stát Larencovou přítelkyní. Ale to je tak asi všechno. Být lepším člověkem ještě neznamená, že z ní bude úplný chuďas. Ani náhodou.

Pokud jde o postoj k penězům, nikdy se ho nevzdá. Nemůže si to dovolit.

A už vůbec nestrpí, aby ji vtáhl do svých snů a představ, které nejsou nic jiného než ztráta času.

Jestli chce Larence změnit svět, ať to klidně udělá. Lidé, ke kterým patří, toho obvykle dosáhnou, protože většina z nich nepoznala chudobu. Přispívají na charitu a spí s klidným svědomím. Ale ti, kteří jedí zbytky z ulice a spí na studené zemi, se nepozastavují nad hrdostí malých dětí. Nemohou si to dovolit.

A *ona* taky ne.

Nikdy nesnila o tom, že by chtěla změnit historii. A proto se nenechá obalamutit nějakými Larencovými nesmysly. Je tady kvůli zlatu. Krásnému lesklému zlatu.

Možná že před ním brečela a začala ho mít docela ráda, ale nikdy mu nedovolí, aby jí vzal budoucnost. Nic jiného totiž nemá. A v nic jiného nevěří.

Indiánské děti, neindiánské děti. Polovina zlata patří jí, jenom jí.

A ona ji hodlá získat.

Kapitola sedmnáctá

Ten den jela Emma vedle Larence. Konečně se cítila jako rovnoprávná partnerka. Trpasličí partnerka, uvědomila si a usmála se. Ale i to je pokrok. Přiložila ruku na okraj slaměného klobouku a prodloužila stín, který jí dopadal na tvář. Mrkla na něho. Seděl o stopu výš než ona a hrdě se rozhlížel po okolí.

Znovu nevěřícně zakroutila hlavou, protože nemohla pochopit, co dokáže takové obyčejné šeptnutí. Už několik dní se Emma snažila popohnat Tashee dopředu. Chtěla ji přinutit, aby se vzdala svého oblíbeného místa u Diablova ocasu. Kopala ji, křičela, několikrát ji uhodila a nakonec i prosila. Všechno bylo marné.

Larence cosi zašeptal a poplácal Tashee po krku. Jedno tiché slůvko a popleskání a podívejme! Malý oslík se dychtivě rozklusal a okamžitě zaujal místo vedle Diabla. Choval se, jako by tam chtěl být už od samého začátku.

Možná by si z něho měla vzít příklad…

Ponořili se do příjemného ticha. Larence sem tam ukázal na nějakou rostlinu či zvíře a řekl jí, jak se jmenuje. Emma ke svému překvapení zjistila, že ho *poslouchá*. Kdyby dokázala slevit ze své hrdosti, musela by uznat…, což jí nepřipadalo jako nejlepší nápad…, že si dokonce vychutnává jeho tlumený monolog.

Teď ovšem mlčel. Horké slunce do nich opřelo žhavé paprsky. Emma líně svěsila ramena a mírně sklonila hlavu. Seděla na Tashee a rytmicky se pohupovala z jedné strany na druhou. Vybavovala si samé příjemné a dávno zapomenuté chvíle.

Cítila se naprosto uvolněná. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že se něco změnilo. Ano, zaslechla jakýsi zvuk. Měla by se rozhlédnout po vyprahlé pustině a zjistit, co se děje. Zřejmě to stojí za povšimnutí.

Narovnala se a pozorně se zaposlouchala.

Zvuk sílil a neustále se přibližoval. *Čim-čim-čim-čim*.

Mrkla dolů a nemohla uvěřit tomu, co spatřila. Vedle nich běžel…, opravdu běžel…, nejošklivější pták, jakého kdy viděla.

Zkoumala ho s takovou pečlivostí, až se ten směšně vypadající opeřenec vylekal, povytáhl hlavičku a upřel na ni zvědavé oči. Zdálo se jí, že se na ni *usmál*.

„Larenci, podívej!“

Jakmile na něj zavolala, pták sklonil hlavu a vystřelil dopředu. Vmísil se mezi zvířata a pobíhal sem a tam jako opilý námořník. Nakonec zmizel v dálce.

Larence se na něho ani jednou nepodíval. Celou dobu pozoroval Emmaline a ironicky se usmíval. „Copak, copak, že bychom se začali zajímat o přírodu?“ poznamenal unylým hlasem. „Jestli máš zájem, můžu ti podat zápisník…“

Emma vybuchla smíchy. Bože, cítila se tak dobře. Už roky…, vlastně celou věčnost…, nebyla tak uvolněná a veselá. A to díky Larencovi.

Jeho společnost ji… těšila. Nevěřícně zakroutila hlavou. Ještě před několika dny by ji něco takového ani ve snu nenapadlo. Eugena znala spoustu let, ale nikdy s ním neprožila tak příjemné chvíle, během kterých by se dokázala naprosto uvolnit.

Příjemné. To slůvko jí přičarovalo představy, které se vždycky snažila vyhnat z mysli. *Propletené prsty dvou lidí. Šepot. Smích. Nedělní procházky v parku. Mazlení…*

Když si je vybavila, zjistila, že jí nenahánějí hrůzu jako kdysi a nepředstavují žádnou hrozbu. Právě naopak, nechápala, jak se mohla obávat tak běžných citů.

Kdyby se tolik nestrachovala, že skončí jako otec, možná…

Jenže ona se doopravdy *bála*. Každý den a každičkou noc. Co kdyby někoho potřebovala tak zoufale, že by bez něj nedokázala žít? Ta obava byla tak obrovská, že jí nezbývalo nic jiného než si kolem sebe vybudovat chladnou neprostupnou zeď, za níž by se mohla schovat. Nikdy jí nedošlo, o co všechno přichází.

Do chvíle, než se objevil Larence. Když se jí zadíval do očí a prohlásil, aby se nebála projevit strach, nevědomky jí podal pomocnou ruku. Ruku, která jí pomohla přelézt nedobytnou hradbu.

Děkovala Bohu, že ji neodmítla.

„Zastavme se a poobědvejme.“

Emma vydechla úlevou. Měli za sebou už hezkých pár hodin jízdy. Zatáhla za opratě a sklouzla z malého oslíka ještě dřív, než zastavil.

„Hned něco připravím, Larenci,“ prohodila a dobelhala se k zakrslé borovici. Vyhlédla si nejnižší větev a zhroutila se do jejího stínu. „Dej mi vteřinku, chtěla bych teď důstojně umřít.“

Zavřela oči, zaklonila se a opřela hlavu o tenký kmínek. Ze stromu se začalo sypat zelenošedé jehličí. Dopadlo Emmě na tvář i krk a osvěžilo ji příjemnou pronikavou vůní. Roztržitě smetla dotěrné jehličky a rozhodla se, že si jenom chvilinku odpočine. Pak vstane a přiloží ruku k dílu.

„Oběd je na stole.“

Lekla se a bleskurychle se narovnala. Provinile sebou trhla.

„Já jsem usnula?“

Larence držel před obličejem šálek kávy a pozorně si ji prohlížel. „To je v pořádku,“ poznamenal tiše, „rád se na tebe dívám, když spíš.“

Emmě se sevřelo hrdlo. Larencovy oči, z kterých vyzařovala naděje a spousta slibů, ji lákaly do svých sítí. *Věř mi,* říkaly. *Usměj se*.

Usmála se. „Co máme dobrého?“

„Hovězí v konzervě.“

Zasténala. „Zase?“

Zazubil se na ni. „Ale no tak, vždyť není tak špatné. Vymyslel jsem si, že když tě budu neustále krmit konzervovanými fazolemi, nevydržíš to a jednoho dne mě mile překvapíš.“

Podezíravě na něj mrkla. „Co tím myslíš?“

„Třeba mi jednou uděláš skutečný guláš. Mám spoustu sušeného masa a hovězí bujón. Jediné, co potřebuješ, jsou bylinky a pár rostlin.“

Loudavě odkráčela k ohni a posadila se vedle Larence. „Copak vypadám jako žena průkopníka? Vždyť nerozeznám byliny od plevele.“

„Když se podíváš do jezdecké brašny, najdeš tam knihu, která ti zaručeně poradí.“

Jakmile si představila, že chodí po poušti jako nějaká bába kořenářka, neudržela se a začala se chechtat. „Vsadím se, že si dneska pochutnáme na výborných jedovatých houbách. Než dopijeme kávu, budeme dávno pod drnem.“

Soumrak proměnil večerní oblohu v zářivé žlutorůžové moře. Emma najednou zpozorovala v dálce malý srub. „Larenci, podívej. Támhle.“

Larence zatáhl za opratě a přinutil Diabla zastavit. Potom začal hrabat v brašně a vylovil mapu. Opatrně rozložil zažloutlý kus papíru a studoval orientační body, které mu vyznačil doktor Stanton.

Za několik dlouhých okamžiků konečně zakroutil hlavou. „Nechápu to. Na mapě nic takového není. Možná jsme zabloudili.“

Emma zaúpěla. Urazili spoustu nekonečných mil. Jestli jedou na opačnou stranu…

„Ne,“ zamumlal si pod nos, „jsem si jistý, že jedeme správným směrem.“

„Snad máš pravdu,“ prohodila.

Usmál se na ni a Emma si nemohla pomoct, aby jeho úsměv neopětovala. „Pojďme zjistit, jestli je někdo doma.“

O hodinu později stáli před srubem a dívali se na hlavní dveře. Během té doby tma zhoustla natolik, že zahalila male stavení do černočerného závoje.

Jednoduchá dřevěná bouda se krčila k nízkému načervenalému útesu. Zdálo se, že je opuštěná. Z cihlového komínu nestoupal kouř a uzavřenými okny nepronikalo světlo, které by je zvalo dál.

„Vypadá to, že tu nikdo není,“ poznamenal Larence. Emma z jeho hlasu poznala, že je zklamaný.

Najednou ji do nosu udeřila pronikavá vůně hořícího tabáku.

Mírně se nadzvedla, zavětřila, zaposlouchala se a rozhlédla kolem. Okolo západní stěny se mihl stín. Pak se ozvalo křupání drobných kamínků. Emma se narovnala. „Kdo je tam?“

Ze tmy se vynořil starý indián, který se při chůzi opíral o pokroucenou hůl. Larence seskočil z koně a s napřaženou rukou dychtivě kulhal k muži. „Dobrý den. Jsem doktor Larence Digby a tohle je má společnice Emmaline Hatterová.“

Stařík se dlouze díval na Larencovu ruku. Pak pomalu a…, jak se Emma domnívala…, neochotně vložil kostnaté prsty do Larencovy dlaně. „Dobrý den. Jsem Pa-lo-wah-ti," pronesl hlasem, jenž jí připomínal skřípot starých rezavých kol. „Nemám mnoho jídla, ale rád se s vámi rozdělím o to, co mám."

„Díky, ale…," vyštěkla Emma.

„To je od vás milé," dokončil za ni Larence.

Pa-lo-wah-ti vzal lampu. Škrtl sirkou, zapálil knot a okamžitě se ociti v záplavě světla.

Když muže spatřila, těžce polkla a potlačila strach, který ji začal mrazit v zádech. První věc, která ji naprosto vyvedla z míry, byly jeho oči. Zdály se jí modré. Za okamžik ji napadlo, že spíš připomínají mořskou pěnu. Jsou bledé.

On je slepý, uvědomila si.

Pak konečně odtrhla pohled od děsivých nevidomých očí a prohlédla si podivně vyhlížejícího starce. Obočí mu lemovaly jemné šedivé vlasy, které měl na zádech spletené do pevného praktického copánku. Po obou stranách vyzáblého obličeje se mu pohupovaly dva husté prameny a lehce se dotýkaly jeho ramenou. Měl na sobě černou košili a červené vlněné kalhoty. Od kolenou dolů se mu po stranách rozevíraly a odhalovaly tenoučké nohy a mokasíny. Okolo krku mu viselo nejmíň tucet náhrdelníků z různých perliček a korálků. Zdálo se jí, že ho svou tíhou táhnou k zemi.

Bez jediného slova se otočil a zmizel v srubu.

Teprve později začalo Emmě vrtat hlavou, jak je možné, že slepý muž potřásl Larencovi pravicí.

Larencovi se nechtělo věřit, jaké je potkalo štěstí.

Nejdřív odsedlal koně a vpustil je do malé ohrady. Potom následoval Pa-lo-wah-tiho do srubu. Světlo z lampy ozářilo místnost a oživilo poškrábaný křivý stůl a rezavá kamínka. Na silných trámech visely pytle z režného plátna, ve kterých byla kukuřice. Vydávala nasládlou vůni, jež navodila atmosféru útulného domova. Měsíční svit proměnil obyčejné okno v zašlý stříbrný čtverec.

Pa-lo-wah-ti ukázal na jednu z židlí potaženou surovou kůží. „Posaďte se."

Larence ho uposlechl, Emmaline však nikoliv. Zůstala stát ve dveřích a nervózně si mnula prsty. Vypadalo to, jako by váhala, zda má nebo nemá vstoupit dovnitř.

Larence se otočil a probodl ji nekompromisním nemilosrdným pohledem. „Tak si sedni. Pa-lo-wah-ti nás pozval ke stolu a nabídl, že se s námi rozdělí o jídlo.“ Čekal, až se konečně pohne. Když viděl, že se k ničemu nemá, pokračoval: „Je to velká *pocta*. Tak se posaď.“

Neochotně přešla místnost. Její sukně, která se dotýkala prkenné podlahy, rozvířila světle šedý prach. Když dorazila ke stolu, klesla na vratkou židli. Zrezivělá kovová židle potažená kůží zasténala pod tíhou Emmina těla. Seděla, jako by spolkla pravítko. Křečovitě sepnula ruce a dala si je do klína.

Pa-lo-wah-ti začal servírovat bezbarvé kousky masa zabalené v tenkých kukuřičných plackách. Larence si nemohl pomoct, aby se neusmál. To snad není možné! Je na cestě do Ciboly a bude večeřet s mužem, jenž by klidně mohl být přímým potomkem původních Američanů. A navíc se chystá sníst první opravdický indiánský pokrm.

Ucítil, jak ho něco dloublo do boku. Odtrhl pohled od jídla na talíři a mrkl na Emmu.

Zírala na něho, jako by ho viděla poprvé. Všiml si, že jí z tváří vyprchala všechna barva. Rty měla pevně stisknuté k sobě a vypadala jako odměřený businessman z Wall Street.

Zamračil se. „Jsi v pořádku?“

Pa-lo-wah-ti zvedl oči od talíře. „Ano.“

Emma se podrážděně zadívala na starce a potom na Larence. Pak zabořila pohled do jídla a znovu mrkla na svého partnera. Vypoulila oči a vyčarovala výraz plný otazníků.

„Co se děje?“ zeptal se.

Naklonila se k němu. „Co je to?“ zasyčela.

Larence pokrčil rameny. „Vždyť je to jedno. Hlavně že je to dobré.“

Emma netrpělivě povzdechla. „*Mně* to není jedno. Nebudu tady…“

„Had,“ zaskřípal kuřácký hlas starce, který seděl na druhé straně stolu.

„Had?“ Ozvalo se cinknutí. Emmě upadla vidlička na stůl.

„Opravdu?“ Larence ukousl další sousto a žasl, jak je možné, že chutná jako kuře. „Musíš to zkusit, Em. Je to opravdu dobré.“

„Já vím,“ prohodila a odsunula talíř do středu stolu. „Maso z plazů patří k mým oblíbeným pochoutkám.“

Pak už nikdo neřekl ani slovo. Larence se pokusil párkrát navázat konverzaci. Po několika marných pokusech zjistil, že indián má mnohem větší chuť je pozorovat, než s nimi hovořit. Nakonec mu došlo, že muž je asi samotář, a proto raději držel jazyk za zuby.

Když dojedli a umyli plechové nádobí, Pa-lo-wah-ti oznámil: „Je tu jen jedna ložnice. Vyspíte se venku.“

„Samozřejmě,“ odvětil Larence. „Můžeme se někde opláchnout? Už několik dní cestujeme a jsme pěkně špinaví.“

„Venku u vyvazovacího kůlu je sprcha. Jestli chcete, můžete ji použít.“

Larence rychle poděkoval, popadl jezdeckou brašnu a zamířil ven.

Emma zůstala se starým mužem úplně sama. Neustále si opakovala, že je naprostá hloupost, aby se bála nějakého slepého starce. Je to *obyčejný* člověk, který je nechce vystavit žádnému nebezpečí ani jim nijak ublížit.

Přesto mu nevěřila. Pokaždé když na ni upřel ty kalné modré oči, naskočila jí husí kůže. V místnosti zavládlo trapné ticho. Odkašlala si a uvolnila mrtvolně bledé prsty, které doposud křečovitě svírala. „Můžu vám s něčím pomoct…“

„Odejděte.“

Něco takového Emma opravdu nečekala. Celá rozrušená ztuhla a narovnala se. „Máme odejít? Chcete, abychom…“

Najednou se otočil. Přimhouřil oči a probodl Emmu pohledem. V ten okamžik se jí obrátil žaludek.

Starcovy hnědé vrásky se pomalu zvlnily do úsměvu. Jeho oči však zůstaly studené jako led. „Dělám si legraci. Musíte odpustit bláznivému dědkovi, který mluví samé nesmysly. Jsem rád, že jste s mužem tady.“

Než mu Emma stačila vysvětlit, že Larence *není její muž*, došoural se na druhou stranu pokoje a vstoupil do ložnice. Pak za sebou zavřel dveře.

Emma zírala na výplň dveří. Bláznivý? uvažovala a chmurně stiskla rty. To sotva. Ten starý muž má asi spoustu různých neduhů, ale bláznovství k nim rozhodně nepatří.

Usiloval o to, aby odešli. Možná že jí nechtěl vmést pravdu přímo do tváře, ale to nemění nic na skutečnosti, že to myslel vážně.

Přál si, aby opustili jeho dům nebo Nové Mexiko?

Emma vyšla ven a tiše za sebou zavřela dveře. Příjemná noc ji zahalila do teplé sametové přikrývky. Zkřížila ruce a pevně je zaklínila do sebe. Zaklonila hlavu dozadu, opřela ji o hrubě opracovaný vchod a oddala se vánku, který ji začal hladit po tvářích. Tenoučká spodnička se jí třepotala v mírném větříku a jemně ji pleskala do nohou.

„Ahoj, Em."

Larencův hlas téměř zanikl ve zvucích noční krajiny. Usmála se. Zapomněla na nesmyslný strach ze starého indiána, zvedla hlavu a zamávala mu. Zničehonic ztuhla a ruka jí zůstala viset ve vzduchu. Sevřelo se jí hrdlo a místo opětovaného pozdravu z ní vyšel jen udivený povzdech.

Stál u konstrukce, připomínající malou ženskou šatnu, nad kterou visel dřevěný sud. V ohradě za ním se líně pohybovaly stíny. Srpek měsíce zářil vysoko na černočerném nebi a vypadal, jako by ho někdo ulil z toho nejčistšího zlata.

Tlumené světlo lampy ho zahalilo do bledého roucha. Dlouhé nohy mu obepínaly těsné džínsy, z kterých kapala voda.

Emmin pohled zabloudil k hornímu knoflíku kalhot. Byl rozepnutý. Svůdně rozepnutý. Těžce polkla, přemohla se a odtrhla od něho oči. Zavadila o mužnou hruď, na které se vyjímaly tmavé chloupky. Pak se mu podívala do obličeje.

Usmál se, pročísl si mokré vlasy a zatřásl hlavou. Po obou tvářích mu začaly klouzat kapičky vody a postupně mu stékaly na ramena. Připadaly jí jako drobné diamanty. Fascinovaně zírala na malou stříbrnou kapku, která mu kličkovala mezi jemnými chloupky na klíční kosti. Sklouzla mu na ploché břicho a zmizela za rozepnutým opaskem levisek.

Něco, co vzdáleně připomínalo touhu, ji rozrušilo natolik, že se jí zrychlil dech. Přiložila si na krk rozechvělou ruku. „Pojď sem. Ta voda je báječná."

Zkameněly jí nohy. Připadalo jí, že tam stojí celou věčnost. Dlaň měla ochranářsky přilepenou na hrdlo a upřeně se mu dívala do očí. Jenom do očí.

Vyslal k ní povzbudivý úsměv. „Chceš, abych si pro tebe přišel?“

„Ne!“ Vzdorovitě pozvedla bradu, vykasala si sukni a namířila si to přes dvůr. S každým krokem, jenž udělala, povyrostl nejmíň o jeden palec. Taky se jí zdálo, že je čím dál víc obnažený. Její sebejistá chůze přešla v nesmělé cupitání.

Když k němu dorazila, přehodil si vlhký ručník kolem krku, chytil ho za oba dva konce a svěsil pokrčené lokty. „Tohle je opravdická sprcha…, věřila bys tomu? Nejsou to žádné přepychové lázně, ale rozhodně splní svůj účel.“

Na hruď mu pleskla další kapka vody…, přímo vedle bradavky. Přeskočila vystouplý hnědý kroužek a pomalu sjela dolů. Emma znovu těžce polkla a rychle vtrhla do sprchy. Práskla za sebou dveřmi. Když se konečně ocitla v bezpečí, vydechla úlevou. Opřela čelo o mokré studené dveře.

Právě zažila fyzickou reakci na Larence. Neskutečné.

Zavřela oči a snažila se uklidnit zrychlený dech. Panebože, vždyť jsou přátelé. Ne milenci!

Nejde o nic jiného než o sexuální abstinenci, uvědomila si. Už je to hezky dlouho, co naposled spala s mužem. Mrkla na sud s dešťovou vodou, který jí visel nad hlavou, a usmála se. Ano, studená sprcha je přesně to, co teď potřebuje.

Svlékla si blůzu a sukni a odhodila je na bok. Když si sundávala ten příšerný korzet, dlouze vydechla. Konečně se cítila svobodná. Nesnesitelný mučící nástroj dopadl na hromadu, která se jí válela u nohou.

Když rozepínala vrchní knoflík košilky, všimla si hnědého balíčku, jenž ležel vedle ní na lavičce. Zvedla ho a obrátila na druhou stranu. „Larenci, něco jsi tu zapomněl,“ zakřičela.

„To je pro tebe.“

Zamračila se, rozvázala provázek a strhla hnědý papír.

Zatajil se jí dech. Spatřila sukni a blůzku, které dostala od doktora Stantona.

Zachvátil ji pocit vděčnosti, protože si uvědomila, že na ni Larence neustále myslí. Pořád se staral o její blaho…, dokonce i v Albuquerque, kde se k němu nechovala zrovna nejlíp. Dokázala si představit, jak to asi probíhalo. Po tom, co Emma ohrnula nosík a sdělila doktorovi Stantonovi, že Emmaline Amanda Hatterová se nehodlá oblékat jako mexická selka, Larence bezpochyby zašeptal příteli: *„Dej mi ty šaty, Henry, třeba si to rozmyslí…“*

Emma se pousmála. Opatrně odložila sukni a blůzu…, jakže to říkal doktor Stanton, *camisa…,* a vytáhla z trubky od sudu uzávěr. Na tvář jí stříkla studená voda. Za pár vteřin jí přilepila k tělu špinavou bavlněnou košilku a spodničku.

Vydrhla si každý kousek kůže, který hyzdila špína. Neopomněla ani spodní prádlo. Když skončila, sundala si promáčené oblečení a pleskla ho na vlněnou sukni. Přesunula se přímo pod otvor trubky a zaklonila hlavu. Voda jí cákala na obnažené hrdlo, prsa a paže. Kapky divoce bubnovaly na dřevěnou podlahu.

Stála tam do té doby, než ji začala mravenčit pokožka a než se cítila osvěžená a *čistá*. Bože, málem zapomněla, jaké je to být umytá.

Nakonec zdráhavě uzavřela rourku a osušila se. Zručně chytila vlasy, jež jí sahaly až k pasu, a spletla je do hustého copu. Přehodila ho přes rameno a popadla *camisu*. Byla ušitá z bavlněné látky, jejíž barva se podobala sepraným džínsům. Měla dlouhé široké rukávy a výstřih, jehož šíře se dala upravit pomocí provlečené šňůrky. Od ní se táhla řada zlatých knoflíčků. Poslední končil dole u okraje haleny. Ramena a krk lemovala světležlutá tečkovaná čára, jež se sbíhala ve středu, který zdobila drobná mašlička.

Vsunula paže do rukávů. Blůza jí zaplápolala nad hlavou jako vlajka a sklouzla jí na tělo. Pořádně utáhla šňůrku a ke svému údivu zjistila, že vrchol rukávů jí jen taktak sedí na ramenou. Oblast kolem klíční kosti i krk zůstaly zcela obnažené. Stejně jako část vzedmutých ňader. Jelikož na sobě neměla žádné spodní prádlo, dalo se předpokládat, že jí blůzou vystupují bradavky.

Zachvěla se. Zvlhlá látka se jí přilepila na prsa. Když se přisála na bradavky, které nechránila spodní košilka, připadlo jí to nesmírně erotické.

Oděv se zdál příliš odvážný, ale nic jiného jí nezbývalo. Měla jedinou další možnost. Totiž obléct si špinavé šaty. Za žádných okolností, rozhodla se.

Vklouzla do sukně, vyšla ze sprchy a zamířila k ohni. Když se ocitla v půlce cesty, Larence zvedl hlavu.

Jejich pohledy se setkaly. V očích mu spatřila něco, co v nich ještě nikdy neviděla. Cítila, jak jí po zádech přejel horký mráz. Zastavila se, protože si najednou uvědomila, že nemá pod suknì a blůzou žádné spodní prádlo. Do tábořiště vklouzl studený vánek. Roztancoval hořící plameny a poškádlil uvolněné pramínky vlasů,

které jí splývaly kolem obličeje. Ztuhly jí bradavky a vystouply přes tenkou bavlnu. S překvapením zjistila, že vypadá velmi… přitažlivě.

Larence si odkašlal a sklopil zrak.

Emma zkřížila ruce, zvedla bradu a rázně odpochodovala k ohni.

Dlouho seděli vedle sebe a mlčeli. Larence se díval na oblohu a pozoroval pár jasných hvězd, zatímco Emma zírala na plameny, jež olizovaly pokroucená polena.

Přemýšlela, na co asi Larence myslí.

Dumal, nad čím Emma uvažuje.

Ale ani jeden z nich nepromluvil. Místo toho poslouchali svůj tichý dech a praskání ohně.

Najednou se otevřely dveře, které vedly do srubu. Hned nato se hlasitě přibouchly. Zaslechli, jak se k nim někdo pomalu šourá.

Když Emma zpozorovala starce, instinktivně zbystřila pozornost a přitiskla se k Larencovi.

„Přidám se k vám," oznámil, aniž by se zeptal.

„Samozřejmě." Larence ukázal na kámen, jenž ležel vedle něj. Zřejmě zapomněl, že starý muž nevidí.

Pa-lo-wah-ti se posadil. Zkřížil šlachovité nohy a vytáhl váček z jelenice, ve kterém měl tabák. Potom vyndal z náprsní kapsy cigaretový papír. Obratně smotal cigaretu a ostřejším koncem ji zasunul do úst. Zapálil si. Kolem tváří mu začal stoupat kouř. Přimhouřil oči, neboť se snažil prorazit šedý dým a hledět směrem k Larencovi. „Co vás sem přivádí?"

Přestože se Pa-lo-wah-ti zeptal docela nezaujatě, Emmě naskočila husí kůže. Možná to má na svědomí tón jeho hlasu, dumala. Připadal jí úděsně… skleslý a úsečný. Nebo za to může skutečnost, že otázky neklade, ale pouze monotónně konstatuje. Nemohla přijít na to, v čem je zakopaný pes. Ale něco ji znepokojovalo…

Larence se k starci naklonil. „Cibola." Cigareta se náhle zavlnila a stařec se pronikavě a křečovitě zasmál. „Legenda. Výmysl."

„Ne…, něco na tom bude."

Pa-lo-wah-ti vytáhl z pusy cigáro a odklepal popel. Na temnou zem se snesl sedavý popílek. Stařec se k Larencovi nachýlil. Zastavil se až těsně u jeho obličeje. „Mnoho lidí se pokoušelo najít tohle místo, ale nikomu se to zatím nepodařilo. Někteří dokonce zemřeli."

„Jenže já jsem docela jiný."

Další salva smíchu. Narovnal se. „V čem?"

„Mám důkaz.“

Starý muž se dlouze nadechl a vyfoukl obláček šedočerného dýmu. „Neexistuje žádný důkaz.“

Emma se podívala Larencovi do lahvově zelených očí a vzpomněla si na okamžik, kdy se s ním poprvé setkala. Opět mu z nich čišela stejná badatelská vášeň a cosi mystického a podmanivého. Typický klid, který v nich vždycky vládl, se vypařil do vzduchu.

Larence se pomalu rozpovídal.

„Před třemi sty lety se vydal Fray Marcos de Niza, františkánský mnich, s několika kněžími a Estebanem, maurským otrokem, na badatelskou výpravu za sedmi legendárními městy Ciboly. Šli na sever od Mexika, cestovali od vesnice k vesnici a vyslechli spoustu indiánů, jež se rozpovídali o sedmi městech, ve kterých se ukrývá nesmírné bohatství, zlato, stříbro a tyrkys.“

Když se zmínil o zlatu, Emma v mžiku ožila.

„Fray Marcos vyslal Estebana na průzkum a přikázal, aby mu dal vědět, když nalezne něco cenného. V případě, že by kápl na obstojnou kořist, měl poslat bílý kříž velikosti dlaně. Kdyby narazil na kořist hodnotnou, měl doručit o něco větší kříž. A pokud by byl nález cennější než poklad Aztéků, požádal ho, aby poslal velký kříž. Za několik týdnů dorazil první kříž…“

„Jak velký?“ špitla a zatajila dech.

„Tak obrovský, že ho museli přepravit dva statní muži s mezkem.“

„Řeči,“ konstatoval Pa-lo-wah-ti a mávl kostnatou rukou. „Dětské povídačky.“

„Promiňte, ale musím s vámi nesouhlasit.“

Ve stařík ových kalných modrých očích se blýskla zlost. „Fray Marcos byl velký lhář. Tvrdil, že spatřil město na vlastní oči, ale když mexická vláda vyslala jednotky, aby vyplenily Cibolu, město náhle zmizelo. Jako by se do země propadlo.“

„To je pravda,“ souhlasil Larence.

„Fray Marcos prohlásil, že objevil město?“ zeptala se Emma se zamračenou tváří. „A co Esteban?“

Larence se usmál. „To je právě to. Esteban poslal dva kříže…, pouze *dva…*, a pak se vypařil. V knihách se píše, že ho zabili během bitvy ve vesnici, která se nachází na východě. Jenže problém vězí v tom, že ho nikdo neviděl padnout. Jednoduše *zmizel*. A žádný člověk ho už nikdy nespatřil.“

Pa-lo-wah-ti plivl do ohně. Slina, jež přistála na polínku, zasyčela a proměnila se v našedlou páru. „Myslíš, že ten neznaboh Esteban hraje důležitou roli?“

„Na sto procent,“ konstatoval Larence. „On a ještě jeden chlapík…, nějaký mladý Španěl Diego Parroquin de Escobar…, objevili město. Vím to, protože jsem našel jejich deník.“

Pa-lo-wah-ti zamyšleně vdechl kouř z cigarety a upřel slepé oči na Larencův skloněný obličej. Najednou se přihnal vítr a rozvlnil zlatavé plameny. Přinesl s sebou vůni divočiny, která se okamžitě smísila se štiplavým cigaretovým dýmem. Noční krajina tak dostala drsný nádech. „Slova mrtvého muže tě nedovedou k městu. To, co má navždy zůstat ukryto, nikdo nikdy nenajde.“

Larence zničehonic zvedl hlavu. Upřeně se podíval starci do očí. Dlouho na sebe mlčky zírali. Oheň zasyčel a vyslal k temné obloze červenozlaté jiskry. Emma cítila, jak mezi oběma muži pulsuje energie.

„K tomu, abych našel město, nemusím mít žádný deník,“ řekl Larence tichým přesvědčivým hlasem. „Potřeboval jsem ho jenom jako důkaz, abych získal peníze. Skutečnou mapu nosím tady.“ Poklepal si na srdce. „Nejmíň tisíckrát se mi o městě zdálo.“

Emmě připadalo, že je Pa-lo-wah-ti poprvé zmatený. Mezi hustým šedivým obočím se mu objevily zamračené vrásky. Probodl Larence očima, z kterých se najednou vytratil všechen kal. Zdálo se jí, že se proměnily v dvě modré tůně. „Zjevení?“ Zamyslel se a pomalu vyfoukl dým, jenž mu začal olizovat obličej. „Popiš ho.“

„Ulice jsou dlážděné zlatými kostkami, každý dům má dveře z ryzího stříbra a okenní římsy z tyrkysu…, podzemní obřadní místnost je vytesaná v zlatavém pískovci a má tvar půlměsíce. V jejím středu se nachází jezírko, jehož barva připomíná čistý jadeit…“

„Cibola,“ vyklouzlo starci z úst. Nevěřícně zakroutil hlavou. Na zkřížené nohy mu dopadl popel. „Chceš snad říct, že se ti to zjevilo, když jsi spal?“

„Ano, několikrát jsem to viděl ve svých snech.“

Pa-lo-wah-ti vytáhl z vrásčitých rtů cigaretu a odklepal do ohně kužel šedého popelu. Ani na moment nespustil oči z Larencova obličeje. „Nejsi jako ostatní bílí muži, kteří pátrali po tomto místě. Ty *věříš*. “

„Ano.“

Emma nedokázala zadržet vzrušení. „Ulice dlážděné ze zlata, skutečně? Stříbrné dveře…, že by z *ryzího* stříbra? A tyrkyso…“

„Emmo,“ přerušil ji Larence a zklamaně vydechl. „Copak nechápeš, jakou to má *historickou* hodnotu?“

Pa-lo-wah-ti zavrtěl hlavou. Do očí se mu vkradl podivný smutek. „Larenci, ty nepatříš k bledým tvářím, které přišly, aby vyplenily tuhle zem a pošlapaly naši minulost. Jenže ona k nim patří.“

„Ale vždyť jsem chtěla jenom vědět, jestli…“

„Odejdi.“ Emma se zarazila, když zaslechla to studené nevlídné slovo. Starý muž ji probodl tajemnýma slepýma očima, které viděly víc než oči zdravého člověka. „Hned teď. Dokud není pozdě.“

Emma se pomalu probouzela do dalšího dne. Skoro celou noc nespala. Nejraději by utekla z opuštěného srubu a ztratila se ve tmě jako zloděj. Chtěla to navrhnout Larencovi, ale neměla odvahu, protože věděla, že by se jí vysmál. Myslel by si o ní, že je pěkný strašpytel, a proto trpělivě čekala až do rána. Prožila dlouhou bezesnou noc, a teprve když začalo svítat, ji konečně přemohl neklidný přerušovaný spánek.

Ale teď tu byl nový den a to znamenalo, že je čas odejít.

Opřela se o lokty a odhrnula si z očí hustý závoj vlasů. Larencův spací pytel byl pryč. Unaveně si klekla a lezla po čtyřech k chlopni, která plápolala v ranním vánku. Vystrčila hlavu ze stanu a okamžitě přivřela oči. Ani tohle ráno se nijak nelišilo od těch předchozích. Nadechla se čerstvého studeného vzduchu a mrkla na čistou modrou oblohu, jež doprovázela jarní rozbřesky.

Zacouvala zpět do stanu. Bílé plátno se jí ochranářsky přitisklo na tělo. Vytáhla pečlivě složené oblečení a zajásala. Čisté prádlo!

Korzet, který schovala mezi sukni a blůzu, slétl na zelený spací pytel jako bílá kapitulační vlajka.

Zaúpěla. Když si představila, že by se měla nasoukat do té příšerné skruže, rozbolelo ji břicho.

Proč se na něj nevykašle? napadlo ji. Na koho chce zapůsobit v tomhle zapadákově? K čemu je jí postava podobná přesýpacím hodinám, když nemůže pořádně dýchat? Od chvíle, co dorazila do tohoto zapomenutého kouta země, se ani jednou pořádně nenadechla. Hodila nepohodlný korzet do spacího pytle.

Tak dobrou náladu neměla už hezkých pár týdnů. Nasoukala na sebe čisté spodní prádlo a vklouzla do oblečení, které dostala.

Vyplazila se ze stanu, rychle srolovala spací pytel, sbalila stan a vrazila ho do pytle z plachtoviny.

Potom se narovnala, protáhla ruce a nadechla se svěžího ranního vzduchu. Sukně se jí lehce otřela o nohy a halena poodhalila část pokožky, po níž ji pohladily prsty vánku. Od okamžiku, co nasedla v New Yorku na vlak, se poprvé cítila příjemně. Mohla *dýchat*.

Měla tak skvělou náladu, že téměř zapomněla na odporného dědka a na to, jak se na ni díval.

Odejdi. Hned teď. Dokud není pozdě.

Po tom, co mu ta ledová slova vyklouzla z úst, se na ni upřeně podíval. Ne, to není přesné. Podíval se *do* ní. Cítila, jak ji stařec probodl neuvěřitelně bystrýma očima. Rozklepala se. Střídavě si s ní pohrála zimnice a přívaly horka. A co jí připadalo nejbláznivější? To, že měla strach. Nebála se starce, ale sebe. A o sebe.

Výraz v jeho vráskčité opálené tváři hovořil za vše. Viděl jí hluboko do duše a zjistil, že je prázdná.

Otočila se ke srubu a znepokojeně mrkla na zavřené dveře. Z komína nestoupal žádný dým. Místo jí připadalo stejně opuštěné jako včera, když ho poprvé spatřili.

Vydechla úlevou, protože si uvědomila, že indián ještě spí. Mírně si nadzvedla sukni, přešla malý dvůr a zamířila k ohradě. Larence zrovna sedlal koně.

„Ahoj," pozdravila, zvedla ze země jezdeckou brašnu a podala mu ji.

Obrátil se a natáhl ruce. „Díky, ale klidně…" Jakmile ji spatřil, došla mu slova. Zíral na ni a ona zírala na něho. Mlčeli.

Zdálo se, že ticho jiskří neviditelnou energií.

Larencův pohled sklouzl na Emmino obnažené hrdlo, krátce se zastavil na kyprých ňadrech a pak pokračoval dolů k jejím špičkám. Najednou zavanul větřík a přilepil jí lehkou bavlněnou látku k tělu. Měl dojem, že slunce začalo hřát jako v pravé poledne. Emmě naskočila husí kůže, neboť si uvědomila, že nemá na sobě korzet.

Dotkni se mě, prolétlo jí hlavou jako blesk. Instinktivně se k němu lehce naklonila a zvedla hlavu.

Larence ztuhl. Chtěl se dotknout Emminy kůže tak zoufale, až mu začaly brnět prsty. Netoužil po ničem jiném než ucítit její puls. Sevřel ruce v pěst a pevně je přitiskl ke stehnům.

Nedotýkej se mě, požádal ji v duchu a odtáhl se od svůdných lákavých rtů. *Panebože, jestli to uděláš, neudržím se…*

Náhle za nimi vrzly dveře. Otevřely se. Pak se ozvalo nekonečně dlouhé skřípání starých žaluzií, které prořízlo tiché ráno jako zrezivělá pila, jež se zakousla do kovu. Zaslechli, jak se k nim po kamenité půdě šourají pomalé jisté kroky. Emma stiskla zuby a napřímila se. Napětí, které mezi nimi viselo ve vzduchu, se okamžitě vytratilo.

„Pa-lo-wah-ti, jsme tady, u vyvazovacího kůlu," zavolal na starce Larence.

Emma se otočila. Stařík neomylně kráčel přímo k nim. Kolem světlehnědých mokasín mu tancovaly obláčky prachu, jež pohltily vyzáblé žilnaté holeně, vykukující z červených bavlněných kalhot. Všimli si, že jim nad hlavou krouží sokol.

Zastavil se u Larence. „*Ahoj*."

Larence se zamračil. „Jste v pořádku, Pa-lo-wah-ti? Vypadáte hrozně unaveně."

„Starší muži jsou často unavení. Přeje si to Velký Ka-ke."

„Klidně zůstaneme ještě jeden den a pomůžeme vám."

„Ne." Naklonil bradu a mrkl na Larence. V slepých modrých očích se mu zaleskl smutek. Emma však měla dojem, že v nich vidí prohru. „Obrať se zpět, Larenci. Nenajdeš, co hledáš. Nemáš totiž…"

„Klíč?" skočila mu do řeči Emma. „Jak to můžete vědět?"

Na starcově čele se objevily podrážděné vrásky. Emma měla dojem, že ji nemůže vystát. Aniž by se na ni podíval, pokračoval: „Jedině *ty* potřebuješ nějaký… klíč."

Emma se zachmuřila. *Protože jsem zřejmě hloupá jako slepice, že?*

Larence položil starci ruku rameno. Pa-lo-wah-ti se na něj usmál. *Usmál.*

Emma si nemohla pomoct, aby neobrátila oči v sloup. Pod širokou sukní, jež šuměla ve vánku, se ozvalo netrpělivé podupávání.

„Otoč se, Larenci," zopakoval starý muž skoro něžně. „Vidím… nebezpečí, které na tebe číhá na cestě za vysněným městem."

Emmě se zdálo, že Larencovi trvalo celou věčnost, než konečně odpověděl. Začala podupávat ještě rychleji, čímž rozvířila prach, jenž jí zahalil okraj sukně.

„Nemůžu," prolomil ticho Larence.

Pa-lo-wah-ti zavřel oči. „Já vím. Hledání je tvým osudem. Ale to ještě neznamená, že vždycky nalezneš to, po čem pátráš. Bohužel."

„Panebože, Larenci, pojďme. Copak nechápeš, že neví o tom zatraceném městě víc než ty? Ty jeho příšerné kecy mi lezou na nervy.“

Pa-lo-wah-ti se k ní otočil tak rychle, až ji to zaskočilo. „Na téhle výpravě jsi úplně zbytečná. Neslyšíš ani hlas mrtvých ani šepot bohů a neumíš jim *naslouchat*. Jdi a hledej zlatý poklad. Uvidíš, že zaplatíš za svou chamtivost.“

Než ze sebe stačila vysoukat jediné slovo, obrátil se zpět k Larencovi a stiskl mu dlaně. „Až dorazíte do města, držte se pohromadě,“ zašeptal naléhavým hlasem. „Pořád.“

Emma odfrkla a uvolnila Tashee opratě, které předtím uvázala kolem kůlu. Když nasedla, zavolala: „Larenci, naskoč! Jedeme. Hned *teď*. “

Pa-lo-wah-ti ustoupil dozadu a pustil Larencovy ruce. „Ano. Jdi.“

Když se Larence vydrápal na Diabla, podíval se dolů na starce. „Doufám, že se znovu potkáme.“

Muž se téměř neviditelně pousmál a okázale přikývl. „Za třicet dní.“

„To nebude třeba,“ odsekla Emma. „Za třicet dní budeme ve městě.“

Probodl ji zakalenýma modrýma očima. „Opravdu? Snad. Ale čeká vás velké nebezpečí.“

„Ale jak vás naj…“

„Neboj se, Larenci, *já* si *tě* najdu.“

Když měli za sebou první čtvrthodinku jízdy, Emma se obrátila a podívala na srub, ve kterém žil Pa-lo-wah-ti.

Pozorně si tu malou chatrč prohlédla. Něco jí tu nehrálo, ale nemohla přijít na to, co to bylo.

Místo jí připadalo příšerně opuštěné a… rozmazané. Přiložila ruku k okraji klobouku a přimhouřila oči, aby jí do nich nesvítily paprsky vycházejícího slunce.

Co to jen může být?

Nakonec to vzdala. Nedokázala rozlousknout, co jí tak hrozně vadí. Stejně na tom nesejde. Pokrčila rameny a upřela pozornost na poušť, jež se před nimi rozprostírala.

Později, netušila za jak dlouho, se znovu otočila.

Srub zmizel.

Zřejmě si s ní pohrává slunce, pomyslela si. Znovu přimhouřila oči.

Nepohrávalo. Mohla se dívat, jak dlouho chtěla, stejně ho nespatřila. Srub se zkrátka vypařil.

Možná že si na chvíli zdřímla, dumala.

Nebo se schoval za tabulovou horu…

I když si to snažila rozumně vysvětlit a tvrdošíjně ignorovala, co se právě stalo, nemohla myslet na nic jiného než na ten zatracený srub.

Nebo nikdy neexistoval.

Kapitola osmnáctá

Oslík klopýtl a Emmě prudce klesla brada. Po vlhkých vlasech, které se jí přilepily na tváře, jí začal stékat teplý pot. Kapičky se přehouply přes čelist a sklouzly jí mezi prsa. Popadla zmuchlanou košili, kterou při obědě roztrhla na dvě části a utřela si ramena a hrdlo.

Unaveně pohlédla na obrovskou klikatou řeku ztuhlé černé lávy, jež se jí vinula před očima. Přestože z trhlin sem tam vykukovala vytrvalá tráva, území, které se rozprostíralo mezi žlutými tabulovými horami, připomínalo mrtvou měsíční krajinu.

Esteban a Diego byli jediní lidé, kteří se ocitli v těchto vyprahlých končinách. Razili si cestu pustinou, až konečně narazili na vodu. A z hrobu jim teď ukazovali cestu.

„Podívej!“ vykřikl Larence.

Emma se podívala do žhavého slunce a instinktivně přimhouřila oči. Před ní se vlnila vyschlá rozpraskaná země. Připomínala jí černé hedvábí, jež se pohupuje v lehkém vánku. Napravo jako by na ni mávala velká tabulová hora, které se říká *Cebollita***.**

Zatracená fata morgána! Promnula si potem zalité oči a znovu se pokusila zostřit zrak.

Cebollita se konečně uklidnila. Opět se z ní stala nehybná kamenná masa. Mihotavá záclona horkého vzduchu znehybněla. U ponurého horizontu se najednou objevily různé barvy: žlutá, muškátově červená a zelená. Černá pomalu, ale jistě mizela.

Vydechla úlevou a rozechvěle se usmála. Chtěla něco říct, ale nevěděla co. „Panebože…,“ vyklouzlo jí ze rtů.

Už nevěřila, že dojdou k cíli, a myslela si, že tady zemřou a navěky zůstanou v pusté krajině *Malpais***.**

Larence se na ni usmál. Emma si uvědomila, že mu z tváře zmizel jeho obvyklý chlapecký úsměv, kterým ji tak často obdaroval.

Zjistila, že má svraštělé čelo a kolem očí pavučinu vrásek. Zdálo se jí, že propadl skepsi stejně jako ona.

„Dokázali jsme to," zašeptala.

Natáhl ruku a přejel jí ukazováčkem zpocenou tvář. Když ucítila tvrdé mozolnaté bříško jeho prstu, zachvěla se.

„Samozřejmě že ano. Když budeme spolu, dokážeme i nemožné."

Spolu.

Emma seděla na bobku u malého jezírka a umývala nádobí od večeře. Neustále si opakovala prosté slůvko, jež Larence prohodil.

Spolu.

Ponořila pánev do tůňky a vychutnala si příjemně chladivou vodu, jež jí pohladila bolavé prsty. Nad hlavou jí pluly mraky. Uhýbaly z cesty měsíci, jehož světle modrý svit se odrážel od hladiny. Kovová pánvička zářila jako ryzí stříbro. Ze tmy se vynořily trsy stromovitých kaktusů, které připomínaly zaťaté pěsti.

Spolu. Zavřela oči a dumala nad tím, co všechno může znamenat tak jednoduché slůvko. *Spolu. Ty a já.*

Najednou se vedle ní objevil Larence. Byla tak zahloubaná do sebe, že ho neslyšela přijít. „Dej mi ten hrnec. Budu utírat."

Ještě před několika dny by ho určitě odmítla. Jen tak, z principu. Ale dnes večer ji něco takového vůbec nenapadlo. Bez jediného slova mu podala kastrol.

Jejich prsty se o sebe lehce otřely a Emma si v té chvíli uvědomila, co se mezi nimi odehrává. Umývají spolu nádobí. Připadalo jí to nesmírně intimní, protože tuhle každodenní rutinu ještě nikdy s nikým nesdílela. Předtím než vydělávala velké peníze a mohla si dovolit hospodyni, umývala nádobí sama. Vždycky sama.

Rodiče dělali domácí práce společně. Když povečeřeli, stáli u rezavého otlučeného lavoru na staré verandě činžovního domu a umývali nádobí. Maminka myla a tatínek utíral. Jejich tichý smích často dolétl do rohu místnosti a nedovolil jí usnout. Ležela na úzké posteli, choulila se pod rozedranou přikrývkou a upřeně je pozorovala. Vyzařovala z nich obrovská láska a radost z toho, že mohou být spolu. Pro malou Emmaline to bylo víc než ukolébavka. Nejmíň tisíckrát se jí zdálo o tom, že jednoho dne přijde muž a bude ji milovat tak moc, jak otec miloval maminku.

Stáhlo se jí hrdlo a do očí se jí nahrnuly palčivé slzy. Kdy přestala věřit, že se takový muž jednou objeví a obdaří ji láskou?

Moc dobře si to pamatovala. Okamžitě si vybavila tu strašnou hodinu, minutu a vteřinu, kdy přišla o všechny životní sny. Štědrý den, půl deváté ráno. Úterý…

Od toho okamžiku se z ní stala chladná, nepřístupná a bezcitná žena. Nikomu se nepodařilo zaplnit v její duši prázdnotu, kterou po sobě zanechala smrt rodičů. A to jenom proto, že si nikdy nepřipustila nikoho tak blízko, aby mohl přijít na to, že ***je*** prázdná.

Teprve Larence ji konečně prokoukl. Nějakým záhadným způsobem, když se zrovna nedívala, proklouzl za Emmin ochranný štít a přinutil ji uvědomit si, že jí v životě cosi schází. Cosi důležitého, výjimečného. Něco, za co stojí bojovat. A jelikož v ni věřil, nezbývalo jí nic jiného než si taky věřit.

Emmě se zvlnily koutky úst. Eugene měl pravdu. Po celou tu dobu se chovala jako chladná a bezcitná fúrie. Stálo ji to víc, než si dokázala představit. Samota jí kousek po kousku mrazila duši, až z ní nezbylo nic než kus ledu.

Vždycky se chtěla druhým lidem otevřít. Bože, jak moc po tom toužila. Ale měla hrozný, příšerný strach, že skončí jako otec. Hluboko, tak hluboko, že to ani *necítila,* v ní dřímala slabost, jež by ji jednoho krásného dne dohnala k tomu, že by se zabila. Od chvíle, co ho objevila celého zkrvaveného na kuchyňském stole, pochopila, že je stejná jako on. Uvědomila si, že ji může potkat něco podobného.

A proto se rozhodla uprchnout. Od sebe a všech ostatních.

Ale když se ocitla v Albuquerque, zjistila, že už nemá kam utéct. A s Larencem po boku už neměla důvod utíkat. *Neboj se projevit strach…*

„Em, nepřeháněj to s tím drhnutím. Ten talíř už je čistý jak dětská prdelka," poznamenal Larence a přidušeně se zachechtal.

Usmála se, opřela se o něj a podala mu talíř. Oba se pak vzájemně podpírali a spoléhali na rovnováhu toho druhého. Cítila se s ním tak dobře. A přirozeně.

Upřeně zírala na nádobí, které svírala v ruce. Stejně je neviděla, protože myslela na posledních pár dnů, které strávila s Larencem. Na chvíle plné smíchu, legrace a vzájemné pomoci.

Spolu.

Později seděla u praskajícího ohně, srkala čaj se skořicí a pozorovala Larence.

Nemohla si pomoct. Neustále, téměř proti její vůli, jí k němu utíkaly oči. Nechtěla se k němu otočit zády. Bála se. Kdyby se totiž obrátila, zjistila by, že si všechno namlouvá. Že Larencovo přátelství není nic jiného než iluze, kterou si vytvořilo její opuštěné srdce.

Larencovo přátelství.

Narovnala se. Larence jí nabídl přátelství a několikrát ji přesvědčil, že to myslí vážně. O tom nebylo pochyb. Ale ona? Co mu dala na oplátku? Obdařila ho stejně hodnotným dárkem jako on ji? Nebo se chovala jako stará známá Emmaline, která neustále brala a nikdy nerozdávala?

„Ááá!“ Larence zaúpěl, zaškobrd a ztratil rovnováhu. Plátěný vak se stanem, jenž nesl, mu vyklouzl z rukou. Vykřikl a rychle se pro něj natáhl. Pozdě. Pytel žuchl na zem.

„Larenci!“ Bleskurychle vyskočila a vrhla se k němu. Doběhla ve chvíli, když se zřítil na zem.

Padla vedle něj na kolena a instinktivně k němu vztáhla paži. Pak se zarazila. Ruka jí zůstala viset ve vzduchu. Nejisté se kousla do spodního rtu.

Nebuď zbabělá! Aspoň teď ne. Musíš mu ukázat, že ti na něm záleží… Dotkla se ho.

Jakmile na něj položila ruku, škubl sebou. Pak se uklidnil. Jeho rychlý dech, jenž připomínal údery kladiva, prořízl tichou tmu. Cítila, jak se chvěje.

Sklonil hlavu. „Běž pryč.“

Zdálo se jí, že na ni mluví úplně cizí člověk. Měl zastřený a sklíčený hlas. Když zaslechla ten smutek v něm, rozbolelo ji srdce.

Připadala si strašně zbytečná. Co má udělat… nebo říct, aby mu pomohla?

Netušila. Od otcovy smrti totiž nikoho nekonejšila a předtím to zřejmě taky moc neuměla. Kdyby jí to šlo, možná by tatínek nikdy nespáchal sebevraždu.

Potlačila důvěrně známé pochybnosti a zaměřila se na svůj instinkt. A na vlastní *pocity*.

Rychle polkla a začala ho hladit krouživými pohyby po zádech. Musíš na něj *promluvit*, nabádala se. Ujisti ho, že není sám. Napadla ji jediná věta: „Neboj se projevit…“ Zarazila se a zčervenala jako pivoňka.

Blázne. Hlupáku. Přece nemůžeš utišit člověka tím, že po něm budeš opakovat fráze.

Najednou zvedl hlavu. Jejich oči se setkaly. Z těch jeho vyzařovala nesmírná bolest, která se mu postarala o drobné vrásky na čele. Stiskl rty. Přestože hrozně trpěl, dokázal se vžít do Emminy situace a chápal pocit marnosti, který jí sžírá duši. Něco zamumlal.

Naklonila se k němu. Obklopila ji vůně mýdla, jež mu vanula z vlasů. Mísila se s příjemným aroma kávy a pachem kouře, nasáklým do oblečení. Vpletla prsty do hnědých vlasů, které mu padaly do očí, a odsunula neposlušnou kudrlinu na bok. „Co jsi povídal?“

Všimla si, jak se mu kolem rtů svraštila úzkostí kůže a studem se mu zasmušil pohled. Lehký noční vánek vklouzl Larencovi do vlasů. Pramínky mu začaly poletovat kolem tváří a dotýkat se Emminých prstů. „Cítím se… hrozně trapně, když mě… vidíš v tomhle stavu.“

Emmě se srdce sevřelo dojetím. Do očí jí vhrkly slzy a na moment jí rozmazaly svět. „Ach, Larenci…“ vydechla a hned nato jí přeskočil hlas. „Když jsem já byla na dně, tak jsi mě taky viděl… a pomohl jsi mi. Dovol mi, abych ti to mohla oplatit. *Prosím.* “

„Mně už nikdo nepomůže, Em. Mám…,“ zastyděl se a zašeptal, „vrozenou vadu.“

Emmě se stáhlo hrdlo. Ale přemohla se a vyslala k němu nesmělý úsměv. „Měl bys vědět, že neblaze proslulá „posedlá Hatterka“ z Wall Street se nikdy nezalekne žádných problémů.“

Podepřela ho a pomohla mu postavit se na nohy. Pak se spolu krůček po krůčku plahočili k ohni. Než dorazili k životodárnému teplu, Larencův obličej se proměnil v strnulou šedou masku s bolestivým výrazem. Dýchal rychle a povrchně a na čele mu vyskočily krůpěje potu. Statečně mlčel a na nic si nestěžoval. Tato jeho vnitřní síla dodala Emmě mnohem větší energii než kdejaká slova.

Zhroutil se vedle ohně. Shrbil záda a zaúpěl bolestí. „Díky,“ prohodil, aniž by se na ni podíval.

Klekla si vedle něj a studovala jeho profil. Doufala, že na ni upře své vnímavé oči a přečte si, co jí leží na srdci.

Neustále zíral do ohně.

Emmin pohled sklouzl na zaprášenou špičku Larencových bot. *Udělej to… Alespoň jednou v životě něco někomu dej…* Odsunula se dozadu a zůstala vkleče u jeho chodidel. Váhavě natáhla ruce.

Cukl nohou a vymanil ji z jejího sevření. „Co to děláš?“

Podívala se mu přímo do očí. Rozklepala se strachy. „Nechej mě, Larenci,“ požádala ho tak tichým hlasem, že se musel naklonit, aby ji vůbec slyšel. „Prosím…“

Hleděli na sebe, jako by se viděli poprvé. Seděli jako dvě kamenné sochy a mlčeli.

„Prosím,“ zašeptala znovu.

Pomalu, pomaličku k ní natáhl obutou nohu.

Vydechla úlevou a rozechvěle se usmála. Potom ho opatrně vyzula. Položila si Larencovu nohu do klína, něžně mu svlékla červenou vlněnou ponožku a hodila ji na zem.

Zadívala se na obnažené opuchlé chodidlo. Oproti světle modré sukni jí připadalo téměř bezbarvé. Zmocnil se jí soucit, neboť si uvědomila, jak moc musí trpět.

Škubl nohou a odtáhl ji z Emmina klína. „Nepotřebuju, abys mě litovala.“ V očích se mu zaleskl hněv. Hněv a ještě něco jiného. A to něco ji téměř srazilo na kolena.

Ponížení.

„Nedělej to,“ napomenula ho tiše. „Dej mi tu nohu.“ Zmocnila se jeho zdeformovaného kotníku a s neoblomnou kuráží ho něžně přitáhla zpět do klína. Dlouze si chodidlo prohlížela a zjistila, že se mu nekontrolovatelně chvějí prsty.

Panebože, snad mu neublížím.

Konečky jejích prstů začaly lehce kroužit po chladné pokožce. Pak sklouzly na bledý nárt, pokračovaly dál k prstům a nakonec se pomalu vrátily k části nad nártem. Dávala si velký pozor, aby se nedotkla napuchlého, popelavě šedého kotníku. Masírovala ho tak dlouho, až chvění v prstech zmizelo.

Jakmile ucítila, že se konečně uvolnil, mrkla na něj. Měl zakloněnou hlavu a zavřené oči. Drobná pavučina vrásek, která mu předtím lemovala ústa, zmizela a do tváří se mu opět vrátila barva.

Zabralo to, uvědomila si. Znovu se mu podívala na nohu. Těžce polkla a rozhodla se, že téhle situace využije. Dotkla se Larencova kotníku. Přiložila dlaň na nemocnou kost a zahřála ji.

Ztuhl. Znovu se začal třást. Instinkt jí napověděl, co si právě myslí. Domníval se, že se jí hnusí dotýkat se znetvořené končetiny. Cítil se nesmírně trapně a hrozně se styděl. Usoudil, že udělá nejlíp, když odtáhne nohu pryč.

Lehce mu stiskla nemocnou partii těla. Pod prsty ucítila Larencův tep, jehož rytmus se shodoval s překotným tlukotem jejího srdce. S něhou a láskou, která jí byla až donedávna úplně cizí, mu začala nohu masírovat. Tím dotekem mu dala jasně najevo, že ho považuje za normálního ne méněcenného člověka.

Emmu by ani ve snu nenapadlo, že když zbaví druhého bolesti, nalezne duševní harmonii a svobodu. Nikdy by nevěřila, jaký to bude mít vliv na ni. S úžasem zjistila, že ji to naplňuje pocitem užitečnosti a že *jí* dělá dobře, když ho může obšťastňovat. Jak je to dlouho, co někdo potřeboval Emmaline Amandu Hatterovou k něčemu jinému, než aby se podepsala na směnce?

„Tys přestala," poznamenal udiveným hlasem.

Emmě to nesmírně zalichotilo. Spontánně mu zmáčkla prsty a pak zvedla hlavu. V očích mu zahlédla stejný úžas, jaký mu před chvílí zabarvil hlas. Emmě opět stouplo sebevědomí. Položila ruce na jeho nohu a uvolnila je.

„Tohle pro mě ještě nikdo neudělal. Netušil jsem, že to tak pomáhá. Díky."

Polkla. „Není zač."

„Pojď sem," vybídl ji tiše a natáhl k ní ruku. „Sedni si vedle mě a pojď se dívat na hvězdy. Ukážu ti několik souhvězdí."

Téhle nabídce nemohla odolat. Neváhala a přitulila se k němu. Společně si lehli na zem a zírali na hvězdnou oblohu.

Leželi tam dlouho do noci. Bok po boku pozorovali nebe a povídali si jako dva nejlepší přátelé. Bavili se o maličkostech i o důležitých věcech, které přináší život: o noční poušti, Cibole, světové ekonomice, krachu na burze a všem možném.

„Michael mi prozradil, že sis všechny peníze vydělala sama," poznamenal Larence. „Když jsem tě poprvé potkal, domníval jsem se, že jsi zdědila nemalý finanční obnos, který jsi chytře investovala a znásobila. Ale pak jsem se dozvěděl, že jsi začala od nuly. Jak jsi to dokázala?"

Emma přimhouřila oči a snažila se vzpomenout, jak se to vlastně přihodilo. „Na začátku to nebyl žádný med. Musela jsem ukrást psací stroj. Dnem i nocí jsem na něm trénovala, až jsem uměla psát bez toho, aniž bych se musela dívat na klávesnici. A jednoho krásného dne jsem si ho strčila pod paži a zamířila na Wall Street.

Navštívila jsem největší makléřskou firmu a požádala o schůzku s prezidentem. Nikdo mě nebral vážně. Proč taky?

Když uviděli šestnáctiletou holčinu ve špinavých, otrhaných hadrech, dělali, že nevidí. Ale já jsem si sedla doprostřed haly a odmítla jsem odejít. Když jsem tam dřepěla šest hodin, vyšel pan Lyndeman. Přejel mě pohledem a povídá: ‚Děvče, jestli umíš psát na stroji tak dobře, jak lezeš lidem na nervy, tak máš u mě práci.‘“

Když si ten okamžik vybavila, usmála se. „Pracovala jsem u něj deset let. Pan Lyndeman mě naučil všechno, co uměl, a nakonec mě zasvětil i do obchodu s cennými papíry. Docela mi to šlo. Zřejmě jsem měla velké štěstí.“

„Můžeš žít bez peněz?“

Bez jediného zaváhání odpověděla: „Ne. Ale musím říct, že mi tahle výprava otevřela oči. Půjdu na to trochu jinak. Už nebudu brát život tak vážně a možná si najdu i pár přátel.“

„Copak žádné nemáš?“

„Ne. Veškerou energii jsem soustředila na to, abych dosáhla vytouženého cíle a pevně ho držela v rukou. A proto jsem nevyhledávala společnost, ze které bych neměla žádný prospěch. Netoužila jsem po přátelích. Stejně jsem na ně neměla čas.“

Položil jí ruku kolem ramen a přitáhl k sobě. „Teď jednoho máš,“ ubezpečil ji.

„Ano,“ zašeptala a usmála se. „Konečně.“

Larence pohltila tma a zahalila mu tvář do černého sametu. Silného, neprostupného a ošidně hebkého sametu. Překryl mu nos a pusu a sevřel plíce, až nemohl dýchat. Neviditelné ruce ho přimáčkly na postel. Vnímal, jak mu za oční víčka vklouzly štiplavé slzy. *Babičko…*

Trhl sebou a okamžitě se probudil. Prudce se posadil. Několikrát zalapal po dechu, odsunul si z očí zpocené vlasy a rozrušeně se podíval kolem sebe. Snažil se ve tmě něco…, cokoliv…, rozpoznat.

Obklopovala ho studená černá nicota, jež mu týrala mysl a připomínala dětské noční můry. Kde je? Kde?

Nemohl si vzpomenout. Možná je v hrobce, pohřbený zaživa. Svět se proměnil v obrovskou černou díru. Nesvítil tu žádný měsíc ani oheň či lampa.

Hrdlo se mu sevřelo strachy. Zmocnila se ho panická hrůza. Srdce mu bušilo jako o závod a hlasitě mu tlouklo do hrudního koše. Jeho dech byl horký jako pára nad konvicí.

Z černočerné tmy k němu dolehl téměř neslyšitelný zvuk. Postupně sílil, až mu začal připomínat vlny, které naráží na teplou písčitou pláž. Pak si uvědomil, že je to vzduch, jenž někdo fouká ven a dovnitř.

Dýchání. Je to lidský dech.

Emmaline!

Konečně si vzpomněl. Leží ve stanu, cestuje do Ciboly a Emma je ta, která spí vedle něho. *Není sám.* Klidně natáhne ruku a dotkne se jí.

Konečně to může udělat. Má velkou příležitost zbavit se té odporné noční můry. A to navěky.

Položil dlaň na drsný spací pytel a začal pátrat po ženském těle.

„Emmo?“ Její jméno zůstalo viset v neprostupné tmě. Zadržel dech a doufal, že ho uslyší. *Prosím tě, vzbuď se…*

„Larenci?“ prohodila rozespalým zmateným hlasem. Přestože nezněl zrovna lahodně, patřil k nejkrásnějším, které kdy slyšel. „Co se děje?“

„Chytni mě,“ vyklouzlo mu ze rtů. Pak sebou trhl, protože si uvědomil, že to zní hrozně zženštile. Mrzelo ho, že to vypustil z úst a přál si, aby to mohl vzít zpět a zasmát se tomu. Jenže teď to nešlo. A kdoví zda to půjde později. Potřeboval, aby se ho někdo dotkl, protože se chtěl zbavit té příšerné hrůzy, jež ho neustále strašila.

Několikrát se zavrtěla. A pak se stal zázrak. Položila mu na paži konečky prstů a pohladila ho.

Jakmile se ho dotkla, spadl z něj všechen strach a zalezl zpět do černé jámy, ze které se předtím vynořil. Tma se najednou zdála docela snesitelná. Věděl, že za všechno může samota. Nic jiného než samota. Vždycky v něm vzbudí obavy a dlouho je pak přikrmuje.

Už není sám.

Položila mu ruku na hruď. Překryl ji vlastní dlaní a zjistil, že dlouholetá noční můra je nadobro pryč.

Jakmile z něho spadl strach, zmocnil se ho stud. Cítil se nesmírně trapně, protože si uvědomil, že se choval jako malé dítě. Rozechvěle a rozpačitě se zasmál. „Zřejmě si myslíš, že jsem…“

„Uprostřed noci nikdy nemyslím, Larenci,“ poznamenala tiše, propletla prsty mezi jeho a sevřela mu dlaň. „A teď už spi.“

Kupodivu usnul.

Kapitola devatenáctá

Larence se probudil do krásného rána. Nebe nehyzdil ani jeden mrak. Zaslechl praskání ohně a ucítil vůni kávy, při které se mu začaly sbíhat sliny. Rychle se posadil.

Emmaline se vzbudila před ním… a připravila snídani!

Vysoukal se ze spacího pytle a doplazil se k přední části stanu. Vystrčil z ní hlavu. Seděla shrbená nad ohněm a zrovna píchla vidličkou do slaniny, která prskala na pánvi. Vedle bublala ovesná kaše.

„Dobr ráno," zavolal na ni.

Cukla sebou a mrkla přes rameno. „Dobré ráno. Snídaně je skoro hotová."

Zakručelo mu v žaludku. Rychle sroloval tlustý spacák, a když lezl ze stanu zapínal si levisky.

Jakmile se konečně ocitl na čerstvém vzduchu, pomalu se narovnal. Z kotníku mu vystřelila do stehna důvěrně známa bolest. Stiskl rty.

Jako obvykle i dnes bolest rychle ustoupila. Popadl košili, která ležela nahoře na stanu a začal si ji oblékat. Ale pak se rozhodl, že ji odloží. Byl nádherný slunečný de…, příjemné teplo se ještě nestačilo změnit v nesnesitelný pařák…, který přímo vybízel k tomu, aby zůstal polonahý. Ranní vánek ho studenými prsty polechtal na plochém břiše. Naskočila mu husí kůže.

Omotal si halenu kolem úzkého pásku džínsů a svázal rukávy k sobe. Vybledlá pokrčené košile mu visela až ke kolenům a tiše mu pleskala do nohou. Potom zamířil k ohni.

Jakmile k němu dorazil, Emmaline zvedla oči a zadívala se na jeho obnaženou hruď. Přestože cítila, že jí červenají tváře, neodolala a neochvějně se dívala dál.

Celý ohromený sledoval, jak jí ruměnec postupně pohlcuje hrdlo. Moc dobře si uvědomoval, že to má na svědomí jeho polonahé tělo.

A ona to taky věděla. Na tváři se mu rozzářil lehce domýšlivý úsměv. Vrazil si ruce do kapes a začal se kolébat na patách.

„Snídaně je skoro hotová," řekla odměřeně a upřela zrak na slaninu. „A oblékni si košili."

Nad ohněm tancovaly jiskry, které vypadaly jako oranžové světlušky. Ponurou tmou se rozléhalo praskání dřeva. Ve studeném vzduchu viselo pronikavé aroma kávy. Smísilo se s typickým parfémem pouště, který tvořily vůně pryskyřice, borovice a vyprahlé půdy.

Emma odložila čajovou konvici stranou a zavřela dřevěnou krabici. Ještě nikdy se necítila tak fantasticky uvolněná. Opřela se o loky a natáhla se vedle ohně jako spokojená kočka. Zvedla hlavu a mrkla na nebe. Na temné noční obloze zářil milion drobných hvězdiček. „Podívej, Larenci, tam je Velký kočár."

Tiše se uchechtl. Jakmile jeho smích zaslechla, pookřálo jí srdce. Zavládla mezi nimi neuvěřitelná pohoda, jež jí zahřála prsty. Zasmála se.

„Velký vůz," opravil ji.

„Vždyť je to jedno," prohodila a lehkomyslně mávla rukou. Vůbec jí nevadilo, že se mýlí. Nejdůležitější bylo, že si konečně všimla hvězd, které jim svítí nad hlavou. Včera večer načerpala nesmírnou energii, která jí vydržela až do dneška. Když konečně přišla na to, že je život krásný a *ona* stojí za to, omládla jí duše. Připadala si jako v sedmém nebi. Téměř nepřetržitě se usmívala.

Obrátila se na bok a zadívala se na Larence. Seděl se zkříženýma nohama a hrbil se nad notýskem, který mu ležel na klíně. K uším jí dolehlo téměř neslyšitelné škrábání pera, které poletovalo po hladkém papíře. Ke svému úžasu zjistila, že touží po tom, aby se na ni podíval a přišel si sednout vedle ní. „Chceš si zahrát poker?"

„Ne."

Pak udělal něco neobvyklého. Zamračil se. Ten výraz vypadal na jeho tváři tak divně, že to v ní vzbudilo zvědavost. Postavila se a zkoumavě nakukovala přes plameny. „Copak maluješ?"

„Pojď se podívat."

Dala si ruce za záda a loudavým krokem obešla oheň. „Nechápu, proč se vůbec namáhám," prohodila, když se ocitla za ním. „Už jsem viděla dost kaktusů a…" Zalapala po dechu.

Uviděla vlastní podobiznu. Zdála se jí naprosto dokonalá.

Vrávoravě klesla na kolena, obdivné povzdechla a otočila se k němu. Zjistila, že se neustále mračí. Soustředil se na kresbu. Pod hbitými prsty se mu začaly rýsovat karmínově červené šaty od Worth, které měla na sobě ten večer, co se poprvé potkali.

„Larenci…," vyklouzlo jí ze rtů. Když uviděla obrázek, vybavila si chvíle, které se k němu pojily. Vzrušeně se zachvěla.

Pero se najednou zastavilo. Larence je nadzvedl tak, že mezi ním a papírem vznikla jen nepatrná štěrbina.

Jejich pohledy se zaklínily do sebe. Emma ucítila na rtech jeho dech, jenž voněl po polibku.

Kdyby se k němu naklonila o necelý palec, mohla by mu dát pusu, napadlo ji. Měla dojem, že jí po páteři přejely ledové prsty. Naskočila jí husí kůže. Zdálo se, že má na dosah cosi nádherného, na co čekala celý život…

„Líbí se ti to?" zeptal se tichým hlasem.

Líné a smyslné pohyby Larencových rtů Emmu ohromily natolik, že jí chvíli trvalo, než si uvědomila, že s ní hovoří.

Už dvakrát…, dvakrát…, ji oslovil a ona mu přesto zírala na rty jako naprostý idiot. Cítila se přihlouple a trapně. Zarděla se studem. „M… máš dobrou paměť," prohodila. Naštvalo ji, že má tak zadýchaný a váhavý hlas.

Nalistoval další čistý list. „Jak na co." Pero mu znovu začalo klouzat po papíře. „Například na tohle…"

Udělal pár tahů a na prázdné stránce se začaly rýsovat dveře. Ty s naprasklou prostřední tabulkou, jež vedly do bytu, který měla na Osmé Avenue.

Nemohla uvěřit vlastním očím. „Ta prasklinka byla tak nepatrná, že si jí nikdo nevšiml. Dokonce i *já* jsem měla problémy ji vůbec postřehnout. A to jsem to sklo rozbila. Jak si můžeš něco takového pamatovat?"

Usmál se. „Když ti někdo přirazí dveře těsně před nosem, všimneš si věcí, o které by ses nikdy nezajímala."

Emma zbledla jako stěna. Zastyděla se a zavřela oči. „Já…" V krku jí narostl obrovský knedlík. Nemohla ze sebe chvíli vysoukat ani slovo. „Mrzí mě, že jsem to udělala."

Něžně jí přiložil prsty na bradu a přinutil ji, aby zvedla hlavu. „Otevři oči.“

Zakroutila hlavou.

„No tak. Otevři je.“

Zdráhavě se na něho podívala a zjistila, že ji upřeně pozoruje. Z Larencova pohledu vyzařovalo odpuštění. Vydechla úlevou a uvolnila ztuhlá ramena.

„Em, neber všechno tak vážně. Uvolni se. Užívej si života. Vzpomínej jen na dobré věci a na ty špatné rychle zapomeň. Pamatuješ si, jak jsem ti pošlapal ten vzácný kobereček? Měla jsi vidět, jak ses tvářila…“

Usmál se tak nakažlivě, až to nevydržela. Začalo jí cukat v koutcích. „Vždyť o nic nešlo. Ten luxusní bílý koberec měl jenom sto let.“ Pak už vybuchla naplno.

Larence se k ní přidal. Krajinu prořízl veselý a upřímný smích, jenž se zanedlouho odrazil od okolních tabulových hor a udělal příjemnou tečku za dalším perným dnem.

Postupně slábl, až se vpil do příjemného ticha. Dlouho do noci pak seděli u ohně, smáli se, povídali a jeden na druhého se usmívali.

Někdy kolem půlnoci, když měsíc vplul za temný mrak, položil Larence ruku kolem Emminých zad a přitáhl ji k sobě. Opřela se o jeho pevné rameno a dala mu ruku kolem pasu. Položila tvář na příjemnou bavlněnou košili.

Nijak ji to nepohoršilo, protože měla dojem, že udělali tu nejpřirozenější věc na světě.

❖❖❖

Druhý den ráno neujeli ani půl hodiny, když si Larence všiml prvního úchvatného exempláře z říše rostlin. Když Emma zaslechla jeho typické: *„Podívej, tohle je ukázkový bla… bla… bla…,“* chystala se zaúpět. Ale z nějakého neznámého důvodu mlčela. Místo toho se usmívala a sledovala Larence, jak se belhá k nějaké kytce.

Přidřepl si vedle ní a pokynul Emmě, aby ho následovala. „Pojď sem, Em. Není nádherná?“

Opravdu *vypadala* docela zajímavě. *Pro jednou jí snad neubude*. Podívala se napravo a pak nalevo, jako by se bála, že ji někdo pozoruje. Seskočila z Tashee a pomalu se loudala k

Larencovi. „Co je to?“ zeptala se tím nejnezaujatějším hlasem, který ze sebe dokázala vyloudit.

Zřejmě nebyl až tak nezaujatý. Zabořil do ní pohled, jako by ho zrovna střelila do srdce. Moc dobře věděla proč. Od okamžiku, co opustili Albuquerque, ji nejmíň stokrát lákal k nějaké přihlouplé rostlině nebo něčemu podobnému. Jenže ona se nenamáhala ani odpovědět, natož aby ho *následovala*.

Larencův zkoumavý pohled ji znervóznil natolik, že přešlápla z jedné nohy na druhou. „Jestli mě budeš ještě dlouho studovat, nic nenamaluješ.“

Na tváři se mu rozzářil smyslný úsměv. Emma cítila, jak ji celou rozpaluje.

„Máš pravdu,“ poznamenal a vytáhl notes. Pak upřel pozornost na květinu. „Sedni si sem ke mně.“

Emma si klekla vedle něj. Pero tančilo po papíře jako mladá dívka, kterou někdo poprvé vyzval k tanci. Ohromeně zírala na pevné opálené prsty, jež svíraly stříbrný váleček.

Najednou jí bylo horko. Hned nato zima. Zničehonic si představila, jak tyto prsty kloužou se stejným citem a precizností po její hladké pokožce. Zachvěla se. Na pažích ji naskočila husí kůže.

Těžce polkla a násilím zaměřila pozornost na náčrtek. Před očima jí začala přímo vyrůstat překrásná květina, která se podobala sedmikrásce.

„Počkej, takhle to není,“ vylétlo jí z úst dřív, než si rozmyslela, že něco vůbec řekne.

Pero se najednou zvedlo. Larence se otočil a mrkl na ni. Jejich obličeje byly tak blízko, že Emma postřehla drobné zlaté flíčky, jež se mu leskly v zelených očích. Po tváři ji pohladil mužný dech, který voněl po zubním prášku a kávě. Ostré ranní slunce mu proměnilo vlasy v lesklou, tmavě hnědou melasu. Kdyby se naklonila ještě kousek dopředu…

„Co je špatně?“

Zalapala po dechu a snažila se vymazat z obličeje a očí všechny pocity. Ale měla takové tušení, že se jí to nepodařilo, protože si všimla, že mu mírně cuklo v levém koutku.

„Střed by měl být o něco tmavší,“ vydechla. Pak sebou trhla, protože si uvědomila, že dala těm slovům silně erotický nádech. Rychle vyskočila a odpochodovala pryč. Cestou zašlápla pár prvních jarních kytiček. Vůbec je nevnímala.

Když konečně dorazila k Tashee, hlasitě si oddechla. Sáhla po láhvi a strnula. S hrůzou v očích se zadívala na prsty. Třásla se. *Ona se chvěje*.

Proč? nechápala. Ale pak jí to konečně došlo. Přišlo to jako blesk z čistého nebe.

Larence ji fyzicky přitahuje. *Larence*. Nevěřícně zakroutila hlavou. *Ne*… To je nemožné. Neuvěřitelné. *Zcela evidentní*.

Bylo to jasné jako facka. Netoužila po něm jenom proto, že se už dlouho s nikým nemilovala. To rozhodně ne. V New Yorku by tomu možná uvěřila, ale tady, uprostřed téhle pustiny si nemohla nic nalhávat.

„Máš pravdu, Em. Vypadá to jako pomněnka."

Když k ní Larencova slova doplachtila, došlo jí, jaká je to ironie. Vybuchla smíchy.

Je uprostřed kraje, kde lišky dávají dobrou noc, a cestuje s mužem, který ji docela přitahuje. Za běžných okolností by to považovala za ideální stav.

Jenže problém vězel v tom, že ten muž byl…, pravděpodobně…, jediný panic pod sluncem.

Jestli to má být nějaký vtip, musela uznat, že je docela dobrý.

Tu noc Emma nemohla usnout. Ležela vedle Larence a zírala na prověšené stěny stanu, se kterými si pohrával jantarový měsíční svit.

Jeho pravidelný tichý dech vyplnil malý prostor, v němž zavládla uklidňující atmosféra. Měla by být uklidňující, ale nebyla. Alespoň ne dneska. Pokaždé když se nadechl nebo když vydal nějaký tichý zvuk, vzpomněla si na skutečnost, že ji přitahuje.

Její první sexuální zkušenost, kterou si odbyla v mládí, nebyla příjemná. Ze začátku měla z milování obavy, ale postupem času odhodila zábrany a potlačila strach. Dnes brala sex jako součást života. Zajímal ji tehdy, když na něj měla chuť. Pokládala ho za příjemný způsob, jak strávit večer. A když se někdy cítila otrávená a toužila po něčem… a nevěděla po čem…, tak neváhala a vzpomněla si na onu „součást života".

Toužila po Larencovi. Tohle zjištění ji pěkně vyvedlo z míry. Nikdy si nic nenalhávala a ani teď se k tomu nechystala. Fakta jsou zkrátka fakta. Chtěla dostat Larence do postele.

Proč? Vždyť jí nemá co nabídnout. Nemůže jí dát tipy ohledně cenných papírů, nepomůže vyčmuchat perfektní investice a nepředstaví ji lidem, kteří sedí na správném místě.

Přesto vlastnil něco, čemu se předešlá měřítka nemohla rovnat. Najednou se zdála téměř nepodstatná a naprosto bezvýznamná. Nejmíň tisíckrát ji svým jednáním přinutil uvažovat o tom, jestli sex není náhodou…, samozřejmě jen čirou náhodou…, něco víc než jen příjemná a praktická záležitost. Hloupost, pomyslela si. Nejspíš se mýlí. Každý přece ví, že ženy nemají takový požitek ze sexu jako muži. Ale od okamžiku, co se dotkla Larencovy nohy, se cítila tak nějak… zvláštně. Hořela nedočkavostí. Jako kdyby chtěla odemknout dveře a on byl jediný klíč. Čím déle nad tou vtíravou otázkou uvažovala, tím víc byla přesvědčená o tom, že sex by mohl být docela vzrušující.

Obvykle neměla problém dostat muže do postele. Jenže pokud jde o Larence, musela uznat, že na něm není obvyklého vůbec nic.

Jedna věc jí však připadala víc než jistá. On nebude ten, kdo podnikne první krok.

A to ji lákalo ještě víc. Stála před výzvou, které nemohla odolat.

Jestliže si nezačne on, musí to udělat ona.

Nezabralo to.

Emma se usadila na kameni, vypínala hrudník a doufala, že si jí všimne. Marně. Vůbec na ni nereagoval.

Seděl se zkříženýma nohama u ohně a pročítal snad každou stránku toho zatraceného deníku. Jako kdyby studoval tajemství nesmrtelného života. Čas od času zamumlal: „A… aha!“ Tvářil se, jako by pronesl něco veledůležitého. Kromě těchto zvuků z něho nevyšlo od večeře ani slovo. Zadržela podrážděný povzdech. Hrozně ji vysilovalo, že se musí soustředit na to, aby jí z očí čišel svůdný výraz…, a to se na ni už patnáct minut nepodíval.

Nehodlala mu trpět žádné vědecké výstřelky. V žádném případě. Nikdo nedokáže přechytračit Emmaline Amandu Hatterovou, když si zamane, že něco… nebo někoho… dostane. A ona se rozhodla, že dostane Larence. Dnes večer.

Rozprostřela světlemodrou sukni kolem nohou a koketně zvedla rameno. *Camisa* jí sklouzla dolů a odhalila část paže. Čekala, že si toho všimne. Nevšiml. Když ani to nezabralo, zkusila smyslně vzdychnout.

Nic.

Podrážděně to zopakovala. Jenže tentokrát trhla ramenem tak prudce nahoru, že se skoro skutálela z kamene. Ruce jí okamžitě vylétly do vzduchu. Rychle se chytila malé borovice a narovnala se.

Larence zvedl hlavu. „Em, buď opatrná. To už je podruhé, co jsi málem spadla."

Vlažně se na něho pousmála. On ji na oplátku obdařil oslnivým úsměvem. Potom sklopil oči a pokračoval ve čtení.

Emma zkřížila ruce na prsou a tiše supěla. Vůbec *nepostřehl,* že má holé rameno a že je prostě k pomilování…

Pak se zničehonic podíval nahoru. Emmu to tak vyvedlo z míry, že se málem skutálela z kamene. Naklonil se k ní a na poslední chvíli ji zachytil. „Uděláš nejlíp, když si lehneš na zem."

Teď nadešla ta pravá chvíle. Takovou šanci ještě neměla. Její ňadra, která neposlušně vykukovala z výstřihu…, díky absenci korzetu…, se nacházela přímo před Larencovým nosem. „S tebou?" zapředla.

Zdálo se, že je upřímně překvapený. „Samozřejmě."

Měla co dělat, aby neobrátila oči v sloup. Zkusila to znovu. „Vypadáš tak… vzrušeně."

„Taky že jsem."

Rozbušilo se jí srdce. Naklonila se k němu. „Opravdu?"

Dychtivě přikývl. „Zítra nás čeká Cibola. Cítím to v kostech."

„Cibola," zopakovala nepřítomně a nevěřícně zakroutila hlavou. Už nepochybovala o tom, že tu s Larencem ztrácí čas. Nedokáže ho svést, uznala. Musí odejít jako poražená. Prozatím. Otráveně sjela po kameni dolů a sklouzla vedle něj na zem. Když dopadla, zvedla se oblaka prachu. Opřela lokty o kolena, dala bradu do dlaní a znechuceně si povzdechla.

„Pojďme něco dělat," vyšlo mu nečekaně z úst. „Nemůžu spát, protože jsem celý nažhavený."

Nažhavený? Emma se okamžitě narovnala. Možná se přece jenom rozhodla správně. Třeba to pouze vzala za špatný konec. Co kdyby vytáhla upřímnost? Snad se osvědčí víc než nějaké rafinované svádění. Bůh ví, že mazanost stejně nikdy nepatřila mezi její přednosti. A jemu se nejspíš taky vyhýbala.

„Totiž… Larenci, přemýšlela jsem…"

„Zahrajme si poker. Pořád mě s ním otravuješ, tak to zkusme."

„Poker?"

Sáhl do jezdecké brašny a vylovil paklík karet. Začal je míchat. Prsty mu neohrabaně poletovaly nahoru a dolů, zatímco karty lítaly napravo a nalevo.

Emma podrážděně poposedla. Copak není *dost* atraktivní? Muži po ní přece vždycky toužili! V čem je tedy chyba?

Odpověď ji napadla ještě dřív, než si stačila položit otázku. V Larencovi. Za všechno může Larence. Je nepředvídatelný, komplikovaný a tak odlišný. Proto jí nezbývá nic jiného než se snažit, víc uvažovat a jít na něho chytře. Musí přijít na způsob, jak ho dostat do postele. Možná by se ho měla *dotknout…*

Najednou ji jedna z karet udeřila mezi oči.

„Jéje, promiň," omluvil se a přidušeně se zasmál.

Probodla ho nevraživým pohledem. „Já *nechci* hrát poker."

„Nechám tě vyhrát."

„*Nechᡠš* mě vyhrát? Na to bych se podívala…"

V klíně jí přistála další karta. Emma znechuceně povzdechla a obrátila oči v sloup. Nikdo, vůbec nikdo nemusí nechat Emmaline Hatterovou vyhrát.

Vytrhla mu karty z rukou a obratně je promíchala. Pak si povytáhla spadlý rukáv a začala rozdávat. „Tak dobrá, doktůrku, zahrajeme si poker."

Když se blížil konec, vyhrála Diabla, Tashee, mezka, stan a téměř všechno, co mělo nějakou hodnotu. Byla sama se sebou nesmírně spokojená. Tak spokojená, že zapomněla i na sex s Larencem.

Vítězství jí dělalo dobře. Vždycky. Zjistila, že je to jediná věc na světě, která ji uspokojuje.

Odhodila karty a líně se opřela o kmen středně vzrostlého stromu. Bože, to je nádherný pocit! „Tak, to bychom měli. Už není o co hrát."

Larence nasadil zadumaný výraz a zdlouhavě se napil čerstvě uvařené kávy. „Co kdybychom si zahráli o dobrodružství?"

Emma ho přejela podezíravým pohledem. „Co tím myslíš?"

„Stan," odpověděl nonšalantně a znovu si srkl kávy. „Jestliže vyhraješ, budeme spát ve stanu. A když vyhraju já, spíme pod širákem."

„Velmi lákavá nabídka, Larenci," prohodila ironickým hlasem. „Chtěla bych ti připomenout, že jsi ani jednou nevyhrál."

Povytáhl obočí. „Snad se nebojíš?!“

„Nebuď směšný.“ Zmocnila se karet a začala je míchat. „Pět karet?“

„S lícem navrch.“

Emminy prsty zůstaly viset ve vzduchu. Když zaslechla Larencův něžný a svůdný tón, na moment znervózněla a zaváhala. Pak pohodila hlavou a podívala se na něj.

Usmíval se jako malý zpěváček na kůru.

Ne, dumala a zakroutila hlavou. *Nehraje* si s ní jako kočka s myší. Larence určitě ne.

Obratně rozdala karty a mrkla, jaké jí došly. Dva králové.

Okamžitě se uvolnila. Larencovi se něco takového nepoštěstilo celý večer.

„Začínám s nocí pod hvězdami,“ prohodil unyle.

Emma se něho drze ušklíbla. „Fajn. Zvyšuju sázku. Ten, kdo prohraje, připraví snídani a umyje nádobí.“

„Beru. Taky ji zvyšuju. Když vyhraju, nebudeš kolem sebe klást vlasy proti hadům.“

„A na snídani nebude sušené hovězí,“ ozvala se.

„Končím. Vyložkarty.“

„Jak je libo.“ Položila je. „Dva králové.“

Larencův úsměv povadl, zatímco ten Emmin se rozjasnil. Zvuky noční krajiny se vytratily neznámo kam a svět se ponořil do zvláštního ticha. Naklonila se a horlivě studovala obchodní značku Tally-Ho, která byla tučně napsaná na rubu karet, jež držel v ruce.

Jednu po druhé je kladl na zem. *Trojka. Dáma. Spodek.* Emma se dychtivě usmála. *Dvojka. Devítka.*

Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že má srdcové karty. Všechny.

Zamrazilo ji. Řada.

„Pěkná hra, Em.“ Pomalu si stoupl na nohy a protáhl se. „To je ale čerstvý vzdoušek! Uvidíš, jak se při něm bude dobře spát.“ Pak na ni zamrkal. *Zamrkal!*

Emma měla dojem, že se proměnila v těžkou žulu. Seděla jako přimražená a zírala, jak se Larence belhá k bedně se zásobami. K uším jí doléhala tichá melodie, kterou si pohvizdoval.

Musela před ním smeknout. Vodil ji za nos a pohrával si s ní jako kočka s myší. A nakonec ji snědl zaživa.

Koho by napadlo, že je něčeho takového schopen?

Roztržitě posbírala spadané karty a zapsala si do paměti, že ho nesmí podceňovat.

Kapitola dvacátá

Larence se uvelebil ve spacím pytli. Teplá chlupatá vlna mu splynula kolem těla. Zasunul si ruce pod hlavu a spokojeně vydechl. Pak se zadíval na nádhernou noční oblohu.

Připomínala mu černý plášť, na němž září tisíce bílých hvězdiček. Znovu musel žasnout nad neskutečnou ohromností, kterou se mohla pyšnit jen tady v Novém Mexiku. Stromy v blízkém okolí si mezi sebou tiše šeptaly a šuměly v pozdním večerním vánku. Nasál vůni vyprahlé půdy, suché trávy a borovice. Zjistil, že mu vzdáleně připomíná aroma vanilky. Potom se zhluboka nadechl, zavřel pusu a zadržel dech. Uvězněný vzduch mu pomalu spaloval plíce. Alespoň jednu krátkou chvilku si mohl říct, že mu v duši pulsuje horké Nové Mexiko.

Neochotně vydechl. Pocit, že je součástí celého vesmíru, z něho vyprchal.

Teprve pak začal vnímat přítomnost Emmy. Stála vedle ohně rovná jako pravítko. Na těle se jí mihotalo slabé světlo pohasínajících plamenů. Byla otočená zády k Larencovi. Její strnulá prkenná páteř mu napovědělа, že v ní vře napětí.

„Emmo?“

Trhla sebou. „A… ano?“

„Nejdeš už spát?“

Neodpověděla a stála tam dál jako solný sloup. Neuběhlo ani deset sekund, když najednou zvedla hlavu a narovnala ramena. Měl dojem, že právě učinila nějaké důležité rozhodnutí. Pak se pomalu…, nezvykle pomalu…, obrátila k němu.

Přestože ji ozařovalo jen slabounké svědo, všiml si, že je bledá. Mezi obočím se jí vlnily nepatrné ustarané vrásky. Úzkostlivě svírala prsty

a toporně kráčela směrem k němu. Oči měla přilepené na tmavou zem.

S každým křupnutím podpatku se cítil zmatenější. Co se jí stalo? Vypadala nervózně. Dokonce se mu zdálo, že se stydí.

Emma? A stydět se? To nepřichází v úvahu.

V tom případě zbývá jen to první vysvětlení. Něco ji zneklidňuje. Ale co *by ji*, proboha, mohlo znepokojovat? On je ten, kdo musí skrývat city a tajit všechny myšlenky. On je přece zamilovaný do někoho, kdo jeho lásku neopětuje.

Natáhl k ní ruku. „Co se děje?“

Nereagovala.

Zahýbal prsty, aby přitáhl její pozornost. „Em?“

Váhavě došla až k němu a se sklopeným zrakem vztáhla paži. Jejich prsty se o sebe lehce otřely. Nejdřív se domníval, že s nimi ucukne, ale pak jen s úžasem sledoval, jak je proplétá mezi ty jeho.

Když se ho dotkla, ucítil, jak se chvěje. Okamžitě ho napadlo, že je to odporem. Hnusem. *Larry, snad si nemyslíš, že se tě dotkne nějaká žena. Uvědom si, že jsi… postižený.*

Trhl sebou, když si vybavil ta krutá slova, kterými ho kdysi svérázně uklidňovala babička. Poprvé v životě nepocítil žádný smutek, při němž mu pokaždé krvácelo srdce. Babička se mýlila. Emmaline mu masírovala zdeformovaný kotník… a dělala to s úsměvem na rtech, který ho ještě teď hřál na duši.

Zamumlala něco, co znělo jako: „Teď nebo nikdy, Em.“ Pak mu pustila ruku. „Emmo, co…“

„Chci se svléknout.“

Larencovi se sevřel žaludek. „Dob… dobře.“

Neudělala ani krok. Neotočila se. Stála před ním rovná jako svíce. Na křivky těla jí padaly temné stíny a ladný obrys ozařovaly skomírající plamínky ohně. Sáhla si na mašličku u živůtku. Zatáhla za zlatou šňůrku a mašle zmizela. Halena jí okamžitě sklouzla z ramen a odhalila bělostná pevná ňadra.

Larence těžce polkl. Věděl, že by měl odvrátit zrak, ale nemohl si pomoct. Strnule zíral na stinné údolí mezi jejími prsy…, na hedvábně krémovou pokožku, kterou skrývala pod volnou blůzou.

Zvedla rameno a blankytně modrá *camisa* jí spadla až na loket. Prsty jí hbitě sjížděly z jednoho knoflíku na druhý. S každým pohybem sjížděla halena níž a níž. Pak najednou klesla a dopadla na zelený spací pytel.

Sklopila oči a zůstala stát jako socha. Ňadra se jí divoce vzdouvala. Svírala a uvolňovala ztuhlé pěsti, jako by bojovala s tím, zda se má či nemá zahalit.

Larence z ní nemohl odtrhnout oči. Úplně mu vyschlo v krku. Chtěl se štípnout, aby zjistil, jestli se mu to náhodou nezdá. Nakonec se rozhodl, že to neudělá. Jestliže *nejde* o skutečnost, nemusí to přece vědět.

Bože, je tak nádherná…

Pak došlo i na sukni. Rozepnula pás a modrý mušelín se jí sesunul k nohám. Teď na sobě neměla nic jiného než přiléhavou bílou spodničku.

Odkopla sukni na stranu a vykročila směrem k němu.

Larencovi se zrychlil dech. Určitě netuší, že ji pozoruje, a neví, že na ni dopadá světlo z ohně.

Srdce mu bušilo jako o závod a v uších se mu rozléhal tlukot, který přehlušoval ostatní zvuky. Musí od ní odtrhnout pohled. Musí. Hned *teď!* Zdá se, že mu nezbývá nic jiného než změnit směr událostí. Když to neudělá a bude ji neustále pozorovat a toužit po ní, udělá ze sebe hlupáka.

Nemůže jít za ní. Opravdu ne. I když zoufale toužil se ji dotknout, nemohl. V sázce je velmi mnoho a riziko je příliš vysoké. Navíc nikdy nepatřil k hazardním hráčům. Zaťal ruce v pěst a přitiskl je k strnulým stehnům, které ukrýval pod spacím pytlem. Přestože měl pevně sevřené prsty, chvěly se mu touhou dotknout se jí.

Jenže on zkrátka nemohl.

Až od něho odejde…, a ona *určitě* odejde…, o tom ne měl nejmenších pochyb, zůstanou mu jenom vzpomínky. Vždycky si vybaví měsíc, jenž strávil s milovanou ženou na poušti v Novém Mexiku. Tyhle krásné okamžiky mu alespoň nahradí ty špatné, které v jeho životě převažují. Nemůže riskovat. Mohl by o ty nádherné chvíle přijít. A to v momentě, kdyby mu dala facku nebo…, ještě něco horšího…, kdyby se mu vysmála. Jediný úšklebek by navždy zničil obrázek, který si o ní udělal. A tím by o ni přišel. A o vzpomínku na ni taky. Nestojí mu to za to. Riziko je zkrátka příliš vysoké.

Převrátil se na bok. Položil tvář na studenou suchou zem a nasál pronikavou vůni půdy. Noc mu najednou připadala tajemně tichá. K uším mu tentokrát nedoléhal ani vánek, který navečer pročesával

větve stromů, ani vzdálené vytí divokých zvířat. Snažil se zklidnit dech.

Oslovila ho. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že na něj mluví.

„Larenci?“

Trhl sebou. *Zatraceně.* „Larenci?“

Opatrně se otočil na záda a opřel se o lokty. Pokusil se vykouzlit nonšalantní výraz, ale stačil jediný pohled na ni a srdce mu znovu začalo divoce bušit.

Stála od něj necelých šest stop a neměla na sobě nic jiného než přiléhavou bílou spodničku z bavlny. Světio z ohně prosvítilo tenký materiál a zvýraznilo siluetu pěkně tvarovaných nohou. Kolem obličeje a paží se jí vlnily jemné vlasy, jež mu připomínaly zlatavý vodopád. Pak si všiml hebkých bledých prsů, kterým nešlo odolat.

Zalapal po dechu a snažil se odtrhnout myšlenky od nesmírně bolestivé touhy, která mu vřela v těle. „Ch-chceš si znovu poslechnout příběh o Cibole?“

Zakroutila hlavou. Pousmála se. „Ne, Larenci. Chci tebe.“

Měl dojem, že mu srdce přestalo bít. Zmocnila se ho strašná nejistota a zavládl v něm příšerný zmatek. Co tím myslí? Určitě nechce…

„Larenci, pojď sem.“

Emmin tichý svůdný hlas mu však nedal pokoj a neustále se k němu vracel. Omámil ho a zlomil jeho pevnou vůli. Bezmyšlenkovitě se vysoukal z pytle a neohrabaně se postavil.

Jakmile udělal první krok, zvrtl si kotník. Tělem mu projela ostrá bolest, která se mu usadila v holeni. Klopýtl a ztratil rovnováhu. Naštěstí se mu včas podařilo zpevnit svaly a narovnat se. Na tváři se mu objevil utrápený výraz. Odmítl zvednout hlavu, protože se bál, že ho probodne znechuceným pohledem…

„To je v pořádku, Larenci. Nic si z toho nedělej.“

Zvedl bradu a zadíval se jí do očí. Spatřil v nich něco, co mu zahřálo zlomenou duši a vyhnalo z mysli přesvědčení o vlastní neschopnosti. Konečně tomu uvěřil.

Cítil z ní touhu. Skutečnou touhu. Po *něm*.

Bál se tomu uvěřit a zároveň měl strach nevěřit. Dobelhal se k ní a vzal její ruce do dlaní. Chvíli tam stál jako přimražený. Držel ji, a přesto se jí nedotýkal, chtěl se k ní přiblížit, ale nemohl, protože ho to děsilo. Tichý šepot borovic přešel v hlasitý šum. Studený noční vzduch se proměnil v nezbedný vítr, který jim svištěl mezi nohama.

Kolem obličeje Emmě neposedně vlálo několik jemných zlatých pramínků.

Natáhla ruce a omotala je Larencovi okolo krku, prsty pak zaklínila do sebe. Vnímal, jak ho k sobě přitahuje, a postřehl, že si nepatrně stoupla na špičky.

Pokrčil paže a nejisté se dotkl Emminých zad. Ucítil teplou hedvábnou kůži. Zachvěla se a přistoupila ještě blíž. Slyšel její zrychlený dech, který ho hladil po tváři jako křídla motýla.

Políbila ho. Nejdřív jen letmo a pak trochu důrazněji.

Zavřel oči a snažil se vnímat dotek Emminých rtů. Najednou se mu zdálo, že je obklopila vůně vanilky, jež je vtáhla do jiných, vzdálených končin světa. Do míst, kde nebyl nikdo jiný než oni dva. Položil jí ruce na spodní část zad a přitáhl ji k sobě. Připadalo mu to nesmírně příjemné a *přirozené…*

Pak Emma vsunula jazyk mezi Larencovy rozevřené rty a dotkla se jeho jazyka. Když ho přejela, měl dojem, že ho zasáhl elektrický proud, probleskl mu tělem a rozpálil slabiny. Z hrdla mu uniklo tlumené zasténání, které se rozplynulo v Emminých vlhkých ústech.

Dělá se to *takhle?* zděsil se. Tahle otázka ho úplně vyvedla z rovnováhy, neboť mu připomněla, jak je nezkušený, zatímco ona není.

Ty nemotorný moulo. Hlupáku. Snaž se. Ta slova mu projela do mysli jako ostrá břitva. Chtěl to dělat správně. *Prahnul* po tom, aby mu to šlo stejně jako ostatním a mohl jí oplácet všechny ty příjemné, úžasné věci, kterými ho obšťastňovala právě teď. Ale jak? přemýšlel zoufale. Jak se může vyrovnat zkušeným protřelým mužům, s nimiž nepochybně trávila volný čas?

Propadl zoufalství. Cítil se zbytečný, slabý a *méněcenný.* Pomalu oddálil své rty.

Neucukla pohledem. Upírala na něho velké modré oči, z nichž vyzařoval údiv. Vánek začal laškovat s jejími vlasy. Několik zlatých pramínků jí olemovalo vlhká, stále ještě pootevřená ústa. Larence nasál Emminu vůni. Cítil z ní vyprahlou zem, sluncem vysušené prádlo a něco nepopsatelného, čím voněla jenom *ona*.

Čekal, že mu vyčte, že je neohrabaný nešika. Ale ona mu neřekla ani slovo. Stála na místě, jako by zapustila kořeny, a upřeně se na něj dívala.

Larencovi svitla malá jiskřička naděje. Možná…, opravdu jenom možná…, že cítí přesně to, co on. Tu ohromnou *sounáležitost*, pocit, že konečně dorazila tam, kam chtěla.

Prsty jí jemně přejel po obnaženém teplém hrdle. Potom sklouzl na hebký spodní ret. Jakmile se jí dotkl, zachvěla se a zavřela oči. Naklonila se k němu.

„Em…“ Ale vítr jako by odnesl její jméno neznámo kam. Larencovi tak nezůstalo nic, čím by ji oslovil.

Otevřela oči a přiložila mu na ústa úzký chvějící se prst. „Mlč.“ Aniž by dodala cokoliv jiného, stoupla si na špičky a políbila ho.

Tentokrát šlo o skutečný polibek. Žádný váhavý a nezkušený projev naděje a náklonnosti, jakým byl ten první, ale opravdový a rozpalující polibek. Larencovi začala vřít v žilách krev a hučela mu v uších jako nějaký vodopád.

Emmino tělo se k němu těsně přitisklo. Roztřásl se. Podlomila se mu kolena a on ztratil rovnováhu. Napjal svaly a snažil se ignorovat ostré bodání v nemocné noze. Emma ho objala kolem krku a podepřela ho. Z dlaní jí sálala taková síla, že dokázala vytlačit i tu hloupou bolest. Zahnala ji zpět do temných a studených hlubin těla, kde dřímala a čekala na svou příležitost udeřit. Když se vytratila, zavládl mu v duši klid.

Emmina ochota a něha mu dala křídla a pocit sebejistoty, který ho zbavil zábran. Uvolnil ruce a začal hladit její hebkou kůži. Zkoumal každičkou křivku, každičké místo, jež se nacházelo mezi lopatkami a útlým pasem. Z úst jí unikl tichý rozechvělý vzdech.

Dráždil jí jazykem rty, neboť ji chtěl přinutit, aby je rozevřela. Nemusel čekat dlouho, okamžitě se poddala a dychtivě se dotkla Larencova jazyka. Chutnala jako med, luční květy a nenaplněné tužby, po kterých lačněl celý život a o nichž byl přesvědčen, že se nikdy neuskuteční.

Tělo mu vibrovalo vzrušením a nedočkavostí. Všechny nervy mu naráz ožily a napjaly se, až se domníval, že mu každým okamžikem pukne hruď a srdce vyskočí ven.

Najednou mu nestačilo, že se jí dotýká. Potřeboval prozkoumat každičkou část jejího těla. Ruce mu zajely pod pokrčenou spodničku. Položil jí dlaně na zadek a přitáhl ji k sobě. Cítil, jak se mu k noze přitiskl její rozkrok. V místech, kde se ho dotýkala, ho pálila kůže. Duše mu hořela touhou, jakou ještě nikdy nepoznal.

Pak se o slovo přihlásil pud. Začal se pomalu pohupovat, lehce přirážet a třít boky o její. Reagovala na každý pohyb, který udělal. Oba těžce oddechovali a chtěli víc a víc.

Pak se od něho odtáhla.

Larence polilo horko. Zavřel oči a snažil se zklidnil zrychlený dech. Je po všem. Teď ho uhodí. Nebo se mu vy směje či…

„Pojď, lehneme si."

Otevřel oči. Usmála se na něj jako dychtivá školačka a svlékla si spodničku.

„No tak," pobídla ho, chytila ho za ruku a táhla ke spacím pytlům. Toporně kráčel vedle ní a zíral na bledé půlměsíce jejích hýždí.

Přisunula pyde k sobě, obrátila se a poklekla na lůžko.

„Posaď se," vyzvala ho a poklepala vedle sebe.

Larencovi ztuhly nohy. Nedokázal udělat ani krok. Potřeboval malý okamžik…, opravdu jen malý…, aby si mohl vychutnat pohled, jenž měl před sebou. Chtěl si ji uchovat v paměti, a proto se snažil zaznamenat každý detail. Až bude zase sám a opuštěný, zabrouzdá v mysli a vyloví tenhle obrázek jako památeční fotografii. A bude se na ni dlouho dívat a vzpomínat…

Bože, jak je nádherná! Seděla na tmavě zelené prachové pokrývce jako anděl, který se snesl z nebe. Kolem hedvábné kůže jí splývaly světle zlaté vlasy.

Teď…, alespoň dnes večer…, bude jenom jeho. Nechápal proč a ani ho to nezajímalo. Jediné, co věděl, bylo, že ho Bůh obdaroval a on ten dar s díky přijal. Ďábel si na něm pochutná až zítra. Odkulhal k ní a posadil se.

Váhavě vztáhl ruku a dotkl se Emminy hebké tváře. Z očí mu zářila naděje. „Pojď blíž," zašeptal.

Přisunula se k němu.

Položil ruku kolem drobné šíje a lehce ji stiskl. Jejich oči se vpily do sebe. Je načase, aby vyšel s pravdou ven. S krutou a ponižující pravdou. Těžce polkl a cítil, jak mu hoří tváře studem. Nejraději by ucukl pohledem. Rozhodl se však, že to neudělá, protože si uvědomil, že takhle jednají jen zbabělci. „Víš, já jsem nikdy…"

Políbila ho. Ta krátká a rychlá pusa mu řekla vše, co potřeboval vědět. Věděla, že je panic, a bylo jí to upřímně jedno. „Tys to tušila?"

Vzal její obličej do dlaní a něžně jí zvedl bradu. Zahleděl se do zářivých modrých očí. Zdálo se mu, že jsou větší než sám život.

Hluboko v duši se mu něco probudilo a srdce mu zaplnila láskyplná něha.

Emmaline Amanda Hatterová…, ať už ho miluje nebo ne…, je žena, kterou bude milovat do posledního dne svého života. Věděl to s naprosto neochvějnou jistotou.

Tentokrát Larence políbil Emmu. Náruživě se zmocnil hebkých rtů, jako by už vyzkoušel nejmíň tisíc žen. Vpil se do ní a smyslně kroužil ústy po těch jejích.

Připadalo mu, že se zastavil čas. Pokaždé když se ho dotkla jazykem, po ní lačnil víc a víc, až se mu zdálo, že ze mře touhou.

Zvedl druhou ruku a položil ji na svůdné rameno. Jemně jí promasíroval teplou hedvábnou pokožku a pak sjel po paži dolů. Zasténala, naklonila se k němu blíž a začala zápasit s knoflíky košile, kterou měl na sobě.

Než se stačil vzpamatovat, sklouzla mu z ramen a zůstala v i set kolem pasu. Odhodila ji stranou a vrhla se na jeho kalhoty.

Larence vnímal, jak jí hbité prsty přeskakují z jednoho knoflíku na druhý Zalapal po dechu. Osmělil se a zkusil něžně kroužit prstem po vnitřní části Emminy paže. Zachvěla se a začala ho rozepínat ještě rychleji.

Jeho ukazovák pomalu stoupal nahoru, projel kolem podpaží a zamířil směrem k bělostnému ňadru. Otřel polštářkem prstu bradavku, která hned nato ztvrdla. Zvedl palec a začal ji hladit a lehce mnout.

Emma se odtrhla od Larencových rtů a zaklonila hlavu. Prohnula se a vypjala prsa. Udělal, co mu v té chvíli připadle i nejpřirozenější. Chytil její prsy do dlaní a jemně olízl ztuhle bradavky.

„Ach, Larenci… sundej si kalhoty.“

„Už teď? Myslel jsem, že…“

Přitáhla ho k sobě. Ucítil na tváři její zrychlený dech a všiml si, že jí z očí sálá žhavá vášeň. „No tak, svlékni si kalhoty. Hned *teď*“

Postavil se a vysoukal se z nich. Pak je odhodil bůhvíkam, klesl zpět k ní a vzal ji do náručí.

Skutálela se na něj a znovu ho políbila. Její nahá ňadra se mu zabořila do hrudi. Jeho obličej olemovaly Emminy vlasy a zastínily slabý měsíční svit. Ocitl se ve tmě. Jeho ostatní smysly se okamžitě probudily k životu. Slyšel, jak mu nad hlavou šumí listí, vnímal, jak ho po ramenou hladí pramín ky vlasů, cítil jemnou pokožku, která

mu připomínala svěží vůni polních květin, a vychutnával si… Ach, Bože, po čem tak krásně chutná…

Dlaně mu zabloudily dolů na Emmina hebká záda. Několikrát přejel jejich ladnou křivku a pak ji přitiskl k sobě.

Začala pomalu a smyslně kroužit boky a v Larencovi explodovala sexuální touha. Horká vášeň, kterou ještě nikdy v životě nepoznal. Trýznivá neovladatelná *žádostivost*…

Jediným rychlým pohybem ji překulil na zem a lehce si na ni lehl. Dívala se na něho velkýma potemnělýma očima. Spatřil rozvášněné rty a téměř neviditelné škrábance od strniště, jež mu během dneška narosdo.

Miluju tě. Představil si, jak vyslovuje ta dvě slůvka. Chtěl jí je říct. „Em, já…“

Přitiskla si jeho zadek na své břicho. V tu chvíli ze sebe nedokázal vydat ani jednu slabiku. Věta se najednou vypařila do vzduchu. S každou přibývající sekundou mu v tříslech rostlo napětí. Tepala v nich neukojená touha. Sevřela prsty a přitáhla ho k sobě. Přitiskl se k Emminým bokům a několikrát se otřel o vlhké chloupky jejího klína. Přitáhla kolena kolem Larencova pasu.

„No tak,“ zašeptala zastřeným hlasem. *„Pojď.“*

Larence hlasitě zasténal a zabořil hlavu nad její rameno. Pevně ji sevřel rukama, přitáhl k sobě a pronikl do ní.

Zaúpěla rozkoší. Na tváři ho pošimral teplý vzrušený dech. Jakmile začal přirážet, probudil se v něm pud, jenž ho donutil zrychlit. Pevně se ho chytila a prudce se k němu přitáhla pokaždé, když do ní vklouzl. Larencovi se lehce zpotila záda a Emmě se něžně orosila kůže mezi ňadry.

Emminy pokrčené nohy mu klouzaly kolem boků a stehen a spalovaly mu kůži. Jejich tempo se zrychlovalo a tmu protínal prudký spalující dech. Larence se slyšel, jak opakuje Emmino jméno. Měl dojem, že mu slůvko uvízlo v dlouhém černém tunelu, z kterého hledalo cestu ven.

Najednou mu tělo strnulo ve slastné křeči. Zdálo se mu, že se srazil s obrovskou mořskou vlnou. Téměř nevnímal, že ho Emma chytila za ramena a zašeptala: „Ještě ne.“ Pozdě.

Připadalo mu, že v něm vybuchla nálož dynamitu a že se konečně přehoupl přes strmou horu. Ocitl se v černém prostoru a padal volným pádem dolů. Nic tu nemělo smysl a jediná věc, na které záleželo, bylo vzrušení, jež mu pulsovalo tělem…

Pomalu se vrátil zpět na zem.

Emmaline na něj upřela trochu zmatený a mírně zklamaný pohled. Mírně jí cuklo v koutku.

Když ji políbil na lehce pootevřená ústa, usmála se na něho. Obrátil se na záda, zasunul jí ruku pod krk a přitáhl ji k sobě. Přitulila se k němu a přehodila pravou nohu přes jeho stehno. Přišlo mu to nesmírně intimní. Usmál se.

„Bylo to nádherné," prohlásil a stiskl jí rameno. „Opravdu skvělé."

Čekal na odpověď. Když žádná nepřišla, opřel se o loket a tázavě se na ni podíval. „Em? Nic mi nepovíš?"

Našpulila pusu. „Zdálo se mi to… energické."

Zamračil se. „Copak to nemá být?"

„Ano…" připustila. To slovo znělo tak neurčitě, že začal hloubat, jestli to myslí vážně.

Zamyšleně se kousl do rtu a pak dodal: „Máš nějaký návrh, co bych měl… vylepšit?"

„No…" Upřela na něj bystré oči. „Příště bys mohl zkusit vydržet o trochu déle."

Příště! Larence ji k sobě přitiskl a svalil se na záda. Na jeho tváři zazářil široký úsměv. Bude další příště.

Zatímco Emma už dávno spala, Larence měl oči dokořán a hleděl na hvězdnou oblohu, jež mu připomínala obrovskou přikrývku.

Vydržet o trochu déle. Tahle věta se mu honila hlavou tak dlouho, až si vzpomněl na *Kamasutru* a orientální knihy, které četl, když se chtěl dozvědět něco o sexu a erotice.

Ano, řekl si s notnou dávkou sebejistoty, kterou získal po dnešní nové zkušenosti. Když si to Emma přeje, tak jí ukáže, že umí vydržet i delší dobu.

Mnohem delší dobu.

Kapitola dvacátá první

Kdesi v dálce zakřičel sokol. Emma se pomalu probouzela. Protáhla se jako spokojené kotě a zívla. Nemohla si vzpomenout, kdy naposled se tak dobře vyspala.

Přestože ji bolel každičký sval, připadala si jako znovuzrozená. Otočila se na bok a přitulila se k Larencovu nahému tělu. Omotala nohu kolem svalnatých stehen, posunula ruku na ploché břicho a položila tvář na mužnou hruď.

Žasla, jak se cítí uvolněná. Vždycky hloubala nad tím, jaké by to bylo, kdyby se ráno probudila vedle milence. Ale pokaždé, když uvažovala o tom, že by Eugenovi dovolila strávit s ní noc…, což ji napadlo opravdu zřídkakdy…, sevřel se jí úzkostí žaludek. Pak toho nebohého muže prakticky vystrčila ze dveří. No prosím, a teď se tady choulí k Larencovi jako poslušná ženuška k drahému choti. A navíc se jí to líbí.

Prožívala s Larencem intimní vztah, který ještě nikdy s nikým nepoznala. Dával jí svobodu, naději a volnost a způsobil, že po dlouhé době někomu konečně důvěřovala.

Uvědomila si, že před ním neskrývá emoce. Stal se prvním člověkem, samozřejmě po rodičích, před kterým mohla být sama sebou. Smála se, mlčela, nenáviděla, strachovala se, rozčilovala a vřískala jako pavián. Zkrátka dělala to, co zrovna cítila.

Dostala od něj vstupenku, která ji opravňovala vstoupit do světa, ve kterém vládne naprostá duševní pohoda. Mlčky se k němu přitulila.

Najednou ji na tvář políbily první sluneční paprsky. Poušť se vznítila a okamžitě ožila. Z ranního vzduchu sálala svěžest, sluníčko a… vášeň. Posedlá, voňavá a nová vášeň.

Emma se ospale usmála. Minulou noc zažila naprosto jiný sex. Ještě nikdy se při něm necítila tak… bez zábran.

Možná ji vzrušovala skutečnost, že musela převzít roli učitelky. Zamyšleně ponořila prst mezi chloupky, jež mu pokrývaly hruď, a začala si s nimi pohrávat. Včera se poprvé milovala s panicem. Přestože ona měla v sexu docela letitou praxi, s překvapením zjistila, že nezkušenost na ni působí jako afrodiziakum.

Teprve včera v noci jí sex nepřipadal jenom příjemný. Přišel jí docela… zábavný.

Usmála se ještě víc. Ano, užila si ho.

Tohle zjištění ji zcela ohromilo. A to především proto, že ji milostná hra jaksi neuspokojila. Dovedl ji blízko, to ano, tak blízko ještě nikdy nebyla. Nechybělo moc a dosáhla na to prchavé *cosi*, jež při sexu vždycky postrádala. V jednu chvíli si dokonce myslela, že se to konečně stane. Jenže nestalo. Stáhl se…, stejně jako všichni ostatní…, v okamžiku, kdy se jí tělo chvělo touhou a *prahlo* po opojné úlevě.

Přesto všechno ho chtěla znovu… a znovu.

„Dobré ráno, Em.“ Opřel se o loket a mrkl na ni. Sklouzla do vlněných útrob spacího pytle. Jeho oči měly v slabých slunečních paprscích stejnou barvu jako listí, které jim šumělo nad hlavou. Na několika místech mu stály vlasy. Jeden neposlušný hnědý pramínek mu najednou spadl přes oko. Ospale a láskyplně se na ni usmál a pročísl si nezbednou kštici. Kadeř se mu okamžitě svezla zpět dolů.

Emmě se sevřelo srdce.

Naklonil se k ní a dlouze ji políbil, Ten polibek voněl láskou, starostlivostí a společně prožitými chvílemi.

„Jak ses vyspal?“ zeptala se ho tichým hlasem a znovu mu odhodila zbloudilou kadeř.

Usmál se. „Tak jako nikdy. A ty?“

„Taky.“

Objal ji kolem ramen a přitáhl ji k sobě. Společně pak hleděli na oblohu, na níž pluly růžové a modré šmouhy. Do travnatých údolí se postupně vkrádalo svítání. Pozlatilo tabulové hory, které se nad nimi tyčily. Jako obvykle, i dnes jim nad hlavou kroužil jestřáb jamajský.

„Dnes je den s velkým D,“ prohodil Larence a Emma okamžitě věděla, co má na mysli.

„Povídej mi o tom znovu,“ zašeptala, protože nechtěla, aby skončila ta nádherná chvíle, kterou spolu sdíleli.

Přivinul ji k sobě a začal vyprávět sáhodlouhou legendu o Estebanovi, Fray Marcosovi a ztraceném městě, z jehož krásy přecházel zrak. Emma musela znovu smeknout klobouk před jeho obdivuhodnou představivostí. Žasla, jak dokáže snít. Zastyděla se.

Už je to dávno, co usoudila, že sny nejsou ničím jiným než ztrátou času. Nikdy by ji nenapadlo, že za tenhle úsudek zaplatí tak vysokou daň.

Teď v Larencově náručí konečně viděla, o co se vlastně ochudila. Lidské teplo, smích, naděje…, „maličkosti“, kterých se zbavila jako nepohodlného odpadu. Člověk získá hodně jedině tehdy, když upřímně a zoufale touží po drobnostech. A ona o to „hodně“ přišla, neboť se celý život pachtila jen za velkými cíly. Dovolila, aby se stala závislá na něčem tak bezvýznamném, jako jsou peníze. Problém však vězel v tom, že je naléhavě potřebovala. A ať jí Bůh odpustí, touží po nich i teď…

Larencovy sny jí připomněly otcovy nesplnitelné, směšné touhy. Zaťala svaly a čekala, až se jí zmocní vztek. Nic takového se kupodivu nestalo. Jediné, co se dostavilo, byl silný pocit ztráty.

Hlavou se jí začalo honit cosi trýznivého a pomíjivého, a přesto důležitého. Snažila se to uchopit a proniknout k jádru věci, které jí už několik let uniká. Cosi jí napovídalo, že k tomu potřebuje Larence. Přemýšlela, jak s tím asi souvisí. Marně. Ať už je to cokoliv, musí na to přijít až někdy jindy. Přitulila se k Larencovi a zeptala se: „Co tě přimělo k tomu, že ses pustil do hledání města?“

„Všechno začalo obyčejným snem. Jako dítě jsem trpěl nesnesitelnými bolestmi. A jedině sny mi dávaly smysl života.“

„Aha,“ prohodila tiše, když se chystal popsat, jak město vypadalo, a vyprávět legendu, jež odhaluje jeho zmizení. Pak už ho neposlouchala. Dumala. To, co před chvílí zjistila, ji přinutilo změnit názor.

Je možné, že by se věci měly úplně jinak? Byly to sny, které udržovaly otce při životě v období, kdy je sužovala hrozná chudoba? Vždycky měl hlavu v oblacích a pořád ji ujišťoval, že zítra bude lépe.

Co když nedokázal věřit svým touhám nebo neuměl ani trochu snít? Proč si nevzal život mnohem dřív, když mu připadal tak strašně nesnesitelný?

Emma se kousla do spodního rtu. Může to být pravda?

Jestliže ano, tak ho nezničily sny, ale jejich konec. Když maminka zemřela, zřejmě s sebou vzala ty poslední, co mu zbyly…, a on jednoduše nedokázal žít bez jejich světla.

Měla dojem, že jí z beder spadl pětikilový kámen. Třeba jsou to právě touhy a víra v ně, co promění život v něco krásného, a ne pouze snesitelného.

Larencův monolog ji najednou vytrhl z rozjímání, „…a ten kříž byl stejně veliký jako muž, jenž ho nesl. Jeho povrch zdobila ta nejčistší bílá…“

Zavřela oči a nechala se unášet Larencovými slovy. Příběh ji zaujal natolik, že mu nepropadla jen srdcem, ale i duší. Poprvé v životě si něco představila. Začala jí pracovat fantazie a ona spatřila překrásné, Bohem zapomenuté město. Před očima se jí zaleskly tisíce zlatých mincí. Bylo jich tolik, že by jí stačily na celý život.

Zrychlil se jí dech a srdce se rozbušilo jako o závod. Konečně v něco *věří* A nechce to jen pro sebe, ale i pro něj. Pro Larence.

Ještě víc se k němu přimáčkla a usmála se. Uvědomila si, že je to poprvé, co někomu něco přeje. Zahřálo ji to v srdci. Otočila se k němu a dala mu pusu na rameno.

Od chvíle, co potkala Larence, už podruhé věřila v budoucnost.
A ve vlastní duši.

Larence pozoroval Emmaline, jak si češe vlasy. Žlutorůžové svítání jí proměnilo kštici v zlatý a stříbrný vodopád. Kartáč pomalu prokluzoval vlnitou rozcuchanou záplavou. S každým pohybem, který udělala, se mu sevřelo srdce.

Bože, je tak nádherná. Věděl, že není nic neobvyklého, když člověk vidí ženu, jak si češe při úsvitu vlasy. Ale co připadá jiným mužům jako klišé, je pro Larence zcela nové. I když strávil noc v jejím objetí, pořád nemohl uvěřit, že ho potkalo takové štěstí.

Kéž by jí mohl říct, jak moc ji miluje.

Chce jí to sdělit od okamžiku, co ho poprvé políbila. Ale není hlupák. Jeho city jsou jí naprosto lhostejné. A ty její by s ním stejně nesdílela. Klidně ho políbí nebo se s ním bude milovat…, to jí nedělá žádné problémy. Ale nikdy mu nedovolí vstoupit a sáhnout si na místečko, které tak pečlivě střeží. Tím místem je Emmino srdce.

Ironicky se pousmál, když si vybavil typ dívky či ženy, která by se do něj mohla zamilovat. Zřejmě by šlo o ženu středního věku, která

už dávno přestala věřit na lásku a brala by postiženého profesora všemi deseti.

Povzdechl si. Najednou se cítil starý a zbytečný. Ano, taková žena by mu nejspíš vyhovovala.

Situace, v níž se nachází, mu připadala tak plná ironie, že mu nezbývalo než se nad ní pousmát. Místo aby se zamiloval do nějaké tulačky, která nemá střechu nad hlavou, vybere si pohádkovou labuť. Zdálo se mu, že babiččina slova se přece jenom vyplní.

On, opuštěný a nezkušený mrzák, se bláznivě zamiluje do sebejisté, nezávislé a okouzlující ženy, jež nosí tvář Madony, má mozek železničního magnáta a tělo vyhledávané prostitutky. Ženy, která může mít kteréhokoliv muže…, a zřejmě i měla.

Znovu si povzdechl a přál si, aby se všechno změnilo…, a hlavně *on*. Aby se z něho stal sebevědomý, bezstarostný chlapík, jenž by věděl, jak zvládnout dívku, jako je Emma. Aby do jejího ohně přiléval benzin a ne ledovou vodu.

Ale pak se vrátil zpět na zem. Není takový. Nebyl a nikdy nebude. A ve skutečnosti ani nechce být.

Může být rád, že má to, co má. Nezáleží na tom, jestli s Emmou prožije jednu noc nebo rovnou deset. Tohle není podstatné. Dostal nádherný a ničím nenahraditelný dar. A udělá všechno proto, aby si jej užil co nejvíc.

„Podívej, Larenci! Támhle je další oranžová sedmikráska s černým středem. A navíc je pěkně velká.“

Usmál se na ni. „Černooká Zuzana.“

Zastavili se, seskočili z koně a ruku v ruce odkráčeli k trsu divoce rostoucích květin. Pak si sedli vedle sebe na velký plochý kámen. Larence vytáhl notes a začal kreslit.

„Takhle přece nevypadá.“

Larence se k ní otočil. Upřel na ni pohled a snažil se potlačit cukání v koutcích. „Myslíš?“

Rychle zabořila oči do zápisníku a pak na něj znovu mrkla. Zdálo se mu, že se trochu stydí. „Můžu to zkusit?“

Bez jediného slova jí podal notes s perem. Okamžitě se dala do práce. Malovala velmi pomalu, protože si dávala záležet na každém tahu, který udělala. Položil jí ruku na strnulé rameno a vychutnal si hebkost její kůže. Nejvíc si však cenil toho, že má právo dotýkat se

jí. Roztáhl prsty a pozvolna dlaní sklouzl až ke krku. A potom znovu a znovu.

Líně se rozhlédl po okolí. Od okamžiku, co opustili *Malpais*, se krajina opět změnila. Znovu se ocitli v neznámém koutu země. S tím rozdílem, že některé vůně a rostliny mu připadaly docela povědomé. Rostla tu zelená tráva, barevné květiny a stromy. Samozřejmě tady nechyběly tabulové hory. Jak by mohly. Tyhle prastaré kamenné kopce, na kterých se podepsal nelítostný vítr, seděly na vysokohorských planinách jako ostrouhané muškátové oříšky.

Cibola ležela na dosah. Když si to uvědomil, začal vzrušeně dýchat. Myšlenky ho přenesly do světa představ, které ho udržovaly celé roky při životě. Ulice dlážděné zlatem, stříbrné dveře, tyrkysové okenní římsy. A spousta odpovědí. Skvělých, nesmírně důležitých odpovědí.

Brzy zahlédnou vstup do kaňonu…

Emma ho dloubla do boku. „Larenci, já s tebou mluvím.“

„Hm? Ach tak. Co jsi povídala?“

Ukázala mu náčrtek. „Co na to říkáš?“

Když si Larence všiml, jak je na svůj výtvor hrdá, musel se ovládat, aby nevybuchl smíchy. Konečně se to stalo. Emmaline si půjčila jeho deník. „Perfektní.“ Naklonil se k ní a dlouze ji políbil. „Naprosto perfektní.“

Když se blížila večeře, Emma pomalu ztrácela nově nalezenou víru v budoucnost.

„Tohle opravdu nechápu,“ konstatoval Larence rozzlobeným úsečným tónem, jaký od něho ještě nikdy neslyšela. „Musí to být tady.“

Rozbolela ji hlava. Přiložila dva prsty na pulsující spánky a zatiačila na ně. Tupě se rozhlédla po okolí. Nacházeli se v kaňonu…, přesně v *tom* kaňonu, o němž se zmiňuje ten zatracený deník. Kolem nich stály zlatočervené tabulové hory. Připomínaly jí zarputilé strážce, kteří je drží v zajetí. Stromy se vůbec nehýbaly, protože do skrytého údolí neproudil žádný vítr. Zvěř se prohánělа kolem nich bez sebemenší známky strachu. Jediný únik z tohoto obrovského kode vedl po úzké klikaté cestičce, kterou Larence přehradil provazem.

Prošel kolem ní a něco si brblal pod nos.

„Larenci,“ poznamenala něžným hlasem, „nemá smysl…“

Obrátil se, svraštil čelo a vrhl na ni naštvaný pohled. Jako by chtěl říct, aby se *neopovažovala* něco takové vůbec vyslovit. Potom se otočil a zamířil k nejbližší tabulové hoře. Zíral na gigantickou masu ze zlatočerveného pískovce. Vypadala jako obrovitá pěst, která jim hrozí z travnaté náhorní plošiny, poseté Černookými Zuzanami. Zavřel deník. V kamenném vězení se ozvala tichá ozvěna. „Zatraceně, mělo to být tady,“ zakřičel na skálu. **„***Přesně tady.“*

Emma udělala pár nejistých krůčků směrem k němu. Během cesty se několikrát zastavila. „Larenci…“

Bleskurychle se k ní obrátil. Jejich pohledy se střetly a zaklínily do sebe. V očích mu hořela zvláštní vášeň. Zamrazilo ji v zádech. Dívala se do tváře naprosto jinému člověku, kterého dosud neznala. Stál před ní fanatik.

„Larenci…,“ zopakovala a ve skrytu duše doufala, že na ni bude reagovat.

A pak se to stalo. Přímo před jejíma očima se stal z vysokého naštvaného muže shrbený zkrachovanec. Široká ramena mu poklesla a pohled zatemnila zoufalost a sklíčenost. Fanatická jiskra se z něj vytratila tak rychle, jako se objevila. Emma těžce polkla. Trápilo ji, že z něj vyprchala všechna zanícenost. Ještě nikdy v životě jí žádná ztráta nezpůsobila tak velkou bolest.

Píchlo ji u srdce. Zastavila se. Připadala si bezmocná, ztracená a neužitečná.

Co má říct, aby alespoň trochu zmírnila jeho bolest? Deník se mýlí. *Lže*.

Prolezli každičký kousek kaňonu a nic nenašli. Nikde žádná přístupová cesta.

Larence od ní odtrhl zdrcený pohled a znovu se zaměřil na kamennou pěst. Deník mu vyklouzl ze strnulých prstů a spadl do trávy.

„Proč?“ zařval. Slůvko se odrazilo od mlčící skály, prolétlo travnatým údolím a prokličkovalo mezi větvemi borovic. Pak ho pohltilo ticho. „Proč?“ nechápal.

Zastavil se u ohně a klesl na kolena. Emma se vydala za ním. Když ho spatřila, napadlo ji, že kdyby si náhodou klekl přímo do ohně, vůbec by o tom nevěděl. Zíral do prázdna jako opilec se skleněnýma očima, který čeká na kořalku. Neviděl nic jiného než to zatracené město, za nímž se pachtil celý život.

Jediný problém vězel v tom, že to město neexistovalo. Jeho celoživotní práce a velký sen byly jen velká lež.

Teprve teď si uvědomila tu hrůzu. Cibola neexistuje. Larence nenašel město ani poklad. Ocitla se na mizině. Je úplně švorc.

Nemá peníze ani budoucnost. Vrátí se do New Yorku stejně chudá, jako z něj odjížděla. Ve vzduchu najednou visela hrozba, která měla podobu chudinské čtvrti Rosare Court. Naskočila jí husí kůže.

Ne. Rychle tu představu zahnala. Teď není ta pravá chvíle, aby probírala vlastní prohry a ztráty. Ve skutečnosti o nic nepřišla. Stejně v Cibolu nevěřila. Ale Larence ztratil naprosto všechno. Bála se…, víc než si dokázala připustit…, že z něj vyprchala jiskra. Duše.

Stála pár stop od něho a dívala se mu na shrbená záda. Zničehonic byla naprosto nerozhodná. Chtěla jít k němu, obejmout ho a ujistit, že všechno bude v pořádku.

Nedokázala se však odhodlat. Co mu má vlastně říct? hloubala. Snažila se přemýšlet jako praktická žena a otrlá obchodnice. Že zítra najde jiný životní sen?

Odtrhla pohled od zoufalého a zničeného Larence a nazlobeně si prohlédla kamenné stěny. Deník je přivedl do tohoto kaňonu, ve kterém se mělo skrývat velké tajemství, a nechal je tu napospas jejich osudu. Vysoko v korunách stromů se prohánět vánek, jehož svištění ošklivě připomínalo smích…

Vzpomněla si na slova starého Pa-lo-wah-tiho. *Můžete hledat, jak chcete. Stejně nic nenajdete. Odejděte. Dokud není pozdě.*

Dokud není pozdě… dokud není pozdě…

Rychle odtrhla myšlenky od děsivých slov, která stařec pronesl. Musí něco podniknout. Hned teď. Jestli tu bude nečinně přihlížet, zblázní se…

Zamířila k malému jezírku, do něhož se vléval pramen. Diablo a mezek zrovna chlemtali průzračnou vodu a Tashee postávala poblíž a nenasytně přežvykovala polovysokou zelenou trávu. Emma se opřela o oslíkův špinavý zadek a napůl poslouchala, jak škube porost a skřípe zuby.

Jak mu má pomoct?

Třeba mě jednoho dne mile překvapíš a uvaříš mi skutečný guláš.

Vzpomněla si na vtipnou poznámku, jež mu před pár dny vylétla z úst. To je nápad, hloubala. Není to žádná bomba, ale aspoň *něco*.

Odběhla k bedně se zásobami a začala hrabat v jezdecké brašně. Chtěla najít Larencova průvodce *Jak najít jedlé rostliny a byliny na americkém jihozápadě*. Když ho konečně našla, sedla si na vyhřátou trávu, zkřížila nohy a listovala knihou, jež obsahovala spoustu náčrtků jedlých rosdin. Jakmile našla, co hledala, vrazila svazek pod paži a vydala se na cestu.

Zhruba za hodinu si pobrukovala veselou melodii. Za pasem se jí pohupovala malá torna plná cibulí rostlin Lewisia rediviva a Camassia, listů hořčice a kokošky pastuší tobolky, (která prý chutná jako zelí, o čemž Emma silně pochybovala). Teď už chybělo jen pár planých brambor. Což nebude žádný problém, neboť ji chytrý průvodce ujistil, že rostou v blízkém okolí.

Šla s nosem přilepeným k zemi jako výstavní labrador. Pod nohama jí šustila tráva, z níž se linula čerstvá, důvěrně známá vůně. Kolem sukně se jí míhaly desítky neznámých květin a Černookých Zuzan. Z některých dlouhých stonků se odlepily drobné bodláčky a přišpendlily se na vlající látku.

Najednou něco spatřila. Zpomalila a sklonila se ještě níž. Před očima měla červenozlatou pískovcovou stěnu, kterou hyzdila puklina, v níž rostla zelená rosdina s velkými srdčitými listy. Na nich se tísnily nerozvinuté dlouhé spirálovité květy.

Emmě se zatajil dech. Rozběhla se ke skále a padla před ní na kolena. Otevřela knihu a nalistovala stránku s nadpisem *Plané brambory*. Prostudovala jednoduchý náčrtek rosdiny a hlízy a mrkla na exemplář, který se tulil k pískovci. Vypadal stejně…

Začala zuřivě rozhrabávat suchou načervenalou zeminu. Doufala, že v ní najde hlízu. Sevřela prsty a zjistila, že drží cosi tvrdého. Mělo to vejčitý tvar. Zavýskala radostí a vytrhla kořen z půdy. Když ho vytáhla ven, zjistila, že hlíza je stejně velká jako její dlaň.

Podívala se na hlízu, pak na rostlinu a nakonec zkontrolovala obrázek v knize. Vypadal stejně. *Nebyl však úplně identický*. Ale co může čekat od prachsprostého výtvarníka, jenž čmárá obyčejným inkoustovým perem! I Larence jí naznačil, že je téměř nemožné vytvořit věrohodnou kopii.

Hurá! Našla bramboru. Když si představila pokrm z *čerstvých* přísad, začaly se jí sbíhat sliny. Usmála se, otřela baculatou hlízu a nacpala ji do koženého vaku. Potom zamířila zpět do tábořiště.

Emma oloupala tuhou slupku a nakrájela brambor na čtyři stejné díly. Vhodila kostky do vařící vody, přidala velké množství bujónu, trochu soli, pepře, sušenou cibuli, plechovku konzervované mrkve a kokošku pastuší tobolku. Voda začala pomalu tmavnout, až se změnila v lákavou hnědou tekutinu, z jejíž vůně se sbíhaly sliny. Přidala do ní dvě lžíce mouky a kvedlala ji tak dlouho, až zhoustla.

Emma nasála vůni hovězího masa a zaslechla, jak jí zakručelo v žaludku. Zhluboka se nadechla a vychutnala si aroma domácího guláše.

Sedla si na paty a položila lžíci na kámen. Potom upřela pohled na Larence, který se doposud nehnul od pískovcové skály. Přešlapoval tam a zpět jako polapený zraněný tygr. Každou chvíli slyšela, jak si mumlá pod nosem: „Někde to tu musí být. *Musí…*“

Mlčky čekala, než se guláš povaří. Po dvou hodinách, při nichž si málem okousala všechny nehty, zavolala: „Večeře je hotová.“

Larence se k ní pomalu otočil. Když spatřila jeho obličej, znovu ji rozbolelo srdce. Oči, které bývaly plné života, zely prázdnotou. Vypadaly jako povadlý jetel. Měl bledý, téměř průsvitný obličej a ústa zakřivená do bezbarvé linky. Mrštil deníkem na zem a vrazil ruce do kapes. Vůbec ho nezajímalo, kde skončil.

Pokusil se usmát. Když to Emma spatřila, málem se rozplakala. „Už jdu,“ prohodil. „Mám hlad jako vlk.“

Emma vstala a šla mu naproti. Chytila se ho a ruku v ruce zamířili k malému ohýnku. Bez jediného slova se posadili vedle sebe. Emma vzala plechový talíř, nabrala do něj vrchovatou porci a podala mu ho.

„Domácí guláš,“ zašeptal a tiše se zasmál. „Tak přece. Neříkal jsem, že ho jednou uvaříš?“

Emmě se nechtělo věřit, že si na to vzpomněl právě teď, když má v sobě tak nepopsatelnou bolest.

Míchal omáčku a mlčky zíral na plechovou vidličku, jak kroužila po talíři. Jakmile se kov dotkl kovu, ozvalo se nepříjemné skřípání. Po několika vteřinách zvedl hlavu a podíval se jí do očí. „Zradil jsem tě, Em. Nic tu na tebe nečeká…“

Těžce polkla a ucítila horké slzy. Dlouho se na sebe dívali a mlčeli.

Emma mu toužila povědět, že o nic nejde a že jí na penc zích nezáleží. Ale nedokázala to. Ta slova totiž nebyla pravdivá. A ona mu nechtěla lhát. Po tom všem, co spolu prožili, by to nedokázala.

Okamžitě by poznal, že nemluví pravdu, a to by ho zranilo víc než její mlčení.

Přála si, aby měla srdce z kamene a aby jí na něm tak *moc* nezáleželo. Jenže opak byl pravdou. Přestože ji tahle výprava změnila, nestal se z ní úplně jiný člověk. To rozhodně ne. Když si představila, že by se měla vrátit do chudinské čtvrti, zvedl se jí žaludek. Klidně dovolí, aby jí láska vstoupila do života, ale v žádném případě nehodlá žít bez peněz…

„Je mi to strašně líto, Em."

„Mně taky," odpověděla tiše. „Ale teď jez."

Byla první, kdo odvrátil pohled. Chvíli počkal a udělal to samé. Tiše se dívali do talířů a pak se pustili do jídla.

Emma si srkla omáčky. Pálila ji v krku jako žhavá láva Polkla a vnímala, jak jí sklouzla do žaludku. Potom ucítila v puse nepříjemně hořkou pachuť.

Zamračila se, znovu přiložila lžíci ke rtům a foukala tak dlouho, až se pára vytratila. Pak váhavě okusila další sousto. Pálilo stejně jako to předešlé. Pokrm jí nepřipadal horký, ale spíš ostrý. Jakmile jí znovu zhořklo v ústech, trhla sebou. Neměla daleko od toho, aby se jí zvedl žaludek.

Larence se ušklíbl. „Chutná to tak trochu…"

„Já vím." Dala si další vrchovatou lžíci a znechuceně svraštila obličej. *Tak* moc pepře tam určitě nedala. „Možná za to může Lewisia."

Larence se pokusil spolknout další sousto. „Snad," přitakal nejistým hlasem.

Emmě začalo cukat v koutcích. Snažila se potlačit smích, protože věděla, že na něj není vhodná chvíle. Ale nemohla si pomoct. Rozchechtala se. „Pro…pro… miň," omlouvala se. „Já jsem tě varovala. Copak jsem ti neříkala, že nás nejspíš otrávím, když budu vařit?"

Larence se váhavě usmál. Jeho oči konečně ožily. „Já hlupák. Škoda že mě nenapadlo, že máš vždycky pravdu."

Usmála se na něho a dala si malý doušek kávy. Jakmile jí horký nápoj sklouzl do krku, důvěrně známé aroma přerazilo hořkou pachuť guláše. Líně se zaklonila a opřela o lokty. Upřela pohled na temné tabulové hory, jež je obklopovaly.

Po několika vteřinách si všimla něčeho divného. Hrozně jí bilo srdce. Tváře jí hořely jako dvě pochodně. Přiložila si na obličej chladivou ruku a snažila se uklidnit.

Najednou jí začalo hučet v hlavě. Hned nato ucítila příšernou bolest. Měla dojem, že jí někdo buší kladivem do zátylku. Zkroutila se, položila chvějící se ukazováčky na spánky a pořádně na ně zadačila. Litovala, že si s sebou nevzala nějaké prášky.

Mrkla na Larence, který seděl na druhé straně ohně. Mračil se na ni. *Mračil.* Když spatřila jeho výraz, ještě víc se jí rozbušilo srdce a rozbolela ji hlava. Rozklepanou rukou sáhla po konvici s kávou.

„Dáš si ještě troch…“ Poslední slůvko znělo jaksi mdle. Polkla, tedy alespoň se snažila polknout. Byl to však marný pokus, neboť jí úplně vyschlo v krku.

Pak se jí zničehonic udělalo nevolno. Přiložila dlaň na bolavé břicho. „Larenci… mně… je… špachtě, hm… vlastně…“ Soustředila se a vzpomínala, co mu chtěla povědět. Když na to konečně přišla, zvedla těžký jazyk a vysoukala ze sebe: „…špatně.“

Rozklepaly se jí prsty. Zírala na ně s panickou hrůzou v očích. Talíř jí vyklouzl z dlaní a spadl jí do klína. Horký guláš se vylil na sukni. Cítila, jak se jí mazlavá látka přilepila ke stehnům a pěkně ji popálila. „Au…“

Larence odhodil misku. Když dopadla na zem, ozval se jasný kovový zvuk, který se Emmě rozezvonil v uších. Přitiskla si na ně ruce. Místo toho, aby cinkot utichl, zesílil. *Cink, cink, cink.* Srdce jí bilo ve stejném rytmu jako to prokleté vyzvánění.

Ze všech stran na ni dotíral příšerný rámus. Chtěla ten hluk překřičet, a proto zaječela: „*Larenci!*“

Padl na všechny čtyři a pokusil se plazit směrem k ní. Dívala se, jak se přemáhá a zoufale soustředí na každičký pohyb. Těžce přitom oddechoval, čímž přispěl do změti zvuků, které ji bily do uší. Larencovy ruce jen nepatrně ukrajovaly vzdálenost, která je dělila. Nikdy k ní nedorazí. Nikdy.

Emminu duši zalila hrůza. Zdálo se jí, že spadla do močá lu, který ji vtáhl do černého víru. Svět se naklonil, zatočil a celý se rozmazal. Ocitla se v neznámém prostoru, který ji děsil. Všude kolem pluly hnědé, černé a zelené šmouhy. Hvězdy se rozostřily a slily do ebenově červené mléčné dráhy. Pak zmizely a ona se ponořila do temné nicoty.

V hrdle jí uvízl vyděšený výkřik. Uvědomila si, že ztrácí sebekontrolu. Nedokázala ovládat mysl, tělo, smysly…

Přiložila rozechvělé ruce na krk a sevřela ho. Snažila se soustředit. Na cokoliv. Jenže svět se proměnil v těkavý kaleidoskop, plný ďábelských stínů a neznámých tvarů. Tabu lově hory se pohupovaly ve tmě tam a zpět a pomalu se na ni sápaly. Stromy si mezi sebou něco hlasitě šuškaly a shromažďovaly se kolem ohně. Někde v dálce, nebo snad přímo vedle ní, zaskřehotal sokol. Pak k ní dolehly zvuky nočních zvířat: houkání sovy, víření křídel netopýra a chrastění chřestýše. Na krátkou bláznivou vteřinu se dokonce domnívala, že slyší tiché kroky pumy, plížící se trávou. Přibli žovala se blíž a blíž.

Najednou se ze tmy vynořila ruka. Emma zkoprněla strachy a vyděšeně na ni zírala. Byla velká jako obrovský podnos a měla kanárkově žlutou barvu. Prsty se chvěly, nabíraly na objemu a pulsovaly ve stejném rytmu jako Emmino srdce.

„Emmaline…“ Její jméno jí prolétlo myslí, která se mezitím proměnila v nekonečný tmavý tunel, a spadlo jí do klína jak záchranné lano.

Natáhla po něm ruku. Ta se okamžitě zkřivila, prodloužila a rozmazala. Před očima jí zbyla jen fialová šmouha, jež se rozptýlila do vzduchu.

Zaječela.

„Emmaline…“

Soustředila se a zkusila něco vyslovit. Nic. Z úst jí nevyšla ani jedna hláska, tak měla sevřené hrdlo a těžký jazyk. „To bude v pořádku… Em… Nechej tomu volný průběh…“

Pak si vzpomněla na jeho jméno. „La… ren… ci…,“ vylétlo jí z opuchlých rtů a tiše zalapala po dechu. Cítila, jak propletl prsty s jejími a pevně je stiskl. Larencova dlaň se stala ve vratkém světě kotvou, která ji držela při zemi. Vydechla úlevou a rozvzlykala se. Přilepila se k němu jako klíště a rozplakala se. Tam, kde jí stékaly slzy, ucítila horké pěšinky. Na jazyku jí uvízla slaná chuť.

Přitiskl se k ní celým tělem a sevřel ji v náručí. „To… bude dobré,“ ujistil ji zoufalým hlasem, jenž jí najednou připadal strašně vzdálený Zasípal a pak také zalapal po dechu. „Zřejmě… bylo… něco… v guláši.“

Chtěla se tomu zasmát, ale ať dělala, co dělala, nevyšel jí z vyschlého hrdla jediný tón. *No to je ironie osudu!*

„Mohlo by jít o… kořen durmanu…, latinsky Datura stramonium. Ten… vypadá jako… planý brambor.“ Přitiskl ji k sobě a pomohl jí udržet se na nohou. Společnými silami se postavili bláznivému iracionálnímu světu, jenž je obklopoval. „Uvolni se… a vychutnej si… dobrodružství…, starodávný… indiánský… rituál.“

Pevně se objali. Nad hlavou se jim znovu rozzářily hvězdy a tančily jako malé světlušky. Koruny stromů se kymácely tam a zpět a vytvářely na temném nebi barevné mihotavé šmouhy.

A pak je spatřila. Děsivé kobry, z kterých šel strach. Jejich obrovské ploché hlavy se tyčily přímo proti ní. Tucet černých očí bez víček na ni zaměřilo pozornost. Z tlamy jim vystřelily vidlicovité jazyky. Odporní plazi se kývali ve větru doprava a doleva a pak se začali plazit směrem k nim. Syčení sililo a přehlušovalo okolní zvuky.

Emmina hrud ztěžkla úzkostí. Svíjela se v ní jako jedovatí hadi, kteří se k nim přibližovali. Musela se jí zbavit, a tak jí nezbývalo nic jiného než otevřít ústa. Z hrdla jí vyšel pronikavý jekot, jenž se odrazil od pískovcové stěny a s ozvěnou prolétl kaňonem.

„Vydrž, Em.“ Larencova věta k ní pronikla vřískotem a dolehla jí k uším. „Máš… halucinace.“

Halucinace. Samozřejmě. Zuby nehty se držela slova, které pro ni znamenalo vysvobození. Vrátilo nelogický svět do skutečných dimenzí. Zavřela ústa. Larence zaslechl, jak jí cvakly zuby.

Podívala se na hady. *„Neexistujete.“*

Zmizeli. Místo nich se objevila řada stromů, které se tiše kolébaly ve větru.

Znovu se roztřásla. Hlava ji rozbolela ještě víc a udělalo se jí tak nevolno, až se zapotácela. Držela se Larence jako tonoucí záchranného kruhu. Ještě nikdy v životě se tolik nebála a neustále opakovala: „Není to skutečné. Nic není skutečné…“

Netušila, jak dlouho držela Larence kolem pasu a tiskla tvář k jeho bavlněné košili. Měla dojem, že to trvalo celou věčnost. Možná ještě déle.

Bolest hlavy pomalu ustupovala a překotně bijící srdce se konečně zklidnilo. Emminy prsty se přestaly třást.

„Emmo?“

Podívala se do Larencových zelených očí, z nichž vyzařoval klid, a ucítila ohromnou úlevu. Dokázali to. Neví jak, ale přežili. Společně.

Položila dlaně na teplou žmolkovitou košili a pak mu je zvolna zasunula za krk. Zaklínila do sebe prsty a přitiskla se k němu jako liána ke stromu. Přitáhl ji k sobě a majetnicky ji chytil za zadeček.

Sklonil se. Stoupla si na špičky a přiblížila rty k Larencovým ústům. Pak se od sebe odtáhli.

V korunách stromů šuměl noční vánek a ohýnek praskal a syčel, jako by oslavoval vítězství, kterého právě dosáhli. Z plamenů vylétiy zlaté jiskry a oživily ponurou temnou oblohu. Hustými černými mraky proklouzl měsíční svit a ozařoval je jako prvotřídní lustr. Na tvářích se jim objevily drobné střepinky svědа.

Larence vzal Emminu tvář do dlaní a držel ji, jako by byla z drahého čínského porcelánu. Několikrát zamrkala a zadívala se mu do očí. Spatřila v nich něco, co několik let neviděla a čemu už dávno nevěřila. Lásku.

Sevřelo se jí hrdlo. Cosi lehkého, překrásného a čistého jí zaplavilo srdce. Ten cit jí připadal tak ohromný a magický, až se ho bála pojmenovat.

„Emmaline, miluju tě.“

Upřeně sledovala, jak se mu pohybují rty. Larencova smyslná ústa jí vyslala do těla vlny vzrušení. Chvíli jí trvalo, než vyznání zaznamenala. Když se to konečně stalo, zkoprněla údivem.
Ji? Milovaly?‘, Emmaline Hatterovou?

Nevěřícně zakroutila hlavou a otevřela ústa, protože ho musela opravit. Chtěla mu říct, že mluví z poblouznění nebo z přemíry vášně. Nikdo ji nikdy nemiloval. „Já…“

Najednou cosi příšerně *zapraskalo*. Tráva se zachvěla a půda pod nohama jim zaduněla. Kaňonem se rozléhal zvuk, jenž připomínal skřípání zrezivělé převodovky.

„Panebože,“ zakřičela Emma, „už zase…“

„Ne,“ prohlásil Larence. „Tohle je skutečné.“

Otočili se za zvukem. Z temného nebe se snesl modrobílý blesk a udeřil do pískovcové stěny. Všude kolem poletovaly jiskry. Ve skále se objevila obrovská klikatá puklina. Ucítili kouř.

Skřípání zesílilo, země se zachvěla a tráva jako by se třásla strachy. Z vrcholu tabulové hory se začalo sypat kamení. Najednou bylo po všem.

Zírali na obrovitou štěrbinu, která vznikla v pískovci. Larence jí pustil dlaň a jako náměsíčník mířil směrem k trhlině.

„Cibola.“ Když slůvko dolétlo Emmě k uším, vyděsila se ještě víc než při halucinacích. Snad nechce jít *dovnitř? Panebože…*

„Stůj!“ zakřičela.

Nevnímal ji. Šel dál jako smyslů zbavený.

Rozběhla se za ním a popadla ho za rukáv. Prudce ho obrátila k sobě. „Tam nemůžeš. Mohlo by se to za tebou zavřít.“

Podíval se na ni. Z očí mu čišela neochvějná jistota, z které se jí až zamotala hlava. Znovu se jí zmocnil příšerný strach. „To je Cibola.“

Zavrtěla hlavou. „Není,“ zakňourala bázlivě. „Jak to můžeš vědět? Co když se mýlíš? Prosím…“

„Em, pojď se mnou a bud moje jediná láska…“

Snažila se mu vytrhnout. Marně. Když si představila, že by zmizel v temné díře, rozklepala se strachy. Skála se může za vřít stejně rychle, jako se otevřela. A on se už nikdy nevrátí. Bude pryč.

Začala se vzpírat. „A co koně…“

„Poradí si. Je tu spousta trávy a vody a kromě toho nemo hou ven z kaňonu. Pojď se mnou.“

Emma párkrát zamrkala a chytila ho za rukáv jako vystra šené dítě. Zmocnila se jí hrůza a nejistota.

Stiskl jí ruku. Oči se mu naplnily neskonalou láskou. „No tak, Em. Třeba se to už nikdy neotevře. Pojď se mnou. Prosím. Já tě miluju…“

Nezbývalo jí nic jiného. Zhluboka se nadechla, odhodila strach a rozhodla se pro něco, co ještě nikdy neudělala. Důvěřovala.

Ruku v ruce vstoupili do černočerné díry.

Kapitola dvacátá druhá

Obklopovala je tma, jakou ještě nikdy nezažila. Připadala si, jako by ji pohřbili zaživa. „Emmo?“

Larencův hlas proťal nicotu. Přestože se jí zdál nesmírně vzdálený, uklidnil ji. Pevně mu stiskla ruku a snažila se upokojit rozechvělé prsty. Nedokázala odhadnout, zda je vzrušená nebo vystrašená.

Pustil ji. Zaslechla, jak s něčím šelestí a zvedá něco ze země. Potom roztrhl kus látky a škrtl sirkou.

Jakmile se rozzářilo světlo, všimla si, že Larencovi chybí levý rukáv. Teprve pak postřehla, že vyrobil provizorní pochodeň. Když uviděl Emmin udivený obličej, usmál se. „Další nápad Diamantového Dicka.“

Přiložil zápalku k bavlněné látce, kterou omotal kolem vrchní části klacku. Plátno se vznítilo. Ohnivé prsty pohltily tmu a začaly se sápat výš a výš. Konec jeskyně se zúžil do malé černé linky. Přístupová cesta.

„Cibola.“

Larence to řekl zrovna ve chvíli, když to měla na jazyku. Rozbušilo se jí srdce a zpotily dlaně. Byly lepkavé a studené jako led. *Cibola*.

Zmocnil se jí strach. Stísněným prostorem se rozléhal její vzrušený dech.

Drželi se za ruce a opatrně se plížili kolem studené drsné stěny z pískovce. Pochodeň vytvořila v jeskyni kaleidoskop tančících světel. Na zemi se svíjeli zlatí duchové. Někteří z nich se začali sápat po nerovných zdech.

Zhruba po padesáti stopách se tunel zúžil do úzké uličky, jež nebyla o moc širší než Larencova ramena. Z otvoru sálala vůně úrodné odležené půdy.

Pustil její ruku. „Půjdu první. Jdi těsně za mnou.“

Chňapla ho za teplou bavlněnou košili a následovala ho. Ponořila se do tmy. Kromě osvětlené siluety Larencovy hlavy neviděla vůbec nic. Okolní teplota se prudce snížila. Instinktivně se druhou rukou chytila kolem pasu. Potom sevřela prsty a pevně stiskla halenu, která pro ni představovala jakési záchranné lano.

Tunelem se nesl nepřetržitý zvuk kroků, jenž se mísil s jejich zrychleným dechem.

Pak Larence na cosi šlápl. Ozvalo se klapnutí.

Zastavil se. Emma do něj vrazila.

„Zdá se mi, že na něčem stojíme,“ poznamenal vzrušeně. „Ustup dozadu.“

Když couvla, strčil jí do ruky pochodeň a klekl si. Pevně ji uchopila chvějícími prsty, které se jí zatím nepodařilo uklidnit. Mihotavé svědo sklouzlo z pískovcové stěny a rozplesklo se na tmavé zemi. Pod vrstvou staletého prachu a písku se rýsovala téměř neviditelná síť linek.

Podlomily se jí nohy. Plná naděje a vzrušení padla na kolena. Vlhký chlad jí pronikl až do morku kostí a připlácí sukni na kůži. Ona to však vůbec nevnímala. Jediné, na co myslela, bylo *možná*. Panebože, *možná* že Cibola skutečně existuje. Poklad.

„Co je to?“ pronesla se zatajeným dechem.

Larence sklonil hlavu jako prosebník a foukl na zem. Do vzduchu se vznesly drobné částečky prachu a některé z nich přistály Emmě na sukni.

„Dlažba. Posviť na ni.“

Poslechla ho. Spatřili dvě dokonale opracované kamenné dlaždice, které pokrývaly plochu dvou čtverečních stop. Jedna mírně vyčnívala nad druhou, jako by ji už někdo vytáhl a už pořádně neuložil zpět.

Larence je opatrně nadzvedl. Zaskřípaly o sebe, jako když nehty zavadí o cihlu.

Pod kachlíky se nacházel další podzemní tunel.

Emma tam posvítila pochodní. Světlo proklouzlo otvorem a dopadlo na lidskou kostru, jež ležela několik stop pod nimi.

Zaječela a udělala pár kroků zpět. Hořící klacek, který držela v ruce, se nebezpečně zakymácel. Ozářená klenba jako by se několikrát zhoupla.

„Neboj se, Em. Jsou to jenom kosti.“

Jenom kosti. Uklidnila se a opatrně se plížila k díře. Nakoukla do ní.

Na hnědé půdě odpočívaly vybledlé šedobílé kosti. Lebka byla až po lícní kosti zahrabaná v suché měkké hlíně. Prázdné oční důlky ji probodly nevraživým pohledem, jako by ji chtěly varovat před dalším krokem, který by ji přenesl do *jeho* království.

„Je to jen hrob,“ ujišťovala se a snažila se zůstat klidná. „Obyčejný hrob.“

„Myslím, že nemáš pravdu.“ Larence se sklonil blíž k otvoru, aby si mohl kostru lépe prohlédnout. „Vidíš, jak má na hrudi zkřížené ruce? A podívej na ten znak nad hlavou! Je to starodávný symbol, jenž znamená nebezpečí. Je úplně stejný jako ten, co nám zanechal Ka-Neek.“ Narovnal se a zamyšleně si prohrábl drsné jednodenní strniště na bradě a tvářích. „Ne, domnívám se, že to je…, vlastně byl…, strážce.“

Zalapala po dechu. „Opravdu?“

„Zřejmě ano.“ Usmál se na ni. „Pojďme zjistit, co hlídal.“

Emma najednou znejistěla, protože měla zlé tušení. Mrkla dolů na kosti. Co když je sem někdo dal? Okamžitě si vzpomněla na slova starého Pa-lo-wah-tiho. *Odejdi. Hned teď. Dokud můžeš…*

„Em?“

Pokusila se na něho usmát. Vztáhl k ní paži a chytil ji za ruku. Něžně ji stiskl a zašeptal: „Em, musíš věřit.“

Než mu stačila odpovědět, vzal jí pochodeň a zmizel v otvoru. Když doskočil na zem, ozvala se tlumená rána. Za pár vteřin ucítila vůni čerstvě narušené půdy.

Emma se předklonila a podívala se, co Larence dělá. Zaslechla podivný tichý zvuk, jenž připomínal rachocení dětského chrastítka. Larence se zeširoka rozkročil nad kostrou a studoval krvavý symbol na stěně, který za ta léta částečně zhnědl. „Emmo, já…“

Zpozorovali ho ve stejnou chvíli. Ze sinalého spletence kostí vyklouzla malá hadí hlava, které dominovaly slídivé oči bez víček. Hrůzu nahánějící chřestění zesílilo a zaplnilo celou díru.

„Ksakru!“ zasyčel Larence a skočil dozadu. Hlavou narazil do klenby, ze které se začala sypat hlína. Couvl a začal se škrábal po

stěně. Pod nohama se mu ozýval nepříjemný praskot kostí. Mrštil hořící klacek na hada a zasáhl ho mezi oči. Chřestýš se bleskově stáhl a zalezl zpět do dosti bezpečné skrýše, kterou mu skýtal hrudní koš. Larence chvíli počkal, sehnul se a zvedl pochodeň.

„Podej mi svoji sukni," zachraptěl.

Emma si ji svlékla a vhodila ji do jámy. Larence přehodil její milovaný oděv přes hrudní koš kostry a zastrčil jeho okraje pod jednotlivé kosti. „Tohle nám dá trochu času. Seskoč dolů."

Stála jako přikovaná. Měla dojem, že jí nohy přimrzly k zemi. Nezmohla se na nic jiného než na to, že zírala do černého otvoru, ve kterém se povalovaly lidské kosti, a čekala, až znovu uslyší hadí chřestění.

Larence k ní natáhl ruku. Vytřeštila oči, neboť jí konečně došlo, co má udělat. Musí udělat. „Ježíši Kriste," zaúpěla, „všechno, jenom ne hady…"

„Věř, Em. Věř."

Bože, jak to slovo nenávidí. Určitě ho bude mít na náhrobním kameni. *Emmaline Amanda Hatterová. Věřila, a proto zemřela.*

„Emmo, ten had nezůstane věčně zakrytý."

Pevně se ho chytila, zavřela oči a skočila mu do náruče.

„No vidíš," konstatoval, „ani to nebolelo a…"

„Pojďme odsud pryč!" Její slova se odrazila od stěny a zazvonila jí v uších.

Odnesl ji k úzkému otvoru, který vedl ven z hrobky, a postavil ji na zem. Nehýbali se a vyděšeně zírali na hromadu vybledlých kostí. Larence se předklonil a strhl z kostry sukni. Emma tiše zalapala po dechu.

Nic. Žádný zvuk, žádný pohyb.

Vydechla úlevou. Rychle se oblékla a podala Larencovi ruku.

Společně se vydali po temné vlhké klikaté pěšině, která směřovala do samotného nitra země.

Když měli za sebou pěkný kus cesty…, dávno po tom, co Emma přestala počítat vteřiny…, zaslechla kromě vlastních kroků také něco jiného.

Nejdřív to znělo jako kapky, které dopadají do sudu s vodou. Zvuk postupně sílil, až se proměnil v dunění vodopádu.

Nechtěla věřit vlastním uším. Tohle není možné! Jak to, že tu teče voda? Vždyť jsou v útrobách vyprahlé pouště Nového Mexika a navíc nejmíň dvě stě stop pod povrchem země! Nedává to žádný smysl! Zvuk však neustával. Právě naopak. S každým krokem sílil a přibližoval se.

A pak se stalo něco nečekaného. A ještě neskutečnějšího.

Uviděli svědo. Ze začátku se nezdálo o moc větší než špendlíková hlavička, ale s každým krokem, který udělali, se zvětšovalo a zvětšovalo. Svědý kroužek rostl, až nabyl rozměru, jenž ztratil tvar. Zbylo z něj obyčejné světlo. Bylo úplně všude. Vyplnilo každý koutek a puklinu a pozlatilo studený drsný pískovec.

Larence přidal do kroku. Kulhal, jak nejrychleji to jenom šlo. Emma se ho chytila jako klíště a snažila se udržet tempo.

Když se přiblížili ke konci chodby, uvědomili si, že se všechno změnilo. Aroma zeminy, která ležela v hluboké tmě, vystřídala vůně vody, slunečního svitu, borovic a pozdně jarní trávy. Před nimi se rýsoval okraj pískovcové skály, na kterou dopadaly ostré sluneční paprsky. Copak je asi za ní? Kdo ví.

Emma najednou pochopila, že na ně za rohem něco čeká. Mohlo *to* být cokoliv. Věděla, že tam nalezne jedině to, v co doopravdy věří.

Zastavila se a zatáhla ho za ruku. Zarazil se.

„Co děláš? Už jsme skoro…“

„Já vím,“ poznamenala a přistoupila až k němu. „Chci, abys věděl, že věřím. Vím, že to existuje. *Chci*, aby to existovalo. Hlavně kvůli tobě.“

„Miluju tě.“

Srdce se jí naplnilo tak čistým, ušlechtilým a nádherným citem, až se jí podlomila kolena. Sevřelo se jí hrdlo a všechny prsty se jí rozhořely vzrušením. Už ani nepamatuje, kdy naposled prožívala něco tak silného. Dávno přestala doufat, že to ještě někdy zakusí. Možná že už ani nevěřila.

Zachvátila ji…

Ještě než stačila najít to nejvhodnější pojmenování, zatáhl ji za ruku a vyvedl ji ven.

Larence zabočil za roh skály a otevřel ústa dokořán. Připadalo mu to větší, velkolepější a pestřejší, než očekával a než si dokázal představit.

„Panebože!“ zvolala Emma a zalapala po dechu.

Přístupová cesta vyústila do obrovské kruhové planiny. Jemný žlutý písek se táhl od jedné tabulové hory k druhé a vypadal jako drahá přikrývka z nejjemnější jelenice. Jeho teplé a suché aroma naplňovalo vzduch. Načervenalé, časem zvětrané a vyhlazené stěny kaňonu, jejichž odstín místy připomínal barvu muškátového oříšku, se tyčily k nebi jako obrovské prsty schoulené v pěst. Kolem nich se táhly špičaté skály a tvořily neprostupnou hradbu, která neměla začátek ani konec, vchod ani východ. Nahoře mezi průrvami a převislými oblouky se tísnila kobaltově modrá obloha a nápadně kontrastovala se zlatočervenými stěnami.

Ve středu pláně leželo oválné jezírko, jehož světlezelená voda se podobala barvě orientálního jadeitu. Jeho okraje lemovaly trsy orobince širokolistého, do jehož stonků narážely vlnky a lehce s nimi houpaly. Kdesi vysoko, z trhliny tabulové hory, vyvěral bílý zpěněný vodopád. Hlasitě dopadal na skleněnou hladinu a vytvářel stříbrozelené letokruhy, které sahaly až k břehu.

Ta krása mu úplně vyrazila dech. Z přírody sálal nesmírný klid a nedotčenost. Připadala mu velmi, velmi stará…

Myšlenkami se přenesl do dávné minulosti a představil si domorodce, kteří se tiše procházejí po náměstí, posedávají u dveří a melou kukuřici. Zaslechl pronikavý smích dětí dovádějících na ulici. Věděl, že malí potomci těchto původních obyvatel dnes nemají velký důvod ke smíchu. Přesto je slyšel a viděl.

Panenská krása krajiny mu natolik učarovala, že mu chvíli trvalo, než zpozoroval zlato. Jakmile mu došlo, co má před očima, otevřel úžasem ústa.

Stáli na cestě, která byla dlážděná zlatými cihlami. Její šířka se blížila třiceti stopám. Táhla se písčitou plání, pak se stáčela kolem jezírka olemovaného orobincem a nakonec mírně stoupala k řadě kamenných vchodů. Sluneční paprsky proměnily ulici v klikatou oslnivou řeku, v níž jako by proudilo roztavené zlato. Srdce mu začalo vzrušeně tlouct. Přesně takhle to viděl ve svých snech. *Přesně takhle.*

Představy na něj zaútočily ze všech stran. Bleskurychle ho přenášely z jednoho místa na druhé. Když jeho pohled zavadil o

vstupní otvory ze stříbra a tyrkysu, vybavil si všechny sny, které se mu kdy zdály. Bez dechu hleděl na několik oblouků vytesaných do stěny tabulové hory. Zdobila je dekorace z precizně tepaného stříbra.

Instinktivně sáhl po notesu. Pak se zarazil. Nejdřív by si měl místo, jež mu nedalo celých pětadvacet let spát, pořádně vychutnat a prožít. Zachytit je může až později.

Zpomal, Larenci. Zpomal.

Emma se mu vrhla do náruče. „Dokázal jsi to! Tys to dokázal!“

Vyhodil ji do vzduchu a zatočil s ní. Téměř nevnímal bolest, kterou mu pohyb způsobil. Jejich smích splynul, vylétl nahoru a několikrát se odrazil od kamenných stěn kaňonu.

„*My* jsme to dokázali.“

Podívala se na něho. Z očí jí sálal obrovský obdiv, jenž ho nesmírně povznesl. Připadal si výjimečný. Ba co víc, téměř dokonalý.

Potom si uvědomil, že jí z očí vyzařuje ještě něco jiného. To něco v něm vzbuzovalo touhu. Prahl po tom tak zoufale, až se mu sevřelo hrdlo.

Láska.

Olízl si suché rozpraskané rty a modlil se, aby na něm nepoznala, že cítí hroznou beznaděj. Být zamilovaný mu připadalo čím dál těžší. Zvlášť když jde o neopětovaný cit.

Uvolnil sevření a Emma mu sklouzla po těle dolů. Podpatky jí lehce klaply na zlaté cihly.

Rozpustile se zachichotala a chytla ho za ruku. „Pojďme.“

Se smíchem spěchali po klikaté zlaté cestě, která se vinula k jezírku.

„Poslední platí snídani,“ zavolala Emma a mírně podřepla, aby se mohla zout. „Emmo, pojďme…“

Nad hlavou mu prolétla Emmina bota a dopadla na zem.

Neustále si připomínal, že je vědec, jehož celoživotní práce se právě naplnila. „Na plavání máme spoustu času. Chci…“

Vedle nohy mu přistála druhá bota. S úsměvem na rtech k němu přistoupila, chytila ho za límec košile a přitáhla ho k sobě.

Jasné modré oči se do něho zabodly jako ostré břitvy. Když je spatřil, ucítil mravenčení v podbřišku. Sálala z nich upřímnost a náruživost, z níž vyzařovala prožitá vášeň a slibovala další žhavou chvíli.

Jen si vzpomeň, četl z nich. *Vzpomeň si.*

Zabralo to. Myšlenkami mu probleskly okamžiky, jež prožil minulou noc. Prolétly mu krví a uvízly ve slabinách. Levisky mu najednou připadaly těsné.

Polkl. Z hlavy mu vyprchaly naprosto všechny vědomosti. Nemohl si vzpomenout, co je obsahem jeho celoživotní práce. Jediné, na co myslel, byla ona, její rty, doteky, neovladatelná vášeň…

Náhle ho pustila. Přišlo to tak nečekaně, že zavrávoral a svalil se do písku. Shodila ze sebe oblečení a nahá se rozběhla do vody. Krajinou se nesl její zvonivý smích.

Larence se vydrápal na nohy a začal zápasit s knoflíky kalhot. Hodil svršky na hromadu a vyrazil za ní. Voda mu pohladila nohy a něžně mu šplouchla na vnitřní stranu stehen. Vzpomněl si na Emmin dotek. Na její jazyk.

Vklouzl pod hladinu a doplaval pod vodopád. Když se vynořil, měl dojem, že se ocitl pod pěnivým bílým závojem. Zaklonil hlavu. Kapičky vody mu bubnovaly na suchou kůži.

„Larenci?“

Emmin hlas překřičel hřmot padajícího proudu. Udělal pár kroků dozadu, protože chtěl, aby mezi nimi vznikla stříbrná clona, přes kterou by neviděla.

Stála dvacet stop od něho a hledala ho. Když si všiml, že se trochu mračí, došlo mu, že má o něj starost.

„Larenci, tohle není legrace.“

Usmál se. Měl dojem, že *slyší,* jak Emma kráčí po dně jezera. *Ťap, táp, ťap.* Vzrušený na nejvyšší míru se ponořil pod vodopád a zamířil směrem k ní.

Emma neviděla ve vodě žádný pohyb. Zničehonic se objevil vedle ní. Vynořil se nad lesklou hladinu jako Triton, jenž právě vystoupil z vodní říše. Kráčel k ní nahý, napůl ve vodě. Sluneční paprsky mu ozářily pokožku a vdechly jí zlatavý odstín. Na tmavě hnědých řasách se mu leskly stříbrné kapky. Jedna po druhé mu klouzaly na tváře a z nich tiše kapaly na pevnou svalnatou hruď. Konečky prstů smyslně laskal šedozelenou hladinu a zanechával za sebou zčeřené vlnky.

Zatajil se jí dech. Z očí mu vyzařovala nefalšovaná vášeň, s jakou se ještě nikdy nesetkala. Měla stejnou intenzitu jako zvířecí instinkt. Jako by chtěl víc než se jí jenom dotýkat, líbat ji a proniknout do tajné komůrky. Zdálo se, že touží po její duši.

Larencův žhavý pohled ji spaloval, cítila, jak jí svazuje ruce a nohy.

Jejich role se obrátily. Už nebyla lovec, ale lovená zvěř. Když si to uvědomila, probudila se v ní nepopsatelná touha.

Tentokrát šlo o skutečnou žádostivost. Neměla nic společného s obyčejnou vášní, kterou v ní zažehl Eugene. Tohle bylo mnohem silnější, divočejší a křehčí.

Nervózně si olízla rty.

Tichý vánek rozšuměl stromy, které hlídaly břeh, a přejel jí studenými neviditelnými prsty po prsou. Na pažích se jí objevila husí kůže a ztvrdly jí bradavky. Instinktivně si sáhla na hrdlo a cítila, jak jí zběsile pulsuje tep.

Musela se hodně přemáhat, aby zůstala stát bez hnutí. Srdce jí bilo jako o závod. Těžce polkla. Čekala. Chtěla, aby se jí dotkl, a zároveň nesmírně litovala toho, že ho vůbec potkala.

Měla dojem, že stojí na okraji strmé skály a nemůže se dočkat, až jí podá ruku. Klidně by skočila do černého prázdna touhy, kterou nedokázala ovládat, ani popřít. Touhy, proti níž byla naprosto bezmocná.

Znovu se zachvěla a zavřela oči. Stále čekala.

A pak se jí Larence konečně dotkl. Vztáhl k ní teplé vlhké dlaně a chytil ji za ramena. Něžně ji stiskl a než se stačila nadechnout, sjel jí po pažích dolů a pustil ji. „Pojď."

Překvapeně zamrkala.

Pokynul hlavou k místu, kde ležel obrovský plochý kámen, který se mírně svažoval. Jedna polovina ležela ve vodě, ta druhá vyčnívala nad hladinou. Mokrý červenohnědý povrch se třpytil jako naleštěná měď. Za balvanem stál obrovský starý cedr, jehož větve obrostlé jehličím se skláněly k zvlněné vodě a lehce se jí dotýkaly.

Upřela na něj nechápavý pohled. „Chceš mi ukázat ten kámen? Teď?"

Přikývl.

„Myslela jsem, že bychom mohli…"

„Přestaň."

Zamračila se. „S čím?"

„Přestaň myslet." Než mu stačila odpovědět, vyhodil si ji do náruče a odnesl k balvanu. Voda mu narážela do nohou a cákala jí na nahé tělo. Měla dojem, že každá kapička se proměnila v žhavý uhlík.

Když ji položil na záda, ucítila studený a kluzký povrch kamene. Chytil ji za zápěstí a zdvihl jí ruce nad hlavu. Povolila paže a pohodlně si je položila na hřívu svých vlasů, teprve pak ji pustil.

Zatajila dech a ležela bez hnutí. Larence na ni upřel pohled a labužnicky si vychutnával každou křivku jejího těla. Ležela přišpendlená na kameni jako nějaký cenný motýl a sledovala Larencovy lačné oči.

Touha jí proměnila krev v žhavou lávu. Netrpělivě se protáhla na chladné skále. Srdce jí divoce tlouklo a tep pulsoval jako o závod.

„Jsi tak nádherná," zašeptal a políbil ji na pravou bradavku.

Zalapala po dechu, protože něco takového nečekala. Nejdřív ji polilo horko a pak jí projela zimnice. Zrychlil se jí dech.

Odtáhl se od ní. Chladný vítr se okamžitě vetřel mezi ně, foukl jí na zvlhlé bradavky, které ztuhly jako dva oblázky. Fascinovaně zírala na hladovou vášeň, která mu čišela z očí. Cítila, jak jí ve slabinách roste napětí.

Dlaněmi jí přejel boky. Hned nato jimi sklouzl na stehna a něžně ji přinutil roztáhnout nohy. Přisunul se k ní a vtěsnal se mezi rozevřená kolena.

Pootočila hlavu a chtěla ho políbit. Sklonil se, dychtivě k ní přilepil ústa a přitlačil ji zpět na kámen. Odsunula si bohaté vlasy a stiskla mu ramena.

Majetnicky se jí uvelebil mezi nohama. Jeho kůže se dotkla její. Když se jí přitlačil na ňadra, cítila, jak mu bije srdce. Krůpěje vody, jež uvěznili mezi svá těla, začaly vřít a sklouzly do jezera.

Larencovo ocelové mužství zkoumalo její vlhkost. Kroužil pánví a lehce se o ni otíral. Tělo jí začalo pravidelně pulsovat, chvět se a *toužit*.

Ach, Bože, chci…

Emma mu přejela záda a prudce ho přitiskla k sobě. Touha, jež jí tepala mezi nohama, se změnila v horoucí, téměř bolestivé bušení. „Teď, Larenci. Teď."

Ze rtů mu unikl tichý smích. „Trpělivost," zašeptal.

Prudce mu strčila do hrudi. Nazdvihl se a šibalsky se na ni podíval. „Ano, Emmo?"

Dívala se na něho a těžce dýchala. „Chci, abys…"

Zavrtěl hlavou. Z vlasů mu odlétlo několik kapiček vody a dopadly jí na obličej.

Zamračila se. „Ale já jsem myslela…"

„Už jsem ti říkal, že nemáš myslet.“ Jeho rty se přitiskly na Emmina ústa, jako by k sobě neodmyslitelně patřily. Něžně a smyslně ji líbal. Netrvalo dlouho a znovu jí rozžhavil celé tělo. Měla dojem, že se zastavil čas.

Sjel rty na její krk. Každý polibek jí sežehl obnaženou kůži jako horký plamen. Cítila, jak sklouzl po bělostném krku na klíční kost a na klenbu ňadra a zamířil k prsní bradavce.

Obtáhl ji jazykem. Emma zalapala po dechu. Odlepila se od kluzkého kamene, prohnula se a vyšla vstříc slastnému vlhkému doteku. Několikrát prudce vydechla.

Nejdřív se jí jen dotýkal, ale pak zrychlil a něžně klouzal po bradavce. Rozhořela se touhou. Chvěla se, svíjela a zabořila prsty do Larencovy svalnaté paže. V těle se jí vzdouvala v pravidelných intervalech vlna žádostivosti.

„Teď, Larenci,“ žadonila. „*Teď*.“

Přisál ústa na ňadro a hladil ji po celém těle. Něžně ji chytil za ruce, strhl je ze svých paží a dal jí je za hlavu.

„Chytni se.“ Larencův hlas zněl náhle drsně a zastřeně, že ho málem nepoznala.

Bez váhání uchopila větev, která se jí skláněla nad obličejem. Sukovitá kůra jí připadala nesmírně cizí a exotická. Přitáhla se výš. Dřevo zaúpělo. Z koruny stromu se začalo sypat jehličí. Prolétlo vzduchem a lehce se jí sneslo na tvář a ňadra.

Vysunula se nahoru a Larence klesl dolů. Jeho dlaně i rty podrobně zkoumaly každičký kousek jejího žhavého rozechvělého těla. Pomalu z ní sbíral borové jehličí a odhazoval je stranou. Naskočila jí husí kůže.

Dotýkal se míst, o kterých si myslela, že nejsou citlivá. Ale pod jeho zvědavými prsty roztála, rozhořela se a zvlhla. Něžně jí líbal prsa, pak ploché chvějící se břicho a nakonec zamířil ještě níž.

Když dosáhl vytouženého cíle, Emma zasténala a ztuhla. „Počkej!“

Zvedl hlavu.

Najednou si připadala hrozně rozpačitá a nejistá. Těžce polkla. „Nedělej to,“ požádalo ho váhavým udýchaným hlasem.

Usmál se a povytáhl obočí. „Co?“

„Vždyť víš. Přece *to*.“

„Neboj se, lásko,“ zapředl. „Všechny technické nedostatky ti vynahradím trpělivostí.“

„Ne. Netoužím po tom, abychom byli trpěliví. Chci…“

Sklonil hlavu. Když se jí dotkl, zmocnila se jí vlna rozkoše. Zaúpěla, zavřela oči a vnímala krouživé pohyby, jež pomalu opisoval jazykem. Stiskla větev zpocenými dlaněmi. Tlukot srdce a hřmot vodopádu splynuly v jeden zvuk. Za krátký okamžik nic neslyšela a nic *neviděla*. Nedokázala se soustředit na nic jiného než na to, co právě cítí. Ach, Bože, to je nádhera…

Larence zrychlil tempo. Neustále opakovala jeho jméno a sténala přemožená slastí. Napětí, které jí pulsovalo mezi nohama, sílilo. Chtěla víc a chtěla to hned. Zdálo se jí, že šmátrá kolem sebe a snaží se *to* uchopit. Ale čím rychleji po tom sahala, tím rychleji jí to vyklouzlo ze sevření.

Prudce a bolestivě oddychovala. Vypnula tělo, pak se uvolnila a znovu se prohnula. Svíjela se na kameni a zoufale prahla po úlevě. „Prosím,“ škemrala. „Bolí to. Ach, Bože, jak to bolí…“

„Pusť větev.“

Celá rozechvělá sklouzla po hladkém kameni a sjela na Larencův klín. Bezostyšně roztáhla nohy a sedla si obkročmo na něj.

Přitáhl ji blíž k tvrdému penisu. Omotala kolem něho ruce i nohy a zabořila tvář do ohbí teplého mokrého krku. Pevně ho stiskla. Vynořil se z vody a posadil ji na kluzký balvan. Jakmile se dotkla chladného povrchu, znovu se roztřásla neovladatelnou touhou.

Vklouzl do ní ocelovým pyjem. Krátce, spokojeně si povzdechla a přimáčkla se k jeho zpocenému tělu. Začal přirážet a postupně zrychloval tempo.

Kolena, která mu tiskla na svalnatá vlhká stehna, jí klouzala nahoru a dolů. Zabořila prsty do Larencových zad a škrábala ho jako kočka. Rytmicky zvedala pánev a vycházela vstříc dorážejícímu údu. Žár, jenž jí spaloval podbřišek, se změnil v zoufalé a toužebné peklo.

„Ach, Bože, Larenci. Ach, Bože, ach, Bože, ach, Bože…“

Napnula se jako luk a roztřásla se. Prohnula záda, zajela mu nehty do kůže a bolestně vzdychala. Už je blízko, už je skoro tam…

Úleva ji zasáhla jako obrovská mořská vlna. Připadala si jako rozžhavená sopka, jež ze sebe chrlí živelnou, dokonalou rozkoš. Vykřikla. Do očí se jí nahrnuly slzy a na moment jí rozmazaly svět. Začala se zmítat ve slastných křečích. Musela se kousnout do spodního rtu, protože se jí chtělo křičet blahem.

Mlhavě vnímala, jak se do ní Larence ještě jednou ponořil. Tentokrát pronikl opravdu hluboko. Zabořil tvář vedle Emmina krku a tlumeně zavzdychal. Cítila, jak jí vydechl na rameno.

Když Emma konečně našla sílu k tomu, aby otevřela oči, zjistila, že ji Larence pozoruje. Rty měl zvlněné do úsměvu a sledoval ji s neskonalou láskou a něžnou péčí. Přesně takhle by se muži měli dívat na své ženy, uvažovala. Problém je v tom, že to zřídkakdy dělají. Bože, když ho tak vidí, chtěla by ho znovu.

Usmála se na něho a uvědomila si, že se celou dobu mýlila. Sex není práce. Nemůže ho považovat za něco, co člověku pomáhá ke kariéře a postavení ve společnosti. Je to příjemný a zábavný požitek. A Larence…, panic…, to dlouhé roky věděl.

Mrkl na ni s lehkou ironií. „Em," zapředl. „Jaké to bylo tentokrát? Vydržel jsem dost dlouho?"

Natáhla k němu ruku a odsunula mu z očí mokrý pramínek vlasů. Prsty se jí stále chvěly vášní, kterou spolu prožili. „Ani ne, doktůrku. Ale když budeme víc trénovat…"

Kapitola dvacátá třetí

Larence s Emmou v náručí zamířil k břehu. Teplé a pevné tělo mu přilnulo k hrudi, jako by k němu odjakživa *patřilo*. Tichý vlhký dech ho hladil po krku a rozdráždil ho natolik, že mu naskočila husí kůže.

Když dorazil na břeh jezera, položil ji na zem. Protáhla se jako kočka a uvelebila se do teplého lesklého písku.

Emmina krása mu znovu vyrazila dech. Její pokožka měla světle broskvovou barvu a vypadala jako jemné hedvábí, které někdo našil na šedohnědé režné plátno. Kolem ramen jí stékal vodopád z ještě ne zcela suchých plavých vlasů. Na zemi splynuly ve velkou zlatostříbrnou tůň, která jí omývala obnažené lokty. Několik neposlušných loken se jí kroutilo na čele jako malá háďata. Na prsou jí leželo pár delších pramínků. Koupaly se ve slunečních paprscích a jejich konečky se jí přilepily k mokrému břichu. Emmina kůže byla posetá malými písečnými zrnky, která mu připomínala drobné úlomky zlata.

Sevřelo se mu srdce. Poklekl vedle ní na kolena, sáhl jí na ňadra a sundal z nich jednu kadeř. Nezbedný vlásek se mu okamžitě omotal kolem ukazováku. Přestože se mu zdál pevný, věděl, že se může kdykoliv přetrhnout. Stejně jako nové křehké pouto, jež mezi nimi před chvílí vzniklo.

Kéž by mě milovala.

Nepřál si to poprvé. Toužil po lásce celý život. Ještě dnes si pamatuje, jak vroucně prahl po babiččině náklonnosti. Dal by všechno za jediné láskyplné vyznání, i kdyby ho vyslovila s ponurou tváří. Několik let se zoufale snažil, ale nikdy se mu to nepodařilo. Jednoho dne to konečně vzdal a přestal o to usilovat. Nechtěl to ani po babičce, ani po nikom druhém. Měl spoustu přátel a známých, ale

skutečnou milenku…, s kterou by sdílel citové prožitky, duševní stavy a fyzickou rozkoš…, nikdy nepoznal.

Až do chvíle, než se objevila Emmaline. Vyzařovalo z ní něco, snad to byla bolest v očích, uvědomil si teď, co ho k ní přitahovalo jako můru ke světlu. Mával zběsile křídly a přibližoval se blíž a blíž ke zdroji tepla, až dosedl na rozpálenou zlatavou stěnu, na které se chtěl aspoň chvíli ohřát.

Neustále se přesvědčoval, že je mu naprosto lhostejné, jestli ho miluje. Jenže nepatřil k mužům, kteří si libují ve lžích. Nelhal sobě ani druhým. Je to důležité, uvědomil si. Víc než cokoliv jiného, na čem mu kdy záleželo.

Netušil, co má udělat, aby se do něho zamilovala. Dal jí všechno, co měl. Úplně všechno. Jestli jí to nestačí…

„Larenci?“ zavolala na něj něžným hlasem. „Co se děje?“

„Nic,“ odpověděl tónem, v němž se mísila bolest, smutek a zklamání.

Natáhla k němu ruku a dotkla se ho. Emminy prsty mu jemně sklouzly po tváři. „Lehni si vedle mě.“

Přemohl se a vesele na ni mrkl. „Ty nenasytná potvůrko.“

Vybuchla smíchy. Když uslyšel její zvonivý hlas, znovu po ní zatoužil. Bože, nepřeje si nic jiného, než poslouchat ten nádherný smích do konce života.

Natáhl se vedle Emmy a zasunul pod ní ruku. Objal ji kolem útlých ramen a přivinul k sobě. Přitulila se mu k boku a uvolněně položila nohu přes svalnaté stehno. Objímal ji a díval se na útržek blankytného nebe. Otvorem, jenž vypadal jako nebeská brána, pronikaly teplé sluneční paprsky, které je zahalily do zlaté aureoly.

Larencovi po chvíli došlo, že když nesl Emmu z jezera, tak nekulhal.

Jakmile si to uvědomil, prudce se posadil. Emma z něho sklouzla, překulila se na záda a žuchla do písku.

Zastřešila si dlaní oči, lehce je přimhouřila a několikrát na něj zamrkala. „Co se děje?“

Celý ohromený nasál důležitost tohoto okamžiku. Pohlížel na zlaté město z naprosto jiného úhlu. A s respektem. Stal se zázrak.

Když spatřil Emmin znepokojený pohled, lehl si a opět ji k sobě přitáhl. Ucítil její teplé tělo a spokojeně se zadíval na jasně modré nebe. Pochopil, že právě dostal křehký dar. Držel ho v chvějících se

dlaních a bál se nadechnout, aby se náhodou nepřevrátil a nerozbil. Měl strach, že mu zase zůstanou jenom prázdné ruce.

Ruce. Zachvěl se, neboť mu myslí prolétla bolestná vzpomínka. Spatřil růžové dětské ručky, které se tiskly k ledové okenní tabuli. Ručičky, jež toužily sáhnout na kliku dveří a chtěly zamávat chlapcům, kteří si hráli s míčem v parku.

Dlaně se dál mačkaly na okno. Od ostatních dětí je nedělilo pouze sklo, ale vštěpované přesvědčení, že je naprosto k ničemu.

Larence zavřel oči a zjistil, že se poprvé dokázal zbavit toho příšerného výjevu z dětství. Hrozné vzpomínky se vypařily v okamžiku, když si vybavil, jak kráčí z jezera a necítí žádnou bolest.

Nevěřícně zavzdychal. Celý život čekal na tuhle chvíli, modlil se za ni a věřil v ni. Někde v nitru tušil, že Cibola bude velká náplast na to, že je postižený, ale ani ve snu by ho nenapadlo, že ho tohle město vyléčí.

„Larenci, ty se chvěješ."

„Přestal jsem kulhat."

Emma se posadila. Obrátila se k němu a položila mu dlaně na hrud. Upřela na něho velké modré oči, z kterých sálala upřímná něha, a vyhrkla: „Opravdu?"

„Taky tomu nemůžu uvěřit."

Nemrkla, nepohnula se, neusmála ani nezamračila. Prostě tam jen tak seděla a nejisté si ho prohlížela. Tentokrát z ní nedokázal vyčíst, o čem přemýšlí. Ale měl dojem, že se ho chce zeptat na něco, co považuje za tabu.

Netrvalo dlouho a z očí jí vyprchala všechna nejistota. Věděl, že se konečně rozhodla.

„Jak se ti to stalo?"

Larence zatajil dech. Ptala se na jeho minulost. Nešlo o nic tajného. Pro spoustu jiných žen je život druhých jen dobré konverzační téma. Ale v případě Emmy to rozhodně neplatí. Emmaline se totiž nikdy nezapojovala do zdvořilostních rozhovorů. Zcela nepochybně se snažila najít k Larencovi cestičku. Přestože se jí chvěly prsty podala mu pomocnou ruku.

Všiml si, že je nervózní. Neustále si totiž okusovala spodní ret. Instinkt mu napověděl, že ji nesmí odmítnout, protože by se už nikdy na nic nezeptala. A nikdy by se s ničím nesvěřila.

Neboj, povzbudil se. Otevři své srdce a pověz jí o tom. Dej jí všechno, co máš, a modli se, aby jí to stačilo… Jdi jí příkladem a

ukaž, co znamená sdílet věci s druhým člověkem. Zhluboka se nadechl. „Měli jsme nehodu, když jsme jeli v bryčce. Rozdrtila mi kotník.“

Seděla bez jediného pohybu a upřeně se mu dívala do očí. Čekala.

„Jak se zdá, naučila ses být trpělivá,“ poznamenal suše.

„Byla to ta nejpříjemnější lekce, jakou jsem kdy dostala.“ Její něžný a svůdný úsměv mu zahřál ledovou duši. „No a jak se to stalo?“

Neboj se. Povězjí všechno a nic nevynechej… Kvůli Emmě otevře dveře, které zabouchl před třiceti lety. Myslí se mu začaly honit vzpomínky. Ušklíbl se a zavřel oči.

Přenesl se do roku 1863. Měl čtyři roky a zrovna se vracel z divadla.

Bryčka se naklonila. Ozval se ženský výkřik. Larence vylétl matce z náručí a narazil do dřevěných dveří. Ucítil v noze strašnou bolest. Rozplakal se. V uších mu zněly příšerné zvuky: vyděšené ržání padajícího koně, skřípání podkov, které uklouzly na hladkých dlažebních kostkách, a praskot dveří, jež oálétly na tvrdou zem.

A pak bylo po všem. Všude zavládlo naprosté ticho.

Se slzami v očích se plazil tmou, která pohltila převrácenou bryčku, a rozklepanýma ručičkama šmátral kolem dokola. „Mami? Mami?“

„Larenci?“

Emmin hlas ho vytrhl z minulosti. Udiveně na ni pohlédl a spatřil jí v očích něco, co v nich ještě nikdy neviděl. Soucit. Pochopení. Jako by věděla, co prožívá člověk, který je ztracený, opuštěný a strašně, strašně vyděšený.

Její porozumění ho ovinulo teplou přikrývkou, jež ho uklidnila a dala sílu k tomu, aby začal vyprávět. „Jeli jsme domů z divadla a otec ztratil kontrolu nad koňmi. Bryčka se převrhla a rodiče zemřeli. A já… já pak dlouho čekal, než mě zachránili.“

Dlouho? zeptal se sám sebe. Celý život.

„Maminko? Kde jsi?“

Černá nicota mu sevřela plíce, až se nemohl nadechnout. Zoufale se snažil zatlačit slzy a být silný, aby na něj tatínek mohl být hrdý.

„Larenci?“ ozval se matčin slabý unavený hlas.

Plazil se k ní a táhl za sebou nepoužitelnou bolavou končetinu. Zkřížil nohy, zvedl mamince hlavu a položil si ji do klína. Ucítil, jak se mu do nohavice vpíjí něco teplého a lepkavého. Naskočila mu husí kůže. „Maminko?“

„Zlatíčko, mám tě moc ráda,“ zašeptala zdrceným hlasem. „Musíš být silný.“

„Ale maminko…, maminko…“

Larence nechtěl věřit, že i dnes, po třiceti letech, mohou vzpomínky bolet. Jenom Bůh ví, kdy tu bolest konečně dokáže překonat.

Jedno je však jasné. Nikdy na to nezapomene. Pokaždé když se přenese do dětství, vybaví si těch osm hodin, které strávil uvězněný v převrácené bryčce. Znovu uvidí mrtvou matku, jejíž bezvládná hlava mu ležela na klíně, a krev, která mu prosakovala oblečením. Vzpomene si, jak se choulí v hrozné tmě a čeká na otce, který už je dávno mrtvý.

Chtěl být silný a chovat se jako dospělý. Ale měl tak hrozný strach…

Emmě se sevřelo hrdlo dojetím. Do očí jí vhrkly horké slzy a nezadržitelně jí sklouzly na tvář. Rozbolelo ji srdce, když si vybavila malého chlapce, jenž sedí ve tmě, čeká a modlí se k Bohu, který ho stejně neslyší. Konečně pochopila, proč se bojí temnoty. Není divu, že ho otravují noční můry. „Muselo to být strašné…“

Pevně ji stiskl a pohladil po zádech. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že ji konejší. *On ji.*

„Měl jsem štěstí, že se mě ujala babička a vychovala mě.“

Emma vycítila z Larencova hlasu, že nemluví pravdu. Poznala to podle toho, že mu téměř neviditelně škublo v koutku oka. Ještě před několika týdny by něco takového nezpozorovala a neměla zájem si to vyslechnout. Ale věci se hodně změnily. A *ona* také. „Ano, velké štěstí,“ podotkla klidně.

„Dělala, co mohla, aby mě dobře vychovala, a houževnatě dohlížela na to, aby se mi nic nestalo.“

Emma se chytila nabízené šance. „Možná až příliš houževnatě?“

Larencův obličej se zkřivil bolestí. „Možná,“ zasténal tiše.

Emmě se znovu sevřelo srdce. Instinkt jí napověděl, že už z něho nikdy nic nedostane a že se nikdy nepřizná k samotě a bolístkám, které ho soužily v dětství. Pro Larence neexistovala cesta zpět.

Převlékl si bolest do něčeho, s čím mohl žít. Do snu. V moři zoufalství, jež ho obklopovalo, tak našel malou jiskřičku naděje.

Ne, nenašel, opravila se, vymyslel ji. A schoval do duše.

Dívala se na něho s téměř posvátnou úctou. Jak to dokázal? Kdyby prožila to co on, stala by se z ní zahořklá, vznětlivá a opuštěná žena. *A taky že stala.*

Když si to uvědomila, zčervenala studem. Jak mohla takhle zatrpknout? Proč je tak zlá? I ji strašila minulost. Utápěla se v bolesti tak dlouho, až jí vzpomínky zmrzačily duši.

Zatímco Larence našel sílu, optimismus a naději, ona objevila tmu, zoufalství a zlobu.

Stal se zmrzačeným sirotkem, kterého vychovávala žena, jež ho evidentně nechtěla. A nemilovala. Přesto měl tak silnou vůli a nepoddajný charakter, že se dokázal nad všechno povznést. A uvěřil, že svět je nádherný.

Zhluboka, rozechvěle se nadechla. Celé roky naříkala nad nespravedlivým dětstvím, nosila křivdu jako drátěnou košili a používala temnou minulost jako štít, jímž odháněla sluneční paprsky.

Ale teď chce světlo a teplo, jež by jí obklopilo duši a zahřálo její ledové a temné kouty. Toužila po optimismu a radosti ze života…, po skutečnosti, kterou Larence tak pečlivě osnoval.

Vzpomínej jen na dobré časy a na ty horší raději zapomeň. Vybavila si Larencova slova, která teď dostala naprosto jiný význam a slibovala lepší budoucnost.

Přenesla se do dětství a rychle se snažila vzpomenout na nějaké hezké dny. S překvapením zjistila, že to jde docela snadno. Spatřila laskavou náruč rodičů, jejich polibky, zaslechla smích.

Vybavila si poslední Vánoce, které spolu prožili. Dlouhé roky viděla jen to, jak se celí hladoví a vymrzlí krčí okolo prázdného vánočního stromku. Ale teď si všimla něčeho jiného. Ze svátečního obrázku sálala láska. Místo studeného pochmurného bytu si vzpomněla na otcovu teplou dlaň a matčiny milující oči.

Udusila v sobě hodně vzpomínek a spoustu dalších pozapomněla. Najednou se cítila mladá, nespoutaná a šťastná. Připravená začít nový život. Naplnil ji pocit štěstí a naděje. Usmála se, zdvihla paže k Larencových ramenům a ze všech sil ho objala.

„Copak, copak,“ poznamenal a pohladil ji po obnažených zádech. „Jak jsem si to zasloužil?“

Těžce polkla a odtáhla se od něj tak daleko, aby mu viděla do tváře. Jejich pohledy se do sebe zaklínily. Ze zelených očí mu čišela tak čistá a upřímná láska, až se jí chtělo plakat. „Miluju tě, Larenci."

Zbledl jako stěna. „Em, neříkej to, když to nemyslíš vážně." Přeskočil mu hlas. „Můžeš cokoliv, ale…"

Pohladila ho po tváři. „Jenže já to myslím vážně. Celý život jsem nekladla důraz na nic jiného než na peníze. Jenom na peníze. Tys to změnil. Mě jsi změnil." Tiše se zasmála a dodala: „Teď potřebuju peníze i *tebe*."

„Vezmi si mě."

Úsměv na tváři jí ztuhl a strach vystřídal pocit štěstí.

„Emmo? Snad mi nechceš říct, že jsi oněměla?"

Omráčeně mu hleděla do očí. Larencova slova se podobala jasné hřejivé záři, která jí poskytla teplo, po němž pátrala spoustu let. Už nevěřila, že ho nalezne.

Chtěla odhodit opatrnost a povědět…, zakřičet z plných plic…, své ano. Ale strašně se bála. Třeba je to jenom velká lež!? Co když se změnila jen na chvíli a zítra z ní zase bude ta ledová a nepřístupná žena? Nedokázala by se sebou žít, kdyby mu nějak ublížila.

„Vezmi si mě. Hned teď."

„Já… já nemůžu."

Vzal její tvář do dlaní. „Provdej se za mě."

Snažila se zavrtět hlavou, ale jeho ruce jí nedovolily udělat jediný pohyb. „Mám strach," vyklouzlo jí z úst tak tiše, že to málem neslyšel.

„Neměj."

„Nejsem tak hodná, jak vypadám. Opravdu. Já…"

„Tak se změň."

„Co když to nejde?"

Něžně se na ni usmál. „Emmo, ty už jsi jiná."

Na okamžik jí přestalo tlouct srdce. Přimhouřila oči a uvažovala, zda to myslí skutečně vážně. Z jeho pohledu sálala víra v jejich lásku. Když spatřila tu obrovskou jistotu, uvěřila i sama sobě. „Opravdu si myslíš…"

„Emmo, jsem si *jistý*. No tak, slib mi, že si mě vezmeš. Zeptám se tě ještě dvaadvacetkrát, tak si to rychle rozmysli."

Nervózně si olízla spodní ret. Změnila se. O tom není pochyb. Možná že ne úplně, nicméně tak moc, že už nemohla jít zpět ke

starému já. Teď když poznala, jaké je to být milovaný a zamilovaný, nedokázala by se vrátit do prázdného a osamělého života.

Larence měl téměř vždycky pravdu. Snad…, *Bože můj, snad…*, se nemýlí v tom, že je jiná. A že k sobě patří.

Alespoň jednou v životě musí udělat krok do neznáma a věřit a být přesvědčená o tom, že umí opětovat lásku. Těžce polkla a přála si, aby měla po ruce sklenku koňaku, který by jí zaručeně uklidnil podrážděné nervy. „Dobře," zašeptala. „Tak já si tě tedy vezmu."

Jakmile tu větu vyslovila, spadl z ní obrovský balvan. Najednou si připadala neuvěřitelně svobodná a měla stejný pocit, jako když se člověk vrací domů.

„Jsi si jistá?"

Vztáhla k němu ruku a pohladila ho po tváři, na níž se černalo drsné strniště. Jejich pohledy se našly. Z jeho očí vyzařovala úzkost. Jako by spatřil svatý grál a obával se, že se každou chvíli rozplyne. Z Emminých uslzených očí zase sálala hluboká láska. Ještě nikdy v životě necítila tak velký pokoj a mír. Netušila, že něco takového vůbec existuje. „Jsem."

Kapitola dvacátá čtvrtá

Emma mu řekla ano.

To nádherné slůvko mu prolédo myslí snad každou čtvrthodinou a znovu a znovu ho naplnilo úžasem.

„Larenci, podívej!“

Pustila mu ruku a rozběhla se. *Camisa* jí sjela dolů a odhalila svůdné rameno. Hříva zlatavých vlasů vlála za ní a vesele jí dopadala na záda. Její bosé nohy utíkaly po zlaté dlažbě a vydávaly tlumený zvuk.

„Pospěš si,“ pokřikovala a radostně se smála.

Díval se za ní a uvědomil si, že je na ni nesmírně pyšný. Pádila jako mladá hrdá laňka, která ví, kam míří a co chce. Vždycky oplývala sebejistotou. Nejraději by ji dohonil, popadl do náruče, strhl z ní šaty a položil na sluncem vyhřátou dlažbu, kde by jí zulíbal každý kousek těla…

„No *tak, poběž…*“

Přestal fantazírovat a vyrazil za ní. Neustále žasnul nad tím, že *dokáže* běžet. Během několika vteřin ji dohonil, chytil za ruku a otočil tváří k sobě.

Překvapeně zamrkala. Emminy oči mu připadaly oproti opálenému obličeji velké a neuvěřitelně modré. K pootevřeným ústům, nosu a řasám se jí přilepily malé pramínky vlasů. Její zrychlený dech rozvlnil zlatostříbrný závoj, jenž jí zakrýval tvář.

V ten okamžik se do ní znovu zamiloval. Odsunul jí vlasy z obličeje a zastrčil jí je za ucho. „Víš, jak moc tě miluju?“

„Jak moc?“ zeptala se a domýšlivě trhla hlavou. Usmál se. „Víc než si zasloužíš.“ Zazubila se. „Jak jinak, že?“

Dal jí ruce kolem ramen a přitáhl k sobě. Opět si uvědomil, jaké má štěstí, že je na světě a může si vychutnat tenhle překrásný jarní

den. Objala ho okolo pasu a položila mu hlavu na rameno. Společně se pak loudali ulicí. Nemuseli nikam pospíchat ani se za něčím pachtit. Oba dva si uvědomovali, že mají spoustu času. Byli mladí, zamilovaní a u nohou jim leželo město snů.

Larence se usmál. Nechápal, jak je možné, že málem zapomněl na Cibolu. Když konečně objevil svůj velký životní sen, zjistil, že je takhle malinký v porovnání s láskou, kterou náhodně potkal.

Zabočili za roh a ocitli se u prvního příbytku. Zastavili se a s úžasem zírali na vchod. Na klenutém oblouku se lesklo tepané stříbro, do něhož byly vsazené velké tyrkysy. V otvoru visely vybledlé cáry kdysi červené deky.

„To je nádhera," vydechla Emma.

Bez jediného slova ji chytil za ruku a vystoupili na nejnižší hliněný schod. Roztřepené okraje zetlelé deky ho pohladily po čele. Do nosu ho udeřil pach staré vlny. Rozhrnul závěs a zhluboka vdechl zatuchlý vzduch.

To, co spatřil uvnitř, mu vyrazilo dech. Na *tohle* čekal celý život a nemohl se dočkat, až to konečně uvidí. Nezajímaly ho zlatem dlážděné ulice, stříbrem zdobené vchody či tyrkysové plastiky. Těšil se, až pozná každodenní život, jenž se odehrával v Cibole. Nasál vůni vyschlého pískovce, staleté kůže a ztrouchnivělého dřeva. A ještě něco jiného… Přestože mu to bylo hrozně povědomé, nemohl si vzpomenout.

Kukuřice, problesklo mu hlavou. Cítil slabou vůni kukuřice, jež ho vrátila zpět do dětství.

Zaoblená pískovcová skála tvořila stěny domu, z jehož interiéru sálalo pohodlí. Po obou stranách vchodu se nacházely dva kulaté otvory, které sloužily jako okna. Na jejich hranách ležela velká vrstva prachu. Okny pronikaly do místnosti sluneční paprsky, jež vytvářely na stinné podlaze velký kříž.

Velké X značí hleáané místo…

Emma kýchla. „Skoro nic nevidím…"

Larence ji pustil a poodešel blíž ke světlu, aby si mohl prohlédnout poklady, jež mu nabízelo tohle lidské obydlí. U zadní stěny bylo ohniště. Nad ním viděl větrací komín z kamenných dlaždic, který dělil bílou zeď na dvě části. Mezi ohništěm a žlabem leželo vytesané koryto, do něhož někdo úhledně poskládal dvanáct mlýnských kamenů, kterým se říkalo *metlatls*.

Od stropu visela opracovaná sukovitá tyč. Když se na ni podíval, okamžitě si vybavil přikrývky a oblečení, které se na ni kdysi pohupovaly. Pravou stěnu zdobilo několik antilopích rohů, které sloužily jako věšáky na pouzdra na šípy, luky, válečné hole, různé mušle a škeble, okrasné hůlky a jiné ozdoby.

V rohu na konci místnosti se o zeď opírala nízká lavice, na níž stálo několik nádherných džbánů na vodu a šest hliněných hrnců.

I na tu vzdálenost dokázal rozeznat mistrovský um, s jakým bylo nádobí zhotoveno. Rychle k němu spěchal a klekl si před vzácným pokladem na jedno koleno. Natáhl ruku a dotkl se drsného povrchu džbánu, zdobeného složitými kresbami. Ještě nikdy v životě něco takového nespatřil. Díval se na ukázkový příklad dovednosti Anasaziů.

Emma si tiše klekla vedle něho na tvrdou kamennou zem.

Usmál se. Je báječné, že je s ním, hloubal. Kdyby to dokázal sám, neměl by z toho objevu takovou radost…

V hlavě se mu zrodila jasná představa, jež okamžitě vypudila ostatní myšlenky. Zahlédl sebe a Emmu. Byli staří a měli šedivé vlasy a hrbili se spolu nad stolem, na němž se povalovalo spoustu papírů. Pracovali na něčem…, možná psali knihu o dalším neprobádaném místě. Dělali to společně.

Až do konce života budou tvořit tým, dumal hrdě. Když budou spolu, dokážou všechno na světě. *Kéž by…*

Snažil se na to nemyslet, ale nešlo to. Uvědomil si, že mezi nimi stojí věc, která je může od sebe lehce odtrhnout. Peníze.

Musí se jí zeptat, aby měl konečně jasno. Zaťal nervózně pěsti. Obrátil se k ní a pronesl: „Patří to do muzea…“

Zdálo se, že ji Larencova slova docela zmáda. „Samozřejmě. Kam jinam.“

Vydechl úlevou. Vztáhl ruku k její tváři, něžně ji chytil za bradu a vpil se jí do očí. V hlubokých modrých tůňkách se mu zjevila budoucnost a jeho život. Před několika dny jí svěřil duši, dal jí lásku a věřil, že ho nezradí. A ona jeho důvěru opravdu nezklamala. Vzala Larencovu lásku, duši i sny do dlaní a pevně je sevřela.

„Miluju tě,“ pronesl a poprvé si uvědomil, jak málo dokážou vyjádřit ta dvě slůvka. A jak jsou nicotná v porovnání s tím, co při nich člověk cítí.

Usmála se. Znovu se pozastavil nad tím, jak Emminy oči zkrásněly, když se z nich vytratil chlad a odměřenost. „Jenom běž," poznamenala, „a klidně si vytáhni notes."

Larence potěšilo, jak dobře ho už zná. Ještě jednou se ohlédl a naposled mrkl na hrnec. Položil dlaň na koleno, zapřel se a začal pomalu vstávat. Jeho pozornost však přilákalo cosi modrého.

Natáhl paži a zasunul ruku mezi dvě hliněné nádoby. Trochu se zakymácely a lehce do sebe narazily. Ucítil něco studeného a tvrdého. Sevřel prsty a opatrně to vyndal ven. Pak rozevřel dlaň a zjistil, že se na ní leskne hromádka stříbra a tyrkysu.

Emma zalapala po dechu.

Byl to náhrdelník. Jakmile se do něj opřely sluneční paprsky, ožil a oblékl si zelenomodrý šat. Uprostřed perfektně zbroušeného kamene se nacházel kroužek z drobných perliček, které byly vsazené do umělecky stočeného stříbra.

„Ach, Larenci…"

Když rozmotával šperk, vykutálel se z něj malý hladký kroužek ze zlata a dopadl na zem. Podíval se na něj, usmál se a pak pozvedl náhrdelník k jejímu hrdlu.

„To… to je pro mě?"

„Alespoň prozatím," odpověděl a omotal jí drahocenný poklad kolem krku. Seděla bez hnutí jako mramorová socha, ke které ji tak často přirovnával. Tyrkysové korálky jí olemovaly hrdlo a vdechly do něj život. Přívěsek se jí nádherně uvelebil mezi ňadry.

Bože, jak je krásná! A patří jemu. *Jenom jemu*.

Larencovi se najednou zdálo, že má pro srdce příliš těsnou hruď. Nikdy netušil, co dokáže láska a co při ní bude prožívat. Splnila mu každé přání, jež kdy měl, a vyslyšela každičkou modlitbu, kterou se obával pronést nahlas. Dlouhé osamělé roky se vypařily kamsi daleko a zmizely jako špína, kterou zahnala přičinlivá ruka Emminy lásky.

Vzpomněl si na Cartwrightovu báseň, již četl před mnoha a mnoha lety. Verše ho tehdy dojaly a uvízly mu hluboko v mysli, kde čekaly, až přijde ta pravá chvíle. Konečně se dočkaly.

„Emmo?"

Zvedla hlavu a podívala se mu hluboko do očí. „Dej mi ruku."

Podala mu ji. V pokleku tu drobnou ručku zachytil a sevřel ji do dlaně. Upřel na Emmu oči a začal recitovat slova, která v něm dřímala a čekala, až je konečně přednese: *„Lidská bytost zažije*

dvě zrození. První nastane ve chvíli, když na její smysly poprvé dopadne paprsek světla, a druhé, když se dvě duše spojí v jednu. A právě od těchto okamžiků začínáme žít. Milujeme se, a proto jsme se podruhé narodili.“

„Poezie,“ zašeptala. V hlasu jí zněl údiv, jako by právě obdržela ten nejkrásnější dárek. Do očí jí vhrkly slzy dojetí a prsa se jí vzrušeně vzdouvala nahoru a dolů. Přesto z něj nespustila pohled.

„Emmaline Amando Hatterová, vezmeš si mě za muže?“

Slzy jí skáply na tváře a sklouzly na tyrkysový náhrdelník. „A… ano.“

„Pak tedy přísahám na minulost a vše, co je mi svaté, a slibuju před Bohem, že tě budu milovat, ctít a starat se o tebe až do konce života.“

Utřela si mokrá líčka. „Ach, Larenci…“ Zamračila se. „Jaké je tvé…“

„Alexander.“

Vyslala k němu nejistý úsměv. „Larenci Alexandře Digby, slibuju před Bohem a přísahám na… zlato a vše, co je mi svaté, že tě budu milovat, ctít a starat se o tebe až do konce života.“

Navlékl jí na prst zlatý kroužek, který předtím vypadl z náhrdelníku. Emmě mírně klesla ruka, jako by ji cenný kov táhl k zemi. Dlouho zírali na prstýnek a mlčky se probírali vlastními myšlenkami.

„Je to právoplatné?“ vypadlo z ní nečekaně.

Smyslně se na ni pousmál. „Ještě ne. Nejdřív to musíme stvrdit…“

Popadl ji za zápěstí a přitáhl k sobě. Propletli se do sebe, klesli dolů a dopadli na tvrdou kamennou zem. Vybuchli smíchy. Larence se v mžiku překulil na ni.

„Tady?“ zeptala se udýchaným hlasem.

Jeho prsty začaly obratně rozepínat knoflíky *camisy*. „Pochybuju, že jsme první pár, který to dělal na téhle podlaze.“

Svůdně se usmála a přiblížila k němu ústa. „Doufám, že to nebude naposled.“

Do krajiny se vkradl večer a vyhnal z kulatých oken světlo. Kříž se asi půl hodiny mihotal a pak pozvolna zmizel. Jediná záře, jež vdechla místnosti život, vycházela z ohně plápolajícího v krbu. Jasné

oranžově červené plameny prskaly, syčely a vrhaly na zaoblené stěny stíny, které spolu vesele dováděly a tančily.

Emma se zaklonila, posadila na paty a unaveně se opřela o Larencovo rameno. Na chvíli zavřela oči, protože si chtěla trošku odpočinout. Pak se znovu podívala do Larencova klína. Ležel v něm notes. Pod hbitým perem se začal rýsovat největší džbán na vodu, jaký kdy spatřila.

Přestože šlo o komplikovaný vzorek, Larence ho kreslil jistými, plynulými tahy. Jejich klidný dech se rozléhal temnou místností a vrátil opuštěnému místu život.

„Ten pásek je trochu tmavší," poznamenala Emma bezděčně.

„Máš pravdu," odpověděl a políbil ji na hlavu. „Jak se zdá, bude z tebe skvělá paní profesorová."

Emma se usmála a přemýšlela o tom, jak moc se za těch pár dní změnila. Největší podíl připisovala Larencovi… a lásce. Ještě před dvěma týdny by poslala k čertu každého, kdo by se opovážil o ní říct, že z ní bude báječná profesorova žena. Teď jí tenhle kompliment připadal docela roztomilý ‚*Žena*'. Srdce se jí naplnilo štěstím. Většinu života strávila opuštěná jako zapřísáhlý samotář. Nic jí nedokázalo potěšit duši a pohladit srdce. Zaslepeně a tvrdošíjně se přibližovala k cíli, jenž si stanovila, a nikdy se nesnížila k tomu, aby někoho o něco požádala a chtěla cosi navíc.

Chovala se tak, protože musela. Byl to jediný způsob, jak přežít nelidské podmínky v chudinské čtvrti New Yorku. To prostředí ji ovlivnilo natolik, že se z ní stal ledově chladný a tvrdohlavý jedinec, jehož tyto vlastnosti držely nad vodou. A při životě. Snažila se držet odstup od lidí, neboť na vlastní kůži poznala, že láska…, na rozdíl od peněz…, netrvá dlouho.

Ani jednou nedokázala uvěřit tomu, že potřebuje víc než peněžní jistoty. A že může mít úplně všechno: domov, milujícího manžela, děti ***a*** finanční zabezpečení.

Larencovi se podařilo vypudit z ní sobeckost. Zároveň jí dal jasnou a žhavou jiskřičku naděje, která jí svítila v temném světě samoty. A teď, když tu sedí vedle něho a láskyplně se o něj opírá jako věrná manželka, jí nezbývá nic jiného než tu jiskru následovat. Cítila se nesmírně šťastná, protože si uvědomila, že měl pravdu. Může mít naprosto všechno.

Vlastně už to má.

Znovu zavřela oči a spokojeně vydechla. Opřela tvář o Larencovo rameno a přejela prsty po těžkém tyrkysovém přívěsku, který jí vklouzl mezi ňadra. Kámen měl neskutečně hladký a studený povrch. Ten, kdo klenot vyrobil, musel…

Ztuhla. Zdvihla hlavu. *Ten, kdo klenot vyrobil.* „Larenci!“

Vyskočila na nohy.

Jakmile ho přestala podepírat, ztratil rovnováhu a padl na bok. Kreslil dál, jako by se nechumelilo. „Ano?“ prohodil, aniž by se na ni podíval.

„Něco tu nehraje.“

„H… hm.“

Emma zkřížila ruce na prsou, aby zahnala husí kůži, jež jí vyskočila na těle. Nervózně si prohlédla místnost. To, co před několika vteřinami považovala za příjemné, hřejivé a útulné, jí z ničeho nic připadalo hnusné, studené a odpudivé. Začala nepokojně poklepávat nohou. „Kde jsou lidé?“

Pero se najednou zastavilo. Otočil k ní hlavu a usmál se. „Jsou mrtví už několik set let.“

„*To* vím. Ale kde jsou jejich ostatky? Nebo hroby?“

Jeho obličej na setinu vteřiny strnul a ztratil výraz. Pak prudce vstal. Notes žuchl na zem. „Do háje!“

Na chvíli se mezi nimi rozhostilo hrobové ticho. Potom Larence přitáhl Emmu k sobě, vesele ji objal a zdvihl ze země. Točil s ní tak dlouho, až se začala smát a oddechovala jako lokomotiva supící do kopce.

Jakmile se oba uklidnili, povolil sevření. Emma mu sklouzla po dlouhém pevném těle a dopadla bosýma nohama na chladnou kamennou podlahu. Po celou dobu ze sebe nespustili oči.

Dlouze a smyslně ji políbil. Z Larencových úst sálala láska, péče a naděje. „Pa-lo-wah-ti se mýlil, miláčku,“ zašeptal jí do rtů. „Ty *jsi* součástí téhle výpravy. Pojďme najít pohřebiště.“

Po třech hodinách konečně dorazili na konec cesty. Tam objevili kruh o průměru pěti stop, v kterém se lesklo několik broušených jadeitů, jejichž rozměr se blížil velikosti dlaně. Uprostřed kola, opřeném o pískovcovou stěnu, stála pokroucená hůl zdobená zchátralými pštrosími péry a korálky.

Larence na ni zíral a šmátral přitom v náprsní kapse. Vytáhl z ní deník a celý rozechvělý v něm začal listovat. Po několika sekundách radostně povyskočil a zarazil ukazovák do otevřené stránky. „Aha! Tohle je důkaz.“

Emma trpělivě čekala, až jí objasní, co znamenalo jeho *aha***,** které navíc obohatil jásavým výskokem. Když se nedočkala, prohodila: „Co aha?“

„Tohle je Estebanova hůl. Tady, podívej.“

Strčil jí nákres před oči tak rychle, že nestačila postřehnout, jestli jde skutečně o vycházkovou hůl. Přitáhl deník zpět k sobě a zabořil do něho nos. Upřeně se díval na náčrtek a pečlivě ho studoval zprava doleva a pak zase naopak. „Stejně je to divné…“

Pokukovala po obrázku a mohla potvrdit, že má pravdu. Ty hole byly opravdu identické. „Mně připadají docela normální.“

„Cože?“ zeptal se nesoustředěné. „Ach ano, hole jsou naprosto v pořádku. Jde jen o to…“

„O co?“ naléhala.

Chytil se za bradu a zamračil se. „Esteban by nikdy neodešel bez hole. Znamenala pro něj jakýsi… talisman. Proč by ji nechal tady?“

Udělal si poznámku a znovu svraštil čelo. „Samozřejmě tady vyvstává další nesmírně zajímavá otázka. A to, jak přišli k jadeitu?“ Znalecky se na ni podíval. „Víš, ten totiž nepochází odtud.“

Emma se musela držet, aby neobrátila oči v sloup. Jak to vypadá, má ještě daleko k tomu, aby se z ní stala skvělá žena pana profesora. Chybí jí trpělivost. „Larenci,“ prohodila jedovatě, „mnohem důležitější otázka je, kde jsou hroby. Nebo lidské ostatky. Kromě strážce jsme tu neobjevili ani jednu kostru.“

Založila ruce a rozhlédla se po okolí. Z každého koutu na ni vykukovalo zlato, stříbro a velké tyrkysy. Ale tentokrát ji nezajímal poklad, ale samotné město. Kouzlo tohoto místa ji natolik učarovalo, že si připadala, jako by se ocitla v nedotknutelném pískovcovém světě, který člověk nemůže ovládnout.

„Přece by někdo nepostavil tak velkolepé město a pak jednoduše odešel pryč?“ zeptala se spíš sebe než Larence. *„Tak co se tady stalo?“*

V dálce zakřičel sokol. Pronikavý zvuk chvíli klouzal s ranním vánkem a pak se rozplynul.

Larence se pomalu probouzel a nevědomky k sobě přitáhl dosud spící Emmu. „Dobré ráno, ženo má."

Ospale zamrkala. „Dobré ráno, manželi."

Dlouho spolu mlčky leželi a pozorovali narůžovělou oblohu nad kotlem kaňonu. Jejich těla byla zabořená do jemného žlutého písku, který je příjemně hřál.

Emma mu položila ruku na hruď a vjela mu do tmavě hnědých kučeravých chloupků. Není nic krásnějšího než se probudit v jeho náručí. Spokojeně vydechla a lehce mu pohladila hustě ochlupená prsa.

Tahle záležitost s láskou z ní strhla okovy. Cítila se svobodná, úplná, šťastná a sebejistá.

Začala si vybavovat všechny sny, které v sobě celá ta léta potlačovala, a touhy, naděje a přání, jež pohřbila pod ledovou maskou ambicí. Napočítala jich víc než sto. Ne, tisíc.

Přesto toužila jenom po jediném. Váhavě a s mírnou nostalgií si sáhla na ploché břicho a přejížděla po hladké kůži nahoru a dolů. Kdesi hluboko v ní se něco zachvělo. Dumala, zda to nejsou jenom nervy, zimnice či stará nervozita. Pak se zarazila a na krátký okamžik si myslela, že by mohlo jít o nový život.

Larence položil dlaň na Emminu ruku. „Taky toužím po děťátku," zašeptal.

Emma vzdychla. Jako mávnutím kouzelného proutku se vymanila ze spárů myšlenek, které na ni volaly: *„Možná někdy."* Spoustu let se ani neopovážila uvažovat o tom, že by *chtěla* mít dítě. Ale ať se snažila, jak chtěla, touha ji vždycky přemohla a zlomila jí srdce. Hlavně když ležela sama ve velké posteli s nebesy.

Hlavou jí probleskly důvěrně známé obrázky. Spatřila sebe, jak zpívá ukolébavku, chová batole a líbá je na ochmýřenou hlavičku. Poprvé se nad touhle představou usmála. *A uvěřila jí.*

Najednou ztuhla. Naději vystřídaly pochybnosti, jež na ni padly jako těžký kámen, který ji drtil na kusy. Vzpomněla si na Eugenova slova: *„Nejsi zkrátka žena, se kterou bych toužil sdílet život a vychovávat děti."*

„Ať tě to ani nenapadne," poznamenal přísně Larence. „Bude z tebe fantastická milující matka."

Když zaslechla Larencova povzbudivá slova, vhrkly jí do očí slzy. Strach se smrštil do zvládnutelných proporcí. Ano, bála se a bude mít strach až do chvíle, než porodí první dítě. A pak se bude nejspíš strachovat o ně. Ale s Larencem po boku jí obavy připadaly mnohem snesitelnější.

Rozechvěle se na něho usmála. Možná, hloubala, možná kdyby k ní měl důvěru, našla by sílu a začala by si víc věřit. *Můžeš mít všechno.* Neustále si opakovala Larencovu větu a doufala, že se jí to podaří. „A z tebe bezvadný otec."

„Snad ano."

Emmino doutnající přání se rychle rozhořelo v naději. Stejně jako malý plamínek, z kterého vzniká obrovský oheň. Emma energicky přikývla. „Naše miminko se bude mít dobře a bude mít všeho dost."

Snažila se použít bezstarostný tón, ale selhal jí hlas. Ozývalo se z něho zoufalství nad minulostí, jež se mísilo se strachem z dětství. Bože, dokonce ani v Larencově náruči nedokáže zapomenout na chudobu, kterou zažila na vlastní kůži. Její dítě nesmí nikdy poznat hrůzu, hlad, ledovou postel a zoufalství. Raději zůstane opuštěná a bezdětná, než aby v nouzi a bídě vychovala potomka.

Vybavila si batole, které spatřila ve čtvrti Rosare Court. Zachvěla se. Kdyby jejich dítě takhle kašlalo, skočila by pod vlak…

„Bude mít dobrou stravu, čisté oblečení, pitnou vodu a pokojík s bílými háčkovanými záclonami a hamburskými krajkami."

„To, co jsi nikdy neměla, že?"

Nejdřív mu chtěla zalhat a zatajit svou minulost, jako to dělávala předtím. Pak si uvědomila, že mluví s Larencem. „Ano," vyklouzlo jí nejisté ze rtů.

„Bude mít mnohem víc," prohodil. „Sebejistotu, lásku a krásný život."

Když si to Emma představila, zaplesalo jí srdce. Tajné, potlačované touhy vybublaly na povrch duše a domáhaly se, aby je pustila ven. „Až se vrátíme, věnuju Columbijské univerzitě peníze na výstavbu nové budovy či něčeho podobného. A postarám se, aby ji pojmenovali po tobě. Chci, aby naše malá holčička… nebo chlapeček," opravila se a bezstarostně se zasmála, „věděla, že tatínek uskutečnil své tajné sny a přání, kterými prospěl celému lidstvu. A že je velmi důležité, aby lidé věřili v lásku a touhu."

Čekala, až jí Larence odpoví. Mlčel. Ticho zhoustlo a najednou jí připadalo přímo nesnesitelné. Udiveně se na něj podívala. Divně si ji prohlížel a upíral na ni pohled, ze kterého se nedalo vůbec nic vyčíst. „Larenci, co se stalo?“

„Michael Jameson mi prozradil, že tě krach na burze připravil úplně o všechno,“ pronesl slabým, téměř přiškrceným hlasem. „Myslel jsem, že je to důvod, proč jsi jela se mnou.“

Zasmála se. „Odjela jsem z New Yorku s padesáti dolary v kapse. Abych měla aspoň to málo, musela jsem prodat osobní věci, které mi zůstaly.“

„Tak kde chceš získat peníze na financování té nové budovy?“

„Samozřejmě z Ciboly.“

Larence vytrhl ruku zpod Emminy hlavy a vyskočil. Uhodila se o zem a začala si mnout temeno. „Au,“ zaúpěla. „Co se stalo?“

„Co se stalo?“ Popadl džínsy a vrazil do nich nohu. „Co se stalo?“

Vrhla na něho ostražitý pohled. Posadila se, natáhla se po *camise* a zakryla si jí odhalená ňadra. Finanční distrikt Wall Street jí najednou připadal hrozně vzdálený. „Ano, Larenci, tahle otázka je docela na místě, nemyslíš? Co se s tebou děje?“

Prostrčil dírkou poslední kovový knoflík a dal ruce v bok. „Jak se mě můžeš na něco takového zeptat? Vždyť jsi tvrdila, že ty džbány na vodu patří do muzea.“

Zmateně se zamračila. Zřejmě se zlobí. Ale proč na ni? Co mu udělala? „Ano, a myslela jsem to vážně. Všechny historické předměty skutečně patří do muzea…, musíme je zachovat pro indiánské děti.“

„To snad není pravda,“ zamumlal a zakroutil hlavou. „Copak to nechápeš?“

„Jen jsem…“

„Řekni mi, kde najdeš peníze, které chceš darovat Kolumbijské univerzitě.“

„Vezmu si je z ulice. Useknu si z ní jen dvě stě stop.“ Všimla si, že zbledl jako papír. Svraštila čelo. „Máš s tím nějaký problém?“

„Problém?“ Nevěřícně se na ni podíval. „Jestli s tím mám *problém?“*

Když zaslechla jeho zvýšený hlas, trhla sebou. „Larenci, ty mě děsíš.“

Vyrazil k ní, popadl ji za ramena a postavil na nohy. „To je dobře,“ zařval jí do obličeje. „Protože ty mě taky.“

„Pojďme si rozumně…“

„Tohle zlato zůstane tady. Nedovolím ti vzít ani jedinou kostku.“

Emma měla dojem, že ji udeřil přímo do obličeje. Také ona zbledla. „Ale co naše dohoda…“

„Do čerta s ní! Panebože, Emmo, vždyť jsme *manželé*.“ Strnule na něj zírala. Nemohla udělat jediný pohyb a nedokázala přemýšlet ani mu odpovědět. Svět se jí najednou začal hroutit pod nohama. Všechny naděje a sny, ve které ji naučil věřit, jí proklouzly mezi prsty. V očích měla panickou hrůzu.

Chtěla couvnout dozadu, ale Larencovy prsty jí stiskly paži a přikovaly ji k zemi. „Ne, Emmo. Před tímhle nemůžeš utéct.“

Jejich vzteklé pohledy se zaklínily do sebe. Ucítila na tváři jeho rozzlobený dech a všimla si, že má v očích opravdovou bolest.

Žádal ji, aby se vzdala peněz a pocitu bezpečí. Chtěl, aby byla chudá.

Olízla si rozechvělý ret a vyhrkly jí slzy. „Larenci, tohle po mně nemůžeš chtít. Cokoliv, ale tohle ne. Vyrostla jsem v bídě…, a věř mi, že jsem nepatřila k těm, co žebrali o peníze, aby je pak utratili za různé zbytečnosti. Já jsem zažila skutečnou bídu. O panenství mě připravil zelinář, který mi slíbil pár nahnilých jablek. Nechtěj…,“ přeskočil jí hlas. Ani na okamžik z něho nespustila zrak. „Nechtěj po mně, abych se tam vrátila.“

„Ale já nechci, abys někam šla,“ zdůvodnil tiše. „Žádám tě, abys zůstala. Se mnou. Prosím…“

Když slyšela, jak prosí, aby zůstala, uvědomila si, že mu z hlasu zní hrozná bolest. Přesně taková, jakou cítila i ona. Larencova nabídka zněla naprosto jasně. *Zůstaň*. Ale pravda se zdála docela jiná. *Sbohem*.

Blázne, nemůžeš mít všechno. Copak jsi to nevěděla? Tiše zavzlykala. Byla to lež. Nemůže mít obojí. Musí si vybrat. Bud lásku, nebo peníze.

Tvrdá realita, před kterou celý život utíkala, ji nakonec přece jenom dohnala. Dlouhé roky trpělivě čekala, až Emma uvěří v lásku, zeslábne a nebude se umět bránit. Pak nemilosrdně udeřila.

„Bože, Em, to je *krádež*,“ konstatoval rozrušeným hlasem. „Neobíráš mě, ale celý svět. Okrádáš indiánské děti, které potřebují tuhle památku víc, než ty potřebuješ další zatracený kožich či diamantovou čelenku.“

Zvedla hlavu. Jak se opovažuje takhle ji soudit? Spal někdy ve stoce a dojídal po druhých zbytky jídla? Držel mamince ruku, když umírala hlady? Utíral otcovu krev, když spáchal sebevraždu? Jakým právem ji poučuje o tom, co je *správné?* Vyškubla se mu ze sevření a probodla ho pohledem. „Jasně!“ zasyčela. „Poslouž si, Larenci! Klidně mě můžeš poučovat. *Ty* si z tohoto města vezmeš, co chceš, a dáš to do svého krásného muzea. A *já* můžu chcípnout někde na ulici.“

Popadl ji za ramena. „Copak to nechápeš, Em? Ty tomu opravdu nerozumíš? Cibola nepatří do muzea. Tohle místo je zvláštní… magické. Musíme ho zpřístupnit veřejnosti, zanést do dějin, popsat a sdílet. A ne ho rozkrást.“

Třepal s ní tak dlouho, až se na něho podívala. Bolest, která mu čišela z očí, do ní zajela jako ostrý nůž. Všechna zlost z ní okamžitě vyprchala. Cítila se prázdná a hrozně opuštěná. „Ach, Larenci,“ vyklouzlo jí z úst. Zdrceně si povzdechla. Každý z nich se díval na svět úplně jinak. Nedokázali se ani shodnout na tom, co je správné a co špatné. Kdesi hluboko v duši Emma věděla, že Larence má v zásadě pravdu. Rozhodně není správné, aby někdo z města odnášel zlaté dlažební kostky. Slušný člověk by to nikdy neudělal.

Jenže ona není slušná. *Slušnost* je k ničemu. Nikomu nikam nepomůže. Před mnoha lety se chovala jako slušně vychované děvče. Ale přešlo ji to ve chvíli, když se musela přikrást k tlustému upocenému zelináři a žebrat o pár padavek.

Když si ty okamžiky vybavila, cítila se stejně mizerně a opuštěně jako tenkrát. Zachvěla se a zavřela oči. Vzpomněla si, jak matčino tělo, zabalené do její oblíbené deky, sklouzlo z bryčky a dopadlo na hromadu mrtvol. Hlavou jí prolétla soucitná slova kočího: *Škoda že nemáš víc peněz, holka. Tyhle hromadné hroby nejsou nic pro tebe.*

Pak spatřila otce. Ležel mrtvý na kuchyňském stole. Na zem kapala krev…

Zavrtěla hlavou, aby se zbavila těch příšerných vzpomínek, a rychle otevřela oči. Larence ji upřeně sledoval. Z jeho zelených tůní vyzařovala láska, smích, radost a naděje. Sálalo z nich tak moc. A přesto tak málo.

Sevřelo se jí hrdlo a zabolelo ji u srdce. Nemohla se pořádně nadechnout. Možná někdy udělá, oč ji žádá. Kdyby žila několik let v Larencově teplém a šťastném hnízdečku lásky, třeba by začala věřit

na happy endy a princezny s bílou vlečkou. Ale těchto pár dnů jí nestačí. Na takové rozhodnutí je moc brzy. Celý život strávila ve strachu a bolesti. A takhle dlouhou zkušenost nepřebije jeden týden lásky. Nemůže se otočit k minulosti zády. A už vůbec ne k tomu, co vytvořila a po čem toužila. Bohužel, nikdy neuvěří, že láska je jediná věc, kterou člověk doopravdy potřebuje a jež ho nasytí a zahřeje.

Ještě ne. Možná nikdy. Žádá ji o něco, co mu nedokáže dát. Bůh je jí svědkem, že se nemůže vrátit do chudinské čtvrti.

„Tvrdil… tvrdil jsi, že mě miluješ," zašeptala. Každé slůvko, jež vypustila z úst, jí lámalo srdce a ničilo duši.

Larencovy oči se zaleskly a rozzářily. „*Miluju* tě, Em. A snad mi Bůh odpustí, že jsem tě proklel. I kdybys z tohoto kouzelného města vytrhla poslední dlažební kostku, budu tě stále milovat. Ale nebude to stačit. Jestli zničíš tohle místo, nikdy si tě nebudu vážit."

To je konec. Skončili.

Emma bolestně vzdychla. Bála se, připadala si nicotná a cítila se jako zraněné zvíře, které šelma zahnala do rohu, protože ho chtěla zadávit.

Pohroužili se do ticha. Okolní svět se rozplynul a zanechal je napospas osudu. Stáli uprostřed magického města a dívali se jeden druhému do očí. I když je dělila jen nepatrná vzdálenost, měli dojem, že jsou osamělí. Smutně na ni pohlédl. „Miluju tě."

Larencovo vyznání ji tak strašně trýznilo, že musela stisknout rty, aby nevykřikla bolestí. Sevřela pěsti, až jí zbělely. Měl pravdu. Tenhle cit… ta obrovská *touha*… se stane jejich prokletím.

Natáhla k němu dlaň a položila mu ji na tvář. Ztuhl, jako by ho zasáhl blesk.

„Já tě taky miluju," řekla zastřeným hlasem, jenž připomínal zvuk suchého listí. Jakmile jí ruka spadla dolů, ucítila na ní studený pot. Pokrčila prsty, jako by chtěla polapit vzpomínku na Larencovu teplou kůži. A jeho dotek.

Celá roztřesená posbírala věci a v tichosti se oblékla. Pak vzala pochodeň a odešla.

Musela se přemáhat, aby se neohlédla zpět. Byla to nejtěžší věc, kterou kdy udělala.

Kapitola dvacátá pátá

Larence stál na zlatých kostkách, jako by do nich zapustil kořeny. Třásl se a křečovitě svíral pěsti. Když mu k uším dolehly tlumené kroky Emminých bosých nohou, jež kráčely po ulici, udělalo se mu špatně. *Opouští ho*. Dala přednost zlatu.

Jakmile si to uvědomil, zavřel oči, podlomila se mu kolena a zatočila hlava. Nechybělo moc, aby se zhroutil na zem. Na nohou ho držela jen silná vůle.

Ne, dumal zasmušile, nestojí jen díky své silné vůli. Nesesypal se proto, že má praxi. Dlouhou praxi. Od útlého dětství musel bojovat s bolestí, a jak se zdá, ani dnešek není výjimkou.

Celý život nebyl nikým jiným než opuštěným outsiderem. Postiženým chlapcem, jenž tiskl nos na okenní tabuli a sledoval ostatní děti, které si hrály venku. Jeho nesmělá povaha mu bránila navazovat přátelství, a proto čekal, až za ním hoši přijdou sami. Samozřejmě že nepřišli.

Před mnoha lety přestal doufat a rozhodl se, že už nebude čekat. A pak, když to nejmíň očekával, Bůh konečně vyslyšel jeho modlitby.

Emmaline. Její jméno mu prolétlo hlavou jako uklidňující zářivá kometa, která mu vnesla do duše pokoj a hned nato ho uvrhla do temného světa zoufalství. Pronikla mu do života jako teplý sluneční paprsek, jenž mu zahřál ledovou opuštěnou duši. Emmin úsměv a pár hezkých slov ho postavily na neohrabané nohy a způsobily, že se zamiloval. Navždy a celým svým srdcem.

Zhluboka a rozechvěle se nadechl a tupě zíral na světlezelené jezírko. Pohled mu sklouzl na hladký povrch kamene. V mysli mu najednou zazvonil Emmin smích. Když se mu před očima promítly vzpomínky na minulou noc, začalo mu krvácet srdce. Rychle odvrátil zrak od osvěžující a vábící vody.

Vždycky se domníval, že láska všechno vyřeší. Myslel si, že mu poskytne to, po čem neustále prahl. Věřil, že někdo *konečně vyzve* postiženého chlapce za oknem, aby si šel hrát.

A pak se to skutečně stalo. Přesně jak si přál a doufal. Láska mu připadala opravdu taková, jakou si ji představoval. Ne, byla mnohem, mnohem krásnější, hloubal.

Sevřel pěsti tak pevně, až se mu nehty zaryly do dlaní. Snažil se myslet na něco jiného a dělal všechno pro to, aby nepropadl zoufalství. Jenže tentokrát se mu to nepodařilo. Neměl dostatek sil na to, aby ze sebe vyloudil malý úsměv nebo vykřesal jiskřičku naděje.

Ještě nikdy se necítil tak slabý, zničený, osamocený a opuštěný. Vždycky když snil o lásce, domníval se, že je navěky. Když ležel v noci sám v posteli a představoval si svou budoucí ženu, ani ve snu ho nenapadlo, že láska může jednoduše skončit. Myslel, že když ho jednou potká, nenechá ho stát s holýma rukama uprostřed cesty.

Zavřel oči, zaťal zuby a pokusil se vyhrát nad sebelítostí a ukrutnou bolestí. Pane Bože, tohle opravdu bolí…

Jdi za ní.

Ta myšlenka na krátký okamžik zažehla malinkou jiskřičku naděje. Pak mu došlo, že by se nemohl podílet na ničení města. Vždyť o tomhle místě snil celý svůj život! To jediné mu dávalo sílu a hojilo churavé srdce. Drželo ho nad vodou a pomohlo přečkat černou noc. Když mu připadal život příliš nesnesitelný, uchýlil se do světa snů. Město mu dávalo naději a smysl života. Teď je na něm, aby mu to oplatil.

Sarkasticky se pousmál, neboť si uvědomil, jak je tahle situace ironická. Požádal Emmu, aby si vybrala mezi ním a penězi. Když se rozhodla pro peníze, propadl zoufalství.

Ale co on? O co je lepší než ona? Vždyť taky nedal přednost lásce. Jednoduše ji hodil za hlavu a následoval sen. Přestože ví, jaké je být opuštěný, znovu zvolil minulost.

Nedokáže zneuctít dávno minulou dobu, vyplenit historické poklady a zničit to, čemu věřil. Nemůže to udělat ani kvůli jediné lásce, kterou kdy poznal. Kdyby se k něčemu takovému snížil, nemohl by se podívat sám sobě do očí.

Třeba se k tobě vrátí, řekl mu tichý vnitřní hlas, jenž se nehodlal vzdát.

Neznělo to dvakrát přesvědčivě. Přesto věřil.

Možná…

Ačkoli měl jen malou naději, držel se jí jako klíště.

Emma sevřela ruce v pěst, napřímila se a odhodlaně kráčela pryč. Cesta ze zlatých dlažebních kostek proťala nížinu a začala mírně stoupat. Zrychlila krok. Podpatky narážely na vzácný kov a klapaly jako podkovy. Prudce oddychovala. Bolela ji na prsou a nesnesitelně ji píchalo v boku. Přesto nehodlala zpomalit.

Čím dál se od něj vzdalovala, tím víc toužila obrátit se, rozběhnout se za ním a vběhnout do jeho milující náruče. Ale dlouhé roky sebeovládání ji naučily, jak zvládnout emoce. Pevně a nekompromisně stiskla rty a upřela oči na tmavou pěšinu.

Nemělo žádný smysl, aby se otočila a šla zpět za ním. Kdyby zůstala s Larencem, zvolila by bídu a chudobu. Stačilo, aby na tu hrůzu jenom pomyslela, a už jí naskočila husí kůže a sevřel se žaludek.

Věděla, že mírně přehání a že se chová trochu dětinsky, ale nemohla si pomoct. Nedokázala se zbavit strachu, který se v ní za ta dlouhá léta nakupil. Ta malá naděje, jež jí hřála srdce, za to rozhodně nestála. Neměl nic jiného než práci. A ta dneska nepředstavuje žádnou jistotu. Stejně jako vědecká sláva. Jako příklad jí posloužil otec, který vystřídal nejmíň tucet různých zaměstnání. Peníze…, ty studené mince a papírové bankovky znamenají jistotu. A ať se na ni Bůh nezlobí, ale ona bez nich nemůže žít. Už ne.

Ano, miluje ho. A udělala by všechno…, úplně *všechno…,* oč by ji požádal. Kromě jediného. Nikdy ji nedonutí, aby žila v chudobě. Už jednou živořila v studené špinavé díře a nehodlá se do ní vrátit. Pomáhej jí Bůh, ale ona do toho pekla už nikdy nevkročí. Ani kvůli Larencovi.

Tohle po ní nemůže chtít. Na to nemá právo.

Jakmile zabočila na přístupovou cestu, opustila ji veškerá síla. Ponořila se do zatuchlé tmy. Chtěla zapálit pochodeň, ale pak jí došlo, že nemá zápalky. Neváhala a odhodila klacek pryč. Narazil do pískovcové zdi a spadl na zem.

Kolem ní se rozhostilo hrobové ticho. Měla dojem, že ji už neunesou nohy. Unaveně se opřela o studenou skálu a zavřela oči.

Teprve za několik vteřin si uvědomila, že na něho čeká. Napjala smysly a soustředila se na zlatý svět, jenž se nacházel hned za

rohem. V uších jí zněl tlukot srdce, které pumpovalo krev do celého těla, tlumené dunění vodopádu a… a…

A nic jiného. Když si to uvědomila, začalo jí krvácet srdce. Nejde za ní. Larence se nedokáže vzdát města stejně jako ona zlata.

Tohle je opravdu konec.

Slzy, jež jí vhrkly do očí, jí rozmazaly svět a sevřely hrdlo. Zabořila tvář do dlaní a klesla na kolena. Narazila čelem na studenou temnou zem. Ozvalo se tlumené zadunění.

Hlavou se jí honily vzpomínky a myšlenky, jež byly protkané sny a nadějemi. Prolínaly se tak dlouho, až z nich vznikla zamotaná zoufalá změť, která jí trýznila duši i srdce. Pokaždé když jí probleskla myslí nějaká vzpomínka, rozklepala se a vytrysklo jí několik horkých slz. Začala přidušeně vzlykat. Ucítila pach úrodné půdy. Svíral jí plíce jako neprostupná mlha.

Plakala tak dlouho, až nebylo co plakat a měla úplně prázdnou duši a oteklé a zarudlé oči. Zlomená, poražená a plná strachu ležela na studené kamenné zemi a tiskla na ni čelo.

Po slzách už zbyla jen mučivá nesnesitelná bolest. Unaveně si sedla na paty a utřela si vlhké tváře. Příšerně ji rozbolela hlava.

Jak ho mohlo napadnout požádat ji, aby se vzdala zlata? Vždyť tvrdil, že ji miluje!

Takhle si lásku nepředstavuje. Kdyby ji měl doopravdy rád, nenutil by ji, aby se zřekla věci, na které tak tvrdě pracovala a kvůli níž málem zemřela. Copak je tohle nějaká láska?

Zatraceně, ona mu na to skočila a *uvěřila*. Naučil ji milovat, dal jí naději a vštípil jí, že štěstí není nedosažitelné. Po deseti letech, které strávila osamocená a zoufalá, jí někdo konečně podal teplou ruku. A ona, husa jedna hloupá, se jí chytila jako dychtivá naivní školačka.

Ale teď ta pomocná ruka zmizela. Vlastně nikdy neexistovala. A Emma se zase stala tím, kým odjakživa byla. Opuštěnou ženou.

Opuštěná. Najednou jí ztěžkla hlava. Měla dojem, že je dvakrát tak větší a že ji nedokáže udržet zpříma. Klesla jí dopředu a rozbolela ji jako nikdy předtím. Připadala si, jako by do ní bušili kladivem.

To by stačilo. Sebrala se tak rychle, jak ji nemilosrdný život naučil. Zvedla bradu a zaťala zuby. Brečela dost dlouho. Nezbývá

nic jiného, než jít dál. Rozhodla se stejně jako on a cesta zpátky už neexistuje. Dostala pořádnou lekci, která jí dala za vyučenou.

Ano, milovali se. Ale přesvědčila se o tom, co věděla celý život. Láska není všechno.

Sáhla si hluboko do duše, zalovila v ní a hledala vnitřní sílu, jež ji vždycky doprovázela. Našla ji. Pod rozkvetlou láskou, důvěrou a nahlodanou nadějí ležel důvěrně známý ledový krunýř. Připadal jí trochu menší. Ale přestože trochu roztál, neustále držel pohromadě.

Moc dobře věděla, že o něj nepřišla. Dával jí totiž sílu na to, aby od Larence odešla. A teď si uvědomila, že bude zpětným motorem, jenž jí bude bránit, aby se k němu vrátila.

Přiložila si jednu ruku na břicho, jako by ho chtěla chránit, a druhou se opřela o pískovcovou stěnu. Když se sebrala, vyrazila dopředu. Jeden krok, druhý… Nohy se jí proměnily v těžké cihly a hlava jí stále třeštila bolestí. Přesto pokračovala v cestě.

Pomalu se plížila tmou. Dunění vodopádu postupně sláblo, až se úplně vytratilo. Z přístupové cesty se stala studená temná chodba, ve které vládl naprostý klid. Statečně však klopýtala dál.

Konečně dorazila k místu, kde se spojovací tunel zužoval. Opatrně nahmatala otvor v kamenné skále a protáhla se dovnitř.

Najednou do něčeho kopla. Zaslechla praskot kostí.

Strážce! Přimáčkla se ke stěně a krev v žilách jí ztuhla. Srdce jí tlouklo jako o závod a její rozrušený dech prořízl hrobové ticho. Vybavila si tlamy hadů, ze kterých trčely jedovaté zuby, a jejich chřestící ocasy. Podlomila se jí kolena.

Uklidni se. Emminy upocené dlaně sklouzly ze stěny. Tiše si rozepnula spodničku. Slyšela, jak jí sjela z těla a spadla k nohám.

Zatím jí k uším nedoléhaly žádné divné zvuky ani chrastění. Tiše se pomodlila, opatrně udělala pár kroků stranou, pak popadla spodničku a přehodila ji přes lidskou kostru. Klekla na kolena a za úděsného praskání kostí zastrčila bavlnu pod hrudní koš.

Když se jí podařilo zasunout poslední kousek látky, celá rozechvělá se postavila. Počkala, až z ní spadne nervozita, a pak zvedla ruce.

Chř… chř… chř.

Emmě se roztřásla kolena.

Chř, chř, chř.

Stoupla si na špičky a zachytila se okraje díry. Na tvář jí začala padat hlína. Padala i dolů na spodničku, jíž omotala kostru. Ozvalo

se duté bubnování. Stiskla sypkou hranu, vydrápala se nahoru a padla obličejem na zem. Vydechla úlevou.

Rychle vytáhla nohy, jež jí visely v otvoru, lehla si na záda a těžce oddychovala.

Teprve za pár vteřin si uvědomila, že se něco změnilo. Bylo jí teplo.

Zvedla hlavu a mezi temnými vysokými stěnami spatřila žluté světlo, které zářilo jako blesk. Myslela si, že z ní spadne všechna úzkost, ale místo toho se cítila unavená, stará a smutná.

Vrávoravě se zvedla ze země a opatrně se postavila. Chvíli jí trvalo, než se trochu vzpamatovala, ale pak se přinutila rozhýbat končetiny. S každým krokem jí nohy ztěžkly nejmíň o jednu libru a srdce pukalo žalem. Opouští ho. *Opouští ho, opouští ho, opouští ho…*

Zamotala se na denním světle jako slepý krtek. Slunce jí zalilo tvář a zahřálo celé tělo.

Zakymácela se. Najednou se jí podlomily nohy a ona vyčerpaně klesla na teplou půdu. Roztřásla se. Když koleny narazila na tvrdou hlínu, vystřelila jí do stehen nesnesitelná bolest. Stáhla obličej, sedla si na paty a sklonila hlavu.

Konejšivé sluneční paprsky ji pohladily po tváři a vypudily z ní chlad, do kterého ji uvrhla tma. Znovu se rozklepala a naskočila jí husí kůže. Omotala kolem sebe ruce a snažila se absorbovat teplo, protože potřebovala rozehřát ledové kouty duše. Bože, to je nádhera! Cítila se tak skvěle, že málem zapomněla na muže, jehož zanechala v kaňonu.

Chlap, jenž tě nechal odejít…

Zaťala zuby a snažila se zahnat bolestné myšlenky. Nemá *žádný* význam, aby se tím znovu trápila. Rozhodla se, jak nejlíp mohla. A bašta. Jedině s touhle volbou totiž dokáže žít.

Promnula si zarudlé oči a podívala se nahoru.

V dálce spatřila siluetu jezdce, který se jevil proti oslnivým poledním paprskům jako nějaký přízrak. Nad hlavou na blankytně modrém nebi mu vytrvale kroužil sokol. Když zaslechla pronikavé skřehotání, zamrazilo ji v zádech.

Záhadný jezdec jel přímo k ní.

Emma v sobě potlačila strach, vyskočila a zastínila si rukou krví podlité oči.

Kopyta, která se téměř neslyšně bořila do písku, se přibližovala blíž a blíž. Přimhouřila oči a snažila se rozpoznat vzdálenou postavu.

Jakmile zjistila, o koho jde, spadl z ní všechen strach a začala pěnit vzteky. Na malém šedohnědém oslíkovi seděl Pa-lo-wah-ti.

Když se shrbený vrásčitý stařec objevil zhruba deset stop před ní, zatáhl za opratě a přinutil osla zastavit. Okamžitě vycítil, kde stojí, a neomylně na ni upřel zakalené slepé oči. „Ahoj," pozdravil a okázale mávl rukou.

Emma zaťala zuby. Věděla, že je naprosto iracionální, aby k němu pociťovala tak velkou averzi, ale bylo jí to upřímně jedno. Až doteď ji totiž netrápilo nic jiného než vlastní bezmocnost, bolest a zrada. Tím, že měla zlost, učinila velký pokrok, protože tahle emoce jí byla cizí a docela ji uklidňovala. „Co tady děláte?" zeptala se a dala ruce v bok.

„Tvůj osel je osedlaný a čeká na tebe."

Zarazila se. „Proč?"

„Abys mohla odjet do pevnosti bledých tváří."

Zamračila se. „Podívejte, měla jsem docela náročnou…"

„Pojedu s tebou. Není to daleko." Než mu stačila odpovědět, zapískal a Tashee…, ta hrozná zrádkyně…, poslušně přiběhla k němu.

Emma mrkla na osedlaného oslíka, který byl připravený k odjezdu, a její odhodlání rázem ochablo. Připadalo jí trochu nebezpečné potloukat se pouští, aniž by uměla používat kompas a orientovat se v mapě. A Pa-lo-wah-ti, ten tajemný dědek, jak se zdá, je jediný průvodce, kterého má k dispozici.

„Ale já jdu do Albuquerque," poznamenala ostrým tónem.

„Pevnost je mnohem blíž a je plná bledých tváří."

Emma se kousla do spodního rtu. Musela uznat, že starcův návrh zní docela logicky. „Dobrá," konstatovala. „Můžete mě doprovázet."

„Ano."

Přemohla se a vykouzlila na tváři klidný výraz. Vyhrnula si sukni a došla na malý kopeček, u něhož stála Tashee.

Neměla bys odejít. Ta věta bubnovala Emmě v mozku jako letní bouřka. Přišla bez ohlášení a hlasitě jí hřměla v hlavě. V očích se jí znovu blýskly slzy.

Zaťala zuby, otevřela jezdeckou brašnu a vytáhla z ní spodní kalhoty s volánkem. Natáhla si na nohy příjemné bavlněné prádlo, zapnula ho a vylezla na Tashee. „Můžeme jet," pokynula zastřeným hlasem.

„Neměla bys odejít," řekl Pa-lo-wah-ti.

Ještě *tohle* mi scházelo, pomyslela si a rozzlobeně popotáhla nosem. Zatracený věštec! Copak musí umět číst myšlenky? Zatlačila slzy a upřela na něho pohled. „Co tady vlastně děláte?“

„Povídal jsem, že vás najdu.“

„Ale až za měsíc,“ odsekla. „Pokud se nemýlím, jeden měsíc má třicet dní, a ne tři.“

„Přesně před třiatřiceti dny jste opustili můj dům.“

Emma oněměla úžasem. Co je to za nesmysl? Nevěděla, co na to říct, a proto raději mlčela.

Sevřela opratě a nasměrovala Tashee k tajnému východu z kaňonu. Smutně stiskla rty a lehce kopla osla do slabin. Ten vyrazil líně dopředu.

Oslík, na němž seděl Pa-lo-wah-ti, klusal k nim. Když je dostihl, zpomalil a srovnal krok s druhým kopytníkem.

„Mýlil jsem se v tobě. A proto se omlouvám.“

Udiveně k němu otočila hlavu. Nos starého muže se téměř dotýkal jejího. Pozorně jí studoval obličej.

„Neměl jsem pravdu,“ pronesl jemným hlasem. Emma ucítila vůni tabáku a pach zašlých zubů. „I ty jsi patřila k výpravě za Larencovým snem. Jemu samotnému by se nikdy nepodařilo dojít až do kaňonu a zvítězit. Byla jsi to ty, jeho druhá polovička, kdo našel durman a následoval starodávný rituál.“

Emma otevřela pusu dokořán. Jak to může vědět? Tu noc přece strávili úplně sami! *Oni a sokol.*

Najednou se zachvěla. Ten zatracený sokol je sledoval celou cestu. Stopoval je a ani na vteřinu je nespustil z očí. Je možné, že by je stařec pozoroval ptačíma očima?

Upřela na muže bystrý pohled a prohlédla si jeho zakalený zrak. Ne, dumala. Jak ji mohlo něco takového napadnout? Je přece slepý.

„Myslím, že ses taky mýlila, že?“ nadhodil. „Domnívala ses, že za nic nestojíš…“

Pa-lo-wah-ti nemá pravdu, lásko. Ty jsi také součástí téhle výpravy.

Křečovitě sevřela kožené opratě. Cítila, jak se jí do prstu zaryl teplý kovový prstýnek, kterým zpečetili sňatek. Podívala se na něj.

Milujeme se a proto jsme se podruhé narodili…

Svět se jí najednou rozmazal. Po tvářích se jí začaly řinout horké slzy.

Pa-lo-wah-ti ji chytil za rameno a konejšivě ji stiskl. „Zůstaň.“

Zakroutila hlavou. Několik pramínků vlasů se jí přilepilo na vlhké tváře a ještě víc jí rozostřilo pohled. „Nemůžu," odpověděla chraplavým hlasem. „Odveďte mě pryč. Prosím."

Starcův dotek byl náhle pryč. Ze rtů mu unikl dlouhý unavený povzdech. „Takže jsem se nemýlil. Následuj mě."

Pa-lo-wah-ti pomalu sesedl a rozvázal provaz, který uzavíral vstup do kaňonu. Potom se vydrápal zpátky do sedla a zmizel v téměř neviditelném otvoru.

Emma se nedokázala ovládnout a obrátila se. Doufala, že spatří Larence.

Samozřejmě tam nestál. Dívala se na travnatou kruhovou pláň, za níž se mlčky tyčily tabulové hory.

Nezbývalo jí nic jiného než upřít zrak na prašnou kamenitou stezku, po které se ubírali. Pokaždé když Tashee klopýtla, ucítila, jak se jí zatřásla skleslá záda. Zatáhla za opratě a přinutila oslíka zastavit. Vzala provaz a uvázala ho zpět. Konopí jí rozdrásalo kůži a znovu jí připomnělo, že odchází.

Ještě není pozdě. Otoč se a jeď zpátky. Jeď zpátky.

Ty věty jí vycházely přímo ze srdce. Jenže tenhle orgán ji nekrmil, nešatil a neposkytl střechu nad hlavou během doby temna, jež následovala po smrti rodičů. Nebylo to srdce, ale mozek, kdo ji držel při životě.

A ten se teď taky hlásil o slovo. Přestože nekřičel tak hlasitě, dokázal naléhající jekot srdce umlčet pevným, odvážným hlasem.

Nehodlá být znovu chudá. Nikdo ji k tomu nemůže donutit. Nikdo. A tím to končí.

Zhruba za hodinu nato se zachvěl svět. Z lesa se ozývalo děsivé dunění a stromy se třásly, jako by začalo zemětřesení. „Pa-lo-wah-ti, co je to?"

Vůbec se nenamáhal otočit. „Země se chvěje, protože se uzavírá čarovný kruh."

„Ale…"

Zvedl vychrtlou ruku a naznačil jí, aby mlčela. „Ještě nepřišel čas."

Emma ještě víc svraštila čelo. O zemětřeseních pouze četla, ale nikdy žádné nezažila na vlastní kůži. Pevně se chytila dřevěného kříže provizorního sedla a roztržitě si sáhla na tyrkysový náhrdelník,

jenž jí zdobil krk. Zavadila o bavlněný volánek, který lemoval výstřih *camisy*.

Zalapala po dechu. Rozbušilo se jí srdce a hladina adrenalinu v krvi jí stoupla. Okamžitě zapomněla na zemětřesení.

Náhrdelník zmizel.

Kapitola dvacátá šestá

Larencovi se zdálo, že stojí ve středu zlatého města snad už celou věčnost. Měl zavřené oči, skloněnou hlavu a ruce sevřené v pěst. O ničem nepřemýšlel, nic neviděl ani necítil. Jenom tam stál. A snažil se přežít. Čekal, až pomine bolest, již mu Emma způsobila tím, že ho zradila.

Povšiml si toho až v okamžiku, když se mu pod nohama zachvěla půda. Byl tak zahloubaný do vlastního smutku, že mu chvíli trvalo, než se začal zajímat o to, co se vlastně děje. Teprve když zvuk zesílil a otřesy zmohutněly, unaveně pohlédl na modrou oblohu.

Celý svět se třásl, jako by se něčeho bál. Z tabulových hor se sypalo kamení, padalo přímo na zlaté dlažební kostky a žbluňkalo do světle zeleného jezírka. Měl dojem, že pod ním tančí písek.

Městem zazněl povědomý a pak úplně nadpozemský zvuk. Lesklá vodní hladina se najednou zavlnila. Ozval se příšerný skřípot. Připadalo mu, jako by se o sebe třely dva balvany.

Vstupní otvor Emmo!

Larence vystřelil směrem k přístupové cestě. Běžel, co mu nohy stačily. Když se ocitl v temné chodbě, zakopl a upadl na studenou kamennou zem. Narazil tváří na sukovité dřevo a to mu okamžitě zajelo do kůže. Cítil, jak mu z rány vytéká teplá krev.

Klekl si na všechny čtyři a nahmatal klacek. Zjistil, že jde o pochodeň. Vrazil ji pod rameno, zašmátral v kapse, vylovil sirky a zapálil bavlnou omotaný konec. Když se oranžové plameny neochotně probudily k životu, vyrazil na cestu.

Během několika sekund došel k hrobu strážce a bezohledně přeběhl hromadu kostí. Ignoroval chřestýšův tichý zvuk.

V temné chodbě vládlo hrobové ticho. Vydrápal se nahoru a postavil se. Na konci podzemního tunelu zahlédl klikatou průrvu, kterou pronikalo denní světlo. Neuvěřitelně se mu ulevilo.

Znovu se ozval hřmot. Tentokrát byl mnohem silnější.

Ze stropu začala padat hlína a s hlukem bubnovala na tmavou zem. Larence nervózně stiskl pochodeň a zrychlil krok.

Opět zaslechl to příšerné tření dvou balvanů. Měl dojem, že Země narazila na jinou planetu.

Světlo na konci chodby několikrát zablikalo.

„Ne!“ Larence odhodil pochodeň a jako střela vyrazil ke vstupnímu otvoru. Běžel jako o závod. V uších mu zněl tlukot srdce a zrychlený ustavaný dech, který přehlušovalo úděsné skřípání.

Doběhl k proužku světla právě ve chvíli, když zmizel. Průrva ve stěně se zacelila a na místo ní tu stála červená pískovcová skála.

Larence se zastavil. Natáhl ruce a narazil na pevnou kamennou zeď. Pažemi mu projela ostrá bolest, která se mu uhnízdila v ramennou. Zoufale zabořil prsty do pískovce a cítil, jak mu za nehty vniká drolivý kámen. Ze zaprášených očí mu vytryskly hnědé slzy.
Až dorazíte do města, buďte neustále spolu.

Teprve teď…, příliš pozdě…, konečně pochopil význam těch slov. Kouzlo Ciboly záviselo na jejich soudržnosti.

Vrhl se na stěnu a drásal o ni ruce tak dlouho, až je měl úplně zkrvavené a sedřené. Když naprosto vyčerpaný konečně zpomalil, zaslechl kromě svého přerývavého dechu taky něco jiného. Podivné prskání. Zvuk vycházel odkudsi zezadu. Strnul, položil prsty na holou skálu a pozorně poslouchal. Pak se pomalu otočil.

Pochodeň ležela na zemi a koupala se ve skomírajícím mihotavém světle. Stíny se sápaly na hořící klacek jako nenasytní šakalové.

Plamen se zatřepotal a zeslábl. Pochodeň naposled zasyčela a zhasla. Do jeskyně se vkradla černočerná tma.

Larencovi klesly paže. Hrůza k němu vztáhla ledová zákeřná chapadla a omotala je kolem jeho těla.

„Pane Bože,“ zašeptal zoufalým hlasem. Tohle ne. Cokoliv, ale tohle…

Znovu se ocitl tam, kde kdysi. Zavřel oči a vybavil si temnou převrácenou bryčku. Vzpomněl si, jak celý vyděšený čekal, až se někdo objeví a pomůže mu ven.

Jenže dneska pro něj nikdo nepřijde. Tentokrát tady zemře. Opuštěný. A ještě k tomu v naprosté tmě.

Zapotácel se a narazil na pískovcovou stěnu. Zhroutil se na kolena. Ticho, do něhož se ponořil, mu nahánělo strach a vyvolávalo v něm zoufalství. Položil prsty na studenou lepkavou tvář. Její poslední teplý dotyk se nadobro vytratil. Nezbylo z něho nic než vzpomínka.

Emma je pryč. Ta věta mu projela myslí jako rezavá čepel nože.

Naděje, kterou nosil v srdci od okamžiku, co dala přednost zlatu, vyprchala do vzduchu. Nezůstalo mu nic, za co by se pral a o co by se mohl opřít. Poprvé v životě nedokázal nalézt víru v dobro, která by mu poskytla alespoň drobet naděje.

Jeho duši zachvátila pustá ledová prázdnota. Jenže on ji tentokrát nemohl vypudit ven, protože přestal věřit. Nemělo smysl, aby si něco nalhával a hloupě se domníval, že Emma změní názor a vrátí se za ním.

Emma si určitě nic nerozmyslí. A omluvu od ní taky čekat nemůže. Za pár let se maximálně zahořkle usměje a vzpomene si na jejich společné milování.

On o ty roky samozřejmě přijde. Už nikdy neokusí lásku. Nebude mít ženu. Ani syna. Ani dceru.

Sevřel špinavé prsty a bouchl se pěstí do kolenou. Život je zatraceně nespravedlivý! Vždycky se choval jako čestný člověk a neublížil ani kuřeti. Nikdy po nikom nic nechtěl, nestěžoval si, že je postižený, a nikoho nezradil.

Ani neočekával od života žádné zázraky. Měl jenom jediné přání. Potřeboval žít s někým, koho by mohl milovat. Netoužil brát, ale dávat…

Jestliže ji tak moc miluješ, proč jsi neslevil a neudělal nějaký kompromis? Uhodil hlavou o studenou skálu, zavřel oči a rozzlobeně povzdechl. Proč? ptal se sám sebe. Přece víš, jak moc jí záleží na penězích. Tak proč jsi sakra nepodnikl něco… cokoliv…, aby s tebou zůstala?

Moc dobře věděl proč. Tak moc ho zranila. Zuřil a chtěl, jen jednou v životě, aby mu dal někdo přednost před sebou. Domníval se, že mají spoustu času na to, aby napravili chyby. A dali dohromady potrhané vztahy…

Spoustu času…

Znovu uhodil hlavou o pískovcovou stěnu. V temeni mu explodovala bolest. On ji však nevnímal. Nedala se srovnat s utrpením, jež mu sužovalo duši.

Zabořil pěst do studené černé země a zařval z plných plic: *„Emmóóóóó…“*

Její jméno dlouho vibrovalo temnotou, až se úplně rozplynulo.

Pa-lo-wah-ti zastavil na hřebeni malého kopce. Sokol jim ještě jednou zakroužil nad hlavou, zatřepal křídly a usedl na nejbližší strom.

„Pevnost bledých tváří,“ konstatoval a pokynul hlavou směrem k dřevěným srubům, které se k sobě tísnily v červeném údolí pod nimi.

Emma se unaveně podívala na nevelký tábor. Předklonila se a utrhla z lemu další kousek lávky. Potom ho uvázala na strom, který rostl přímo u ní, a udělala další značku. Najednou se přihnal polední vánek a světlemodrý bavlněný cár se začal třepotat. Nasála pronikavou vůni jalovce, borovice a cedru.

Vedle ní se ozval unavený povzdech. „Vzpomínáš, jak tě tenkrát v noci unesl Ka-Neek?“ zeptal se Pa-lo-wah-ti.

Probodla ho odměřeným pohledem. Vždyť u toho nebyl. Tak jak může…

Ostražitě mrkla na sokola. Slídivé černé oči ji neustále sledovaly. „Jak to můžete vědět?“

Starcův slepý zrak zůstal přilepený k obzoru. „Nehodlali jsme vám nijak ublížit. Jenom jsme vás chtěli trochu vyděsit a zabránit vám, abyste pokračovali v cestě. Sledovali jsme každičký pohyb, který jste udělali, a četli všechny vaše myšlenky.“

„Ale…“

„Jsme strážcové posvátného města. Jmenujeme se *Keo-ye-mo-shi*. Stvrdili jsme vlastní krví přísahu, že budeme střežit tajemství našich předků. Činíme tak již několik generací. Už dvě stě let jsem náčelníkem, ale ještě nikdy jsem si nepřipadal tak nesmírně… zmatený…“

Emma si vybavila hořké vzpomínky a zesmutněla. „Ten zmatek vám do života vnesl Larence, že?“

„Vylíčil město do všech podrobností a hovořil o něm s takovým zanícením a vášní. Jak jsem mohl zastavit člověka, který šel za jasnou vizí? Nejsem žádný bůh, jen obyčejná lidská bytost. A není v mé moci, abych o takových věcech rozhodoval.“

Povzdechl si a zavrtěl hlavou. Mušle, jež mu zdobily krk, o sebe zacinkaly „Když jsem se stal náčelníkem, Bůh mi vzal zrak a naučil

mě vidět srdcem.“ Přiložil kostnatou ruku na hruď, aby zdůraznil to, co právě konstatoval. „Tvého muže jsem dokázal přečíst velice snadno, protože měl duši čistou jako horský pramen. Byl to *ke-hi*, přítel duchů.

Velice mě zmátl. Musel jsem zastavit bílé zloděje, ale jak jsem mohl zarazit *ke-hi?* Několik nocí jsem se převaloval a lámal si nad touhle otázkou hlavu, probděl jsem spoustu večerů a žádal bohy o pomoc. Ale oni mlčeli.

Viděl jsem pravdu zcela jasně, ale má mysl a syn mého syna Ka-Neek tvrdili, že starcovo srdce lže. Nemohl jsem vůbec spát.

Nakonec jsem poslechl srdce. Měl jsem to udělat už dávno. Tvůj muž sem přišel, protože si to přáli duchové. Je mu předurčeno, aby bádal a hledal. Tak jsem čekal.“

Poslechl jsem srdce. Když se nad starcovou větou zamyslela, udělalo se jí špatně. Zahanbeně sklopila oči. „Já… já…“ vykoktala ze sebe.

„O tebe nejde, Emmaline. Myslíš a vždycky jsi myslela jenom na sebe, jenže tentokrát je v sázce něco… důležitějšího.“

„Ale já jsem s Larencem uzavřela dohodu,“ protestovala tichým hlasem. „Polovina zlata patří mně.“

Sklíčeně se na ni podíval. „Ty ho chceš zničit?“

„Nechci, jenom ho přemístím. A Larence si klidně může otevřít to svoje muzeum.“ Ještě než větu dokončila, cítila, že zní hrozně nepřesvědčivě.

Pa-lo-wah-ti sklonil hlavu. „Už jednou jsi učinila osudovou chybu. Dej pozor, abys neudělala druhou.“

Zarazila se. „To má být hrozba?“

Otočil se k ní. Když spatřila starcovy smutné oči, rozbolelo ji srdce. „Emmaline, pamatuj, že prázdnou duši dokáže naplnit jen nekonečné množství zlata. Zatímco lásky stačí jen kapka.“

Emma zatáhla za opratě a přinutila Tashee, aby zastavila před vysokou bránou z úzkých kůlů. Ani se nestačila pozastavit nad tím, jak zpustle vypadá, a už se před ní objevil strážce v uniformě. Prošel tajnými dvířky v ohradě ze špičatých tyčí a zamířil přímo k ní.

Ztuhla a nervózně stiskla opratě. Měla sto chutí pročísnout si rozcuchané vlasy, do kterých se jí zamotaly větvičky a suché listí.

„Slečno, můžu vám nějak pomoct?“

Přejela si jazykem rozpraskaný spodní ret. „Jsem Emmaline Hatterová z New Yorku.“

Mladík se zmateně pousmál. Posunul si klobouk nahoru a poškrabal se na bledém čele. „A já jsem vojín Henry Snort ze Saint Louis. Teď když to představování máme za sebou, se vás znovu ptám, co pro vás můžu udělat?“

„Ráda bych se setkala s velícím důstojníkem.“

Vojín Snort se nijak nerozpakoval skrýt svůj údiv. Mírně se zamračil, naklonil hlavu a studoval ženin neupravený vzhled. Prohlížel si ji tak dlouho, až celá znervózněla. Mrzelo ji, že nechala spodničku na kostře a že si raději neoblékla košili.

„Nevím, nevím, slečno,“ prohodil a znovu se podrbal na čele. „Kapitán MacEwan je ženatý muž a pochybuju, že by chtěl nějakou…“

Emma se nejdřív hrozně zastyděla, ale pak vzpěnila zlostí. „Pane, já jsem dáma. Velmi známá a *bohatá* dáma, která zažila na poušti něco… neskutečného. Takže na mě přestaňte civět jako třináctiletý výrostek a doveďte mě ke kapitánovi.“

Za deset minut seděla na pohodlné kožené židli a popíjela čaj. Po tolika hrozných hodinách, které strávila na Tashee, jí připadalo, jako by se právě zabořila do jemné vaty. Teplá tekutina jí rozehřála krev jako opojná droga.

Najednou se rozletěly dveře. Emma se obrátila. U vchodu stál vysoký muž se širokými rameny. Horké sluneční paprsky ho zahalily do žlutého závoje. Přestože místnost byla tmavá, nedokázala přehlédnout nezbednou kštici rusých vlasů.

Rázně vstoupil do místnosti. Když ho Emma spatřila před sebou, připomněl jí velkého zrzavého medvěda. Všechno na něm jí připadalo velké a ryšavé… vlasy, pokožka i nos. Když kolem ní prošel, zachvěla se jí pod nohama prkenná podlaha. Posadil se za stůl. Unavená péra kožené židle pod jeho tíhou jen tiše zasténala. Položil lokty na těžký dubový stůl. Když mu kosti narazily na dřevo, ozvalo se hlasité křupnutí. Muž vzpřímil obrovské prsty, přiložil jejich konečky k sobě a upřel na ni inteligentní modré oči. „Takže vy tvrdíte, že jste Emmaline Hatterová z New Yorku.“

„Přesně tak.“

Svraštil husté zrzavé obočí a pronesl: „Nevěřím vám.“ Emmu to zaskočilo. „Proč ne?“

„Víte, my tady čteme noviny. A pokud vím, Emmaline Hatterová je proslulá žena. Říkají jí posedlá Hatterka. Takže dost pochybuju, že by tahle zámožná železná lady chodila oblečená jako mexická prostitutka a potloukala se sama pouští.“

Kapitánova drzost se jí nijak nedotkla. Právě naopak, příjemně ji uklidnila. Vážila si lidí, kteří jednali z pozice moci a říkali věci na rovinu, bez zbytečných oklik a opatrných kroků. „Kapitáne MacEwane, klidně můžete poslat telegram do společnosti Smitherton Guaranty and Trust. Prezident Eugene Cummin vám potvrdí, že Emmaline Hatterová skutečně odcestovala do Nového Mexika, aby zde pátrala po legendárním městě Cibola.“

Kapitán MacEwan zatajil dech. Tichou kancelář prořízl sípavý zvuk. Z načervenalého obličeje mu najednou vyprchala všechna barva. „Jsou to jen pověry. Už několik let je Cibola předmětem různých spekulací.“

Než Emma vyslovila další větu, pořádně si ji promyslela. Nezbývalo jí nic jiného než vyrukovat s pravdou ven Jedině tak získá jeho pomoc. Pomalu se k němu naklonila. „Umíte zachovat tajemství?“

Kapitánovy modré oči zajiskřily. Přikývl. „Ano.“

„Objevila jsem ho.“

Zhoupl se v židli. „Můj ty Bože…“

Opřela se a srkla si čaje. Uvědomila si, že v jejich vztahu nastal obrat. Teď byla v pozici, již vždycky milovala. Měla moc. Obětovala by cokoliv, aby jí dosáhla.

Najednou se zamračila a přitiskla rty na horký okraj plechového hrnku. Uvědomila si, že dnes nemá z vítězství radost. Není hrdá ani spokojená. Trýznil ji pocit ztráty.

Potlačila hloupé emoce a položila hrnek na stůl. „Potřebuju pár, dva nebo tři *poctivé* a spolehlivé muže, kteří by mě doprovodili do města a pomohli mi odnést zlato.“

„Je ho tam hodně?“ zašeptal.

„Tolik, že naplní stovky vozíků. Chci několik mužů v dobré kondici, kterým by nevadilo, že se budou plazit temnými chodbami. Dobře jim, a samozřejmě i vám, zaplatím.“

Usmál se. „Myslím, že vám pomůžeme, slečno Hatterová.“

Toužila jeho úsměv opětovat, ale nedokázala to, protože na ni padl podivný smutek. Měla dojem, že se jí z nitra duše ozývá hlas, jenž se

snaží překřičet zdravý rozum a *chce* překazit všechny plány. „Věděla jsem to, kapitáne MacEwane.“

Postavil se. Ještě než odešel, vzpomněla si na něco. Nepřipadalo jí to nijak důležité, ale z nějakého neznámého důvodu se ho zeptala: „Kapitáne, kolikátého je dnes?“

Na chvíli se zamračil. „Začátek června.“

Emma cítila, jak zbledla. Pa-lo-wah-ti měl pravdu. Zdrželi se v Cibole celý měsíc.

Pevnost žila čilým ruchem. Po mnoha dnech strávených v oáze klidu jí okolní zmatek a shon tak trochu vyrazily dech. K uším jí doléhaly různé zvuky: dupání podpatků, jež narážely na upěchovanou hlínu, vrzání kol vozíků, hýkání mezků a štěkot psů, řinčení kovářských kladiv, tlumené hlasy lidí a pleskot americké vlajky, s kterou si pohrával polední vánek.

Kapitán MacEwan s ní přešel plošinu ve středu tábořiště a dovedl ji k malému domku. Šedohnědé dřevěné stavení se podobalo ostatním budovám, které se k sobě tísnily za ochrannou zdí. S jednou výjimkou. Pod okny s okenicemi ležely květináče, z kterých vykukovaly různé květiny. Růžové a žluté kytičky malý domeček oživily a daly mu útulný a příjemný vzhled.

Vyběhl po krátkém dřevěném schodišti. Prkna se pod jeho tíhou prohnula, zasténala a hned nato se opět narovnala. „Moll, má lásko,“ zakřičel, když otevřel dveře. „Pojď sem!“

Emma zaslechla rychlé kroky, které mu spěchaly vstříc. Rozpačitě si popotáhla bavlněnou *camisu* a znovu si přála, aby měla něco, čím by zakryla spálená ramena.

„Co se děje, Francisi? Nějaké špatné zprávy?“ zeptala se žena za dveřmi. Ze zvonivého hlasu vyzařovala nesmírná pohoda.

V mohutné mužské hrudi zaduněl smích. „Ale ne, právě naopak. Je tady dáma z New Yorku, slečna Emmaline Hatterová. Myslel jsem, že bys jí mohla nabídnout něco malého k snědku, než pro ni něco zařídím.“

„Dáma? Ty starý nevychovanče, nepřekážej u těch dveří a pusť ji dovnitř!“

MacEwan se obrátil a vyslal Emmě úsměv. „Schází jí ženská společnost, víte. Jenom pár žen je natolik šílených…“

„Aby tak moc milovaly, že?“ zasmál se neznámý hlas.

„Aby následovaly drahé polovičky do míst, kde lišky dávají dobrou noc.“

Emma těžce polkla a udělala krok zpět. Už nechtěla vstoupit dovnitř a netoužila vidět párek lidí, kteří se tak moc milovali.

„Jestli je zaneprázdněná…“

„Hloupost,“ prohodil a podržel jí dveře.

Emma si nervózně nazdvihla lehkou bavlněnou sukni a vyšla po schodech nahoru. Místnost, do níž vstoupila, jí připadala přesně taková, jakou si ji představovala. Útulná a pohodlná.

Podlaha, stěny i strop byly obité medově hnědými prkny. Jednobarevný pokoj zdobilo několik pestrých koberců a pár bělostných bavlněných záclon. Naproti krbu stála pohovka potažená silnou látkou z modrobílé bavlny, která dělila světnici na dvě části. Po obou jejích stranách stály oranžové bedny, jejichž víka krášlily různé obrázky a maličkosti. Vedle krbu stála stará, často používaná houpací židle, na jejímž vysokém zaobleném opěradle ležela mírně sešlá krajka.

Emmě se v hlavě rozezněl zvuk houpacího křesla, jež se kymácí na dřevěné podlaze dopředu a dozadu. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že je to jen vzpomínka, kterou v minulosti tak urputně potlačovala. Jenže teď si ji znovu vybavila. Matka ji často kolébala a uspávala tím, že tiše broukala milostné písně. Teď při nich cítila jen hořkost a zklamání.

Emma nechápala, proč jí do očí vhrkly slzy. Rychle se podívala na druhou stranu pokoje. V téhle části stál pouze dubový jídelní stůl, na jehož kulaté desce se vyjímal džbán s čerstvě natrhanými květinami. U jedné židle postávala vysoká, prostě oděná žena. Na jedné ruce držela nemluvně, které se jí opíralo o bok, a v té druhé svírala ručičku bojácného rusovlasého chlapečka.

„To je moje žena Molly,“ představil ji MacEwan. „Moll, tohle je Emmaline Hatterová. Dejte si šálek čaje. Zhruba za půl hodiny budu zpět.“

Když se za kapitánem zavřely dveře, Molly se na Emmu spiklenecky pousmála. „Taky nesnášíte, když vám říkají, co máte dělat?“

Emma se tomu musela zasmát. Ženino uvolněné jednání a přátelská tvář jí daly okamžitě najevo, že je v domě vítaná. Molly odvedla Emmu ke stolu a nabídla jí židli. Potom zmizela v kuchyni. Za pár minut se vrátila s konvicí čaje a plechovým talířem, na němž se tísnily domácí ovocné koláče.

Obě ženy se posadily ke stolu, popíjely čaj a začaly si povídat. Mollyin dvouletý syn Willie se povaloval na zemi a soustředěně skládal kostky, aby je hned nato rozebral a přestavěl. Jeho sestřička Susan spala v matčině náručí.

Když si chvíli povídaly, Emma postřehla, že Molly hladí děťátko po zádech. Zatajil se jí dech a rozbolelo ji srdce. Vybavila si Larencovu dlaň, která jí něžně svírala prsty. Na hřbetu ruky ji zasvědila kůže. *Taky chci dítě…*

Emmě se zachvěl spodní ret. Kousla se do něj a odtrhla oči od dětské hlavičky.

„Mami, já chci čurat."

„Jejda," odvětila Molly. Postavila se, opatrně překročila chlapečka a podívala se na spící mimino. „Můžete mi maličkou na chvíli podržet? Náš Willie se teprve učí, jak na to. Musím mu pomoct."

Emma zbledla. „Hm, já…"

„Díky," prohodila a strčila jí kojence do náručí. „Pojď, Wille." Chytila synka za ruku a vyšla s ním ven.

Emma zůstala sama s dítětem. Sebrala všechnu odvahu a podívala se na něj. Z drobného růžovoučkého obličeje na ni zamrkaly velikánské hnědé oči. Maličké rtíky ve tvaru srdíčka se nazlobeně našpulily. Holčička se na ni škaredě zamračila.

Sáhla dítěti na tvář a něžně přejela neuvěřitelně hebké líčko a řídké světlé kadeře.

Nahromadil se v ní smutek a lítost. Tak o *tohle* přišla. Je to daň za to, že opustila Cibolu. Odtrhla pohled od nemluvněte a rozhlédla se po čistém útulném domě. Láska. Domov. Děti. Od toho všeho utekla.

Vezmi si mě, Emmo.

Milujeme se a proto jsme se podruhé narodili…

Hlavou se jí začaly honit záblesky z nedávné minulosti a krásná slůvka, která jí připomněla, jak jí bylo krásně, když milovala. Uvědomila si, že tehdy se cítila úplná. Představila si Larence, jak jí něžně hladí rozpálené čelo a přikládá k ústům vodu. Vzpomněla si na jeho nenucený smích a životní optimismus. *Neboj se projevit strach.*

A pak si vybavila jeho dotek. Ach, Bože, zasténala v duchu a kousla se do spodního rtu. Ten blažený *dotek*.

Všechny technické nedostatky ti vynahradím trpělivostí…

Do očí jí vhrkly horké slzy. Přehouply se přes okraj víček a tiše jí stékaly po tvářích. Květiny se proměnily v barevnou šmouhu. Ucukla od nich pohledem. Za oknem spatřila kapitána MacEwana, jak dohlíží na nakládání vozíku. Pukalo jí z toho srdce. Cítila, jak v ní vře touha, úzkost a lítost. Rozbolela ji hlava a žaludek se jí zahoupal. Nemohla se nadechnout, tak ji hryzaly výčitky svědomí. Zdálo se jí, že má kolem krku utaženou smyčku.

Jak se mohla rozhodnout správně, když teď tolik trpí?

Poprvé si dovolila zapochybovat o rozhodnutí, jež udělala. Hluboce se nad ním zamyslela.

Rozhlédla se kolem a zpozorovala detaily, kterých si prvně nevšimla. Uviděla odučenou porcelánovou konvici na čaj a několikrát přešívané, otrhané lemy na záclonách.

Svitla jí jiskřička čehosi, co nebezpečně připomínalo naději. Sevřela malou Susan, postavila se a zamířila k bedýnce z latěk, jež stála u podničky pohovky. Ozdůbky a různé maličkosti byly vyřezané ze dřeva. Stejně jako všechny rámečky.

MacEwanovi byli chudí.

Emma zkoprněla. Nikdy se nezamýšlela nad tím, jaký je rozdíl mezi chudobou a omezeným příjmem. Proč? hloubala. Proč se její inteligentní mysl nikdy nezaobírala tak podstatnou otázkou?

Možná že ten vtíravý dotaz držela podvědomě pod pokličkou, protože se bála, aby jí nezranil duši. Zastávala totiž názor, že člověk by měl chtít všechno nebo nic. Rozlišovala bohatou vrstvu a chudinu a dělila známé na zajištěné maloměšťáky a odvážné hazardéry.

Celý život utíkala od neradostného dětství a bezhlavě sáhla po všem, co od ní odhánělo bídu. Tenhle úprk zahájila v období, kdy byla nesmírně zranitelná a citlivá. Běžela rychle a nekompromisně a ani jednou se neohlédla dozadu.

Slepá a bezostyšná ctižádost ji hnala neustále kupředu. Jenže Emmina mysl jaksi zaostala za vývojem jejího těla. Jako dítě si vsugerovala, že chudoba má podobu temné a špinavé čtvrti Rosare Court. Nikdy ji nenapadlo, že si tenhle obraz vytvořila v nezralém věku. A že bída může mít i laskavější tvář.

Teprve teď, když se rozhlížela po domečku rodiny MacEwanových, si to konečně uvědomila. A taky spoustu jiných věcí. A mnohem důležitějších. S každým novým zjištěním z ní spadlo malé břemeno. Připadala si jako žena, která se pomalu probouzí z komatu a vidí svět úplně jinýma očima.

Pokoj v Rosare Court kdysi vypadal jako tenhle. Pravda, byl to jen starý činžovní byt. Ale maminka ho zaplnila květy a smíchem a několika zašlými krajkami. Byli tam *doma*. A tenhle domov poskytoval přístřešek šťastné a milující rodině.

Přestože žili jako chudáci, byli šťastní. Jako malá holka nevyžadovala žádné peníze k tomu, aby zažila pocit radosti. Potřebovala jenom rodiče a jejich hřejivé láskyplné ruce, které ji dokázaly ochránit před okolním světem. Až *potom***,** co umřeli, se chudoba stala nesnesitelná…

Ale možná že ani tohle není ten pravý důvod. Třeba za to nemůže bída, ale nedostatek lásky.

Bože, jak mohla zapomenout? Proč se její dětská mysl soustředila pouze na negativní stránky a ty pozitivní úplně zatratila?

Molly a Willie se vrátili do místnosti. Vesele se smáli. Když ušli pár kroků, objevil se za nimi Francis. Jakmile urostlý chlapík práskl dveřmi, roztřásla se celá podlaha a rozklepala okna.

„Vyčural jsem se sám!“ zavolal Willie.

Francis si klekl na kolena a rozevřel náruč. Willie se otočil a skočil mezi otcovy svalnaté paže. „Ty můj malý Willie,“ pochválil syna hlubokým hlasem a pohladil ho po kudrnaté kštici. „Jsem na tebe moc hrdý.“

„Díky, že jste dohlédla na naši malou Susan,“ prohodila Molly a vzala si od Emmy nemluvně.

Emma pohlédla na prázdné ruce. Stále v nich cítila teplé dětské tělíčko a slyšela tichounký dech. Z rukávů se jí linula vůně bavlněných plínek a dětského zásypu.

Zvedla oči a spatřila šťastnou rodinku, která se objímala a tiskla k sobě. Jejich veselé tváře a smích zaplnily skromně vybavenou místnost a vnesly do ní bohatství, jež Emma nikdy neměla. Ozdůbky a všední maličkosti zářily na stole jako nejčistší zlato.

V ten okamžik se jí konečně rozsvítilo. Udělala chybu. Neměla jít za penězi a opustit Larence a jedinou šanci, která jí nabízela štěstí. Nic na světě, žádné množství peněz a zlata a pocit jistoty, se nikdy nevyrovná pocitu, který zažila, když držela miminko nebo když šeptala Larencovi, že ho *miluje*.

Tohle zjištění jí sejmulo z ramen břemeno, jež vážilo nejmíň tisíc liber. Najednou si připadala tak strašně lehká, že by snad dokázala létat.

Udělala velkou chybu. Ale ještě není pozdě na to, aby ji mohla napravit. Vrátí se k němu, řekne mu, jak moc ho miluje a jak lituje, že od něj odešla. Udělá všechno, aby si ho udobřila. Cokoliv.

A už nikdy, opravdu nikdy ho neopustí.

Narovnala se a zdvihla hlavu. Zrovna když se chystala MacEwanovi sdělit, že si Cibolu vymyslela, zahlédla oknem muže, kteří zrovna nakládali dynamit.

„Co to sakra…“ Prořídla se kolem rodiny a vyběhla ze dveří.

„Co to děláte?“ zakřičela na mladého muže, jenž zdvíhal bedny na vozík.

Překvapeně se na ni podíval.

Už klidněji sešla rozvrzané schody a zamířila na dvůr. Slyšela, jak jí pod nohama praskají suché větvičky a křupou drobné kamínky. „Kdo tady tomu velí?“ zeptala se, když dorazila k vozíku.

Prošedivělý hrbatý chlapík malého vzrůstu vyplivl tabák a bouchl se do hrudi. „Já, madam. Jmenuju se Drake.“

„Proč mi na vůz nakládáte dynamit?“

Znovu si odplivl. Na písčité půdě, těsně vedle Emminých bosých nohou, přistál hnědošedý plivanec. „No víte, madam, nebudu se plazit v té ďouře jako nějaký had. Jednoduše ji vyhodíme do povětří, vklouznem dovnitř a vezmem všechno zlato. Přece se s tím nebudeme párat.“

Emma zůstala stát jako přimražená. Chvíli jí trvalo, než se zmohla na odpověď. „A co… co artefakty?“

„Parte… arte… co?“

„Vždyť víte, košíky, džbány na vodu, misky a šípy.“ Mužův pohled se najednou změnil. Prohlížel si ji, jako by spadla z nebe. „Koho zajímá hromada džbánů?“

„*Mě,*“ odpověděla bez uvažování Emma. Žasla, že něco takového vypustila z úst. Zhoupla se na patách a otevřela oči dokořán, protože si uvědomila, že to myslí skutečně vážně. Opravdu jí na košících, konvicích a minulosti toho místa záleželo. A to z hloubi celé duše.

„Tak na to bych se…“ zamumlala pod nosem a zavrtěla hlavou. Drake ustoupil dozadu. „Co je, madam? Jste v pohodě?“ Upřímně se na něho zasmála. „Ano, pane Drakeu. Myslím, že teď už ano.“

„Chcete, aby moji chlapci…“

„Ne, pane, nechci.“ Odběhla k části vozíku, k níž přivázali Tashee. Rychle zkontrolovala, zda má naplněnou bandasku a sbalený spací pytel. Pak oslíka odvázala a vyrazila směrem ke vstupní bráně.

„Hej, slečno Hatterová!“ zavolal kapitán MacEwan. Jeho hlas zaduněl jako hrom. „Kam jedete?“

Obrátila se, zvedla levou ruku a ukázala mu ji. Sluneční paprsky ozářily široký zásnubní prstýnek, který dostala v Cibole. Najednou pochopila, proč prsten nezmizel společně s náhrdelníkem. Manželství, když nic jiného, je svazek, který trvá věčně. „Měl jste pravdu, kapitáne, lhala jsem vám. Nejsem Emmaline Hatterová, ale paní Digbyová. A Cibola neexistuje. Všechno jsem si vymyslela.“

Po těch slovech se ozvaly hlasité nadávky. Emma se však neohlédla a nevěnovala rozzlobeným chlápkům vůbec žádnou pozornost.

Začala si broukat veselou písničku, vyskočila na Tashee a vyrazila pryč.

Jela zpět za manželem.

Kapitola dvacátá sedmá

„Stůj, holka,“ zavolala Emma a zatáhla za opratě. Tashee se okamžitě zastavila. Emma se naklonila k zakrslé borovici a odstranila z ní poslední značku. Úzký, světlemodrý bavlněný cár se jí zatřepetal mezi prsty. Láskyplně ho přejela ukazovákem. Až bude mít dům, tak si tyhle fáborky vystaví. Položí je na římsu nad krbem nebo do broušené či keramické misky. Tam, kde ostatní ženy obvykle vystavují řezané růže nebo sušené fialky, Emma umístí tyhle bavlněné útržky.

A bude je ukazovat dětem. Vytáhne je na Vánoce a na výročí jejich svatby v Cibole a bude jim vyprávět o tom, jak hloupě se maminka kdysi chovala. A jak moc se změnila. Použije kousky sukně k tomu, aby jim vysvětlila, co dokáže láska.

Zasunula jej do kapsy mezi ostatní fáborky, jež sbírala od okamžiku, co opustila pevnost. „No tak, Tash, pojďme.“

Oslík nastražil uši a vyrazil. Emma si zastínila rukou oči a podívala se před sebe. Zlatorůžový úsvit se pomalu, ale jistě hlásil o slovo. Spatřila skálu, která se tyčila k temné obloze a jejíž černou siluetu lemovalo slabé fialové světlo.

Emmě se nedočkavostí zatajil dech. Už je skoro tam!

Bože, to je báječný pocit. Tak dobře jí nebylo už hezkých pár let. Konečně poznala, jaké to je, mít opravdovou naději. Nechápala, jak bez ní mohla žít. Proč od sebe odháněla víru v lepší budoucnost a nikdy se na nic netěšila? Kdyby uvažovala trochu optimisticky, měla by hlavu lehkou jako pírko.

Ještě kousek. Když si uvědomila, že má cíl na dosah ruky, usmála se. Brzy, pomyslela si. Brzy bude moct vymazat chybu, kterou udělala, a zanedlouho zapomene na to, že opustila Larence. Učiní

cokoliv…, všechno na světě…, aby jí odpustil. A zbytek života mu pak bude dokazovat, že je hodna jeho lásky.

Mírně se předklonila a pobídla Tashee k poklusu.

Za půl hodiny dorazily ke stezce, jež vedla k tajnému vstupnímu otvoru do kaňonu. Emma zatáhla za opratě a přinutila Tashee, aby zpomalila. Oslice se vydala po úzké klikaté cestičce. Vpluly mezi vysoké červenozlaté skály, nad nimiž se rozprostírala narůžovělá obloha. Těsnou soutěskou se začal rozléhat tlumený dusot kopyt.

Na konci cesty sklouzla Emma z Tashee a rozběhla se k lanu, jež střežilo přístup do kaňonu. Párkrát přitom zakopla o volně ležící kameny. Rozvázala uzel, odhodila provaz stranou a spěchala do rokle. Tashee se chtěla dostat k jezírku, a proto se vydala za Emmou. Rozklusala se.

Emma pádila polovysokou trávou. Před očima se jí míhaly jasné žlutooranžové Černooké Zuzany. K okraji sukně se jí najednou přichytilo několik bodláků, které ji nechtěly pustit dál. Trhla látkou od nepohodlných rostlin a znovu se rozběhla.

„Larenci!“ zavolala z plných plic a zasmála se. Jeho jméno se odrazilo od tichých pískovcových stěn a vrátilo se zpět.

Diablo zvedl hlavu a podíval se na ni. U malého zeleného jezírka se válela Larencova výstroj a zásoby. O kousek dál hlasitě přežvykoval mezek, kterého nezajímalo nic jiného než šťavnatá tráva.

Emmě poskočilo srdce radostí. Všechno bylo na svém místě. *Přesně tak,* jako když odešla. Všemohoucí Bůh v ni nepřestal věřit ani tehdy, když ho zatratila, a dal jí ještě jednu šanci. Konečně vyslyšel její modlitby.

Slibuje, že to tentokrát nezpacká. I když nepatří k zarytým prosebníkům, učí se velmi rychle. Nikdy nedopustí, aby udělala stejnou chybu.

„Jak se máš, Diablo,“ zakřičela a zamávala, když utíkala kolem vysokého šťovíku, podél něhož vedla nejkratší cesta do středu pláně.

Supěla jako lokomotiva. Zalapala po dechu a stiskla si bok. Bože, měla by se sebou něco dělat, vždyť nic nevydrží. Na chvíli…, opravdu jenom na chvíli, neboť neměla nazbyt ani vteřinu…, se předklonila, protože se potřebovala vydýchat a uklidnit. Několik stébel trávy ji lehce pošimralo na nose.

Usmála se a odstrčila dotěrný porost stranou. Pak se zarazila a nasála okolní vzduch. Do nosu jí pronikla příjemná vůně jarní trávy a květin a úrodné půdy.

Pomalu se narovnala. Cítila, jak se do ní opřely ostré sluneční paprsky. Teprve teď postřehla, že je příšerné vedro. Na čelo jí sklouzlo několik zbloudilých kapiček potu a na pokožce mezi ňadry jí vyskočily drobné krůpěje. Začala ji svrbět kůže.

Nacházela se uprostřed louky. Zastínila si dlaní oči, přimhouřila je a pohlédla směrem ke vstupnímu otvoru, který vedl do Ciboly.

Ztuhla.

Štěrbina zmizela.

Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, co se vlastně stalo. *Ne, to ne…*

Přidušeně vykřikla, vyhrnula si sukni a uháněla ke skále. Neviděla nic jiného než rozmazanou hnědou šmouhu. Neustále mrkala a zaostřovala zrak. Marně. Upřeně si prohlížela souvislou kamennou stěnu. Nikde žádný otvor, žádná trhlina.

Přestože ji píchalo v boku, pádila dál. Občas si utřela slzy a prach, jenž jí dráždil oči. Její snaha však byla zbytečná, protože plakala čím dál víc. Při běhu rozvířila drobné částečky hlíny a písku, které ji okamžitě zahalily do šedohnědého mraku. Svět se jí proměnil v pohyblivou a neproniknutelnou rezavě modrou mlhu. Zavzlykala.

Dorazila ke strmému srázu a začala se drápat nahoru. Sukně se jí zamotala mezi nohy a ona spadla. Rozkašlala se, rychle se postavila a zaslepeně se vrhla do oblak prachu.

Najednou narazila na kamennou stěnu. Zapotácela se a zasténala bolestí.

Kde je ta štěrbina? Kde je ten zatracený otvor?

Zmocnil se jí příšerný strach. Zoufale ohmatávala skálu a osahala každičkou prasklinku a skulinu. „Prosím, Bože, prosím, prosím, ach… prosím…“

Nic neobjevila. Ani malý náznak toho, že by tu někdy byla nějaká trhlina.

Propadla panice. Rozbolel ji žaludek a udělalo se jí nevolno. Přiložila rozechvělou ruku na bránici a zatlačila na ni. Doufala, že potlačí zvratky, které jí nezadržitelně stoupaly k hrdlu.

Padl na ni smutek a uvrhl ji do temných hlubin bezmoci a naprostého zoufalství. Do očí jí vhrkly slzy. Brzy uschly a zanechaly po sobě trýznivou bolest.

Hlavou se jí začaly honit vzpomínky a představy. Larence. Domov, který chtěli vytvořit. Děti, jež by spolu měli…

Z hrdla jí vyšel bolestný výkřik. Odrazil se od tabulové hory a vrátil se zpět, aby se jí mohl vysmát.

„Mrzí mě to!“ zakřičela a obrátila oči k nebi. *„Mrzí mě to.* Nemůžeš ho takhle potrestat. Je to moje chyba. Prosím.“ Přeskočil jí hlas. „Prosím,“ zavzlykala, „buď spravedlivý. Vezmi si mě a jeho nechej žít. Chci zemřít…“

„Emmo?“

Zřejmě se jí to jen zdálo. Nikdy nezapomene na Larencův konejšivý hlas.

Ach, Bože… Až do konce života ho uslyší pokaždé, když zaslechne kvílení větru. A jakmile ji pohladí neposlušný vánek, vzpomene si na jeho něžné doteky. Podlomily se jí nohy. Opřela čelo o teplou drsnou skálu a vybavila si Larencovu zarostlou tvář, k níž se tak ráda tiskla. Krvácelo jí srdce. *Neboj se projevit strach. Postarám se o tebe…*

„Emmo, jsi tam?“

Trhla sebou, narovnala se a s hrůzou v očích zírala na pískovcovou stěnu. To není možné. Musela se zbláznit. Tohle přece nemůže být Larencův hlas? Odkud by tak asi vycházel? Ze skály?

Přistoupila ke kamenné mase a zaryla do ní prsty. „Larenci?“

„Emmo,“ zakřičel, „jsi to ty?“

Byl to Larence. Hora ho zaživa pohřbila do svých útrob. *V naprosté temnotě…*

Vrhla se na stěnu a holýma rukama ji začala drásat. „Zatraceně, otevři se!“ Vzlykala, bušila pěstmi do kamenného obra a škrábala tak dlouho, až si rozedrala nehty i kůži. Přestože v ramenou cítila mučivou bolest, nevzdávalo to. Křičela, klela a mlátila do pískovce jako smyslů zbavená.

„Emmo.“ Larencův hlas ji vytrhl ze záchvatu vzteku. „Není to tvoje chyba.“

Zcela vyčerpaná a prázdná klesla na kolena. Prsty se jí naposled zaryly do skály a pak jí beznadějně spadly do klína. Mýlí *se*. *Je* to její chyba.

Chtěla, *toužila* zemřít.

Tentokrát nedokázala zadržet slzy a propukla v pláč.

Emmaline se za ním vrátila. Larence tomu nechtěl uvěřit. Bolest, která ho několik hodin trýznila, se rozplynula jako včerejší sen. *Miluje* ho. Tohle zjištění všechno změnilo. Alespoň zemře šťastný a s vědomím, že ho někdo miloval.

Kéž by ji ještě mohl spatřit a naposled se jí dotknout. Schoulil se k temnému ledovému kameni a snažil se skrz něj nasát Emminu vůni a vstřebat teplo jejího těla. Zaslechl tlumený pláč, který mu ničil srdce.

„Ach, Em," zašeptal zoufale, „neplač…"

„Larenci, strašně moc tě miluju. Přišla jsem zpátky, abych ti řekla, že jsem neměla pravdu. Ale už je pozdě. Prosím, odpusť mi to."

„Je to i moje chyba," odpověděl přiškrceným hlasem. „I já jsem se zmýlil, Em. Jsi můj sen. *Ty*, a ne žádné město."

„Ach, Larenci…"

Z Emmina hlasu vycházel nesmírný smutek a naprostá bezmocnost.

Zůstaňte ve městě spolu. Larence si znovu vybavil slova, která jim vštěpoval Pa-lo-wah-ti. Měl dojem, že se mu teď vysmívají. Nebral starého indiána vážně a v návalu vzteku ji nechal odejít. Ocitli se sami. Oba se zoufale báli a byli vyděšení a velmi zranitelní. A Cibola, město Larencových snů, se nestala jeho útočištěm, ale hrobem.

„Měl jsem poslechnout Pa-lo-wah-tiho," pronesl sklesle.

Larencův zdrcený hlas prostoupil kamennou skálou a dolehl k Emminým uším.

Pa-lo-wah-ti! Emma vyskočila. Vykasala si sukni, slezla strmou stráň a ponořila se do vysoké trávy. Utíkala, jak nejrychleji mohla. Když doběhla do středu pláně, nedokázala popadnout dech. Začala přerývaně sípat. Předklonila se a soustředila všechny smysly na dýchání. Jakmile se uklidnila, narovnala se a rozhlédla se kolem.

„Sledovali jsme každičký pohyb, který jste udělali, a četli všechny vaše myšlenky."

Vysoké tabulové hory si ji mlčky prohlížely. Nad hlavou se jí rozprostírala jasná, kobaltově modrá obloha.

Přiložila dlaně k ústům a zakřičela z plných plic: „Pa-lo-wah-ti!"

Jméno dlouho plulo horkým vzduchem, až se nakonec rozplynulo.

Emma přimhouřila oči, zadívala se na nebe a pozorně si prohlédla okolní skály. Napnula uši a doufala, že kromě vlastního dechu, bušení srdce a neposedného vánku, jenž se prohánět trávou, zaslechne i něco jiného.

Nic. Nezaznamenala žádný pohyb, ani zvuk či odpověď.

Znovu zakřičela jeho jméno. Opakovala je tak dlouho, až jí z toho ochraptěl hlas a začaly se řinout slzy.

Znovu žádná odpověď.

Nakonec poraženě klesla na kolena a sklonila hlavu. „Pomoz nám," požádala žalostně zastřeným hlasem. „Emmaline."

Trhla sebou a zvedla hlavu. Spatřila před sebou Pa-lo-vah-tiho, Ka-Neeka a ještě jednoho muže. Stáli hrdě a ve tvářích měli vážný výraz.

„Pa-lo-wah-ti! Ach, Bože," zašeptala a připlazila se k němu. „Neměla jsem pravdu. Prosím, pomoz nám. Prosím…"

Stařec k ní neomylně natočil hlavu a upřel na ni kalné modré oči. „Člověk se někdy rozhodne, když už je příliš pozdě."

Emma byla přesvědčená o tom, že do ní vidí. Zadívala se na něho a v jejím pohledu byla úcta. Slyšela, jak jí nad hlavou přelétl sokol. Několikrát hlučně zamával křídly a dosedl vedle ní. Do tváře ji udeřila vlna zvířeného vzduchu. Přesto se neohlédla. „A někdy se rozhodne včas."

V starcových slepých modrých očích se zaleskla vážnost. Povytáhl šedé obočí a Emma si okamžitě uvědomila, že čeká, až mu poví něco jiného.

„Vrátila jsem se sama," poznamenala tichým hlasem.

„Proč?"

„Přišla jsem si pro trochu lásky."

Chvíli si myslela, že konečně pookřeje a usměje se na ni. Neusmál se. Neustále na ni upíral světlé zakalené oči a četl jí z duše. „A proč jsi volala mě?"

Těžce polkla. „Chci, abys otevřel dveře do Ciboly."

„Proč?"

„Je tam Larence. A žije."

Pa-lo-wah-ti mlčel. Odtrhl od ní zrak a pohlédl na souvislou kamennou stěnu. Uběhlo několik dlouhých minut. Emma cítila, jak jí bije srdce. Tlouklo jí v uších jako kladivo, bušící do dřevěné podlahy.

Pane Bože, prosím, pane Bože, prosím, Bože, prosím… Opakovala prosbu tak dlouho, až se jí začala točit hlava. Neustále klečela na kolenou a křečovitě spínala ruce. Zuby nehty se držela, aby nevyskočila na nohy a nezařvala na Pa-lo-wah-tiho, aby něco udělal.

Kvůli Larencovi by klidně zůstala na kolenou celý život.

„Něco za něco," pronesl konečně stařec.

Emma rozevřela prsty a dala ruce podél těla. „Takový je život."

„Musíš z tohoto místa odejít…, ty i tvůj přítel. A nikdy se nesmíte nikomu zmínit o tom, co jste tady objevili."

Emma zalapala po dechu a zděšeně vytřeštila oči.

„Já vím," poznamenal tichým hlasem, z kterého sálal soucit. „Stála jsi ho mnoho."

Emma zavřela oči. Zpod řas jí vyklouzly horké slzy, které se jí začaly řinout po tváři. Mnoho? Všechno! pomyslela si ponuře. Vzala mu úplně všechno. Slávu, bohatství a úctu kolegů. Tím, že ho opustila, ho připravila o veškeré sny, které kdy měl.

„Jaká je tvá odpověď?" zeptal se okázale Pa-lo-wah-ti.

Když zaslechla starcův skřípavý hlas, trhla sebou. Copak má na výběr? Je pozdě na to, aby zachraňovala zbytky Larencovy celoživotní práce. Vždyť mu ji sebrala. Jediné, co mu teď může dát, je život. A bude se modlit, aby mu to stačilo a aby jí jednou odpustil.

Jedno je však jisté. To, co zavinila, si bude vyčítat celý život.

Sklesle otevřela oči. „Ano," odpověděla, jako by jí zrovna puklo srdce.

Pa-lo-wah-ti jí položil na rameno kostnatou ruku, z které sálalo teplo. Emma zvedla hlavu a zadívala se mu do očí. Nekonečně dlouhou dobu na sebe hleděli. Věděla, že slepý stařec vidí každičký strach, který jí sužuje život.

„Vybrala sis správně. Nechť se stane zázrak. A teď zavři oči."

Udělala, o co ji požádal, a okamžitě cítila, že se něco změnilo. Přes obličej se jí mihly stíny a obloha ztmavla. Země se zachvěla a ozval se příšerný hřmot. Z tabulových hor začalo padat kamení a okolní vzduch najednou zchladl. Kaňonem svištěl ledový vítr. Prohnal se větvemi stromů a přilepil jí na stehna stébla trávy.

Nasála zvláštní pach, jenž připomínal tření dvou kamenných ploch a vůni zázraku.

Pak udeřil hrom a zablýsklo se. Něco narazilo do skály a hned nato se ozval praskot, který rozvibroval celé údolí. Měla dojem, že se hory daly do pohybu.

Najednou bylo ticho.

Když Emma konečně našla odvahu a otevřela oči, zjistila, že má nad hlavou blankytně modré nebe. Slunce ji opět spalovalo horkými paprsky.

Rozhlédla se. Pa-lo-wah-ti i oba muži zmizeli. Jediné, co svědčilo o jejich přítomnosti, byla slehlá tráva.

„Emmo!“

Škubla sebou a podívala se směrem k pískovcové skále. U zubatého vstupního otvoru, jenž vedl do Ciboly, stál Larence, její manžel.

Vyskočila a rozběhla se k němu. Potom si vzpomněla na slib, který dala Pa-lo-wah-timu, a okamžitě zpomalila. V duši ji hryzala nejistota. Jak by jí někdo…, dokonce i Larence…, mohl odpustit to, co provedla?

Vyrazil k ní. Když se ocitl ve slunečním svitu, zakopl a ztratil rovnováhu. Bleskově se narovnal a běžel dál. Ani si neuvědomil, že začal opět kulhat. Pohyboval se stejně neohrabaně jako předtím.

Kouzlo pominulo. Jeho pajdavá chůze se mu vrátila. Emmu přepadl nesmírný smutek a lítost. Nenáviděla se. Bože, copak mu už dost neublížila její nenasytnost?

Chytil ji do náruče a zatočil se s ní. Objala ho kolem krku a pevně se k němu přitiskla. Až mu řekne, že její chamtivost zničila jeho celoživotní práci, všechno skončí.

Uvolnil sevření. Emma mu sklouzla po těle dolů a postavila se na zem. Podívala se na něho, zvedla ruku a pohladila ho po tváři. Snažila se zapamatovat každičkou křivku a detail Larencova obličeje. Až bude stará a opuštěná, vybaví si tenhle moment a vzpomene si na muže, po němž toužila jako po nikom jiném. Představí si všechny sny, které v sobě dusila, a každé přání, které se bála vyslovit.

Uvidí muže, jehož doopravdy milovala.

„Emmo, já…“

„Počkej! Než něco řekneš, musím ti něco povědět. Víš, já…“ Ucukla pohledem a nervózně se kousla do spodního rtu. „Víš…, musela jsem slíbit, že se nikomu ani slovem nezmíníme o Cibole.“

Chytil ji za bradu a přinutil ji, aby se na něj podívala. „Emmaline Amando Hatterová, slibuju před Bohem, že tě budu milovat, ctít a starat se o tebe až do konce života.“

„Ach, Larenci…“

V očích se mu zaleskly slzy. Přehouply se přes řasy a jedna po druhé mu tekly po tváři. „Paní Digbyová, miluješ mě?“

Emma propukla v srdceryvný pláč. Nedokázala ze sebe vysoukat ani slovo. Zmohla se jen na to, že kývla hlavou.

A pak udělal něco úžasného. Políbil ji vlhkými ústy na rty. Něžně se jí dotkl jazykem. Teprve teď si uvědomila, že nic není ztraceno.

Zamrkala.

„Miluju tě, ženo má," pronesl tiše. Domnívala se, že špatně slyší. „Ale co tvůj sen…"

„*Ty jsi* můj sen. I když o mně tvrdí, že jsem roztržitý profesor, nikdy nedělám stejnou chybu."

„Ale Larenci, já…"

„Zavři už tu pusu," zavtipkoval a slíbal jí z očí všechny slzy. „Copak ještě nevíš, že jsem taková malá továrna na sny? Už jsi slyšela o Atlantidě?"

„Ano, ale vždyť je to jenom legenda…"

Láskyplně ji políbil. Když ucítila jeho něžné rty, které pomalu klouzaly po jejích, rozhořelo se jí srdce. Jakmile od ní odtrhl ústa, měla dojem, že ji pohladil dech, který zašeptal: „Cibola byla taky."
A tehdy si to uvědomila. Čeká ji život plný dobrodružství.

Kristin Hannahová

KOUZELNÁ CESTA

Z anglického originálu The Enchantment
(Ballantine Books, New York 1992)
přeložila Hana Pechalová
Redigovala Alena Jíchová
Odpovědná redaktorka Petra Diestlerová
Obálku navrhl Miloslav Disman
Technická redaktorka Martina Adlová
Vydala Euromedia Group, k. s. – Ikar v Praze v roce 2004
jako svou 2625. publikaci
Vydání první
Sazbu zhotovila Helena Hyanová
Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

TS 13/34 ISBN 80-249-0394-6

www.euromedia.cz

Emmaline Hatterová je krásná, úspěšná a ctižádostivá. Nechce rodinu, přátele ani lásku, touží jen po úspěchu a po penězích. Jako schopnou, bezohlednou obchodnici ji uznávají všichni finančníci na Wall Street. To všechno změní jediný okamžik – krach na burze. Emma je náhle na mizině a sama. Ani v této chvíli však neváhá riskovat: vydává se do Nového Mexika za poklady legendárního města Ciboly. Larence Digby, jehož výpravu finančně podpořila, touží objevit kus nádherné historie, ona chce jen zlato a stříbro a znovu začít podnikat. V drsném kraji plném nebezpečí i divoké krásy v ní však Larencův nakažlivý optimismus a nadšení probouzejí city zasunuté až na dno srdce. Emma objevuje důvěru, soucit, přátelství i touhu po lásce a štěstí ve dvou…